

Birinci Bölüm

1

İSLAK ve soğuk kış gecesinin ürpertici karanlığında, yaşlı adam mezarlığın içinden geçen yola girdiğine pişman olmuştu, içinde hafif bir ürküntü hissetti, hiç gereği yokken başını çevirip arkaya baktı. Kimsecikler yoktu arkasında uzanan eğri büğrü taşlı yolda... *

Sadece soğuk rüzgârın etkisiyle sallanan ulu servilerin çıkardığı hışırtıları ve yağmur damlacıklarının mezar taşlarına çarparken hasil ettiği pıtırtiları duydu.

Bu yoldan yüzlerce kez geçmişti yaşlı adam. Hiçbir keresinde de korktuğunu anımsamıyordu, ama nedense buakşam içinde garip bir tedirginlik yaşıyordu. Belki soğuktandır, diye düşündü. Çişi de gelmişti. Fakat ne soğuktan ne de az evvel çıktığı kahvede içtiği çok sayıdaki çayın mesanesine yaptığı tazyikten değildi ürpertisi...

Adımlarını hızlandırdı.

Karacaahmet Mezarlığı'na, Çiçekçi tarafındaki aralıktan girmişti. Duvardibi'ne bakan ve Alevi dergâhının yanına çıkan kapıdan da terk edecekti mezarlığı. Kahveden evine giden en kestirme yoldu bu.

Az ilerisi...

6

OSMAN AYSÜ

Ama nedense her adım atışında içindeki korku daha da artıyordu. Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Huzursuzca yağmurlu havadaki sessizliği dinledi. Uğuldayan rüzgâr ve düşen yağmur taneciklerinin pıtırtiları olmasa, mezarlık her zamanki ölü sessizliğini sürdürüyor olacaktı.

Kulak kabarttı.

Farklı bir ses kulağına çarpmıştı. Hafif, kesik kesik bir hırıltı sanki.

Yanılıyor muydu yoksa?...

Elinde olmadan bakışları her iki yanında uzayıp giden irili ufaklı mezar taşlarına kaydı. Mezarlıklar yeterince aydınlatılmazdı. Kabir başlarındaki iri mermer taşlar gözüne daha ürkütücü ve korkunç gözüküyordu. Utanmasa koşacaktı.

Saçmalama, diye kendi kendine moral vermeye çalıştı. Korkması için hiçbir sebep yoktu. Burası sadece bir yoldu; tek farkı mezarlığın içinden geçmesiydi. Aklına çocukluğunda

duyduğu, korku üzerine kurulu hortlak hikâyeleri geldi, ama yaşlı adam hayalet ve hortlak hikâyelerine inanmazdı.

O sesi, o garip sesi yine duymuştu. Hem de daha yakından.

Durup bir daha arkasına baktı.

Sadece boşluk ve karanlık vardı. Saat biri geçiyor olmalıydı. İlerlediği istikametteki anayoldan hızla geçen bir otomobilin farlarının yarattığı aydınlığı fark etti.

Yaklaşık yirmi ya da otuz metre daha yürüse mezarlıktan kurtulacaktı.

Bir hışırtı... Sanki mezar aralarındaki ıslak otlar üzerinde yürüyen birinin ayak sesleri...

Saçma, diye fısıldadı. Şayet etrafında biri varsa, bu insan olmalıydı. Yaygın inanca göre ölüler her zaman sessiz olurlardı; şayet varsa, hortlakların gürültü yaptığını hiç işitmemişti...

Korku onu yerine mihladı.

Adım atamıyordu. Öylece hareketsiz durdu. İnanmaması-

Bıçak Sırtı

7

na rağmen, başını dört bir yana çevirip çevresinde her an aniden belirecek bir hayaletin ortaya çıkmasını bekledi...

Beyaz kefeni içinde yattığı topraktan fırlamış uzun bir hortlak görüntüsü.

Kendi kendine yaptığı telkinler netice vermemişti, hâlâ sapır sapır titriyordu. Ama bu titremenin dolu idrar torbasından gelmediğinin de bilincindeydi. Korku titremesiydi bu...

Yolun sonundaki asfalta çıkan açıklığı yağın şiddetli yağmura rağmen görebiliyordu. Sadece yirmi metre, belki daha az bir uzaklık. Gecenin köründe mesafe tayin edemiyordu.

Ne olursa olsun, bir daha bu yolu kullanmamaya karar verdi. Negece, ne gündüz.

Kulaklarını dikti, o ürkütücü sesi yeniden duymaya çalıştı.

Ayak sesine benzeyen hışırtı kesilmişti. Duyamadı...

Uğultu, yalnızca rüzgârın uğultusu vardı; bir de yağmur sesi. Karanlıkların içinde bir iki adım daha attı. Evine gitmek için varmak istediği yol daha^tenha ve hareketsizdi, ama orası alt tarafı bir caddeydi. Emin ve aydınlık...

Her şey o birkaç saniye içinde oldu.

Sağ tarafındaki eski iri mezar taşının arkasından iri bir gölgenin birden peydahlandığını dehşete kapılarak gördü. Kesinlikle bir hayalet değildi bu. Etili, canlı bir insan...

Gerçi adam birdenbire ortaya çıkıvermişti, ama korkulacak bir şey yoktu. Alt tarafı kendi gibi

bir âdemoğluydu. Eski mezarlık safsataları, yağın yağmur, fırtınalı hava ve belki de kahvede yenilgiyle sonuçlanan okey oyununun sinirliliğini atamamasından kaynaklanmıştı bu gerginliği. Çişi de bu kadar fazla gelme belki titremeyecekti...

Gecenin bu saatinde karanlıktaki gölgenin mezarlıkta ne aradığını bilemezdi tabii. Alelaide bir yolcu olabilirdi ya da kendisi gibi sıkışıp tenha bir köşeye mesanesini boşaltmak isteyen biri de...

8

OSMAN AYSÜ

Tam rahatlayıp gevşediği sırada, gecenin karanlığında ışıldayan metal parıltısını görünce birden uyandı. Şayet yanılmış-yorsa, bu keskin bir hançerdi. Yoksa karşısındaki yol kesen bir şehir eşkıyası, bir soyguncu muydu?

Öyleyse karşısındaki adam hayal kırıklığına uğrayacaktı. Yaşlı adam emekli bir memurdu. Devamlı gittiği kahvede içtiği çayların hesabını bile haftadan haftaya ancak öderdi. Üstünde ne kıymetli bir şey vardı ne de ödeyebileceği bir para. Sahip olduğu tek şey canıydı...

Gölge iki adımda yanına yaklaştı.

Elindeki sivri hançeri tek kelime etmeden yaşlı adamın boynuna doğru savurdu; son derece ustaca...

Adamın gırtlığından bir kan sütunu fişkırdı. Yerinde sallandı. Neye uğradığına şaşırmıştı, gözleri inanılmaz bir hayretle irileşti, bağırarak istedi, ama paralanmış hançeresinden ses çıkmadı. Titreyen dizleri büküldü ve yüzükoyun yere yuvarlandı.

Esrarengiz gölge vakit geçirmeden, onu eski paltosunun yakalarından kavrayarak yan taraftaki bir mezar duvarının kenarına doğru çekti. Çok kısa bir debelenmeden sonra ruhunu teslim eden adamı sırtüstü çevirdi ve yağmur altında öylece bıraktı. Hâlâ boynundan ılık ılık akan kan, yağmurdan ıslanan otlara karışıyordu.

Katil son bir şey daha yaptı.

Cebinden çıkardığı ufak bir kâğıt parçasını cesedin paltosunu aralayarak içindeki giysinin yakasına bir çengelli iğneyle ilişti. Sonra hiçbir şey olmamış gibi doğrularak ağır ve kendinden emin adımlarla Çiçekçi istikametinde yürüyerek mezarlıktan çıktı...

* * *

Tülay hızlı giden arabanın savrultusunu hafifletmek için ön koltuğa sıkı sıkıya yapışırken, "Yavaş ol, Ömer Abi" diye

Bıçak Sırtı

9

söylendi ters ters. "Cinayet haberine yetişelim derken korkarım bizler trafik kazası haberi

olacağız."

GTV Kanalı'nın anlaşmalı şoförü gülerek karşılık verdi. "Takma kafana. Usta ellerdesiniz, bir şeycik olmaz."

Kız homurdanmaya devam etti.

"Havaya baksana. Berbat yağmur yağıyor. Daha dün Sarıyer'den dönerken lastiklerin kabak olduğunu söylüyordun. Atlı kovalamıyor, nasıl olsa adam ölmüş, son nefesinde yetişip ağzından beyanat alacak değiliz ya!"

Şoförün yanındaki koltukta oturan, televizyon kanalının haber dairesi elemanlarından Cahit arkaya dönerek sırttı.

"Haber kutsaldır ve bir habercinin ilk görevi olaya anında yetişip bilgileri toplamaktır. Sana kaç kere bunun erkek işi olduğunu söylemişim. Başka çalışacak iş mi bulamadın yahu? Bir bankada ya da özel bir şirkette çalışsaydın, şimdi bu saatte ne güzel sıcak yatağında mışıl mışıl uyuyor olacaktın. Kendi düşen ağlamaz derler, yakınmaya hiç hakkın yok."

"Bırak zevzekliği!" diye söylendi Tülay oturduğu arka koltuktan.

Bu defa yanındaki kameraman arkadaşı Taner lafa karıştı.

"Sahi Tülay, neden bu işi seçtin?" diye sordu.

"Nedeni var mı ayol? Gazetecilik okulu mezunuyum, başka ne iş yapabilirim ki? Hem ben mesleğimi seviyorum, şikâyetçi de değilim, tek isteğim bu kötü hava şartlarında biraz daha yavaş gitmek. Tedbirli olmayı istemek suç mu yani?"

Cahit kıza takılmaya devam etti.

"Hatayı başlangıcında yapmışsın."

"Ne hatası?"

"Gazetecilik okulu yerine şöyle adam gibi bir fakülteye girecektin. İktisat, hukuk ya da mimarlık falan gibi."

"Yok canım! Sanki bizler her istediğimiz fakülteye giriyormüşüz gibi konuşuyorsun. Puanım ancak gazeteciliğe yetti, ne yapayım?"

10

OSMAN AYSÜ

"Eee, o zaman şartlardan yakınmayacaksın."

"Allahını seversen abuk subuk konuşmayı kes Cahit" diye mırıldandı genç kız. Bir yandan ufak tefek sırt çantasını dizlerinin üzerine alırken bir yandan da homurdanmaya devam ediyordu. "Zaten bu gece popom iskemle yüzü görmedi, üçüncü kere göreve çıkıyorum, bir de

senin manasız şakalarına katlanacak halim yok."

Cahit bir kahkaha attı, ama kızın üstüne de fazla varmadı. Aslında Tülay'ın genç yaşına rağmen çok iyi bir gazeteci olarak yetiştiğinin farkındaydı. Meslekte ondan beş yıl daha kıdemliydi. Haber servisinde çalışmanın zorluğunu da iyi bilirdi.

Bu arada araba Bağlarbaşı üzerinden hızla Duvardibi'ne doğru ilerliyordu. İki üç dakika sonra olay yerine varacaklardı.

Zeynep Kâmil Hastanesi'nin yanından geçerlerken yavaş yavaş arabanın içinde hazırlanmaya başladılar. Taner elindeki kamerasını son bir kez gözden geçirdi.

***

Olay yeri asayiş şubesinin elemanlarıyla doluydu. Gecenin üçünde Karacaahmet Mezarlığı kum gibiydi. Kendilerinden evvel oraya üşüşmüş birkaç televizyon ekibi ve gazetecileri görünce Cahit, "Umarım geç kalmamışsınız" diye homurdandı.

Şoför arabayı uygun bir yere park edince, haberciler ok gibi fırlayarak mezarlığa daldılar. Bardaklardan boşanırcasına yağın yağmur altında flaşlar patlıyor, kameralar çalışıyordu. Üçü de dağılarak haber toplamak için ayrıldılar. Taner cinayet mahalline gelerek kamerasını çalıştırmaya başladı. Yaşlı maktulün üzerine örtecek bir şey dahi bulunamamıştı. Adamın kesik gırtlığından akan kan durmuştu, ama yağın yağmura rağmen ıslak otların üzerinde kesik kan izleri gözükiyordu. Taner böyle manzaraları görmeye alışkın olduğu halde midesinin kabarıp gibi olduğunu hissetti.

Bıçak Sırtı

\

Cahit, yanındaki birkaç gazeteciyle birlikte yaklaşabildiği oranda polis arabalarından birinin yanına sokulmuştu. Arabanın yanık olan iç lambasının ışıkları altında polisler birini sorguya çekiyorlardı. Yanındaki gazetecilerden sorgulanan adamın cesedi görerek polise bildiren kişi olduğunu öğrendi. Adamın yanakları ıslaktı, ama Cahit bunun üzüntüden mi, yoksa yağın yağmurdan mı olduğunu kestiremedi.

Polis cinayet sebebini henüz tayin edememişti. Sorgulanan adamın maktulün kahve arkadaşı olduğunu yine yanındaki gazetecilerden öğrendi. İddiasına göre ondan yarım saat kadar sonra kahvehaneden ayrılmıştı. Her zaman geçtikleri mezarlığın içine dalınca da arkadaşının cesediyle karşılaşmıştı.

Cahit olaya bakan polis amirine yaklaştı ve maktulün kimliği hakkında bilgi almaya başladı. Polisin basına resmi bir açıklama yapması için henüz çok erkendi, fakat yaşlı adamın üstünden çıkan kimliğe göre adı Ali Sözen'di. Devlet Deniz Yolları'ndan emekli eski bir çımacı.

Maktulün cüzdanı üzerindedikmişti, ama içinde yok denecek kadar az para vardı. Yol kesme, veya gasp gibi bir neden olamazdı, herhalde başka sebepler aranacaktı. Cesedi bulan arkadaşı, Ali Sözen'in çok iyi bir insan olduğunu, çevresinde sevilen ve aranan bir kişi olduğunu ısrarla vurguluyordu. Böyle hunharca bir cinayete kurban gitmesi için bir neden göremediğini bilhassa belirtmişti.

Tülay ise olay yerinde çok ilginç bir haberle karşılaştı. Daha evvel vaka mahalline yetişen bir gazetecinin ifadesine göre maktulün ceketinin yakasına iğne ile iliştirilmiş bir ufak pusula çıkmıştı. Gazeteci, ilk müdahaleyi yapan polislerle birlikte kâğıtta yazılı olanı görmek şansına erişmişti.

Tülay'ı da şaşkırtan bu oldu zaten.

Gazetecinin ifadesine göre bu bir şiirdi...

Evet, yaşlı adamın ceketinin yakasına iğnelenmiş bir şiir çıkmıştı.

12

OSMAN AYSU

O kâğıt parçasının katil tarafından yakasına iliştirildiği düşünülüyordu. Zira öldürülen Ali Sözen'in arkadaşının verdiği ifadeye göre, çımacının şiir veya edebiyatla uzaktan yakından hiçbir alakası yoktu...

***

GTV'nin haber ekibi geriye dönerken bir hayli sessizdi. Her ne kadar görevleri gereği bu tür olaylara alışık olmalarına rağmen, sınırlar gerilmiş ve şahit oldukları manzara karşısında durgunlaşmışlardı. Ayrıca her zaman karşılaştıkları sıradan cinayetlerden birine benzemiyordu bu vaka. Burunları garip ve endişe verici bir koku almıştı. Galiba neden de maktulün yakasına iliştirilmiş o şiirdi.

Sessizliği ilk bozan arabanın şoförü oldu.

"Yahu nedir bu sessizliğiniz? Hepinizin uykusu mu geldi, neden konuşmuyorsunuz? Anlatırsanız, neler olmuş. Dut yemiş bülbül gibisiniz; sizleri hiç böyle görmemişim."

Şoföre kimse cevap vermedi.

Neden sonra ilk ağzını açan Cahit oldu. "Pis, boktan bir cinayet be Ömer Abi. Yaşlı bir adamcağızı boynundan bıçaklamışlar. Feci bir manzaraydı, gariban adam ıslak mezar taşlarının arasında boylu boyunca uzanmış yatıyordu işte, daha ne olsun..."

Şoför, "Sizleri beklerken o kadarını ben de duydum; neden öldürmüşler belli mi?" diye sordu.

Cahit, Tülay'a dönüp sordu: "Sen ne düşünüyorsun?" "Ne bileyim!" dedi kız. "Henüz hiçbir fikrim yok. Herhalde yakında kokusu çıkar."

Bu kez kameraman Taner sordu: "Aranızda o şiiri gören

var mı?"

Cahit bilmem dercesine omuzlarını silkti. Tülay başını salladı. "Ben kopya ettim."

Bıçak Sırtı

"Aferin be, benim becerikli arkadaşım! Kimden aldın? Polis o şiir hakkında henüz konuşmuyor."

"İlhan'dan aldım. Şu Hürriyet'te çalışan çocuktan. Meğer şiiri ilk gören oymuş."

Cahit olayı atladığına hafif bozulmuş gibi sordu.

"Tanıyor musun onu?"

"Bazen böyle vakalarda karşılaşıyoruz. İyi çocuktur, benden saklamadı."

Taner mırıldandı: "Ne yazıyor şu şiirde? Bize de okusana."

Tülay çantasına tıktığı not defterini çıkardı. Sayfaları karıştırdı. "Dinleyin" dedi.

"Sivrilir kırık taşlar çürümüş dişler gibi, Sallanır iki yanda deli dervişler gibi, Selviler, bu upuzun, bu simsiyah selviler. Yolda uzar, kısılır beliren hayaletler, Kefenli cenazeler, kefensiz iskeletler, Sessiz adımlarla dolaşır bu civarda."

Genç kız ürpererek not defterini kapattı. Herhangi bir yorum yapmadı.

"Bu ne biçim şiir yahu?" diye homurdandı Cahit. "Tam ölümü ve mezarlığı anlatıyor sanki. Ne korkunç, değil mi?"

Taner yerinde huzursuzca kıpırdanarak, "Vallahi öyle!" dedi.

Cahit, "Bu şiiri gerçekten katil mi yazmış?" diye sordu ortaya, sonra da gülere gülere mırıldandı: "Eğer öyleyse polis bir katili değil bir şairi aramalı."

"Fakat bir şair, gariban emekli bir çımacıyı neden öldürsün ki? Bana hiç de akla yakın gelmiyor."

"O kadarını bilemem" dedi Taner. "Ama yapmış işte, eseri ortada. Belki de şiiri dikkat çeksin diye yapmıştır."

"Saçmalama Taner" diye çıkıştı Tülay. "Bugece sizin neyi-

OSMAN AYSÜ

niz var kuzum? Hep abuk subuk şeyler konuşuyorsunuz. İnsan şiiriyle meşhur olmak için cinayet mi işler? Ettiğiniz laf mantıklı geliyor mu size?"

"Bozulma yahu! Laf olsun diye söyledim. Tabii ki cinayetin başka bir sebebi vardır."

"Hiç de komik değil. Hem şiiri katilin yazdığını ne biliyorsunuz? Belki başka birine aittir."

Cahit, "O da doğru ya" diye mırıldandı. "Belki başka birine aittir. En iyisi yarın bizim Üşütük Nizam'a soralım. O mutlaka bilir. Ne de olsa çocuğun ihtisası bu."

Şoför Ömer, "Üşütük Nizam da kim?" diye sordu.

Üç haberci ilk defa kendilerini tutamayarak gülüştüler. Cahit, şoföre döndü.

"Üşütüğü tanımıyor musun Ömer Abi?" dedi.

"Yoo... Sizin serviste mi?"

"Tabii. Hani çenesinde top sakalı olan, gözlüklü, daima pipo içen, entel biri var ya, hiç rastlamadın mı ona?"

"Hayır" dedi şoför. "Benim arabama hiç binmedi."

"Denk gelmemiş herhalde. Şairdir."

"Yani şiir yazıyor, öyle mi?"

"Doğrusunu istersen, şiir yazıp yazmadığını bilmiyorum, ama şiirden anlar, zira edebiyat fakültesi mezunudur."

Tülay, "İyi akıl ettin Cahit" dedi. "Yarın servise gelince ona bir gösterelim. Belki bize bir fikir verir."

Yorgunluk iyice üzerlerine çökmeye başlamıştı. Tülay, Taner'in başını yan cama dayayıp kestirdiğini gördü. Kameraman âlem bir çocuktuktu, her şartta rahatlıkla uyuyabilirdi. Kendisinin de gözünden uyku akıyordu.

***

Televizyon binasına döndüklerinde genç kız, haber servisini oldukça تنها buldu.Gece nöbetine kalan ekipten bazıları her-

Bıçak Sırtı

15

halde dışarda yeni görevler peşindeydiler. Bu saatten sonra, inşallah yeni bir şey zuhur etmez, diye dua etti. Taner yanlarından ayrılarak montaj dairesine gitmişti. Cahit pek yorgun görünmüyordu, serviste çalışanlardan biriyle laflamaya başlamıştı bile.

Tülay'a binanın sıcaklığı ilaç gibi geldi; bütün geceyi soğukta ve yağmur altında geçirmişti. Yavaş yavaş kemiklerinin ısındığını duyumsadı. Sırtından montunu, sonra da kalın tabanlı botlarını çıkarıp koltuğuna oturdu. Bir süre ayak parmaklarını yün çorabının üzerinden oğuşturdu. Blucininin paçaları mezarlıktan çamurlanmıştı. Bacaklarını uzattı ve oturduğu yerde biraz uyumaya çalıştı. Zor ve yorucu birgece geçirmişti, gözka-pakları kapanırken aklına, olay yerine giderken Cahit'in yaptığı şaka geldi. Mesleğini seviyordu hiç kuşkusuz; ama görevinin ve çalışma şartlarının cidden zor yanları vardı. Bunları düşünürken uyuyakaldı.

İki saate yakın koltuğun üzerinde pinekleyerek uyudu. Şansı yaver gitmiş, yeni bir olaya gönderilmemişti. Gözlerini açtığı anda saatine bakı, sabahın altı buçuğuydu daha. Karşı masada oturan Cahit uyandığını görünce laf attı:

"Pamuk Prenses uykusunu aldılar mı acaba?"

Tülay gerinirken, "Yine başlama" diye homurdandı.

Cahit kıs kıs güldü.

"Ne geceydi ama, değil mi? Hadi uyan da karar verelim artık. Haberi kim kaleme alacak, sen yazmak ister misin?"

"Hiç hevesli değilim. Sen yaz."

"Haber senin. Şiir hikâyesini de sen öğrendin. Kanımca sen kaleme alsan daha adilane olur. Hakkını yemek istemem."

"Cahit, senin işin gücün yok mu yahu? Benle mi bozdun?"

"Niye sitem ediyorsun Pamuk Prenses? Yalan mı? Dün geceki cinayeti emsal vakalardan ayıran tek yan, maktulün yakasına iliştirilen şiirdi. Onu da sen öğrendin. Haberi yazma da senin hakkın olmalı. İstersen sana aşağıdan bir çay getireyim, biraz kendine gelirsin."

16

OSMAN AYSÜ

Tülay esnemeye devam etti. "Elinde, bir iş var mı?" "Vardı, ama bitti."

Genç kız ne olduğunu merak ederek, "Neydi?" dedi. "Uyuyan güzeli seyretmek."

Cahit'e hafif sitemkâr şekilde baktı. Kendisine arkadaşlık duygusunun ötesinde bir ilgi duyduğunu uzun zamandan beri hissediyordu. Gerçi Cahit duygularını doğrudan açığa vurmamıştı hiç, ama her kadın bunu anlardı. Aslına bakılırsa bu durumdan şikâyetçi de değildi. Cahit yakışıklı ve dürüst bir gençti; camiada da çok sevilirdi. Nazik, duygulu ve görevine her zaman dört elle sarılan, çalışkan bir insandı. Son iki senedir, genç kız, onun kendisine yaklaşımında belirgin bir değişiklik olduğunu sezinliyordu. Cahit her ne kadar bunu kelimelerle açığa vurmuyorsa da, kâh bakışlarından, kâh imalı davranışlarından anlayabiliyordu.

"Bırak şimdi gevezeliği de aşağıya beraber inelim. Karnım da acıktı. Belki bayat bir sandviç de buluruz." "Tabii, neden olmasın. Hadi gidelim." Tülay botlarını ayağına geçirip bağcıklarını bağlamadan yerinden kalktı. Yorgunluğunu henüz üzerinden atamamıştı. Asansöre doğru ilerlerken Cahit sordu: "Dinlendin mi biraz?" "Galiba iki saat kadar içim geçti." "Hayır, bir saat kırk dakika." "Saat mi tuttu?"

"Pek sayılmaz. Münasebetsiz bir telefonun Pamuk Prenses'in uykusunu bölmemesi için nöbete kaldım." Tülay sahte bir edayla mırıldandı. "Bırak dalga geçmeyi."

"Ama ben ciddiym. Öyle güzel uyuyordun ki, işgüzar birinin telefonuyla uyanmana gönlüm razı olmadı."

O an Cahit'in çok ciddi olduğunu biliyordu genç kız.

Bıçak Sırtı

17

Erkeğin gözlerinin içine baktı. "Sağol" dedi kısaca. "Sen gerçekten iyi bir dostsun."

Cahit kısa bir duraksama geçirdi. Belki yıllardır içinde filizlenen duyguları açığa vurmak için iyi bir zamandı, ama nedense buna cesaret edemedi. Gülümsemekle yetindi.

Televizyon kanalının kafeteryası o saatte oldukça tenhaydı. Birer kaşarlı sandviç ve çay alarak boş masalardan birine çöktüler. Önce aç kurt gibi sandviçlerini yiyip, çaylarını içtiler. Çay yeni demlenmişti. Birer çay daha aldılar. Az sonra kanaldaki gündüz mesaisi canlanacak ve koridorlar kalabalıklaşacaktı.

İkisi deakşam altıya kadar izinliydi. Akşam altıda yenedengece nöbetine gireceklerdi. Cahit, kıza sordu.

"Sekiz buçuk servisiyle gidecek misin?"

"Bu haberi kimin yazacağına bağlı."

"O konuyu hallettiğimizi sanıyordum. Dedim ya bu senin hakkın."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Şef sensin."

"Ben senin şefin ^eğim, sadece senden kıdemliyim."

"Ama haberleri kaleme dökmeye bayılırsın, genellikle de sen yaparsın."

"Olsun, o yazma tutkum. Haber senin sayılır."

Tülay içini çekti.

"Aslına bakarsan, olay beni etkiledi. Sebebini de bilmiyorum. Belki de bu koca şehirde işlenen sıradan cinayetlerden biri, fakat nedense içimde garip bir his var. Burnum tuhaf bir koku alıyor."

"Ne tür bir koku?"

"Sen hissetmiyor musun?"

"Neyi?"

"Olayın garipliğini."

"Garipliği nerede bunun yahu! Yaşlı bir çımacı öldürölmüş. Buna benzer cinayetler hemen her gün işlenmiyor mu?"

"Ama maktulün yakasına iliştirilmiş bir de şiir bulunuyor.

Bıçak Sırtı — F.2

18

OSMAN AYSÜ

Bizim toplumumuza özgü bir tarz değil bu. Bana çok ters geldi."

"Boş versene. Toplum devamlı ilerleme kaydediyor. Yozlaşmada da değişiklikler olacak bittabii. Artık katillerimiz de ileri batı düzeyine ayak uyduracak."

"Dalga geçme yine. Ben ciddiylim."

"Ben de."

"İnanmıyorum. Yani sen bu cinayeti sıradan bir olay gibi mi görüyorsun?"

"Aynen öyle. Ayrıca benim seninki gibi koku alan şahane bir burnum yok."

Tülay tatlı tatlı gülümsedi. Eli burnuna gitti, kaşlarının arasından burnunun ucuna kadar işaret parmağını ağır ağır indirdi. Gerçekten de çok güzel bir burnu vardı. Bazen arkadaşları yaradılıştan güzel olan burnunun şahaneliğini konuşur, hatta onu kızdırmak için estetik bir müdahale geçirdiğinden bahisle şaka yollu takılırlardı.

Cahit birden cesaretlenmiş gibi fısıldadı.

"Yüz hatların tek kelime ile kusursuz Tülay, bunu biliyor musun?"

Bu gerçeği genç kız da biliyordu tabii. Hafifçe ürperdi. Cahit onun fiziki güzelliği hakkında ilk kez konuşuyordu. Ortam tenha ve Cahit'in hislerini açıklaması için gayet uygundu. Sessiz kalarak Cahit'in devam etmesini bekledi. Ama nedense genç adam devam etmedi. Yüz hatları önce büyük bir sıkıntı çekiyormuş gibi gerildi, sonra birden yumuşadı ve her zamanki, Tülay'in tanıdığı şakacı haline dönüştü.

"Yazıyı sen yaz" diye mırıldandı Cahit.

Cahit'in iltifatlarının devam edeceğini ummuştı; kısa bir uyumsuzluk anı yaşadı, sihirli havanın bozulduğunu duyumsadı.

"Nasıl istersen" diyebildi.

"Bana kalırsa bulunan şiiri yazacağın metne geçir, fakat bir

Bıçak Sırtı

yorum yapma, henüz erken. Ben bugün bizim Üşütük Nizam'ı bekler, ondan bilgi alırım. Belki şiir hakkında diyeceği bir şey vardır. Yarın haber servisine bir yazı daha veririz."

"Şu oğlana üşütük diye takılmayın yahu! Çocuğu kültürlü diye çekemiyorsunuz galiba. Ne yani, insan şiire meraklıysa üşütük mü olur?"

"Bana ne bozuluyorsun canım, oğlana o sıfatı ben takmadım ya! Herkes öyle dediği için ben de üşütük diyorum."

"Her neyse... Sen servisle evine dönmeyecek misin?"

"Burada kalıp şu işi kurcalamak istiyorum" dedi Cahit. "Belki emniyete de uzanırım."

"Tamam öyleyse, anlaştık."

Yerlerinden kalkarken ikisi de yorgunluklarını üzerlerinden atamamışlardı. Ama mesleklerine duydukları sevgi her şeyin üzerindeydi.

i

2

1 ÜLAY hazırladığı haber metnini bir kere daha gözden geçirdi. Kendince yeterli gördü. Tüm detayları metin içine yerleştirmeyi başarmıştı. Olayın haber niteliği verilmeye değer görülürse sabah sekiz bültenine yetişirdi. Metni ilk okuyan Cahit oldu. Başını sallayarak onayladı.

"Çok iyi, haberi bütünüyle toparlamayı becermişsin, beğendim."

Bu defa Tülay onunla dalga geçti.

"Aman efendim, haşmetmehapın takdirlerine mazhar olmak ne şeref. Nasıl oldu da bir kusur bulmadınız bu defa?"

"Haksızlık etmeyiniz Pamuk Prenses; genellikle yazdığımız metinleri beğenirim. Arada sırada müdahalelerim olsa da."

"Hadi" dedi Tülay. "Götürüp servis şefine teslim edelim. Nöbette Mehmet Bey mi var?"

"Evet o."

Metni son redaksiyondan geçmesi ve anons niteliğinin takdiri için şefe götürdüler. Şef metne şöyle bir göz attı. Nedense en can alıcı noktayı, yani genç habercilere en ilginç gelen şiir kısmını beğenmemişti. Elindeki kalemle o satırların üzerine geniş bir çarpı işareti çekti.

"Bu ne yahu?" diye homurdandı.

Bıçak Sırtı

İkisi de itiraz etmek istediler.

Cahit, "Aman şefim, bu olayın en dikkat çekici yanı. Alışılmamış bir cinayet tarzı. Haber metninden şiiri çıkarırsak olay çok sıradan bir hale gelmez mi?" diye sordu.

Mehmet Bozok yüzlerine bile bakmadan söylendi.

"Biz haber servisini yönetiyoruz. Burada edebiyat programları hazırlanmıyor. Şiirle zaman dolduramam. Olay, yaşlı bir çımacının öldürülmesi, hepsi o kadar."

Şef oldum olası az konuşan biriydi ve o anda oranın tek yetkilisiydi. Ayrıca uykusuz geçen bir gecenin sonunda burnundan soluyordu. Onlarla fazla ilgilenmedi. Başka haber servisi elemanlarının önüne getirdiği kâğıtları incelemeye aldı.

Tülay ümitsiz bir şekilde Cahit'e baktı. Kanaatince, bulunan şiir zikredilmezse haberin bütün can alıcılığı kaybolacaktı. Cahit ise, yapacağım bir şey yok dercesine omuz silkti.

Son söz şefe aitti. Şu an servisin patronu oydu.

Tülay'ın suratı asıldı ve masanın yanından ayrıldı.

"Ukala!" diye homurdandı kısık bir sesle. "Şu Mehmet Bey'den hiç hoşlanmıyonJİN. Nasıl getirmişler bu herifi haber dairesinin başına, hayret doğrusu. Canım haberi berbat etti be!"

"Sen ister beğen, ister beğenme, gerçek bu. Kararı o verecek."

Pekçok televizyon kanalında hemen hemen her saat başı haber programlarına yer veriyordu. Bütün televizyon kanallarının seyredildiği salona giderek sekiz haberlerini beklediler. Dikkatle diğer kanalları izlediler. O saatte haber programı olan kanalların hemen hepsi cinayet haberini geçti, fakat sadece ikisi bulunan şiire de yer verdi.

Genç kız önemli bir haberi atlamışlar gibi üzüntüye kapılmıştı.

Saat sekiz olunca servis elemanları birer ikişer gelmeye başladılar. İlk grupta gelenlerin arasında Nizam Yön de vardı. Asıl adı Nizamettin Yön'dü, ama arkadaşları onu kısaca Nizam

OSMAN AYSÜ

diye çağırılırdı. Yirmi sekiz yaşında, siyah saçlı, çenesinde kara sakalı olan, çerçevesiz gözlük kullanan, kıvrık piposunu ağzından hiç eksik etmeyen bir gençti.

Servise girdiğini görünce ikisi de aceleyle yanına gittiler.

"Günaydın Nizam" dedi Cahit.

Nizam gözlüğünün üstünden onlara baktı.

"Günaydın arkadaşlar! Hayrola, sizi telaşlı görüyorum. Bir şey mi var?"

"Sana bir şey sormak istiyoruz" dedi Tülay.

"Buyrun, sorun. Şayet bildiğim bir şey ise seve seve cevaplandırırım."

"Düngece nöbetimiz sırasında bir cinayet işlendi. Görevli olarak ben ve Cahit olay yerine gittik."

"Nereye?"

"Karacaahmet Mezarlığı'nda."

"Mezarlıkta mı işlenmiş cinayet?"

"Evet, mezarlığın içinde" dedi Cahit.

"Eee?"

"Olayın ilginç yanı, öldürülen adamın göğsüne iliştirilmiş bir şiir bulundu."

Nizam hayretle arkadaşlarına baktı.

"Yani katil tarafından yazılmış bir şiir mi demek istiyorsunuz?"

"Öyle olması gerekiyor" diye mırıldandı Tülay "Şiiri kop-ye ettim. Malum sen şiirden anlarsın, şuna bir göz atmanı istiyoruz. Belki bize bir fikir verirsin."

Nizam kendine has, ince ve kibar sesiyle sordu:

"Görebilir miyim?"

Tülay not defterini çıkararak şiiri Nizam'a uzattı.

Edebiyat fakültesi mezunu genç, daha şiire bakar bakmaz, "Tabii" diye mırıldandı. "Bu ünlü şair Yaşar Nabi'nin Karacaahmet'te Akşam şiiri. Pek meşhur bir şiirdir. Şiirle ilgisi olan herkes bilir."

Bıçak Sırtı

23

Cahit omuzlarını silkti. "Biz ikimiz de bilmiyorduk. Malum, ben şiirden pek çakmam."

Oğlan damarına basmak istercesine, "Buna şaşmadım" diye fısıldadı. Sonra şaşkınlık dolu nazarlarla onları süzdü. "Çok garip, değil mi?" dedi.

"Sana garip gelen nedir?"

"Katilin böyle bir şiiri öldürülen adamın üzerine bırakması. Çok tuhaf."

"Gerçekten öyle" diye mırıldandı Tülay da lafa karışarak. "Pek alışılmış bir şey değil."

Üşütük lakaplı Nizam piposunu çekiştirirken, "Peki öldürülen adam kim? Bir şair mi?" diye sordu.

"Yok canım. Emekli bir çımacı."

"Çımacı mı? İnanılır gibi değil. Katilin böyle bir şey yapmadaki maksadı ne olabilir?"

"Hiçbir fikrimiz yok" diye homurdandı Cahit. "Bizim ilk aklımıza gelen şiiri katilin kendisinin yazıp yazmadığıydı."

"Ona hiç kuşku yok. Bu şiir Yaşar Nabi'nin. Katile ait olamaz."

"Bunu öğrenmemiz bile kâr sayılır" dedi Cahit.

Nizam olayı çok yadırgamıştı. Ürküntü ile onlara baktı.

"Böyle güzel bir şiiri bir cinayet olayında kullanmak ne esef verici, değil mi? Umarım bunu siz de takdir edersiniz."

Cahit, Tülay'm kulağına Nizam'in duyamayacağı şekilde fısıldadı. "Hadi gidelim artık, bizim oğlan yine üşütmeye başladı."

Genç kız anladım dercesine başını salladı. Fakat gitmeden önce Nizam'a dönerek, "Sence, katilin bu şiirle anlatmak istediği bir şey olabilir mi?" diye sordu.

Nizam kaşlarını yukarı kaldırıp, çerçevesiz gözlüklerinin ardından hayretle kıza baktı.

"Bence bu suali katile sorsanız, daha isabetli olmaz mı?" dedi.

* * *

24

OSMAN AYSÜ

Masalarına döndüklerinde Cahit, "Eee, şimdi ne düşünüyorsun?" diye sordu Tülay'a.

"Bence değişen bir şey yok. Tek öğrendiğimiz şiirin katile ait olmaması."

Cahit omuzlarını silkti.

"Eh, bu kadarını ben de görüyorum. Sorun şu, katil neden bir şiir yazıp bunu öldürdüğü adamın yakasına ilişti? Bunu yapmaktaki amacı ne?"

"Henüz bir fikrim yok."

"Düşünelim" dedi genç adam. "Bu olağan bir davranış değil. Belli ki böyle davranmakla bir şey anlatmaya çalışıyor."

"Neyi peki?"

"Bilmiyorum, ama şu kadarını söyleyebilirim. Şayet düşündüğüm gibi ise..."

Cahit, kızın sözünü kesti.

"Bu cinayetler devam edecek diyeceksin, değil mi?"

"Doğru bildin... Arkası gelecektir."

"Bu da bizi bir neticeye daha götürür."

"Söyle bakalım, neymiş o?"

"Katil aynı zamanda ruh hastası olmalı."

"İyi tahmin. Bir şey daha ilave edebiliriz. Bu hasta herifin belirli bir kültür düzeyinde olması da gerekir."

"Bu da doğru. Baksana edebiyattan, şiirden anlıyor. Ben Yaşar Nabi'nin adını bile duymadım."

Tülay bir kahkaha attı.

"Sanırım ben katili keşfettim."

Cahit meraklı gözlerle ona baktı.

"Kim?"

"Kim olacak? Bizim Üşütük! Oğlanda aradığımız tüm vasıflar var. Hem tahsilli hem de sizin deyişinizle üşütük, yani hafif akıldan kontak."

Cahit ters ters kıza baktı.

"Hani bize nutuk atıyordun, ayıp oluyor, oğlana taküma-

Bıçak Sırtı

25

ym diye. Bakıyorum, şimdi sen de onunla alaya başladın. Üşütük demekte mahzur görmüyorsun."

"Haklısın valla, çok ayıp oluyor. Aman duymasın, rezil olurum sonra."

İkisi de yeniden gülüştiler...

* * *

Cinayet olayını takip eden on beş gün vukuatsız geçti. Yani o emsal yeni bir vaka yaşanmadı. Toplum olarak olayları çabuk unutma alışkanlığında olduğumuzdan çımacının öldürülmesi hadisesi de küllenir gibi oldu.

Bununla beraber Cahit olayı kolay kolay unutamadı. Haberci olmanın rahatlığıyla polisle sık sık temas kurdu ve gelişmeleri takip etti. Maalesef geçen süre içinde polis herhangi bir ilerleme kaydedemedi. Asayiş şubesinin dedektifleri olayın aydınlatılması konusunda yeni bulgular ele geçirememişlerdi.

O ayın sonuna doğru Cahit de tahminlerinde aldandığını düşünmeye başlamıştı. Maktulün üzerinde bulunan şiir galiba onların kanaatlerini yanlış noktalara odaklamıştı. Ta ki ay sonunda yaşadıkları yeni vakanın oluşuna kadar...

İkinci Bölüm

1

1]yEVİM Karagül Horteks Giyim Sanayii'nde genel müdür sekreteriydi. Otuz yedi yaşında, hoş ve alımlı bir kadındı. Uzun topuklu ayakkabı giydiği zaman bir yetmiş beşi geçerdi boyu. Kısacık, oğlan çocuğu gibi kestirdiği saçlarını kızıla boyatmıştı on beş gün önce. Bu saç modeli havasını daha da değiştirmiş, çekiciliğini artırmıştı. Dört sene evvel boşandığı kocası, zengin bir armatördü. Boşanma sırasında kocasından hayli yüklü bir tazminat koparmıştı. Çocuğu yoktu. Ama Sevim çalışmayı seven bir kadındı, zaten kocalıyla tanışması da bir banka şubesi müdürlüğü yaptığı sıraya rastlardı. Evliliği sırasında çalışmamış, fakat boşanır boşanmaz geniş olan çevresinin yardımıyla kendisine bu yeni işini bulmuştu.

Oturduğu ev Levent'te bahçe içinde dubleks bir villaydı. Bu evi de eski eşinden boşanma sırasında uzun müzakerelerden sonra koparmıştı. Mazda'sını bahçeye soktu. Ogece eski bir arkadaşıyla Lailagece kulübüne gidecekti.

Saat akşamın yedisiydi ve dışarda yağışlı, soğuk bir kış gecesi başlamıştı.

Hızlı adımlarla evine yürüdü. Kapıyı anahtarıyla açıp içeri girdi. Antrenin elektrik düğmesini çevirince etraf aydınlığa

28

OSMAN AYSÜ

büründü. Hızlı adımlarla üst kata çıkan merdivenlere yürüdü. Bir duş alacak, biraz dinlenecek, kıyafetini değiştirecek, sonra da saat dokuza doğru arkadaşı Nurperi'yi evinden alacaktı. Henüz yeterince zamanı vardı.

Yatak odasına girdi. Önce ayağından yüksek ökçeli ayakkabılarını çıkarıp savurdu, sonra pardösüsünü yatağın üzerine fırlattı. Sırtında siyah bir kazak ve aynı renk flanel pantolon vardı. Bileğindeki saatine baktı; yediyi on geçiyordu.

Saatini ve kulağındaki küpeleri çıkarıp yatağın kenarındaki komodinin üzerine bıraktı.

Gerçekten de sıcak bir duşu ihtiyacı vardı, günün yorgunluğunu ancak öyle atabilecekti üzerinden. Ağır hareketlerle balıkçı yaka kazağını çıkardı. Tuvaletin aynasına bir göz attı. Sevim Karagül kendi bedeninin kusursuzluğuna inanırdı. Yaşı kırka yaklaşmasına rağmen formunu hiç kaybetmemişti, karnı gergin, göğüsleri yeterince dikti.

Ellerini arkasına götürüp sutyenin klipsini çözdü. Dolgun göğüsleri meydana çıktı. Sutyen duru beyazlıktaki memelerinin yan taraflarını sıkarak hafifçe kızartmıştı. Aslında derli toplu bir kadındı, evinde de işyerinde de dağınıklığı hiç sevmeydi; bu nedenle de kullandığı eşyalara çok dikkat eder, her zaman her şeyin yerli yerinde ve durması gerektiği şekilde olmasını isterdi. Şayet o gün yorgun olmasa, belkısabah evden çıkarken gardırobunun kapısını da sıkı sıkıya kapattığını hatırlar ve akşam eve döndüğünde gardırop kapısının niye iki santim kadar aralık durduğunu dikkatini çekmişti. Ama ne yazık ki fark etmedi.

Bu dikkatsizliğinin bedelini Sevim Karagül çok ağır bir şekilde ödeyecekti.

Aynanın karşısında durarak flanel pantolonunu da ayağından çıkardı, katlamaya gerek duymadan karyolanın üzerine bıraktı. Sonra yatağın kenarına ilişerek ayaklarındaki siyah çorapları da sıyırmaya başladı. Şimdi üzerinde sadece dantel kü-

Bıçak Sırtı

29

lotu kalmıştı. O vaziyette çıplak ayak odadan çıkıp banyoya yürüdü.

Doğalgazın ısıttığı evi yeterince sıcaktı.

Çeşitli saç şampuanlarının arasından seçimini yapıp birini çekti. Bornozu askıdaydı.

Duşun perdelerini açtı; sıcak suyun musluğunu çevirerek suyun sıcaklığını ayarlamaya çalışırken yatak odasından hafif bir ses işitti.

Hafifçe kulak kabarttı.

Herhalde yanılmış olmalıydı. Bugün hizmetçisi Fatma Hanım'ın günü değildi, o evde olamazdı; zaten işten döndüğünde evin bütün ışıkları sönmük ve kapı kilitliydi. Olsa olsa bu bir kulak yanılması olabilirdi. Belki de tazyikli suyun küvete akarken çıkardığı seslerde yanılmıştı.

Fakat garip bir tedirginlik hissetti.

Kesinlikle korkak biri değildi Sevim ve uzun zamandan beri yalnız yaşamaya alışmış bir kadındı. Yine de ayağını küvete atmadan önce huzur^lızca açık duran banyo kapısına baktı.

Duyduğu o ses bir daha tekrarlanmamıştı.

Usulca dantel külotunu sıyırıp bacaklarından çıkararak küvetin önündeki ufak halıya bıraktı.

Artık duşa girebilirdi.

* * *

Sevim Karagül'ün küvete adım atarken duyduğu ses, aslında yatak odasındaki gardırop kapağının açılırken çıkardığı hafif gıcırtıydı.

Kısa, fakat tiz bir ses...

Evin sessizliğinde fazla bir yankılanma da yaratmamıştı.

Ancak bir insan bedeninin geçebileceği aralıktan katil sü-zülüverdi. Kadının savurgan ve müsrif olduğunu düşünüyordu; banyoya girerken yatak odasının ışığını söndürmemişti.

Pencereden kadının eve döndüğünü gördüğü andan beri

30

OSMAN AYSÜ

gardırobun içindeydi. Geçen süre içinde büzülüp kalmadan uyuşan adalelerinin rahatlaması için gerindi.

Bir kadını ilk defa öldürecekti ve sınırları bir hayli gergindi. Hafifçe dudaklarını yaladı. Gardırobun içinde geçirdiği beş altı dakikalık zaman zarfında kadının askılarda asılı giysilerine sinmiş parfüm kokuları onu tahrik etmişti. Sevim Karagül'ün gardırobu sanki parfümeri mağazaları gibi kokuyordu.

Kadına tecavüz niyeti yoktu. Ama onun çıplak vücudunu seyretmek sınırlarını bozmuştu. Sevim'i çıplakken umduğundan da çarpıcı bulmuştu. Tahrik olduğunu kabul etmek zorundaydı. Hele kadının, aynanın karşısında sutyenin kızarttığı göğüslerini ovalarken, bir ara ne yapacağını şaşırılmış ve dayanılmaz bir yanlışığın eşiğine kadar gelmişti. Az kalsın yerinden fırlayacak ve sevişmeye zorlayacaktı onu. Bu, inanılmaz büyük bir hata olurdu. O cinsel bir sapık değildi. Kadınlarla asla arzulan hilafına ilişkiye girmek istemezdi. Terlemeye başlamıştı.

Evin içi çok sıcaktı ve sırtındaki kalın mont fazla geliyordu. Deri eldiven içindeki parmaklarını açıp kapattı. Bugünkü işini kapalı bir mekânda halledeceği için çok dikkatli olmalı ve etrafta parmak izleri bırakmamalıydı.

Sevim Karagül kendini evinde yeterince güvende hissettiğinden bütün kapıları açık bırakmıştı. Banyoda duştan akseden su sesleri yatak odasına kadar geliyordu.

Yatak odası kalın yün halılarla kaplıydı. Duvardan duvara. Halı üzerinde ayak izi bırakmadığına emin olmak için yerlere baktı bir daha. Hiçbir iz göremeyince rahatladı.

Katil iki katlı eve arka taraftaki mutfak penceresinden girmişti. Polis ilerde araştırma yapınca mutlaka o pencereden girdiğini anlayacaktı, ama bu önemli değildi. Ayak izi veya kimliğinin tespitine yarayabilen parmak izlerini bırakmaması gerekliydi; bu nedenle de mutfığa girince ayaklarını yerdeki bir beze

Bıçak Sırtı

31

defalarca silerek kurulamıştı. Yağış nedeniyle bahçe ıslak ve çamurluydu.

Yumuşak ve sessiz adımlarla banyoya doğru ilerledi.

Kapının önünde durup içeriye bir göz attı. Kapı açık olmasına rağmen banyonun içi sıcak suyun akışı nedeniyle buğulan-mıştı.

Küvetin önündeki küçük banyo halısının üzerinde kadının dantel külotunu gördü. Beyaz duş perdesi suyun yerdeki seramiklere sıçramaması için çekili vaziyette duruyordu ama güçlü elektrik ışığı altında kadının çıplak silueti yine de rahatlıkla se-çilebiliyordu. Sevim'in uzun boyunu, yıkanırken yaptığı ahenkli hareketleri farkettti.

Daha önce, Sevim'i bir av olarak seçerken de onun cazibesinden etkilenmişti, ama içindeki cinsel duyguların kendisini bu derece zorlayacağını hiç hesaba katmamıştı. Daha doğru bir ifadeyle bu banyo sahnesiyle karşı karşıya geleceğini hiç düşünmemişti. Niyeti onu yatak odasında öldürmek ve cesedini yatağa yatırmaktı sadece... 4

Bunun kadının doğasına uygun bir final sahnesi olacağını hayal etmişti hep.

Kısa bir an gösterdiği zaafa kızdı.

Az daha cinsel dürtülerine kapılıp teslim olacaktı. Onun alıp veremediği sadece avının hayatıydı. Sevim Karagül iyi bir seçimdi, yalnız yaşıyordu ve ölümü kimseyi müteessir etmeyecekti. Hafifçe titredi. İşini başarıyla tamamlaması için yaşadığı bozgun dan sıyrılması gerekiyordu. Bir an önce toparlanmalı ve zihnini çalan cinsel dürtüden kurtulmalıydı.

Montunun cebinden sustalısını çıkardı.

İçine güven doldu.

* * * Sevim duşun musluğunu kapattı.

32

OSMAN AYSU

Sıcak su iyi gelmiş, günün yorgunluğunu üzerinden atmıştı. Kısacık saçlarını eliyle düzeltti. Düzgün ve bakımlı vücudundan su damlacıkları gergin karnına ve uzun bacaklarına doğru süzülüyordu. Bornozunun almak için duş perdesini açtı.

Az ilerde, banyo kapısının biraz gerisinde upuzun, heyula gibi dikilen Katili görünce şaşkınlıkla bir çığlık attı. Boş bulunmuş ve evinin içinde, hem de çırılçıplak bir haldeyken bir yabancı ile karşılaşmak kadını çok şaşırtmıştı.

Böyle bir karşılaşmayı aklının ucundan bile geçirmemişti. İnsiyaki olarak elleriyle

çıplaklığını gizlemeye çalıştı. Sonra şaşkınlığı bilinçli bir öfkeye dönüşmeye başladı. Şartların kötülüğüne rağmen cesur bir kadındı Sevim. İlk şoku atlatır atlatmaz uzanıp banyo perdesini kavrayarak mahrem yerlerini örtmeye çalıştı. Aynı anda avaz avaz bağırarak, "Sen de kimsin, ne arıyorsun evimde?" diye sordu.

Fakat karşısındaki adam son derece soğukkanlıydı. "Lütfen bağırmayın Sevim Hanım" demişti... Ya da Sevim'e öyle geldi. Adamın ne dediğini galiba tam olarak anlamamıştı.

"Defol! Hemen çık git evimden..." diye bağırdı. Fakat adamın elinde tuttuğu keskin uçlu sustalıya da o an gördü. Tüm cesaretine rağmen durumunun endişe verici olduğunu da o zaman anladı. Bu adam alelade bir hırsız veya soyguncu olamazdı. Evine başka niyetlerle girmiş olmalıydı. Bağırmaya devam etmek istedi, ama pek yararı olmayacağını da biliyordu. Attığı çığlıklar dışardan duyulmazdı, hele böyle fırtınalı ve yağışlı bir havada...

Karşısındaki adam, haline bakılırsa tecavüz saikiyle evine girmiş olmalıydı. Beyni hızla çalışmaya başladı. Mutlaka kendisini daha önceden izlemiş ve yalnız yaşadığını tespit etmişti. Sonra da uygun bir fırsat kollamış, nihayet bu akşamı seçmişti... Soğukkanlı olmalıydı. Bağırmanın hiçbir yararı yoktu.

Bıçak Sırtı

33

Çılgılık atmayı bıraktı, sustu...

Önce adamın gerçek niyetini anlamalıydı. Elinde sivri bir bıçak taşıyordu, ama niyetinin kendisini öldürmek olduğunu sanmadı, o silah sadece bir tehdit unsuruydu, emeline ulaşmak için bir vasıta...

Yine de emin olamadı; belki sıradan bir hırsızdı. Şu bir gerçektir ki kendisini kötü bir vaziyette yakalamıştı. Evde bir silah bulundurmadığına pişman oldu. Ortamın bu kadar kötüleştiği bir zamanda yalnız yaşayan bir kadının da silahı olmalıydı; en azından bunun gibi ahvallerde canını, ırzını ya da malını korumak için... ..

Garip şartlar altında, göz göze birbirlerini süzüyorlardı.

Katil, kadının bu kadar kısa zamanda sükûnetini yeniden kazanmasını hayretle izledi. Bu avı tahmininden de fazla cesaretliydi. Onu takdir etti, belki de duyacağı hazzı artıracaktı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Sevim.

Katilden hiç ses çıkmadı. Kadının irileşmiş kara gözlerine bakmayı sürdürdü: ji.

"Hırsız mısın sen? Para mı istiyorsun?"

Cevap yoktu...

"Evde para buldurmam. Çantam yatak odasında. İçinde ne varsa alabilirsin..." ,

Katil sessizliğini muhafaza ediyordu.

Sevim yeniden paniğe kapılır gibi oldu. Belki de bu adam sıradan bir hırsız değil, sapığın tekiydi. Emin olamazdı. Şansını bir daha denedi.

"Aşağı katta vitrinde gümüş takımlar var, istersen onları da alabilirsin. Zaten evde de başka değerli bir şey yok."

"Yanıyorsunuz Sevim Hanım. Bende hırsız tipi var mı? Bana bu sıfatı yakıştırmanız çok üzücü..."

Kadın ilk defa adama dikkatle baktı.

Düzgün konuşuyordu, gerçekten de hırsız tipi yoktu. Daha da ilginç, kendisine adıyla hitap etmişti; bu da tanıdığını

Bıçak Sırtı — F.3

34

OSMAN AYSCJ

gösteriyordu. Vücuduna örtmeye çalıştığı plastik perdeyi çıplak memelerine doğru çekerken, "Beni tanıyor musun?" diye sordu. Katil başını salladı. "Evet, sizi tanıyorum." Sevim daha da şaşırılmıştı.

"Nereden?" diye sordu. "Daha evvel tanıştırmış mıydık?"

Başını salladı Katil. "Hayır, tanıştırmadık." "O halde beni nereden tanıyorsunuz? Ben sizi hatırlamıyorum."

"Bu çok normal."

Kızıla boyalı saçlı kadın birden durumu kavramış gibi hiddetle homurdandı.

"Yoksa sizi buraya Metin mi yolladı?" "Metin de kim?"

"Kim olacak, boşandığım o aşâğılık kocam." Katil sırttı: "Kocanızla tanışmak şerefine nail olmadım. Ama müsterih olun, onun adını dahi işitmişliğim yoktur."

Sevim'in endişeleri artık ciddi boyutlara varmıştı. Bu adam bir hırsız veya eski kocasının bir skandal yaratmak için gönderdiği adamlarından biri değilse, mutlaka tecavüze yeltenecek bir sapıktı. Birden yeniden çığlıklar atmak geldi içinden. Ama mütecavizin elindeki bıçak onu korkuttu. Soğukkanlı olmalıydı, bu şartlar altında, korkarak bağırmanın hiçbir yararı olmaz, bilakis saldırıyı şiddet kullanmaya yönlendirirdi. Serbest eliyle alına yapışan kısa saçlarını geriye itti. "Niyetin nedir?" diye sordu. "Bana zorla tecavüz mü etmek istiyorsun?"

Katilin yüzündeki mütebessim ifade kaybolmamıştı. "Doğrusu bunu aklımdan geçirdiğimi itiraf etmeliyim. Çok güzel bir vücudunuz var Sevim Hanım. İnsanı tahrik ediyorsunuz. Hele bu şartlar altında her erkek çileden çıkabilir."

Sevim bütün soğukkanlılığı ile düşündü. Adamın gerçek niyetinin ne olduğunu tam olarak anlayabilmiş değildi henüz; fa-

Bıçak Sırtı

35

kat karşısındaki bir cinsel sapıksa onunla mücadele etmenin bir yararı olamazdı. Üstelik silahlı ve güçlü kuvvetli birine benziyordu. Mücadeleyi kesinlikle kaybeder ve üstelik göstereceği şiddetten zarar görürdü. Alt tarafı bir kadındı, on sekizinde bir bakire değil. Toplumda bu tür saldırı olayları sık sık vuku buluyordu. Ayrıca boşandıktan sonra hayatına bir yığın erkek girmişti, gerçi onlarla kendi isteği tahtında sevişmişti, ama bir kerecik de arzusu hilafına sevişmeye zorlanmasında bir sakınca görmüyordu. Bir iki saniye duraladı.

Artık adamın ırzına geçmek için evine girdiğine inandı. Tek çözüm rıza göstermekti. Bu duruma düştüğü için içinden lanetler savuruyordu, ama elinden bir şey gelmezdi ve badireyi en az zayıf vererek atlatmak zorundaydı.

"Tamam" diye mırıldandı. "İstediğin gibi olsun. Kabul ediyorum. Şiddete başvurmanın anlamı yok. Şimdi çıkmama müsaade et, yatak odama gidelim."

"Yatak odasına mı? Neden? Buranın ne sakıncası var?"

Sevim şaşkın bir ifadece adama baktı.

"Burada mı yapmak istiyorsun?"

"Sizce bir sakıncası var mı?"

"Yani ayakta mı?"

"Benim için fark etmez."

"Yatakta daha iyi olmaz mı? İkimiz için de..."

Katil'in yüzündeki tebessüm birden donakaldı.

"Siz neden bahsediyorsunuz Sevim Hanım?" diye sordu.

Adamdaki ani değişiklik kadını da şaşırtmıştı.

"Beni istemiyor musun? Niyetin beni düzmek değil mi, sapık herif?"

Katil'in kaşları çatıldı. Bakışları da, ses tonu da değişti...

"Sandığımdan daha kaba ve basit bir kadımmışsınız. Konuşma tarzınızı hiç beğenmedim. Şehirli, medeni bir hanıma hiç yakışmıyor. Ayrıca iğrenç bir kabul bu. Ne sandınız, yoksa sizinle cinsel ilişkiye gireceğimi mi?"

36

OSMAN AYSÜ

İşte gerçek korku tohumları ilk defa o zaman Sevim'in içinde yeşerdi. Karşısındaki adamın salt tecavüz için evine girmediğini anladı. O zaman gerçeğe yüz yüze gelmiş gibi bir anda tüyleri diken diken oldu. Hırsızlığın ve cinsel saldırının ötesinde bu adamın tek bir amacı olabilirdi: Öldürmek... Ama niçin?

Yaşamı boyunca ilk defa yüzünü gördüğü bir adam kendisini ne sebeple öldürmeye kalkabilirdi ki?

Paniğe kapılmak üzereydi, yavaş yavaş pek sağlıklı düşünemediğini fark etti. Onu tanııyordu, fakat saldırgan, ismini biliyordu, belki isminden fazla şeyleri de...

Peki öyleyse amacı neydi? Neden öldürmek istiyordu kendisini?

Titreyen bir sesle kekeledi. "Beni öldürecek misin?"

Katil sessizce tasdik anlamında başını salladı. "Neden ama? Seni hiç tanııyorum ki... Sana bir kötülüğüm dokunduğunu da hiç sanmıyorum."

Katil karşılık vermeden bir adım ileri yürüdü. Sevim Karagül hâlâ küvetin içinde kımıldamadan duruyordu. Artık son şansını kullanacaktı.

"Dur!" dedi. "Acele etme... Sana bir teklifim olacak..." "Bunu az evvel yaptınız. Bedeniniz, değil mi? Size isteğimin o olmadığını söyledim."

"Hayır" diye inledi kadın. Fakat bu defa korkudan soluk soluğa kalmıştı. "Ben zengin bir kadını. Bankada çok nakitim var. Hepsini sana verebilirim. Kendine yeni ve rahat bir hayat kurabilirsin. Canımı bağışla. Buna karşılık, tüm olanları unutur, hiçbir şikâyetinde bulunmam... Anlaştık mı?"

"Hayır, Sevim Hanım... Anlaşamadık, anlayamayız da zaten. Beni hiç anlamadığınızı görüyorum. Boşuna ısrar etmeyin ve lütfen bana yardımcı olun." "Yardımcı mı? Nasıl?"

Bıçak Sırtı

37

"Küvetin yanına oturun ve sırtınızı da bana dönün."

Kadının gözleri irileşti.

"Neden? Ne yapacaksın?"

"Boynunuzu keseceğim."

Sevim çıplaklığını unuttu, elinden perdeyi bıraktı ve dar küvetin içinde bir adım geri çekildi. Sırtı gri renkli italyan seramiklerine dayandı. Başka kaçacağı yer yoktu.

Katil bir an duraksadı.

Bu işi kendisi için bir görev addetmese belki de kadının kahredici cazibesi karşısında onunla bir ilişkiye dahi girebilirdi. Uzun boyu,- gergin karnı, dolgun memeleriyle görünümü çok çekiciydi. İster istemez gözleri kasıkları civarındaki tüylere gitti. Ama çabuk kendini topladı.

Sevim yaşadıklarına hâlâ inanamıyordu. Bu bir kâbus olmalıydı ya da az sonra terleyerek uyanacağı bir uyku. Ne var ki hepsi gerçektir. Uykuda olmadığını çok iyi biliyordu.

Bağırды, çığlıklar attı. Hem de hançerisinin olanca gücüyle. Çünkü başka yapacağı ijiçbir şey kalmamıştı. Bütün kalbiyle çığlıklarının adamı korkutup kaçırmasını bekledi...

Ama adamın kılı bile kıpırdamamıştı.

Bir süre onun sessizce attığı çığlıkları dinledi; mütebessim ve kendinden emin bir edayla. Sonra, "Bu kadar çırpınma yeter artık" dedi. "Sanırım faydası olmadığını artık anladınız. Kimse sizi iştımecek ve yardımınıza gelmeyecektir. Lütfen şimdi, söylediğim yere oturunuz."

"Hayır!" diye inledi kadın. "Ölmek istemiyorum."

"Başka hiç şansınız yok."

Sevim Karagül gerçekten de başka şansının olmadığını anlamıştı. Canını kurtarmak için insiyaki bir davranışla harekete geçti ve elinden geldiğince boğuşmak için adamın üstüne atladı. Katil bu tür nihai bir savunma refleksini bekliyordu. Tedbirli davrandı ve sol koluyla kadını sıkıca kavradı.

Sevim güçlü bir kadındı, üstelik ölüm korkusu, onu daha

38

OSMAN AYSÜ

da atak ve mücadelecı yapmıştı. Ama az sonra adamın acı kuvveti karşısında hiç şansı olmadığını kısa zamanda anladı. Katil kendisini zaptetmek için sustalı kullandığı sağ eline bile ihtiyaç duymamıştı.

Sevim'in ıslak ayakları önce banyonun zemininde kaydı, sonra küvetin kenarına iki büküm çöktü. Adamın sol kolu boynuna dolanmış, katil çevik bir hareketle arkasına geçmişti. Katilin sıcak nefesini şimdi, ensesinde hissediyordu.

Ondan sonrası çok çabuk gelişti. Kadın sadece soğuk bir metalin boynuna değdiğini fark etti, ardından da sivri uçlu çeliğin etine saplandığını. Gözleri karardı, oluk gibi kanın sütunlar halinde boynundan fıskırdığını hissetti. Kapanan gözkapakları-nı açmaya, son bir cehd ile hayatta kalmaya çalıştı. Bembeyaz banyosu adeta kızıla boyanmıştı. Gittikçe takati azalıyor, direnci kayboluyordu. Sonra kendinden geçti, son nefesini verirken, kesik hançeresinden boğuk bir inilti çıktı.

Katil, kadının öldüğünden iyice emin olmak için bir süre o vaziyette bekledi. Sustalıyı kadının boynundan çekip çıkartmadı. Kadın öldükten sonra dahi bedeninde ufak ufak atmalar ve seğirmeler yaşadı, daha sonra da tamamen hareketsiz kaldı. Ancak ondan sonra Katil sert bir hamle ile sustalıyı boynundan çekip çıkarttı. Eldivenleri kan içinde kalmıştı. O da bir derin derin soluklandı, nefesinin düzene girmesini bekledi.

Sonra kadının kollarından tutup yerde sürükleyerek yatak odasına kadar taşıdı. Zeminin kadının kanı ile kirlenmesine hiç aldırmıyordu. Yatağın kenarına gelince, cesedi saygı ve itina ile kucağına alıp yatağa yatırdı. Daha sonra bu odaya girecek olan kimselerin onu çıplak bulmalarını istemiyordu. Etrafa bakındı, kenarda duran şifonyere giderek çekmecelerini araştırdı, bulduğu bir çarşafı çekerek çıkardı ve ölüye son saygısını ifa eden biri gibi kadının çıplaklığını örttü.

Yerler kan içindeydi, ama lastik tabanlı botları kana bulaşmamıştı. Tekrar banyoya girdi. Yalnız orada, tam küvetin dibin-

Bıçak SıMtı

39

de, kanlı bir ayakkabı tabanı izi vardı. Duvardaki havlulardan birini aldı, musluğu açıp ıslatarak o yarım izi sildi, sonra da havluyu fırlatıp yere attı. İşini bitirmiş sayılırdı. Yapacağı son bir şey kalmıştı. Montunun iç cebinden ufak bir kâğıt parçası çıkardı ve yatağın başına gelerek kadının kafasını dayadığı yastığın az yukarısına çengelliğe ile ilişti.

Hafifçe gülümsedi...

Derin bir huzur buldu içinde...

i

2

V/LAY yerinde basına ilk açıklamayı yapan, mavi gözlü, sarı kıvrıkcık saçlı sivil bir polisti. Otuz yaşlarında gösteriyordu ve medya mensuplarının görmeye alışık olduklarının aksine yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Konuşurken sağ yanındaki gamzesi pek belirgin olarak ortaya çıkıyordu.

Basın mensubu kalabalığının arka sıralarında yer alan Tü-lay, Cahit'i çekiştirerek alçak sesle sordu: "Bu konuşanı tanıyor musun? Ben daha evvel hiç görmedim."

Cahit eğilerek fısıldadı.

"Asayiş Şubesi'nden Komiser Kenan. Ben de yeni tanıdım. İşittiğime göre İzmir'den yeni tayin edilmiş."

Komiserin gür ve etkileyici bir sesi vardı. Telaşsız ve tane tane konuşuyordu.

"Evet," diye devam etti. "Biz de şimdilik aynı kanaatteyiz. Yani, bu ayın başında mezarlıkta işlenen cinayetle bu vakanın ilgili olduğunu sanıyoruz. Muhtemelen iki cinayeti işleyen

kişinin aynı insan olduğunu düşünüyoruz. Katil adeta kimliğini belirtmek üzere öldürdüğü kişilerin yanına bir şiir bırakıyor. Şimdilik tahkikatı derinleştirmekle meşgulüz. Ne yazık ki henüz işe yarayan ipuçları ele geçirilememiştir, ama çok yakında katilin kimliğini ortaya çıkaracak delilleri bulacağımıza emin olabilirsiniz-

Bıçak Sırtı

41

niz. Size maktulenin adını ve kimliğini verdim. Başka sorusu olan var mı?"

Öndeki gazetecilerden biri sordu:

"Katilin eve nereden girdiği tespit edildi mi?"

"Arka bahçedeki mutfak penceresinden girdiğini sanıyoruz. Net ayak izleri olmamakla beraber, orada toprağın ve çimlerin ezildiğini gördük."

Bir başkası sordu:

"Zanlının oradan girdiğini gören şahit var mı?"

Komiser gülümsedi yine.

"Öyle bir görgü tanığımız olsaydı meseleyi zaten halletmiş sayılırdık. Fakat ne yazık ki henüz böyle bir görgü tanığı yok. Kim bilir belki ilerde böyle birini buluruz."

Tülay, komiserin dalga geçip geçmediğini anlamak istercesine ayak parmaklarının üzerinde uzanıp adama baktı. Yüzünde sinsi bir gülümseme vardı, ama hiç de dalga geçer gibi görünmüyordu. Genç kız birden yanı başındaki Cahit'in bir soru yönelttiğini işitti. Â

"Komiserim, acaba katilin bıraktığı bu şiiri bize açıklar mısınız? Geçen olayda ne hikmetse polis basına şiiri açıklamadı." Komiser Kenan kalabalık arasında soruyu soran medya mensubunu gözleriyle tarayarak buldu. Sonra Cahit'e bakarak, "Tabii" dedi. "Nasıl olsa saklasak bile, siz yine o şiiri bulup yazarsınız. İsterseniz hepinize okuyayım."

Kalabalıktan uğultular yükseldi, okuyun, diye. Komiser trençkotunun cebinden bir dosya kâğıdı çıkardı. Ağır ağır bükülmüş sayfayı açtı. Daha okumaya başlamadan ön sıralardan biri soruyu yaptırdı:

"Elinizdeki sayfa öldürülen kadının başucuna bırakılan kâğıt mı?"

"Hayır" dedi Komiser Kenan büyük bir sabırla. "Bu kendime ayırdığım suret. Busabah yukarda aslından kopye ettim. Şimdi dinleyin lütfen."

42

OSMAN AYSÜ

Kalabalık arasında bir kaynaşma oldu. Haber elemanları kâğıt kaleme sarıldılar. "Hazır

mısınız?" dedi Komiser. Sonra ağır ağır okumaya başladı:

"Şarkı söylüyormuşum

Sokaklarda,

Görmüşler.

Yere yere bakıyormuşum,

Yürürken,

Duymuşlar.

Sonrasını kendileri uydurmuşla*/

Haberciler yine kaynaştı, Levent'teki villanın kapısı önünde uğultular oldu. Biri sordu:

"Komiserim, acaba katil bu şiirle ne anlatmak istiyor?"

"Üzgünüm, ama hiçbir fikrim yok."

Başka bir medya mensubu hemen bir soru daha çıkardı.

"İki şiir arasında bir bağıntı olabilir mi?"

Kenan tekrar gülümsedi. Gamzesi yine belirginleşti.

"Bu noktayı uzmanlarımız araştıracak."

"Başka cinayetlerin de işleneceğini düşünüyor musunuz?"

"Bunu bilemem."

"Sizce bu cinayetler bir sapığın marifeti mi?"

"Mümkündür."

Genç bir gazeteci elini kaldırdı. Komiser Kenan, "Evet, buyrun," diye ona söz verdi.

"Öldürülen kadına tecavüz edilmiş mi?"

"Kesin sonucu otopsiden sonra anlayacağız, ama bizim ilk bulgularımıza göre, hayır."

Bir gazeteci daha soru sormak istedi, fakat komiser yüzün-

Bıçak Sırtı

deki gülümseyen ifadeyi kaldırarak, ciddi ve otoriter bir şekilde, "Hepsi bu kadar arkadaşlar" diye mırıldandı. "Başka soru yok. Yeni gelişmeler olduğu takdirde, sizi bilgilendireceğiz."

Medyacılar henüz rahatlamamışlardı, daha öğrenmek istedikleri bir yığın konu vardı, ama komiser onları hiç dinlemeden villanın içine girdi.

Tülay villanın bahçe kapısına doğru yürürken Cahit'e mırıldandı. "Komiser değişik bir tip, değil mi?" dedi.

"Nasıl yani?"

"Nasılı var mı canım, baksana alıştığımız polis tipine uyuyor mu? Bizde komiser dedin mi, astığı astık, yüzünden düşen bin parça, burnundan kıl aldırmayan tipler olur. Oysa bu adam devamlı güleryüzlü ve nazik."

Cahil dalga geçti.

"Ne o? Adam hoşuna mı gitti yoksa?"

Tülay da aynı şekilde karşılık verdi.

"Vallahi çok beğendim. Zehir gibi bir delikanlı. Brad Pitt'e benzettim."

4

Cahit bozulmuş gibi söylendi.

"Kel alaka! Hiç benzemiyor."

"Hadi ordan... Belki ondan bile yakışıklı. Gamzesini görmedin mi?"

Cahit çocukça bir tepki gösterip somurtarak kıza baktı.

"Bence efemine bir tipi var" dedi.

Genç kız gülmek için kendini zor tuttu. Arkadaşının, komiseri kıskandığını anlamıştı. Üstelemedi ama. "Ne yapıyoruz şimdi?" diye sordu. "Kanal'a mı dönüyoruz?"

"Herhalde, değil mi? Komiserin peşinden gidecek değiliz ya..."

GTV'nin arabasının başına döndüklerinde kameraman Taner henüz yanlarına gelmemişti. Bir süre onu beklediler. Tülay, suratı asılan Cahit'i için için keyifle seyretti...

* * *

44

OSMAN AYSU

Haber servisi salonu en hareketli günlerinden birini yaşıyordu. Tülay daha masasına gitmeden Üşütük Nizam'm yanına yaklaştı.

"Günaydın Nizam."

"Günaydın Tülay Hanım. Nasılsınız bu sabah?"

"Hiç de iyi değilim."

"Hayrola, bir sorunuz mu var?"

"Yine engin bilgine başvurmak zorundayım."

"Estağfurullah Tülay Hanım, ne demek! Size yardımcı ola-bilirsem sevinirim."

"Düngece Levent'te yeni bir cinayet işlendi."

Nizam Yön, anlıyorum dercesine başını salladı.

"Yine şu şair katilin marifeti mi?"

"Evet, nereden anladın?"

"Çünkü onun dışında bir sebeple masamı pek şereflendirmezsiniz de."

"Yapma Nizam! Bir de sen dalga geçme kuzum."

"Her ne ise, buyrun, sizi dinliyorum."

Kız, komiserin yazdırdığı şiiri Nizam'a okudu. Daha şiir bitmeden Üşütük'ün suratında gülücükler oluştu. Hafif hafif başını sallamaya başladı.

Tülay, "Şiiri biliyor musun?" diye sordu.

"Gayet tabii. Özdemir Asaf in ünlü Altro'su. Çok güzel bir şiirdir. Korkarım bunu da duymadınız galiba."

"Üzgünüm Nizam, benim şiirle aram pek iyi değildir. Bunu daha evvel de söylemiştim."

"Biliyorum, ama yazık, cidden yazık. Şiire ilgi duymanızı beklerdim. Şiir ruh ve nefis terbiyesinin başlangıcıdır, duygusallık aracıdır. Bu sevgiyi insana çocuk yaşta kazandırmalıyız. Daha yaş fidanken, çocuğun kişilik ve karakter kazanma çağında, bol bol okutulması ve sevdirmesi gerekir. Şiirle dünyaya bakış açımız değişir, yumuşaklık ve müsamaha hissi kazanırız, olaylara içtenlikle ve sevgiyle yaklaşırız."

Bıçak Sırtı

45

Tülay biraz afallamış olarak Nizam'ı dinliyordu. Konuşması biraz teatral, aşırı mimikli ve en ilginç hareketlerindeki belli belirsiz kadınsı tavırlar dikkatini çekti. Hatta bir an onun homoseksüel olup olmadığından bile şüphe etti. Ama herhalde değildi, öyle olsa serviste hemen kokusu çıkardı.

"Tamam Nizam, tamam" diye sözünü kesti. "Maalesef bana çocukluğumda şiiri

sevdiremediler. İlkokulda dahi ödev olarak verilen şiirleri güçlükle ezberlerdim. Nitekim şimdi hiçbiri aklımda yok. Ama benim sana sormak istediğim başka bir şey var."

Nizam piposunu yakarak dumanını çekti.

"Sorun lütfen," dedi.

"Sen şiirden anlayan biri olarak, iki şiir arasında gerek özde, gerek şekilde veya manada bir tutarlılık veya benzerlik görebiliyor musun?"

"Ne demek istediğinizi korkarım pek anlayamadım Tülay Hanım."

"Yani katil bu şiirleri öldürdükleri insanların yanına bırakırken, bize ulaştırmaya çalıştığı bir gaye olabilir mi? Bu şiirlerin sana verdiği bir mesaj var mı?"

Uşütük Nizam dudak büktü.

"Hayır yok. Öz ve mana olarak çok farklı anlatımlar. Şiirlerin kalitesine bir şey diyemem. Her ikisini de şahsen beğenirim. Ama bir husus dikkatimi çekti. Yaşar Nabi'nin Karacaahmet'te Akşam şiiri doğrusu cinayet ortamına çok uygun düşüyordu, lakin Özdemir Asaf m şiiri için bir değerlendirme yapamam, zira olayı henüz tam olarak bilmiyorum. Bu defa kim öldürülmüş?"

Soruya cevabı yanlarına yaklaşan Cahit verdi.

"Dul bir kadın... Evinin banyosunda bıçaklanmış. Sonra yatağına taşınmış. Hem de çıplak vaziyette."

Nizam piposunu ağzından çıkardı, yüzünü ekşitti.

"Galiba cinsel saldırı. Tecavüze mi uğramış?"

46

OSMAN AYSÜ

"Tecavüz yok" diye homurdandı Cahit. "Öyleyse niye çıplakmış?"

"Polisin ifadesine göre katil onu banyoda yıkanırken yakalamış."

"İlk cinayetteki gibi bıçaklama mı yine?" "Evet, boynundan."

"İğrenç!" diye fısıldadı Nizam. Sonra aklına birden gelmiş gibi sordu. "O çımacı ile bu kadın arasında herhangi bir ilişki kurabildiniz mi?"

Tülay başını salladı. "Hayır. Toplumun çok farklı iki kesitinden insanlar. Biri yaşlı ve emekli bir memur. Fakir, kirada oturan, tahsilsiz, yaşam sıkıntısı çeken biri. Diğeri ise hali vakti yerinde, boşanmış, ama özel bir şirketin genel müdür sekreterliğini yürüten hoş bir kadın. Yaşadıkları muhitler, şartlar, sosyal imkânları çok farklı. İkisi arasında bir bağ kurmak adeta olanaksız. İki cinayetin tek bağlantısı bulunan şiirler." Nizam top sakalını kaşdı.

"Durun bir dakika. İki cinayetin de aynı katil tarafından işlendiğini nereden biliyor sunuz? Failleri ayrı insan olamaz mı?" "Hadi canım," diye homurdandı Cahit. "Ayrı katiller olur mu hiç? İki de bıçakla boynu kesilerek öldürülüyorlar ve yanlarına şiir bırakılıyor. Belli ki aynı insanın marifeti. Hem polis de öyle düşünüyor."

"Bundan emin olamazsınız. İlk cinayetten ilham alan bir sapık suçlu o katilin üzerine atmak için böyle bir numaraya kalkmış olamaz mı?"

Cahit dudak kıvrırdı, "Çok uzak bir ihtimal." Tülay birden ortaya yeni bir fikir attı. "Aklıma bir şey geldi" dedi sakın bir sesle. "Bana kalırsa cinayetler bunla da bitmeyecek ve devam edecek. Bence, ruh hastası manyak bir katille karşı karşıyayız. Servis müdürüne gidip bu konuda bir inceleme programı hazırlamak için izin almaya ne dersiniz?" Cahit ters ters genç kıza baktı.

Bıçak Sırtı

47

"Program mı? Ne programından bahsediyorsun sen?"

"Düşünsene, bana çok cazip bir fikir gibi geliyor. Ne rey-ting alır ama! Topluma musallat olan şiir meraklısı hasta katil hakkında bir araştırma..."

"Saçma!" diye mırıldandı Cahit. "Bu tür bir araştırma bizim ihtisas konumuz değil. En azından uzman bir psikiyatrist ve şiirden anlayan birini bulmalıyız."

Tülay tebessüm ederek göz kırptı.

"Biri elimizde var zaten. Nizam'dan iyi uzman mı bulacağız?"

Nizam Yön, bir Cahit'e bir Tülay'a bakıyordu.

"Bakın arkadaşlar" diye mırıldandı. "Beni bu işe karıştırmayın. Ben burada sadece haber toplar ve redaksiyon yaparım. Boyumu aşan işlere de karışmam. Öyle ruhsal analizlere filan kalkmam,"

"Onu senden isteyen yok" dedi Tülay. "Sen sadece şiirleri tahlil et yeter."

Cahit hâlâ direniyordu.

"Fikir bana hiç cazip gelmedi. Ayrıca müdürün de izin vereceğini sanmam. Zaten kadro sıkıntısı çekiyoruz, adamcağızın bir de elindeki elemanların başka işlerle uğraşmasına asla izin vereceğini düşünemem."

"Bir defa şansımızı denemenin ne sakıncası olabilir? Ne dersin Nizam, sen de var mısın?"

Üşütük bir süre düşündü. Kararsız gibi davrandı önce. "Vallahi ne bileyim?" diye mırıldandı. "Dediğim gibi bu benim işim değil, ama doğrusu heyecan verici bir yanı da yok değil. Sanki biraz hafiyecilik oynar gibi. Gizli gizli ve ilmi yönden bir araştırma yapılması doğrusu

düşünülebilir. Ben de elimden geldiği kadar katkıda bulunabilirim. Tabii sizler de istersiniz..."

Tülay, Cahit'in cevabını beklemeden, "Harika" dedi. "Şimdi doğru müdürün yanına gideceğim." Cahit onu kolundan çekip durdurdu.

48

OSMAN AYSÜ

"Peki, şu bahsettiğin psikiyatri nerden bulacaksın? Yoksa benim bilmediğim biri bu serviste psikiyatr olarak mı çalışıyor?"

"Canım hele bir izni koparalım, onu da bir hal çaresi buluruz."

"Yani tek nalı buldun, geriye üç nalla bir at kaldı. Öyle mi?"

"Her olaya bu kadar kötümser bakma Cahit. Bu senin doğanda var galiba. Hadi şimdi müdürün odasına gidelim."

"Yoo, yoo" diye söylendi genç adam. "Bu senin fikrin. Müdürün yanına da gidip izni sen almalısın. Beni karıştırma."

Tülay mağrur bir edayla onları süzdü.

"Tamam... Ben giderim" dedi. "Siz burada bekleyin."

* * *

Cahit'le Nizam uzun süre Haber servisi müdürünün kapısında beklediler. Tülay'm dışarı çıkışı uzamıştı. Nizam bir yandan piposunu çekiştirirken bir yandan da sol elinin başparmağını sarı süveterinin koltuk altına geçirerek sırttı: "Konuşmanın uzaması hayra alamettir. Tülay Hanım galiba gereken izni alıyor."

Bok alır, diye düşündü içinden Cahit, ama düşündüğünü bu şekilde açıklamadı. "Çok zor," diye homurdandı. Bizim müdür, elemanlarının böyle anlamsız işlerle uğraşmasını asla istemez." Daha cümlesini tamamlamamıştı ki, kapı açıldı ve Tülay asık bir suratla dışarı çıktı.

Nizam hemen sordu. "Ne Haber Tülay Hanım? İzni kopa-rabildiniz mi?"

"Lanet olsun! Hiç anlayış göstermedi. Elinde yeterince eleman yokmuş. Ayrıca bu tür program tanzimi bizim faaliyet alanımızın dışında kalıyormuş."

Nizam sesini çıkarmadı.

Bıçak Sırtı

49

Cahit pişkin pişkin sırttı: "Bunu söylemiştim, ama dinleyen kim! İtirazlarımı kulak arkası ettiniz, işte boyunuzun ölçüsünü aldınız."

Tülay ağzının içinde bir şeyler homurdandı. Sonra, "Tahmin ettiğin kadar da olumsuz değil durum," dedi.

Nizam merakla, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Toplayacağımız bilgiler haber niteliğinde olmak kaydıyla çalışmamıza izin veriyor. Fakat bu bana yeterli değil. Benim asıl isteğim katilin ruh durumu konusunda bir çalışma yapmaktı."

"Hiç yoktan iyidir," dedi Nizam. "Müdürün önerdiği bir şey var mı?"

"Yok."

Kızın üzüldüğünü gören Cahit onu biraz moral vermek istercesine söylendi: "Üzülme, bizde işe öldürülen kişilerin aileleriyle konuşarak başlarız. Belki dişe dokunan bir şeyler de buluruz, hiç belli olmaz."

"Fena fikir değil," dedi Nizam.

i.

3

VJMACI Ali Sözen'in evi Duvardibi ile Zeynep Kamil arasında kalan sokaklardan birindeydi. İki katlı ve her nasılsa Karadenizli müteahhitlerin yıkımından yakayı kurtarmış bir bina. Fakat eski ve onarılmamış.

Adresi bulmakta zorluk çekmemişlerdi. Üçü de arabadan inerek binaya yaklaştı, zili Nizam çaldı. Tülay ve Cahit de arkasında durdular. Üçünde de belirgin bir heyecan başlamıştı. Bu defa kendilerini bir haber elemanı gibi değil, cinayet olayını derinleştiren polis hafiyeleri gibi hissediyorlardı.

Kapıyı on yedi, on sekiz yaşlarında gösteren genç bir kız açtı. Onlara biraz ürkerek baktı. Başında saçlarını sıkı sıkıya örten bir başörtüsü, sırtında yeşil, kalın bir kolsuz hırka, basmadan dikilmiş bir entari, ayağında da yünden örülmüş, evde terlik niyetine giyilen patik vardı. Onlara biraz ürkerek baktı.

"Kimi aramıştınız?" diye sordu.

Nizam o yumuşak sesiyle, "Ali Sözen beyin evi mi?" dedi.

Kız başını salladı sadece.

"Siz kızı mısınız?"

"Hayır. Torunuyum."

"Öyle mi? Acaba hanımı veya oğluyla görüşebilir miyiz?"

Kız dikkatle onları süzüyordu. Açık mavi gözlerinde hafif bir endişe belirmişti.

ORHAN KEMAL

İL HALK KÜTÜPHANESİ

Bıçak Sırtı

51

"Polis misiniz?" diye sordu.

Tülay arkadan cevap verdi. "Biz televizyoncuyuz."

Genç kızın şaşkınlığı sanki biraz daha artmıştı. "Bir dakika", diyerek arkaya döndü ve ince sesiyle seslendi, "Baba..."

Taş sofaya açılan arkadaki kapılardan biri aralandı. Kalın ve davudi bir erkek sesi duyuldu. "Ne var Meliha? Kim gelmiş?"

"Biraz bakar mısın baba? Televizyondan gelmişler."

Gündüz vakti olmasına rağmen loş ve gölgeli olan sofa bir elektrik düğmesinin çevrilmesiyle aydınlandı. Ziyaretçiler sofanın arka tarafından yaklaşan birinin ayak seslerini duydular. Uzun boylu, fakat zayıf biriydi. Çıplak ayağına yürürken mermer üzerinde akisler yaratan takunyalar giymişti. Mavi bir frenkgömleği, cepli bir yelek, altında da çizgili bir pijama vardı. İki gündür tıraş olmadığı, yüzündeki sakaldan belliydi.

Kapıya yaklaşıp misafirlerine baktı dik dik. Yüzünde hiç de dostane bir ifade yoktu.

"Buyrun, ne istemiştiniz?" diye sordu.

Tülay, "Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Biz GTV'den geliyoruz. Babanızın hunharca öldürülmesiyle ilgili bir haber programı hazırlıyorduk da, acaba sizlere birkaç soru sorabilir miyiz, diye düşünmüştük," dedi.

Uzun boylu adam onlara tuhaf tuhaf baktı.

"Neden?"

Halinde hiç de memnun olmuş ya da yardıma hazır bir tavır yoktu.

Tülay kekeleydi. "Biliyorsunuz, olay hâlâ tam olarak çözülemedi ve katil elini kolunu sallayarak dolaşıyor. Belki duymuşsunuzdur, düngece Levent'te babanızın ölümüne benzer bir cinayet daha işlendi. Bir kadın öldürüldü ve onun da başucunda bir şiir bulundu."

Adam ters ters homurdandı. "Bu bizi ilgilendirmiyor."

Cahit, "Yeni cinayetten haberiniz var mı?" diye sordu.

"Yok! Duymadık..."

OSMAN AYSÜ

"Bu tür ikinci bir cinayetin işlenmesi size ilginç gelmiyor mu?"

"Neden gelsin?"

"Ama bu pek alışılmış bir şey değil."

Haberciler biraz yadırgıyarak adamı süzdüler. Nedense onların bu ani ziyaretinden rahatsız olmuş bir hali vardı, davranışları da biraz kabaydı.

Nizam en yumuşak sesiyle lafa karıştı: "Bizi yanlış anlamayın lütfen; gayemiz olayın aydınlanmasına ve katilin yakalanmasına yardımcı olmak. Buraya o gaye ile geldik."

"Niye? Siz polis misiniz ki? Bu onların işi."

"Sosyal yaşantıda medya da büyük bir güçtür ve..."

"Gidin burdan!" dedi adam. "Sizinle konuşmak istemiyorum."

"Fakat..."

Adam kapıyı yüzlerine doğru kapatmaya kalkıştı.

"Rahat bırakın bizi. Pek çoğunuz vaatlerle kapıma dayandınız. Hepiniz palavracısınız. Hiçbirinizle görüşmek istemiyorum... Defolun!"

Sokak kapısı pat diye yüzlerine kapandı.

Üçü de bu beklenmeyen davranış nedeniyle şaşırılmış kalmışlardı.

Nizam, "Nesi var bunun?" diye homurdandı. Cahit omuzlarını silkti: "Herhalde bizden öncede birtakım gazeteciler gelmiş ve onlarla görüşmüş olmalılar. Baksana herif zaten lanet bir tipe benziyor Gazetecilerden bıkmış olmalı."

Nizam, "Ama bizim kötü bir niyetimiz yok ki," dedi. "Tü-lay da "Adamın bir kere kafası atmış, belli ki gazetecilerden hoşlanmıyor," diye ekledi.

"Ne yapacağız şimdi?"

"Ne olacak, kıcımıza baka baka geri döneceğiz."

Nizam, Tülay'ın yanında Cahit'in bu şekilde konuşmasından utanmış gibi hafifçe kızardı.

Bıçak Sırtı

"Siz bilirsiniz" diye mırıldandı.

* * *

Tülay'ın olayların peşini bırakmaya pek niyeti yoktu. Cahit'in tüm muhalefetine rağmen öğleden sonra da Sevim Karagül'ün çalıştığı binaya gittiler. Horteks Giyim Sanayii'nin merkez binası Şişli'de görkemli bir yapıydı. Sabahleyin karşılaştıkları muamelenin aksine şirkette büyük bir ilgi gördüler. Kapıcısından umum müdürüne kadar herkes onlara nazik ve anlayışlı davrandı. Pek çok personelle ayrı ayrı konuştular. Genel müdür bile sekreterinin maruz kaldığı elim cinayetten dolayı onlara yaklaşık yirmi dakikasını ayırdı ve Sevim Hanım'm çok çalışkan, işine bağlı ve görevini hiç aksatmayan biri olduğunu söyledi. Bir zamanlar banka müdürlüğü yaptığı için, iş disiplini ve otoritesinin mükemmel olduğunu, yerinin kolay kolay doldurulamayacağını ifade etti. Ne yazık ki özel hayatı hakkında fazla bilgisi olmadığını, fş^kat mutsuz bir evlilik geçirdiğini bildiğini söyledi. Olay gecesi de her zamanki gibi altı sularında evine döndüğünü anlattı.

Şirketteki en ilginç bilgiyi Ruhsar Özge adındaki kadın verdi. O günöğle yemeği sırasında Sevim Karagül'ün müşterek tanıdıkları Nurperi Koç adında bir arkadaşı ilegece Laila'ya gideceklerini söyledi. Hatta Sevim Hanım, Ruhsar Ozge'ye de davet yapmış, fakat ogece evlerine bir misafir geleceği için daveti kabul edememişti.

Tülay, Nurperi Koç'u nerede bulabileceklerini sordu. Nurperi de çalışan bir kadındı ve duldu. O da Kavsan Firması'nda sekreterlik yapıyordu. Ruhsar Hanım'dan adresi aldılar ve Horteks Giyim Sanayii'yi terk ettiler.

* * *

54

OSMAN AYSÜ

Kavsan İthalat ve İhracat A.Ş. Mecidiyeköy'de faaliyet gösteriyordu. Yüksek bir binanın üç katma yayılmışlardı. Nurperi Koç'u bulmaları zor olmadı. GTV Kanalı'ndan geldiklerini söyleyince kadın biraz kuşkuyla baktı onlara. Geliş sebeplerini anlatmalarına rağmen önce biraz tedirgin oldu, hatta fazla söyleyeceği bir şey olmadığını ısrarla belirtti. Fakat yanlarında kamera olmayınca ve görüntü yoluyla ekrana aksetmeyeceğini anlayınca biraz rahatladı. Kadınlı konuşmayı ağırlıklı olarak Tülay sürdürdü.

Nurperi Koç, kırk yaşlarında, bakımlı ve havalı bir kadındı. Cahit'le Nizam kadını beğeniyle süzdüler. Ziyaret sebeplerini yine Tülay anlattı. Kadın önce kem küm etti ve fazla izahat vermekten kaçındı. "Anlatacağım fazla bir şey olamaz, bu çok üzücü bir olay ve hâlâ etkisindeyim," dedi.

Tülay, "Sizi anlıyorum" diye mırıldandı. "Sevim Hanım'la arkadaşlığınız eski midir?"

"Evet, on seneyi aşmıştır herhalde."

"Bu cinayeti kimin işlediği konusunda bir fikriniz var mı, ya da tahmininiz?"

"Hiç yok! Aklıma öyle biri gelmiyor." "Ruhsar Özge'den işittiğimize göre galiba cinayet gecesi bir kulübe gidecekmışsiniz, doğru mu?"

"Doğru... Saat yedide gelip beni alacaktı. Sonra da Laila'ya gidecektik. Yedi buçukta onu telefonla aradım. Evi cevap vermiyordu. Önce evden çıkmış olabileceğini düşündüm. Ama sekiz olup da gelmeyince bu defa cebinden aradım. Telefon yine cevap vermiyordu."

Nurperi Koç'un gözleri yaşardı. Mendiliyle göz pınarlarında beliren iki damla yaş sildi. Sonra ağır ağır devam etti: "Merak etmeye başladım, önemli bir neden olmadıkça mutlaka randevusuna gelirdi. Hele cep telefonuna cevap vermemesi beni telaşlandırdı. On buçuğa kadar yine de bekledim, sonra ümidi kestim. Hatta biraz bozuldum da. Herhalde yarm beni arar, bir

Bıçak Sırtı

55

açıklama yapar, diye düşündüm. Ertesi gün öğleye kadar telefon bekledim bizim şirkette. Yine aramayınca çalıştığı yere telefon ettim, zaten acı haberi de o zaman Ruhsaldan aldım. Feci, çok feci bir olay. Hâlâ etkisindeyim."

"Anlıyorum" diye mırıldandı Tülay. Bu defa Cahit sordu:

"Galiba zengin bir armatörle evliymiş, doğru mu?"

"Evet... Hüsnü Şakiroğlu'nun karısıydı. Üç sene önce boşandılar."

"Neden?" dedi Cahit.

"Uyuşamadılar. Hüsnü Bey zengin, fakat cahil biriydi. Aralarında kültür farkı vardı."

"Tek sebep bu muydu?"

"Bilmiyorum... »ma galiba Hüsnü Bey çok kıskanç biriymiş..."

"Yani?"

"Karısını herkesten kıskandığını, bu nedenle sık sık aralarında maraza çıktığını defaatle Sevim'den duymuştum."

"Boşandıktan sonra da kocasıyla zaman zaman ilişkileri olmuş muydu?"

"Sanmıyorum, ama uzun süre Hüsnü Bey'in boşanmamak için direttiğini, hatta araya bazı araçlar koyduğunu biliyorum. Sevim'e deli gibi âşıkta."

Bu defa Tülay araya girdi.

"Kocasının böyle bir şeye tevessül edeceğini tahmin edebilir misiniz?"

"Yani Sevim'i öldürmek gibi mi? Yoo, hayır... Buna hiç ihtimal vermem. Aynı soruyu bana

busabah polis de sordu."

Cahit, "Polisle görüştünüz mü?" dedi.

"Sizden bir saat kadar önce buraya bir komiser geldi ve bana bazı sorular sordu."

"Sarışın, mavi gözlü, yanağında gamzesi olan biri mi?"

"Evet... Komiser Kenan diye tanıttı kendini. Onu siz de tanıyor musunuz?"

56

OSMAN AYSÜ

Cahit başını sallarken göz ucuyla Tülay'a baktı. Genç kızın yüzündeki tebessüm nedense sınırlarını bozdu. Hemen bakışlarını kaçırdı Tülay'dan.

Nizam konuşmaları daha ziyade dinlemiş, pek lafa karışmamıştı. İlk defa Nurperi Koç'a bir sual yöneltti:

"Arkadaşınız şiirden hoşlanır mıydı?"

"Şiir mi? Haa, anlıyorum... gazetelerden öğrendim. Şu yatağa bırakılan şiir nedeniyle bana bu suali yönelttiniz, değil mi? Vallahi ne diyeyim, genelde okumayı severdi, boşandıktan sonra onunla Bodrum'a bir tatile gitmiştik. Bir hafta boyunca elinde çeşitli kitaplar gördüm. Ama yanılmıyorsa, daha ziyade roman türünde şeylerdi. Şiir kitabı okuduğunu hiç anımsamıyorum. Şiirle başı pek hoş değildi galiba, en azından ben öyle düşünüyorum. Zaten, ölmüş bir insanın aleyhinde konuşmak istemem, ama bana sorarsanız bedii duyguları ve sanatsal yönü fazla gelişmiş biri değildi."

Nizam kızarak son bir soru daha sordu:

"Acaba hayatında şu sıralar bir erkek var mıydı?"

Nurperi Koç nedense kısa bir tereddüt geçirdi. Sanki çok zor bir soruyla karşı karşıya kalmış gibi epey düşündü ve sonra "Bilmiyorum" dedi. "En azından bana söylememişti."

GTV'nin üç elemanı da o «ırada kadının yalan söylediğini ve belirli birinin ismini vermekten kaçındığını içlerinden düşündüler...

* * *

Dışarıya çıktıklarında yağmur hızını artırmıştı. Televizyon kanalının arabasına koşuştular. Tülay şoförün yanına oturdu. Hareket ettiklerinde arkasına dönüp söylendi.

"Ne dersiniz, bütün bir gün haybeye mi gitti? Kayda değer bir şey öğrenemedik."

"Ben sana çok önceden söylemiştim. Bizler haberciyiz k-

Bıçak Sırtı

zım, polis hafiyesi değil. Sen olayın sosyolojik boyutunu haber yapmaya çalışacağına, katilin kimliğini ortaya çıkarmaya çalıştın; eh, olacağı da buydu. Ne şaşırıyorsun?"

Tülay bozulmuş gibi dudaklarını büktü.

Nizam o her zamanki ağırbaşlılığıyla lafa karıştı. "Bana sorarsanız Nurperi Hanım, bizlerden bir şey saklamaya çalıştı, siz de dikkat ettiniz mi? Ölen kadının hayatında bir erkek olup olmadığını biliyor musunuz, diye sorduğumda, bocaladı, epey tereddüt etti, sonra bilmiyorum, dedi. Bana kalırsa, o kadın bir şeyler biliyor, ama bize açıklamadı."

"Evet" dedi Tülay. "Ben de aynı şeyi hissettim. Galiba bizden ürktü."

"Allah Allah" diye homurdandı Cahit. "Niye bizden ürkecek ki?"

Nizam bilgiç bir edayla güldü. "Bana kalırsa o bizden değil, katilden ürktü." Cahit'le Tülay yağmurdan ıslanan gözlüklerini kurulamaya çalışan Nizam'a baktılar şaşkınlıkla.

"Katilden mi?" diye sordu Cahit.

"Kesin emin olamam tabii, ama o kadının birinden şüphelendiği muhakkak. Yüzünün aldığı hali görmediniz mi? Bir an sapsarı kesildi."

"Hadi ordan. Kendi kendine gelin güvey oluyorsun. Ben hiç de öyle bir değişiklik sezinlemedim."

"Ben, Nizam'ın düşüncesine katılıyorum. O kadın korktu. Onun bildiği bir şey var."

"Siz ikiniz de kafayı üşütmüşsünüz. Durduk yere senaryolar üretiyorsunuz. Bırakın da bu işi polis halletsin. Biz daha fazla kurcalamayalım."

Televizyon binasına gelinceye kadar bir daha konuşmadılar...

4

\J AKŞAM saat 17.30 sularında Kasımpaşa'da çıkan bir yangının haberi ve görüntüsü için Cahit'le Taner olay yerine gitti. Tülay'ın ogece nöbeti yoktu, bir an önce mesainin bitmesini ve evine kapağı atmayı istiyordu. Masasının üstünü temizlemeye çalışırken Nizam yanına yaklaştı. Boş piposunu yine dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. Çekingen bir eda ile "Tülay Hanım" diye mırıldandı.

"Evet, Nizam."

"Hazır, Cahit yokken sizinle bir şey konuşmak istiyorum." Genç kız kısa bir an içinde tedirginlik hissederek Nizam'ı süzdü. Cahit'in yokluğunda kendisine ne söyleyebilirdi ki? Acaba Cahit'le aralarındaki henüz aleniye dökmemiş bağı mı anlamıştı? Kızarıp gibi oldu, ama bu kesinlikle onu ilgilendirmezdi. Yoksa Nizamda mı kendisine ilgi duyuyordu? Şayet öyleyse duygularını çok iyi saklamıştı doğrusu, bu ana kadar hiç fark etmemişti bunu.

"Söylemek istediğin nedir Nizam," dedi. Ama elinde olmadan tavrı değişmiş, sanki işiteceği haberden daha şimdiden rahatsız olmuşçasına araya bir mesafe koymaya kalkışmıştı.

Nizam boş piposunu ağzından çıkardı, Tülay'ın koltuğunun yanındaki iskemleye ilişti. Biraz sıkılğan, biraz da kararsız bir hali vardı.

Bıçak Sırtı

59

"Bakın, Tülay Hanım," dedi. Fakat cümlesinin devamını hemen getirmedi. Genç kız şayet düşündüğüm şeyleri söyleyecekse, bir an evvel konuşsa da, bu sıkıntidan kurtulsam dercesine çatık kaşlarla yüzüne bakmaya devam etti.

"Evet?"

"Bilmem ki, nasıl söylesem... Ben alengirli işler yapmayı pek sevmem, ama..."

"Hadi Nizam, ne söyleyeceksen de şunu."

"Sanırım Cahit bize pek inanmıyor."

Tülay ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Bu kesinlikle beklediği bir başlangıç değildi.

"Hangi konuda?" diye sordu.

"Nurperi Koç'un bize anlattıkları hakkında."

Genç kız derin bir nefes aldı. Yanılmıştı. Şimdi ona neden Üşütük dediklerini daha iyi anlamıştı. Garip, çekingen bir insandı Nizam.

"Yani kadının katili tanıdığını mı söylemek istiyorsun?" "Evet, öyle de denetilir. Bakın Tülay Hanım..." Kız onun lafını kesti. "Dur biraz. Önce ikide bir bana hanım diye hitap etmekten vazgeç. Burada hepimiz arkadaşız ve an geliyor yirmi dört saat iç içe yaşıyoruz. Senin hitabın daima araya mesafe koyuyor. Bu resmiyete ne gerek var?" Nizam utanır gibi başını önüne eğdi. "Siz nasıl isterseniz. Kusura bakmayın, bu benim tarzım, insanlarla pek içli dışlı olamıyorum. Aslında bu duruma pek aldırmam da. Herhalde siz de biliyorsunuz, bu halimden dolayı arkadaşlar bana üşütük diyorlar. Her ne kadar yüzüme karşı söylemiyorlarsa da gıyabımda benden öyle bahsettiklerini biliyorum. Umurumda değil. Fakat siz hanım diye hitabımı istemiyorsanız, sizi adınızla da çağırabilirim."

"Sevinirim Nizam. Üşütük lafına gelince de boş ver. Ne derlerse desinler, seni çekemediklerindedir. Ben senin yetenekli biri olduğunu biliyorum."

60

OSMAN AYSU

"Teşekkür ederim Tülay." "Hah, şöyle işte."

Kız da rahatlamıştı. "Şimdi devam et bakalım," dedi. "Sizinle gizli bir ittifak yapalım." "İttifak mı? Hangi konuda?" "Nurperi Koç'u daha bir derinine araştıralım." Genç kız bir düşündü. "Yani polis gibi mi?"

"Neden olmasın? Denemeye değer. Ben o kadının bir şeyler gizlediğine eminim."

"Becerebilir miyiz? Bu hem zaman ister hem de deneyim. Bizler konunun uzmanı değiliz ki..."

"Biliyorum, ama istersek başarabiliriz. Ne de olsa gazeteciyiz. Bizler de araştırmacı sayılırız... En azından bir deneriz." "Yani Cahit'e söylemeyecek miyiz?"

"O bizim gibi düşünmüyor. Konuyu açarsak karşı çıkacaktır."

Tülay, ona haber vermeden gizli işler yürütmeyi pek uygun görmemişti. Cevap vermesi biraz uzadı. Fikir cazip gelmişti, ama Cahit'ten saklaması kesinlikle hoş olmazdı.

"Bunun pek doğru olduğunu sanmıyorum" diye mırıldandı. "Üstelik o ikimizden de tecrübelidir. Bütün sorun onu ikna etmekte."

"Siz nasıl isterseniz. Ben başaracağımı sanmıyorum, ama dilerseniz şansınızı bir deneyin."

"Tamam" dedi Tülay. "Önce bu fikirden hoşlanmayacak, karşı çıkacaktır, hatta bizi bir süre alaya da alır, ama sen merak etme, sonunda ben onu ikna ederim." Omuzlarını silkti Nizam. "Umarım, dediğiniz gibi olur." Tülay dostça elini Nizam'm omzuna attı. "Şimdi söyle bana. Aklında hazırladığın bir plan var mı?" "Henüz yok. Fakat o kadını sıkı bir takibe almalı."

Bıçak Sırtı

61

"Nasıl yapacağız bu işi?"

"Hergece en azından birimiz peşine takılmalıyız. Onu adım adım takip etmemiz gerekecek. Şayet düşündüğümüz gibiyse eninde sonunda katille temas kuracaktır."

Tülay bu plana burun kıyırdı.

"Bu biraz fazla hayalcilik olmaz mı? Katil hakkında en ufak bir bilgimiz yok. Kimi arayacağız? Senin mantığına göre kadının temas kurduğu herkes potansiyel suçlu olacak. Bununla nereye varabiliriz?"

"Ben kolay olacağını söylemedim. Ama unutmayın, düşündüklerimiz doğru ise katil bu kadarla da yetinmeyecektir. Yeni cinayetler işleyeceğine eminim."

Tülay umutsuzca koltuğuna yaslandı.

"Boyumuzu aşan bir işe kalkıştığımızın farkında mısın?"

"Evet," diye başını salladı. "Biliyorum. Ama işin zevki de burada ya..."

"Biz galiba çılgınız," dedi Tülay gülümseyerek...

i.

' * * *

Ertesisabah, servis otobüsünde Cahit yanında oturan Tülay'a hayretle sordu.

"Deli misiniz siz?" "Bu senin fikrin mi yoksa Üşütüğün mü?" diye sordu.

Genç kız, "İkimizin de," dedi.

"Oynatmışsınız. Polis hafiyeliğine mi soyunuyorsunuz yoksa?"

"Böyle diyeceğini tahmin etmiştik zaten."

"Ne dememi bekleyebilirsiniz ki? Bizler gazeteciyiz. Haber peşinde koşmamız çok doğal. Fakat sadece haber. Umumun haber alma hakkını sağlamak bizim görevimiz. Ama suçluların peşinde koşup, onları yakalamak değil. Şimdiye kadar bu önemli farkı çoktan anladığınızı sanırdım."

62

OSMAN AYSÜ

"Merak etme, o kadarını ben de biliyorum." "Öyleyse? Hadi o zaten üşütük, ya sana ne oluyor?" "Yapma Cahit, o manyağın tespitini sen de istemez misin?"

"İsterim tabii. Ama bana elzem olmayan işlere de burnumu sokmam."

"Bir defa denesek ne olur sanki? Ölüm yok ya ucunda?" "Onu da Allah bilir! Kazayla doğru bir iz sürersek sapığın bizi de yakamıza bir şiir iliştip öldürmeyeceğini kim garanti eder?"

"Korkuyor musun yoksa?" Cahit ters ters kıza baktı. "Ben de korkağa benzer bir hal var mı?" "Öyleyse bu teklifi kabul eder, sen de bize katılırsın." "Dur, dur biraz. Yani ben muhalefet etsem de, sen bu işin peşini bırakmayacak mısın?"

"Hayır. Biz kararımızı verdik. Ama ben senin de katılmanı istiyorum."

"Çılgınlık!" diye homurdandı genç adam. Suratını asıp somurttu. Bir süre hiç sesini çıkartmadan öylece kaldı. Tülay onun beyninde teklifi tarttığını biliyordu. Sabırla hiç sesini çıkarmadan konuşmasını bekledi. Neden sonra Cahit, "Peki, planınız nedir?" diye sordu.

Bu سوالin, "kabul" anlamına geldiğini biliyordu Tülay. Usulca uzanıp elini tuttu. "Harikasın" diye fısıldadı...

Üçüncü Bölüm

"T

L/ANET olsun. Bu komediye alet olmamalıydım" diye söylendi içinden Cahit. Yarım saatten beri Nurperi Koç'un çalıştığı binanın çıkışını gören bir yerde sodaya bekliyordu. Hava buz gibi soğuktu ve üşüyordu. Ayaklarının üzerinde yaylanıp ellerine hohlayarak sıcak nefesini verdi. Son derece saçma ve anlamsız bir şeye kakışmışıfırdı; Tülay'ı reddedemediği için kendine de söylenip duruyordu. Bundan önceki iki nöbeti Nizam ve Tülay yüklenmişti. Ertesisabah verdikleri rapor tam bir fiyaskoydu tabii. Kadın normal saatinde işinden çıkmış ve doğru evine gitmişti. Etiler'de beş.katlı bir apartmanda oturuyordu. Kadının üçüncü katta oturduğunu öğrenmişlerdi, ama hepsi o kadar. İki degece on buçuğa kadar aptal aptal apartman kapısına yakın bir yerde beklemişler ve sonra dışarı çıkmayacağına kanaat getirerek evlerine dönmüşlerdi. Tabii bu hiçbir şey ifade etmiyordu; mutlaka kadının bir yere gitmesi şart değildi, o apartmana nöbet sırasında bir sürü tanımadıkları insan girip çıkmıştı, şayet şüpheleri doğruysa, pekâlâ o gelenlerden biri Nurperi'nin beklediği ziyaretçi de olabilirdi.

"Ben aptal değilim" diye homurdandı. Gecenin ilerlemiş saatlerine kadar kadını beklemeye hiç niyeti yoktu; bugece de doğru evine giderse, ben de basıp uzaklaşırım, diye düşündü.

64

OSMAN AYSÜ

Yarın da artık bu işten vazgeçmeleri için arkadaşlarını ikna edecekti. Saçma sapan bir zan üzerine vakit kaybediyorlardı.

Saat altıyı on geçe Nurperi Koç kapıda görüldü. Kadının bir Toyota Corollası olduğunu çocuklardan öğrenmişti. Gri bir Toyota. Arabayı genellikle binanın önüne park ediyordu. Plaka numarasını onlardan almıştı. 34 KL 1897. Kadını beklerken arabayı bulmuştu. Kadın çıkınca, o da doğru bugece için babasından ayarladığı Murat Serçe'sine ilerledi. Arabayı çalıştırdı ve kadının hareketini bekledi.

Nurperi etrafıyla hiç ilgilenmiyordu. Arabasına bindi, sol sinyali yanıp sönmeye başladı ve Toyota ağır ağır yola çıktı. Araba Gayrettepe'ye doğru yollandı, Yıldız Posta Caddesi'ne girdi. Dedeman Oteli'nin önünde trafik iyice sıkıştı. Balmumcu kavşağına kadar dura kalka ilerlediler. Orada araba Zincirlikuyu yönüne saparak hızlandı. Cahit arabayı rahatlıkla takip edebiliyordu. Diğer gecelerden hiç farkı olmadığına inandı, kadın buakşam da evine gidiyordu ve muhtemelen bu yağışlı, berbat havada dışarı çıkmayacaktı. Yine de sırf Tülay'a söz verdiği için onu bir süre gözleyecekti. Toyota tahmin ettiği gibi Nispetiye Caddesi'ne saptı. Trafik yine sıkışmıştı. Bu saatler trafiğin en çekilmez olduğu dakikalardı. Devamlı dur-kalk oluyordu. Cahit sıkıntıdan patlayacak gibiydi.

Bir ara ayağı frende beklerken başını sola çevirip baktı. İşte, içine garip bir huzursuzluğun düştüğü an da o sırada oldu. Yanında duran lacivert Renault'nun içinde tanıdık bir simaya rastlamıştı. Yanılıyor muyum, diye dikkatle baktı. Arabanın içinde sarışın, mavi gözlü komiser vardı. Kenan Öksüz. Şiir bırakan katil dosyasına bakan polis. Gayri ihtiyari irkildi.

Acaba burada ne işi vardı? Yoksa o da Nurperi Koç'u mu takip ediyordu? Tabii tamamen bir rastlantı da olabilirdi. Komisere burada rastlamakla, kadını takip ettiği sonucuna varmak

hataydı. Belki o da şu an evine dönüyor olabilirdi.

Bıçak Sırtı

65

Ama bu tesadüf dikkatinin biraz daha yoğunlaşmasına yol açtı. Doğrusu biraz da meraklandı. Trafik yeniden yavaş yavaş akmaya başladı. Cahit şimdi iki arabayı birden kollamak zorunda kalmıştı. Komiserin bindiği Renault'nun da önüne geçmesine izin verdi, böylece iki arabayı da daha rahat izleme imkânı olacaktı.

Toyota sapması icap eden sokağa sapmadı. Demek Nurperi evine gitmiyordu henüz. Aslına bakılırsa bu pek de heyecan verici bir şey değildi, kadının bir yere uğraması kadar doğal ne olabilirdi ki?

Bakalım, bekleyip göreceğiz, diye homurdandı Cahit. Bir yandan da Renault'yu izlemeye devam ediyordu. Toyota, Ak Merkez'in önüne gelince kapalı garaja gireceğini anlatan şekilde sinyal vermeye başladı. Gariptir, fakat Renault da aynı sinyali veriyordu. Cahit artık bunun bir tesadüf olmadığına inanmaya başladı. Komiser henüz bilmediği bir nedenle kadını takip ediyordu.

Garaja önce Toyota v4jrdi, arkasından da Renault. Birbirlerine biraz mesafeli şekilde park etmişlerdi. Cahit iki arabayı da görebilecek şekilde, fakat onlardan biraz daha uzak bir yere arabasını bıraktı. Komiserin kendisini hatırlayabileceğine ihtimal vermiyordu; Levent'te, cinayet işlenen villanın önünde basına yaptığı açıklama sırasında medya mensupları çok kalabalıktı. O kadar basın mensubunun içinde yüzünü seçip, anımsaması hemen hemen olanaksızdı, fakat kadın görürse rahatlıkla kendisini teşhis edebilirdi. Öyleyse, özellikle kendimi kadına göstermemeliyim, diye düşündü. Şimdi önünde bir problem vardı; şayet kadın asansöre giderse, aynı asansöre binemezdi, karşılaşırlarsa kadın onu tanırdı, binmezse de bu kocaman alışveriş merkezinde bir daha onu kolay bulamazdı.

Renault'nun içinde arabayı kullanan bir polis daha vardı, dolayısıyla komiser avantajlıydı. Gerekirse asansöre o memur da binebilirdi. Fakat Nurperi Koç asansörü değil, garajdan üst

66

OSMAN AYSÜ

kata çıkan merdivenleri tercih etti. Cahit rahat bir nefes aldı ve merdivenlere doğru yürüdü.

Ak Merkez'in en yoğun olduğu saatlerden biriydi. Bütün katlarda kesif bir insan kalabalığı vardı. Cahit acele etmezse kadını gözden kaçıracağını hissetti. Nurperi Koç çok rahattı ve hiç acele etmiyordu. İlk kata çıktığında ağır ağır vitrinlere bakarak dolaşmaya başladı. Yaşı kırka yakın olmalıydı, ama hâlâ gösterişli ve bir genç kız kadar dikkat çekici ve taze görünümlüydü. Yalnız dolaşan erkeklerin hemen ilgisini çekiyordu. Uzun topuklu çizmeler giymişti, bacakları o yaştaki bir kadın için çok muntazamdı. Genellikle marka mallar satan dükkânların önünde durup oyalanıyordu.

Cahit bir yandan da Komiser Kenan'ı kolluyordu. Artık kesin kanaat getirmişti; polis kadının peşindeydi, ama neden, bunu henüz anlamamıştı. Yoksa komiser de kadının ifadesine baş vurduğunda şüpheli bir beyanını mı yakalamıştı? İtiraf etmek istemese de, bu kadında bir numara var galiba, diye homurdandı. Aksi halde o cin gibi komiserin, kadının peşine

takılmasının makul bir nedeni olamazdı. Arabayı kullanan öteki polise bakındı, fakat onu göremedi.

Nurperi arada sırada kolundaki saate bakıyordu. Bu gözünden kaçmadı Cahit'in. Belki biriyle buluşacaktı. Kadın ilk katta on beş dakika kadar oyalandı. Sonra diğer katlan gezmeden doğru yiyecek içeceklerin satıldığı, sinemaların bulunduğu en üst kata çıktı.

Komiser kendisini göstermeden kadının peşindeydi.

İşin ilginç yanı Nurperi Koç'un, peşinde üç erkeğin dolaştığından habersiz tam bir rahatlıkla hareket etmesi ve kendini emniyette hissetmesiydi.

En üst kata çıkınca kadın birini arar gibi çevresindeki kalabalığı araştırdı. Cahit o sırada biraz sıkıntı çekti, hatta görünmemek için birkaç defa arkaya döndü veya sırtını çevirerek vitrinlere bakmak zorunda kaldı. Tabii bunları oldukça amatörce ya-

Bıçak Sırtı

67

piyordu, ama bir yandan da gülümsemekten kendini alamadı, zira bunca yıllık deneyimli komiser de kadının bakışlarına yakalanmamak için aynı şeyleri yapmak zorunda kalmıştı.

Nurperi aradığı kişiyi bulamayınca bir daha saatine baktı ve sinema gişelerinden birine doğru ilerledi. Galiba niyeti başlamak üzere olan seanslardan birine bilet almaktı. Cahit gişelerin önüne fazla yaklaşmadı, uzaktan bakmakla yetindi. Komiser Kenan daha da mesafeli durmuştu, ama o anda Cahit hemen kadının yakınında arabayı süren ikinci polis memurunu gördü. Belli ki kadın onu hiç tanııyordu. O da gişeye yaklaşmış ve kadının arkasından bilet almıştı.

Bu ilginç, diye düşündü Cahit. Demek kadını sinemanın içinde bile gözden kaçırmayacaklardı. Demek ki kadından bu denli sıkı takibi gerektirecek kadar şüpheleniyorlardı.

O sırada bir şeyi daha yakaladı Cahit. Kadın bileti alıp gişenin önünden ayrılırken peşindeki memur, uzakta duran komisere garip bir el işareti yaptı. Önce sol elini kaldırıp iki parmağını gösterdi, sonra film afişlerinin bulunduğu cam levhalardan birine doğru uzattı, en sonra da sağ elini yumruk yapıp sol elinin iki parmağını yanına getirdi. Cahit önce adamın ne anlatmak istediğini pek kavrayamadı, fakat kafasını çalıştırınca işareti çözdü. Kadının iki Jcişilik bilet aldığını, biletlerin yedi seansı için olduğunu kavradı. İşaret ettiği film levhası da hangi salona gideceklerinin sinyaliydi. Zira Komiser Kenan hâlâ kadına görünmemek için dikkatli davranıyordu. Öbür polisin işaretleri kimsenin dikkatini çekmemişti, zaten görülse bile kimse umursamazdı o kalabalıkta.

Nurperi Koç merdivenlere doğru yaklaşıp beklemeye başladı. Cahit o sırada boş bulduğu masalardan birine oturmuştu. Polisler gibi sinemaya girip kadını orada da takip etmeyi düşünmüyordu. Şayet biriyle buluşacaksa nasıl olsa onu az sonra görecekti. Kadının beklediği kişinin gecikmesine bozulmuş gibi yüzünde hafif bir asılma olmuştu. Bir daha saatine baktı, sonra

68

OSMAN AYSÜ

çantasından cep telefonunu çıkararak bir numarayı tuşladı. Bulunduğu yerden konuşmayı işitmesi olanaksızdı tabii, ama kadının konuşması çok kısa sürdü ve telefonu kapattı. Cahit, herhalde beklediği kişi aramış olmalı, diye düşündü. Aradığı kişi hemen gelmek üzere olmalıydı, zira kadının yüzünde bekletilmekten olan o sinirli hava kaybolmuş, hafif bir tebessüm oluşmuştu etli dudaklarında. Kadmsal bir içgüdüyle, çantasına telefonunu koyarken elini saçlarına atıp düzeltmiş ve çantasının içindeki aynaya son bir kere bakarak makyajını gözden geçirmişti.

Nurperi merdivenlerden aşağıya bakarken birden gülümsemeye başladı. Beklediği kişi geliyor olmalıydı. Cahit dikkat kesilerek boynunu uzattı ve yürüyen merdivenlerden kata çıkanlara bakmaya başladı. Kadın kendinden en az on yaş kadar küçük, genç bir erkeğin elini tuttu. Merdivenlerin başında çevreyi hiç umursamadan gelen adamı yanağından öptü ve hemen el ele tutuştular. Bir süre orada fısıldaşarak konuştular. Adam başını sallıyordu hiç durmadan, sanki kadının anlattıklarını onaylarcasına.

Cahit adamı dikkatle incelemeye başladı. Şık ve temiz pak giyimliydi. Sırtında ingiliz kesimi bir trençkot vardı; bol, reglan ve körüklü. Havacı mavisini Oxford tipi gömlek giymiş, Eton koleji öğrencilerinin renginde diyagonal çizgili kravat takmıştı. Siyah, kısa kesilmiş saçlı ve oldukça yakışıklıydı. Cahit'e dışardaki üniversitelerden birinde lisans ve doktorasını tamamlayarak yurda dönüp iyi para veren şirketlerden birinde doğrudan menajer sıfatıyla işe başlayan gençlerden biri intibasını vermişti. Tek yadırgadığı şey kadının yanında çok genç durmasıydı. Hatta bir ara acaba oğlu olabilir mi, diye düşündü, ama el ele tutuşmaları ve kadının baygın bakışlarını görünce bu düşüncesinden hemen vazgeçti. Belli ki kadının flörtüydü.

Bu, Nurperi Koç'un yaşamıydı ve özel hayatı onu hiç mi

Bıçak Sırtı

69

hiç ilgilendirmezdi. Bu doğrudu da, polis bu çifti niye takip ediyordu? Aklını karıştıran da bu oldu. Bir süre oturduğu yerden çifti izledi. Hâlâ merdiven başında konuşuyorlardı. Cahit biraz daha dikkat edince genç adamın huzursuz ve asabi davranışlarını fark etti. Galiba bir konuda tartışıyorlardı.

Cahit her şeye rağmen bu takibin anlamsızlığını bir kere daha kabul etti. Neyin peşindeydiler yani? Şimdi bu delikanlıdan katil diye şüphe mi edeceklerdi? Nurperi Koç'un kendilerinden bir şey sakladığını kabul etseler bile, bundan katili tanıdığını çıkarmaları son derece yanlış ve uzak bir ihtimaldi. Olay hakkında tek bildikleri, cinayetin işleneceği gece iki kadının birlikte eğlenmek için birgece kulübüne gideceklerinden ibaretti. Hepsisi o kadar. Acaba Nurperi'nin yanındaki delikanlı öldürülen Sevim'i tanıyor muydu? Yoksa o gece bu delikanlı da kulübe gelecek miydi?

Cahit'in aklına bir soru daha takıldı, acaba o gece kulübe iki kadın yalnız mı gideceklerdi, yoksa yanlarında sevgilileri olacak mıydı? Bu görünüşüne bakılırsa, Sevim'in de birlikte olduğu birinin varlığını kabul etmek gerekecekti; şayet birinden şüphe-heleneceklerse o da, şurada duran adam değil, Sevim'in sevgilisi olmalıydı.

Daha sonra akli daha da karıştı. Tabii bu tamamen bir varsayımdı, bir an için hiç tanımadıkları Sevim'in sevgilisinin katil olabileceğini düşünmek mümkündü; cinayet sebebini bilmemekle beraber, adamın onu öldürebileceğini kabul de edebilirdi, ama aynı kişinin Duvardibi'nde fakir ve emekli bir çımacıyı öldürmesini nasıl açıklayacaktı? İki olay arasında uzaktan yakından hiçbir bağ yoktu. Nurperi'nin peşinde dolaşmak bir kere daha çok anlamsız geldi genç gazeteciye, hatta öyle anlamsız ki o an yerinden kalkıp hemen evine dönmek istedi. Boşu boşuna zaman kaybından başka bir şey değildi bu yaptıkları. Tam yerinden kalkacağı sırada, yakışıklı delikanlının kadını bırakarak yürüyen merdivenlere doğru döndüğünü gördü. İkisi de sinirli

70

OSMAN AYSÜ

görünüyorlardı, kadının suratı asılmıştı ve uzaklaşan adamın arkasından bir şeyler mırıldanıyordu. Delikanlı arkasına dönüp cevap bile vermeden uzaklaştı.

Cahit bir süre daha onları seyretti.

Sonra nazarları ilerde onları izleyen komisere takıldı. Komiser sinema girişine daha yakın duran adamına bir işaret vermiş ve yürüyen merdivenlerde uzaklaşan delikanlıyı takibe almasını istemişti. Komiserin yardımcısı hızla merdivenlere seğirtti.

Nurperi Koç heykel gibi yerinde çakılmış duruyordu. Burnundan soluduğu belliydi. Kadın sevgilisiyle münakaşaya girmiş ve terk edilmişti. Cahit, komiserin ne yapacağını bekliyordu. Komiser Kenan sadece kadını gözlemekle yetiniyordu henüz. Anlaşılan kadını takip işini o üstlenecekti.

Cahit kararını vermişti, çok saçma bulduğu bu işe devam etmeyecekti. Yerinden kalktı, Ak Merkez'den çıkmaya hazırlandı. Ayağa kalktığı esnada büyük bir aksilik, kadınla göz göze geldiler. Kadının yaşadığı ruh durumu itibarıyla, görse de kendisini fark etmeyeceğini düşündü bir an, ama yanılmıştı, Nurperi Koç'un bakışları bir süre üzerinde kaldı. Dört gün önce büroya gelen televizyoncuyla tanışmıştı. Hatta kadının panikler gibi sıkıntıya düştüğünü hissetti. Bu huzursuz an bir iki saniye sürdü, sonra kadın ağır ağır sinemanın girişine doğru yollandı.

* * *

Cahit burada oturup iki saat filmin bitimini ve kadının sinemadan çıkışını bekleyemezdi. İçinden yüzüne karşı bir şey diyemediği Tülay'a söylenip duruyordu. Bu sıkıntıya onun yüzünden düşmüştü. Kadını takip etmek, hayatındaki kişileri incelemek hiçbir sonuca götürmeyecekti onları. Böyle bir metotla netice alamazlardı. Gerçi polis de kadının bir yalanını yakalamış olmalıydı ki peşine düşmüştü. Ama onlar polisti ve her türlü ele

Bıçak Sırtı

71

geçirdikleri delili araştırma ve inceleme imkânları vardı. Polis bittakibi tahkikati gizli

sürdürüyordu; muhtemelen Sevim Ka-ragül'ün evinde bazı ipuçları da bulmuş olabilirlerdi. Parmak izi veya katilin kimliği hakkında şüphe uyandıran bazı eşyalar vesaire.

Genç adam omuzlarını silkti. Gazetecilik mesleğinde de hep sağduyusuyla hareket etmiş, bir sürü başarıya içinden gelen o yönlendirmeye erişmişti. Şimdi de bu kadının peşinde dolaşmanın anlamsız olduğunu söylüyordu içindeki his. Kararını verdi ve aşağıya garaja indi. Az sonra babasından bu gecelik emanet aldığı arabaya atlayıp evinin yolunu tuttu. Yarın artık bu oyuna devam etmeyeceğini Tülay'a söyleyecekti.

* * *

"Hata etmişsin" diye homurdandı Tülay.

"Hiç de değil. Bu yaptığımız sadece zaman kaybı."

"Öyle mi? O haldç açıklar mısın lütfen, polis neden Nurperi Koç'un peşinde? Neden onu adım adım takip ediyorlar?"

"Bu onun suçlu olduğunu göstermez. Polisin görevi bu, listesine aldığı her kişiyi araştırmak zorunda."

"İyi ya, demek bir şeyden şüphelendi ki onu listesine almış."

"Bu çok doğal. Şayet Sevim Karagül yaşasaydı ogece Nurperi ile buluşacaktı. Bir şekilde kadının ölümünde Nurperi'nin rolü olup olmadığını inceleyecektir tabii."

"Bizim de yaptığımız zaten buydu," dedi Tülay somurarak.

"Hadi yapma Tülay! O kadının bir erkeği ve bir kadını boynundan hançerleyerek öldüreceğine ihtimal vermiyorum ben."

Onları sessizce dinleyen Nizam ilk defa lafa karıştı.

"Biz de," dedi. "Bizce de katil kadın değil. Ama bu konu-

72

OSMAN AYSÜ

da bir bildiği var. Ne bildiği meçhulümüz ama polisin peşine düşeceği kadar önemli olmalı."

Cahit hırsla homurdandı.

"Siz kafayı yemişsiniz yahu! Ne yaptığının farkında değilsiniz. Buna iğneyle kuyu kazmak denir. Ben böyle aptalca bir işte yokum. Beni unutun artık."

Tülay'la Nizam'ın suratları asıldı.

Ama ağızlarını açıp tek kelime söylemediler.

ÜAKALLARI uzamış balıkçı, meyhaneciye seslendi, "Hey, Barbo! Bana son bir tek daha getir. Ama kallavi olsun ha..."

Rum meyhaneci kendine has şivesiyle söylendi: "Yeter be Paşam... Bugece yine çok işmişsin... Zom olmuşsundur..."

Balıkçı karşısında oturan esmer adama baktı.

"Bak şu Rum kopilinin yediği naneye" diye terslendi. "Ben de zom olmuş bir hal'var mı hiç arkadaşım?"

Esmer adam, onun yüzüne, kanlanmış gözlerinin içine baktı. Sonra gülümseyerek başını iki yana salladı. "Turp gibisin evelallah. Daha en azından bir ufağı götürürsün" dedi.

"Hay ceddine rahmet! İşte masa arkadaşı, diye ben sana derim."

Sarhoş balıkçı daha sonra karşısındaki adama dönerek, "Sen de iyisin ha!" diye mırıldandı. "Sıkı içiyorsun... Kaçta çöktük masaya?"

"Bilmem" dedi adam. "Benim saatle başım hoş değildir."

"Aferin... Öyle olmalı. Erkek dediğin içmeye başlayınca saatle mukayyet olmamalı."

"Doğrudur."

"Bazen balıkçı arkadaşlarımla gelirim buraya. Hepsi enter-velani... İkinci kadehten sonra kalkmak için saate bakarlar; yok

OSMAN AYSÜ

neymiş, ev de hatun yolunu beklermiş, yok o gelmeden sofraya oturmazmış filan gibi bir yığın kılıbık ağızlarına kalkışlılar. Benim bildiğim er kişi içmeye başladı mı yolunu gözleyeni düşünmez, değil mi ama?" "Haklısın!"

Balıkçı birden hatırlamış gibi soran bakışlarını karşısındaki yabancıya çevirdi.

"Evde seni de bekleyen bir yenge var mı?" "Yok," dedi adam. "Bekâr mısın?"

"Malum sultanlıktır derler, bu devirde başımı neye bağlayayım ki?"

"Valla haklısın be arkadaşım. Evlilik erkeğin neyine? Dediğin gibi hele bu devirde." "Ya sen?"

"Gençlikte bir hata ettik işte . O zaman akıl bir karış havadaydı."

"Çoluk çocuk?" "İki hayırsız oğlum var." "Yetişkin mi?"

"Biri asker... Doğuda vatani görevini yapar. İnşallah asker ocağında adam olur. Haylazın tekidir. Diğeri ise iki yaş küçük; ama bir baltaya sap olamamıştır, kahve köşelerinde sürter durur. Bizim hatunun hatırı olmasa, ne yapacağımı bilirim ama... Neyse boş ver..."

Balıkçı, meyhaneciye dönüp bağırdı. "Ulan Barbo! Nerde kaldı benim tekim? Eşeğin bilmem nesine su kaçırdın ama ha..."

Meyhaneci tezgâhın arkasından telaşla cevap verdi. "Hazırdır paşam... Şimdi geliyorum." Balıkçı sırttı. "Böyle bağırip çağırđığıma bakma. Barbo sıkı meyhanecidir. Artık onun gibileri İstanbul'da kalmadı. Burası ufak bir yerdir, ama namlıdır. Ağzının tadını bilen bütün ak-

Bıçak Sırtı

75

şamalar buranın müdavimidir. Mezeleri esaslıdır. Lakerdaya dikkat ettin mi, Beyoğlu'nda bulamazsın böylesini. Muska böreği, fava, arnavutciğeri nasıldı?"

"Dört dörtlük," dedi yabancı. "Tam bir eski İstanbul meyhanesi."

"Öyledir zaten. Geçmişine yandığım, bunlar sülalece meyhanecidir. Babasını da hatırlarım, yani usta... Ölünceye kadar bu işi bırakmadı. Ölümü de zaten burada oldu. Kalp krizi. Sonra oğlu devraldı. Yirmi sene oluyor. Diğeri Rumlar gibi İstanbul'u bırakıp kaçmadılar Yunanistan'a."

Barbo elindeki tek'le masaya gelince Balıkçı konuşmayı yarım bıraktı.

"Bu akşamki hesabı deftere yaz kopil" dedi. "Yazayım, yazayım paşam, ama biliyorsun hesap..." "Kes ulan... Zevkime turp sıkma. Başlarım şimdi ha!" Meyhaneci ezilip büzüldü. "Ya beyin hesabı? O da mı yazılacak?"

"Tabii" diye kükredi Balıkçı. "Görmüyor musun, arkadaş misafirim."

Yabancı itiraza kalkıştı.

"Reis müsaade edersen hesabı ben ödeyim," dedi.

"Asla olmaz! Bunu hakaret sayarım. Bugece masama şeref verdin."

"Bak reis, raconu bozmak istemem, ama..."

"Konu kapanmıştır arkadaşım."

Balıkçı bir ümit masa başında bekleyen Barbo'ya bakarak, "Hadi titret kuyruğunu kopil," diye azarladı. Meyhaneci de süklüm püklüm, içinden küfrederek uzaklaştı.

Balıkçı Rüstem'den bugece de tahsilat olmayacaktı...

***

Rüstem, yabancıнын koluna girmiş, yalpalamaya engel olmak için destek arıyordu.

76

OSMAN AYSÜ

"Birayla cilaya ne dersin?" diye sordu. "Çok içtik be Reis. Bende cila yapacak hal kalmadı..."
"Yapma be arkadaşım. Hiç kalmaz olur mu? Sen sıkı içicisin?"

"Eh, pekâlâ öyleyse," dedi yabancı. "Ama biralar benden." "Tamam, oldu bu iş. Az ilerde Nuri'nin Yeri var. Oraya gidelim."

Yabancı itiraz etti.

"Yoo, hayır. Benim bildiğim daha iyi bir yer var. Oraya gideceğiz."

Balıkçı Rüstem artık iyice kapanmaya yüz tutmuş göz kapaklarının arasından yabancıya baktı. "Nerede?" "Pek uzak değil. Yürüyeceğiz biraz." "Tamam, bana uyar arkadaşım. Yürüyelim." Balıkçı iki yana sallanmasını önlemek için yabancıнын koluna biraz daha sıkı asıldı; bu arada da ağzının içinde bir şeyler fısıldıyordu.

"Yağmur mu yağıyor be? Bu ıslaklık ne?" "Sabahtan beri Reis," dedi yabancı. "Boş ver, yağmur bizi engellemez." "Ha şunu bileydin?"

Rüstem durdu. İkide bir duruyordu zaten. Dar Beyoğlu sokağının karanlığı içinde mırıldandı. "Seni çok sevdim be arkadaş. Daha evvel tanışmamamız ne şanssızlık, değil mi?"

"Evet" dedi yabancı. Ama cin gibi açık gözlerindeki ifade hiç de gerçeği aksettirdiğini söylemiyordu. Gergin hatlı yüzünde saatlerdir katlandığı balıkçının sarhoşlara özgü yaklaşımından nefret ettiği açıkça belliydi, ama Rüstem'in o an bunu anlaması olanaksızdı.

"Bak!" dedi Rüstem. "Söz ama. Oyunbozanlık yok. Yarınakşam yine Barbo'da buluşacağız, tamam mı?"

Yabancı mırıldandı. "Tamam, Reis tamam. Buluşacağız tabii."

Bıçak Sırtı

77

"Ha şöyle... Yoksa bozulurum ha... Sarhoştum, verdiğim sözü hatırlamıyorum demek yok sonra..."

"Olur mu hiç?"

Yabancı devamlı karanlık sokakta uygun bir yer arıyordu. Sonunda eski bir hanın izbe ve تنها girişini gözüne kestirdi. Çevre sakinleri hanın önüne çöp poşetleri, mukavva kutular ve öteberi atmışlardı. Çöpçüler gelip gecenin bir saatinde onları alıncaya kadar etrafa leş gibi

kokular yayılıyordu.

Yabancı karanlık sokağa bir daha baktı.

Harekete geçmesi için şartlar gayet uygundu. Görünürde tek Allah'ın kulu yoktu. Bu berbat ve yağışlı kış gecesinde burada kim olurdu ki zaten. Ya balıkçı gibi körkütük bir sarhoş ya da eline geçirdiği bir zamparayı o civardaki evine atmaya çalışan adi bir sokak fahişesi. Bu civarda onlardan gayrisine rastlamak mümkün değildi zaten.

Sadece biraz acele etmesi gerekiyordu yabancıнын.

"İşemek ister misin Reis?" diye sordu balıkçıya."

Rüstem öylesine Sarhoştı ki, eli fermuarına giderken, "Nereye?" dedi.

"Bak şu aralığa. Benim de çişim geldi."

Balıkçı yabancıнын kolundan çıktı, sendeleyerek hanın karanlık kapısına yaklaştı, gerçekten de sıkışmıştı o an. İşeyeceği yeri ve ortamı kontrol edecek halde değildi.

Fermuarını indirirken, peltek peltek! "Destur!" dedi. Sonra idrar kokusu, çöp kokularına karışırken, rahatlamasının verdiği hafif iniltiler çıkardı ağzından.

Rahatlıyordu.

Ve o an arkasında kalan içki arkadaşının ne yaptığıyla hiç ilgilenmedi. Şayet bunu anlayacak kadar ayık olsaydı, muhtemelen hayatını kurtarmak için gayret sarf edecekti.

Boynundaki acının neden kaynaklandığını anlayamadı. Müthiş bir yanma ve ıstırap hissetti âdemelmasının hemen altında, bir de dayanılmaz bir sıcaklık...

78

OSMAN AYSÜ

O acı veren şey sanki bütün gırtlığı boyunca ilerliyordu. İşemesini durdurmadı, kamışından çıkan sidiği çatallaş-mıştı şimdi. Gariptir boynundaki acıya bir anlam verememesine rağmen, çöp poşetleri üstüne akan idrarının çatallaştığını gayet net fark ediyordu. Gözleri irileşti, nefes almakta zorluk çekiyordu. Eli bilinçsiz olarak boynuna uzandı. Orada olmaması gereken çelik bir metale değdi eli.

Bulanık ve sisli beyni bunun bir sustalı olduğunu kavradı. Biri boğazını kesiyordu.

Rüstem bu gerçeği anladı, ama inanamadı. Her geçen saniye takati azalıyordu. Kim yapabilirdi kendisine bunu? Arkaya dönmek istedi, beceremedi. Dizlerinin dermanı her geçen saniye biraz daha azalıyordu. Direnmek istedi, ölüme karşı koymalıydı, inanılmaz bir güçle vücudunu çevirmeye çalıştı. Boynuna dalmış sert çelik artık hareket etmiyordu. Neden sonra bu karanlık sokakta ogece masasına misafir ettiği yabancı ile yalnız olduklarını düşündü. Kendisine ihanet eden kişi o yabancıydı. Ama neden?

Balıkçı Rüstem'in bütün bu çırpınışları tabii çok kısa bir zaman sürecinde oldu. Ancak saniyelerle ölçülecek kadar kısa...

Sonra çöplerin içine yuvarlandı. Bedeni bir iki kere sarsıldı ve vücudunun tikleri de kesildi. Kasımpaşalı Rüstem Reis ölmüştü.

Katil inanılmaz bir soğukkanlılıkla cesedi biraz daha hanın içine çekerek, sokaktan geçecek başka sarhoşların veya sokak orospularının dikkatinden uzaklaştırdı. Keyifle sırttı. Onu artık ancak yarın sabah hana gelen kişiler bulabilirdi.

Balıkçının cesedinin yağmur altında kalarak ıslanmasını istemiyordu. Cesedin boynundan çekip çıkarttığı özel sustalısını, adamın siyah abadan yapılmış yarım ceketine sürerek üzerindeki kanları temizledi. Sonra sustalayı kapatıp cebine attı.

Cinayet işlemek sanki Katilin doğasındaki bir şeydi. Öylesine sakin ve rahattı ki, hanın karanlık aralığından başını uzatıp sokakta herhangi biri olup olmadığına baktı.

Bıçak Sırtı

79

Şansı yine ondan yanaydı. Cinayeti gören kimse yoktu. Kimse de herhangi bir ses duymuş olamazdı, çünkü Rüstem Re-is'in gırtlığı kesilirken hiçbir çılgılık yükselmemişti.

Katil zevkle gülümsedi.

Bu tam ve kusursuz bir cinayetti. Yarın polisin düşeceği çaresizliği ve basının koparacağı yaygarayı anımsayarak memnuniyeti arttı.

Elini ceketinin iç cebine atarak katlanmış bir kâğıt çıkardı. Bu sefer bırakacağı şiir uzundu. Çengelliğe kâğıdın ucuna çok önceden iliştirilmişti. Bulunduğu yer biraz daha aydınlık olsa, sarhoş balıkçının yakasına iğnelemeden önce okumak isterdi, ama bu pek de önemli değildi, zira onu ezber biliyordu. Zihninden fısıldadı.

"Ben bütün mahallenin dilindeyim Her dedikoduda bulunurum Bir vakitler dükkân işleten Erkek Zeliha'nın torunuyum.

Ben bazı günler ağacın yanındayım Ahlatların dibindeyim Yüzü ciletle kesilmiş ,

Kötülerin koynundayım.

Yağmur yağar da hava bozunca Eve yollanırım çişim gelince Dil döküp şiir yazarım Gönüller şen olunca.

Evden çıkarım annem kızınca Para bozdururum tütün alınca O kahve senin bu kahve benim Bitlenirim kış boyunca

80

OSMAN AYSU

Kahve köşelerinde güzel laf ettiler Şiirlerimi benden iyi saydılar Tam yüz kişinin ortasında

Anama avradıma sövdüler.

Ekmek yedim tuz yaladım Oramı buramı elledim Sabahtan akşama kadar Altmışaltı oynadım.

Benim aklım serseri aklı

Cebimde bıçaklar saklı

Sakal koyvermiş bir de babacığım var

Evlat yüzünden ağlamaklı."

3

I AGMUR dinmişti ve Tepebaşı'nı Galatasaray'a bağlayan dar sokakta kesif bir kalabalık vardı. Polisler, medya mensupları ve cinayet haberini öğrenen meraklı kalabalığı daha ziyade İstiklâl Caddesi'ne yakın olan kısmı adeta doldurmuştu. Olay yerindeki polisler arasında bir kaynaşma oldu, İstanbul Emniyet Müdürü bizzat geliyor, diye fısıldaşmalar dolaştı. Asayiş Şubesi'nden Komiser Kenan vakanın polise ihbarından yarım saat sonra cinayetin işlendiği yere varmıştı. Suratı asıldı, hem şube müdüründen hem de emniyet müdüründen esaslı bir zılgıt yiyeceğini biliyordu. Belki kendisinin bu görevden alınma ihtimali bile vardı. İstanbul gibi bir şehirde bu kadar kısa fasılalarla aynı tip üçüncü bir cinayetin işlenmesi ve polisin esaslı ipuçları bulamayarak aciz kalması fırtınalar yaratacaktı. Basın henüz yeterli yaygarayı koparmamıştı; ama bu vakadan sonra her şey olabilirdi. Gazetelerde, televizyonlarda, polisin pasif kaldığı yolunda haberler çıkacak, seri cinayetler işleyen katilin yakalanmaması hususunda polis birinci derecede hedef olacaktı. Toplum genel olarak bu tür seri cinayetlere alışık değildi, ilk iki vakıda esaslı bir reaksiyon göstermemiş olsa da, bundan sonra ağır yergiler yöneltilecek, polisin aczinden, beceriksizliğinden dem vurulacaktı.

82

OSMAN AYSÜ

Her şey sabahın erken saatlerinde hana gelen odabaşının cesedi bulmasıyla başlamıştı. Olay yerine gelen ekipler vakit geçirmeden asayiş şubesini aramışlar ve Komiser Kenan'da yıldırım hızıyla yetişmişti.

Kenan taş zeminde yatan cesede baktı. Manzara gerçekten tüyler ürperticiydi. Kan, sidik ve ağır kokular içinde yatıyordu adam. Üçüncü kurbanın kimliği tespit edilmişti. Elli iki yaşında, Kasımpaşa'da oturan Rüstem Balaban adında bir balıkçıydı. Birkaç yakınıyla olay yerine gelen maktulün karısı, polis kordonunun dışında feryat figan ağlıyordu. Kadın, kocasını görür görmez teşhis etmişti.

Medya mensupları İstanbul Emniyet Müdürü gelince, bir beyanat almak için etrafını çevirdiler. Basın çeşitli sorularla adamı bunaltmaya başladı. Deneyimli müdür, yuvarlak kelimelerle olayı yumuşatmaya ve polisin esaslı ipuçları peşinde olduğunu ve katilin en kısa zamanda adaletin pençesine yakalanarak teslim edileceğine dair ifadeler kullanıyordu.

Komiser Kenan içini çekti.

Gerçek dramı az sonra kendisi yaşayacaktı. Elinden geleni yapıyordu, ama yalın hakikat çok acıydı; bir arpa boyu yol alamamışlardı. Karşılarında çok kuvvetle muhtemelen sapık bir cani vardı, cinayet sebebi ya da katili öldürmeye teşvik eden sebep hastalığının bir tezahürü olabilirdi, fakat bu basit teşhis onlara şimdilik bir şey kazandırmıyordu. Kenan her türlü ihtimali hesaba katarak, en ufak delilleri bile esaslı bir araştırmaya tabi tutmuş, ama henüz bir sonuç alamamıştı.

Vakıa yerinde GTV'den sadece Tülay ile kameraman Taner vardı.

Genç kız bir ara Komiser Kenan'a yaklaştı. "Komiserim, polis herhangi bir açıklama yapacak mı?" diye sordu. Burnundan soluyan komiser, kızın yüzüne bile bakmadan, "Daha sonra," dedi.

"Ne zaman komiserim?"

Bıçak Sırtı

83

"Dedim ya daha sonra."

"Bu cinayetin de Duvardibi ve Levent'te işlenen cinayetlerle ilgili olduğuna şahsen inanıyor musunuz?"

Komiser kısaca, "Evet," dedi.

"Katil sizce bir ruh hastası mı?"

"Öyle olması gerekmez mi? Normal bir insan bu işleri yapabilir mi?"

"Maktulün üstünde yine bir şiir bulunmuş diyorlar, doğru mu?"

"Evet."

"Şiir metnini basma açıklayacak mısınız?"

"Tabii."

"Ne zaman?"

"Daha sonra. Lütfen şimdi beni rahat bırakınız."

Komiser hızla genç kızın yanından uzaklaştı. Taner, Tülay'a fısıldadı.

"Bu sefer fena sıkıştılar."

"Doğru. Öldürülen adamın karısını çektin mi?"

"Kaçar mı hiç." ' ' .

"Kadın ne diyor?"

"Hüngür hüngür ağlıyor. Katile lanetler okuyor. Başka ne yapsın, zavallı."

Tülay, Taner'i orada bırakarak maktulün karısına doğru yaklaştı. Kadının başı gazeteciler tarafından sarılmıştı. Basın mensupları acılı kadının ağzından beyanat almaya uğraşıyorlardı. Genç kız bir süre onları dinledi...

"Ne haber, hafiyeye bozuntuları!" diye sırttı Cahit kanalın kafeteryasında yemek yiyen arkadaşlarına. Son işlenen cinayetten sonra Tülay ile Nizam tekrar kafa kafaya vermişler ve olayları yeniden süzgeçten geçiriyorlardı. Genç kızağzındaki ham-

84

OSMAN AYSÜ

burgerini çiğnerken biraz soğuk bir şekilde gülümsedi Cahit'e. Cahit'in oyunbozanlık yapıp takip işlerinden elini ayağını çekmesinden sonra münakaşa etmeseler de aralarına gözle görülür bir soğukluk girmişti.

Bir iskemle çekip masalarına oturan Cahit homurdandı.

"Az evvel bizim Erol'dan işittim. Şair katil dünece yine sahnedeymiş, değil mi?"

"Evet," dedi Nizam. "Galatasaray civarında bir balıkçıyı öldürmüş. Aynı surette, yine maktulün boynunu keserek."

"Şiir de bırakmıştır tabii."

"Doğru. Metin Eloğlu'nun Erkek Zeliha'nın Torunu şiirini."

Cahit bir kahkaha attı. "Nedir bu herifin niyeti yahu? Antoloji mi hazırlıyor?"

Tülay sert sert arkadaşına baktı.

"Onu bilmem, ama bütün kamuoyu şimdi bu şiirlerden bahsediyor. Tabii tek ilgilenmeyen kişi zat-ı âliniz Cahit Bey."

"Hadi oradan, damarıma basmaya kalkışma. Sizin garip ha-fiyecilik oyununuzu terkettim diye bana bozuluyorsun, ama sanırım gerçekleri siz de görmüşsünüzdür artık. O girişim çok çocukça bir şeydi. Bütün şehir polisi katilin peşinde olduğu halde bir sonuç alamazken, bizim bir kadının yalan söylediği varsayımıyla insanların peşinde koşmamız çok komikti. Benim sabahtan akşama kadar sokaklarda taban tepmekten anam ağlarken, bir de bu fantezilerin peşinde koşacak halim yok."

Tülay cevap vermedi. Cahit masada yokmuş gibi yemeğini yemeğe devam etti. Cahit bu defa Nizam'a döndü.

"Sen de olay yerine gittin mi?"

"Hayır, Tülay nöbetteydi." "Öldürülen balıkçı mıymış?" "Evet."

"Kaç yaşındaymış?"

"Niye soruyorsun kuzum? Bu seri cinayetler seni ilgilendiriyor mu hâlâ?" diye homurdandı Tülay.

Bıçak Sırtı

85

"Haberci ve sıradan vatandaş olarak elbette ilgilendiriyor."

"O halde yarın gazetelerden teferruatı öğrenirsin. Boş yere sorup durma şimdi."

"Tülay lütfen maraza çıkarmaya kalkışma. Bana anlamsız bir şekilde surat asıp saldırıyorsun. Dilediğim şekilde düşünmekte serbest değil miyim yani? O kadının peşinde dolaşmakla hiçbir yere varamazdık. Harcadığımız zamana yazık olacaktı."

"Sen nasıl istersen öyle düşün. Biz Nizam'la ikimiz olayın peşine gitmeye kararlıyız."

"Tamam, tamam... Israr etmiyorum. Nasıl isterseniz öyle olsun. Yalnız bir şeyi merak ediyorum. Sorabilir miyim?"

İkisi de Cahit'in hafif mütebessim yüzüne baktılar.

"Bak, Cahit! Dalga geçeceksen hiç sorma daha iyi. Çünkü sinirlerim tepemde."

"Dalga geçmeyeceğim vallahi. Aslında şu şiir konusuna benim de kafam fena takıldı. Katilin öldürdüğü kişilerin yakasına şiirler iliştiirmesinin mutlaka bir anlamı olmalı. En azından adamın verdiği bir mesaj .var, ama anlamıyoruz, değil mi?"

Nizam omuzlarını s'ükti.

"Öyle olmalı."

"Şiirlerin içeriğini inceledin mi?"

"Ne bakımdan?"

"Yani şiirlerde anlatılanlarla katilin ruh dünyası arasında bir bağ kurulabilir mi?"

"Nereden bileyim?"

"Edebiyat konusunda uzman olan sensin."

"Ben yalnız şiirden anlarım, psikiyatr veya kriminoloji uzmanı değilim."

"Yine de bir şeyler söylemen lazım. Ortada üç cinayet ve üç şiir var. Şiirler arasında bir ilişki kurabiliyor musun?"

Nizam sakalını sıvazlayıp Cahit'i süzdü.

"Ne tür bir ilişki?"

"Yahu Nizam kahretme insanı! Ne türü var mı? Mesela za-

86

OSMAN AYSÜ

man, tema, ana fikir, savunulan bir düşünce falan gibi işte. Ya da o meczubu öldürmeye sevk eden bir çağrışım."

"Benimle alay etmediğine emin olabilir miyim?" dedi Nizam. "Bunlar edebiyat tarihimize geçmiş ünlü şairlerin dizeleri; üstelik üçü de birbirinden farklı konular. Söylediğin çok komik geldi de bana."

Cahit omuzlarını silkti.

"İnsan ister istemez düşünüyor. Ben hâlâ bu şiirlerin bir şey ifade ettiğine inanıyorum," diye mırıldandı.

Tülay hamburgerini bitirmişti. Kâğıt peçeteye ağızını silerken, "Ben kalkıyorum, siz de servise dönüyor musunuz?" dedi. Nizam da ayağa kalktı. Cahit oturduğu yerden mırıldandı. "Bugece nöbetiniz var mı?"

"Benim yok. Niye sordun?" Sesi hâlâ soğuk ve kırgındı. Cahit bu defa Nizam'a döndü. "Ya senin Nizam?" "Ben de nöbetçi değilim."

"İyi öyleyse," diye mırıldandı Cahit. "Bana bozuk çaldığımızı görüyorsunuz; bari kendimi başışlatacak bir öneri getireyim size." "Ne önerisi?"

"Buakşam Atatürk Kültür Merkezi'ne üç kişilik davetiyem var. Figaronun Düğünü. Gelir misiniz?"

"Ayy sen operadan çıkar mısın? Şimdiye kadar öyle kültür gösterilerine gittiğini hiç duymadım da..."

"Valla ne yalan söyleyeyim, operadan anlamam da hoşlanmam da. Ama on gün kadar önce yaptığım bir röportajda elime üç kişilik davetiye sıkıştırdılar. Almamazlık edemezdim ya?"

"Ne aksilik!" dedi Tülay. "Keşke bir futbol kulübü başkanıyla yapsaydın o röportajı. Hiç olmazsa opera bileti yerine, maç davetiyesi verirlerdi." "Nerde bende o şans."

"Ben gelmek isterim," dedi Nizam, ince kibar sesiyle. "Figaro'nun Düğünü en sevdiğim operalardan biridir."

Bıçak Sırtı

87

Cahit genç kıza baktı. "Ya sen? Sen de gelir misin?"

"Hele bırakşam olsun, düşünürüz bakalım" dedi. Belli etmeden içinden gülümsedi. Bu, Cahit'in sulh teşebbüsüydü...

Opera yirmi bir on beşte başlıyordu. Servisle Taksim'e geldiklerinde önlerinde iki saate yakın bir zaman vardı Cahit, "Nasıl geçireceğiz şimdi bu zamanı?" diye sordu. "Bir fikri olan var mı?"

Nizam, "Galeri Star'da Kemalettin Sözer'in nefis bir resim sergisi varmış, gidelim mi?" dedi. "Görenler anlata anlata bitiremiyor, harikaymış."

Cahit uçuk nazarlarla arkadaşını süzdü.

"Yapmayın yahu! Bir gecede çifte eziyet! Reva mı bu yani? Hadi operaya katlanacağız, ama o resim sergisini de ziyaret ner-den çıktı şimdi?" _i

"Senin başka bir önerin var mı?"

"Hiç olmazsa Cafe Marmara'ya girelim, AKM'ye de yakın. Birer bira içeriz."

Tülay kırgın bir sesle araya girdi.

"Beyler! Yanınızdaki hanımın hiç fikrini sormayacak mısınız? Ne biçim erkeklersiniz siz yahu? Bakalım ben ne düşünüyorum..."

"Çok doğru," dedi Nizam. Sergiyi mi, yoksa yoksa kafeyi mi tercih edersin?"

"İkisini de değil."

Cahit merakla kızını süzdü.

"İki saatimizi dolduracak daha cazip bir yer biliyor musun?"

"Evet. Hem de bir taşla iki kuş vurmuş olurum. Böylece yarın yapacağım tetkikten de kurtulmuş olurum."

OSMAN AYSU

"Nereye gidiyoruz?" dedi Nizam.

"Dün geceki cinayet mahalline."

İki erkek aynı anda, "Yapma be Tülay!" diye homurdandı-lar. "Şu an görevde değiliz."

"Benim için fark etmez. Nasıl olsa yarın gitmek zorundayım oraya. Hazır şimdi vaktimiz varken gidip araştırayım. Birayı da, sergiyi de boş verin."

Erkeklerin suratı asıldı, fakat fazla itiraz etmediler.

***

İstiklâl Caddesi'ni, Tepebaşı'na bağlayan sokak o saatte bile karanlık ve tenhaydı. Sokağın darlığı, her iki yanda yükselen binaların karanlığı, sokağa daha da ürkütücü bir hava veriyordu. İstiklâl Caddesi'nden sokağın başına geldiklerinde saat yediye geliyordu.

Cahit dar ve karanlık sokağa bir göz attı.

"Cinayet nerede işlendi?" diye sordu.

Genç kız eliyle sağdaki üçüncü hanın önünü işaret ederek, "İşte şurada," dedi.

Nizam başını uzatıp Tülay'm gösterdiği yere baktı.

"Pis bir yere benziyor. Burada ne görmek istiyorsun?"

"Belirli bir şey değil," diye fısıldadı Tülay. "Saatler ilerleyince burası daha da pis ve berbat bir hale gelecek. Çöp yığınları yükselecek, leş gibi kokular saracak etrafı. Olay yerine Taner'le geldiğimizde ceset kapının az gerisinde duruyordu. Her taraf kan içindeydi."

"Gördünse gidelim," diye homurdandı Cahit. "Vaktimi burada öldürmek istemiyorum."

"Acele etmeyin. Bırakın da etrafı biraz daha tetkik edeyim."

"Allahını seversen ne arıyorsun? diye sordu Nizam.

"Dedim ya, belirli bir şey değil. Burası gerçekten cinayet iş-

Bıçak Sırtı

89

lemeye çok uygun bir yer. Hele gecenin bir de ilerlemiş saatini düşünürsen, siz tahmin edin artık."

Nizam kızı kolundan çekti.

"Hadi gidelim buradan. Hiç hoş bir yer değil."

"Neden?"

"Baksana," dedi Nizam.

"Kime bakayım?"

"Şu gelen tiplere... Burası fuhuş merkezi galiba."

Tülay karanlıkta yanlarından geçen hafif meşrep tipli kadınla adama baktı. Onlar da habercileri biraz yadırgayarak süzmüştü.

"Nizam haklı," dedi Cahit. "Burası hoş bir yer değil. Bize bile kötü kötü bakıyor gelen geçen; kadın tellalı mı sandılar ne!"

"Yapmayın be çocuklar, Beyoğlu'nun göbeğinde sayılırız. Saat daha yedi, korktunuz mu yoksa?"

"Korkmadık ama... sen araştırmanı bu sokakta gündüz vakti yap," dedi Nizam. *||

Tam o sırada sağdaki karanlık kaldırımda ilerleyen kısa boylu bir adam birden Tülay'ı fark ederek durdu. Kısa bir tereddüt geçirdi, yanına yaklaşmak ister gibi davrandı.

Haberciler de adamın genç kıza baktığını görmüşlerdi. Cahit kızını sahiplenmek istercesine bir adım ileri çıktı. Adam Tü-lay'a bakmaya devam ediyordu. Hafif yalpalayarak kaldırımdan inip sokağın ortasına, yanlarına doğru yaklaştı.

Cahit adamın mesele çıkaracağını anlamıştı. Yere daha sıkı basıp yumruklarını sıktı. Herif küstahça bir teklifte bulunursa yumruğu basacaktı.

Adam gözlerini kırıştıtarak kıza baktı; ağzını açtığında kesif alkol kokusu hemen burunlarına çarptı.

"Küçükhanım, sizi tanıyorum" dedi peltek sesiyle. "Televizyoncusunuz, değil mi?"

Biraz rahatlar gibi oldular. Ne de olsa haber muhabiri ol-

90

OSMAN AYSU

dukları için bazen ekrana akseden görüntülerinden halk onları tanıyordu. Adamın kötü bir niyeti olmadığını anlamışlardı. "Evet," dedi Tülay. "Televizyoncuyum." "Bugün öğleyin kanallardan birinde sizi gördüğümü hatırlıyorum. Bizim Rüstem Baba'yla ilgili haberler sırasında. Yine bu sokaktaydınız."

Adam iyice sarhoştı ve dili dolanıyordu. "Tülay, "Rüstem Balaban'ı tanır mıydınız?" diye sordu. "Tanımaz olur muyum hiç, on yıllık meyhane arkadaşıydım onunla. Hergece aynı yerde içerdik. Ama artık hayatın, tadı tuzu kaçtı. Yaşanmaz oldu. Ne asayiş kaldı, ne güven. Ne günlere düştük yahu, Beyoğlu'nun orta yerinde adam öldürüyorlar be. Ve polis o namussuzu yakalayamıyor. Olur mu hiç?" Üç genç adamla ilgilenmeye başlamışlardı. "Cinayet gecesi beraber miydiniz?"

"Beraberdik yani aynı meyhanede... Ama aynı masada değil. Ben düncece Rıfkı ve Salih'le içiyordum. Rüstem Baba, Rıf-kı'dan pek hoşlanmazdı da, onu masaya çağırmamıştım. Bilseydim... ah bilseydim böyle olacağını, hiç bırakır mıydım onu yalnız."

"Hangi meyhaneye giderdiniz?"

"Bizim Barbo'ya tabii. Bilmiyor musunuz, nah şurası." Sarhoş adam arkasını dönerek, eliyle biraz gerideki ufak meyhane girişini gösterdi. "Haberiniz yok muydu, rahmetli hergece buraya gelirdi. Son gecesinde bile... Sizin kulağınız deliktir, her şeyi bilirsiniz, katil hakkında yeni bir haber var mı?" Tülay adamı süzerken mırıldandı, "Henüz yok." "Ya polisin şüphelendiği biri." "Öyle biri de yok."

Sarhoş adam bilgiç bir edayla mırıldandı. "Yaa!" Adamın hafif küçümseyen nidası Tülay'in dikkatini çekmişti.

"Sen bir şey biliyor musun?" diye sordu.

Bıçak Sırtı

91

Sarhoş geçirdi, yerinde sallandı. "Yok!" dedi. "Kimsenin günahını almak istemem."

Bu defa Cahit bastırdı. "Ne demek, günahını almak istemem. Demek ki kuşkulandığın biri var. Anlat da öğrenelim, böylece katilin ortaya çıkmasında senin de katkın olur." Adam olumsuzca başını iki yana salladı. "Olmaz!" dedi.

Bu kez Nizam homurdandı. "Bak arkadaş, bilip de saklamak, kanun indinde suçtur. Polis bunu tespit ederse, başına iş açarlar. Hem de on yıllık içki arkadaşına borcun değil mi bildiğini söylemek?"

"Ben kesin bir şey bilmiyorum." Cahit, "Adın ne senin?" diye sordu. "Ne yapacaksın adımı? Cevat... Niye soruyorsun?" "Telaşlanma yahu! Biz polis değiliz. Seni zorlayacak da değiliz. Tek isteğimiz olayın aydınlanması."

"Bunu ben de isterim. Bak, saat daha yedi eve dönüyorum. Bu saatte kirişi kırıp eve dönülür mü hiç. Ama korkuyorum, buralar artık güvenli olmaktan çıktı."

"Kimden korkuyorsun?" dedi Tülay. Adam buğulu nazarlarını genç kıza çevirdi. "Beni de bıçaklamayacaklarını kim garanti edebilir?" "Düşmanın mı var? Seni kim öldürmek isteyebilir ki?" "Rüstem Baha'nın var mıydı? Ama onu öldürdüler." "Bunu bilemem, belki vardı."

"Bok vardı... O dünyanın en iyi insanıydı. Karıncayı bile incitmezdi. Onun bütün dünyası denizdi. Oğullarıyla geçine-mezdi, ama onun yakınmalarına kulak asmayın, sadece sevgisindendi o. Hayatta kimseyle takışmamıştır. Ama o herif..." Sarhoş sustu.

"Hangi herif?" diye sordu Cahit. "Ogece masasında oturan adam... O yabancı." "Hangi yabancı? Ecnebi mi?"

92

OSMAN AYSÜ

"Yok be arkadaşım, ecnebi filan değil... Ama onu tanıımıyorduk. Meyhaneye ilk geliyordu. Bilirsin, böyle meyhane müdavimleri hep birbirlerini tanırlar. Anlarsın ya, herkesin değişmez masası bile vardır. Fakat o adamı ilk defa görmüştüm."

Nizam soruyu patlattı. "Yani sence Rüstem Baba'yı o mu

öldürdü?"

"Bilemem dedim ya... Kimsenin günahını da almak istemem. Ama içimden bir his..."

"Anladım," dedi Cahit. "Şu adamı bize biraz tarif etsene." Sarhoş omuzlarını silkti. "Pek dikkat etmedim. Benim masada Rıfkı olduğu için Rüstem Baba'yı çağıramazdım, söylemiştim, ondan hoşlanmazdı. Ta geçmiş yıllardan kalma bir maraza, şimdi nedenini ben bile hatırlamıyorum. Zaten Rıfkı'yla geldiğimizde Rüstem Baba o yabancıyla muhabbete çoktan başlamışlardı. Ama o yabancıyı gözüm tutmamıştı." "Neden?"

Sarhoş sırıttı. "Bu anlatılmaz, delikanlı," dedi. "Hissedilir sadece. O adam bizim meyhaneye yakışmıyordu."

Cahit elinde olmadan, Ak Merkez'de Nurperi Koç'un yürüyen merdivenlerin başında münakaşa ettiği genci anımsadı. Şayet o adamı şüpheli olarak düşünürse, gerçekten de bu sokağa hiç uygun düşmeyen biri olurdu. Sorusunu tekrarladı. "Sen şunu bize bir tarif et."

Sarhoş yutkundu. Anımsamaya çalışır gibi yaptı. Karşısındaki gençlere baktı bir süre. Sonra Nizam'ı işaret ederek, "Bu delikanlımınki gibi çenesinde sakalı vardı," dedi. "Ama onun gibi gözlük kullanmıyordu."

Nizam paniğe kapılmış gibi, "Yani sakalı benim gibi miydi?" diye sordu. "Evet."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Ama sen gözlüklüsün, o değildi." "Ya saçları ne renkti?"

Bıçak Sırtı

93

"Hatırlamıyorum."

"Biraz gayret et."

Adam yeniden düşünmeye başladı.

"Kumraldı galiba ve kısa kesilmişti."

"Bundan da emin misin?"

Sarhoş başını salladı, sonra parmağıyla Cahit'i işaret ederek, "Senin saçlarına benziyordu evlat," diye mırıldandı. "Boyu poşu da tıpkı senin gibiydi."

"Nasıl fark ettin?"

"Meyhaneden çıkarırken arkalarından baktım."

Cahit garip garip adama baktı. İrkilmişti.

Tülay, "Tamam, tamam," diye söylendi. "Tipini biraz anladık. Sağol. Bize yardımın dokundu. Gerekirse yine senden bilgi alırız. Teşekkürler."

Adam orada işinin bittiğini anlamış gibi onlara el salladı ve sonra caddeye çıkıp kalabalığa karıştı. Bir daha da dönüp arkasına bakmadı.

Nizam'la Cahifefiâlâ arkasından uzaklaşımı seyrediyorlardı.

Tülay, "Bu herif sarhoş hem de kör kütük. Palavra sıkıyor. İyi ki şu an yanımızda başka bir erkek yoktu, mutlaka ondan da bir şeyleri benzeterek yakıştırma yapardı."

Cahit başım salladı.

"Ama yine de işin ilginç bir yanı var."

Tülay ilgiyle Cahit'e baktı. "Neymiş o?"

"Katil gerçekten o adam olabilir. Unutmayın ki, meyhaneden birlikte çıkmışlar. Şuraya baksanıza, meyhane ile balıkçının cesedinin bulunduğu yer arasında on metrelik mesafe var. Her şey bu arada olmuş. Şayet katil kapının dışında bekleyen biri değilse, o yabancından başka kim olabilir?"

"Cahit haklı," diye söylendi Nizam. "Bence de o yabancı en kuvvetli katil adayı."

"Boş versenize, o sarhoş atıyor. Belki öyle bir yabancı mey-

94

OSMAN AYSÜ

hanede bile yoktu. Ben ona inanmıyorum. Ölenin arkasından konuşmak kolay. BÖylelerini iyi tanırım, kendine bir hava vermeye çalışıyor. Bu herifin ifadesi üzerinde durmaya değmez. Hadi yürüyün gidelim artık..."

Sokağı terk ettiler. İstiklâl Caddesi'nin kalabalığına karışıp Taksim'e doğru ilerlemeye başladılar. Yol boyunca kimse konuşmadı. Üçü de yaşadıklarının etkisinde kalmıştı.

Gecekaranlılığıyla beraber İstiklâl Caddesi'nin ikinci yüzü de ortaya çıkmaya başlamıştı. Berduş tipler, boyalı koket kadınlar, muhtemelen uyuşturucu satıcısı zenciler, bir an evvel evlerine dönmeye çalışan tezgâhtar kızlar ve kendilerine başlayan geceyle birlikte eğlence arayan potansiyel suçlular.

Hepsi gergindi. Etrafı kaplayan lahmacun ve hamburger kokularından açlıklarını hatırladılar. Ayaküstü karınlarını doyurup Atatürk Kültür Merkezi'ne girdiler. İçerdeki ortam onları biraz olsun rahatlatmıştı.

Orkestradan ilk ezgiler yükselmeye başladığında Cahit'in gözkapakları ağırlaştı...

4

İjRTESİ sabah Cahit haber servisinin bol ışıklı geniş katına girince gözü boş duran Tülay'ın masasına takıldı. Kız ortalarda görünmüyordu. Busabah onları televizyon binasına getiren

servis otobüsüne de binmemişti. Hemen ilk masalardan birinde oturan Suna'ya sordu.

"Tülay'ı gördün mü bu sabah?"

Kız farkında değildi. "Bilmem, hiç karşılaşmadık. Daha gelmedi galiba."

Huzursuz bir şekilde masasına yürüdü. Tülay işini hiç ak-satmazdı, ateşli yorgan döşek yatmadıkça da gelirdi göreve. Düнгеce ayrıldıklarında hasta filan olmadığına göre de, mutlaka cinayetin işlendiği o sokağa gitmiştir, diye düşündü.

Nizam'a baktı. Masasında oturmuş önündeki kâğıtlarla meşguldü. Yanına gitti.

"Günaydın," dedi. "Tülay gelmedi mi?"

"Az önce telefon etti. Biraz işi varmış galiba. Gecikecekmiş, beni idare edin dedi."

"Ne işi?"

"Bilmem, bir açıklama yapmadı telefonda."

"Sormadın mı?"

Nizam garipseyerek Cahit'e baktı.

96

OSMAN AYSÜ

"Herhalde özel bir işi olmalı, aksi halde söylerdi. Ben de öyle düşünüp sormadım."

"Sakın yine o sokağa gitmiş olmasın?"

"Hangi sokağa?"

"Yahu hangi sokak olacak, düнгеce uğradığımız o sokağa"

"Bunda endişelenecek ne var dostum? Günün bu saatinde

ne sakıncası olabilir?"

"Orası boktan bir yer. Bela dolu. Hoşuma gitmedi." "Yapma Cahit! Tülay akli başında bir kızdır. Hem bu onun görevi, her gün böyle yerlere girip çıkıyor, hatta daha da beterlerine. Neden meraklanıyorsun?"

Sesini çıkarmadı Cahit. Aslında haklıydı Nizam. Konuyu değiştirmek istedi.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu alakasız bir şekilde.

"Şu şiirleri inceliyorum."

"Nesini?"

"Söylediğin gibi aralarında bir bağ olup olmadığını ya da katilin saklı bir mesaj verip vermediğini."

"Bir şey bulabildin mi bari?"

Nizam başını olumsuzca iki yana salladı.

"Üzgünüm, ama hayır. Üçünü de satır satır okudum. Netice sıfır. Yine de bir araştırma yapmak istiyorum."

"Ne araştırması?"

"Şu son maktul Rüstem'in babasını."

"Babasını mı?"

"Evet, babasını."

"Ne yapacaksın adamın babasını yahu?"

Nizam önündeki şiirlerden birini okuması için Cahit'e uzattı.

"Oku şu son dördlüğü."

Cahit okudu.

Benim aklım serseri aklı

Bıçak Sırtı

97

Cebimde bıçaklar saklı

Sakal koyvermiş bir de babacığım var

Evlât yüzünden ağlamaklı.

"Eee, ne var bunda? Rüstem'in babasının sakallı olup olmadığını mı öğreneceğin?"

"Lütfen dalga geçme Cahit. Söylediğim gibi katil mısrala-rıyla bir şey anlatmak istiyorsa, bu satırlarda gizli anlamlar olmalı."

"İyi de Rüstem'in babasının sakalı sana ne kazandıracak?"

"Anlamaya çalışsana. Bu balıkçının babası da olmayabilir. Yani katil belki de kendini anlatmaya çalışıyor. Kendi bunalımını, sıkıntılarını, onu cinayete iten psikik nedenleri ve belki de babasını. Kişiler sembolik olabilir, benzetmeler, yakıştırmalar."

Yine bıraktıkları noktaya dönmüşlerdi. Cahit acır gibi baktı Nizam'a. Tülay da, Nizam da bu seri cinayetlere kafayı fena takmışlardı. Üstelemedi, "Olabilir, devam et," dedi ve masasına yöneldi. Başka ne söyleyebilirim, diye homurdanıyordu içinden. Aklı ise hâlâ sevdiği kızdaydı; acaba o berbat sokakta ne halt karıştırıyordu?

***

Meyhanenin kapısı ardına kadar açıktı.

Tülay içeriye bir göz attı. Saat sabahın dokuzuydu. Düngece tüyelerini ürperten o sokak sanki kış güneşiyle beraber, günahlarından arınmış, pisliğinden kurtulmuştu. Sabahın bu saatinde geleni gideni çoktu. Sol tarafta bir ganyan bayii, hemen yanında meşrubat ve tost satan ufak bir büfe vardı.

Meyhanenin açık kapısı önünde durdu Tülay.

Cesaretlendi; genellikle kadın kız takımı böyle meyhanelere pek girmezdi, ama aldırmadı, ne de olsa müşteri sıfatıyla girmiyordu buraya. Sadece haberci olarak soruşturma yapacaktı, içerde yirmi yaşlarında bir delikanlı temizlik yapıyordu. İskem-

98

OSMAN AYSÜ

leleri boş masaların üzerine toplamış, yerleri elindeki çalı sü-pürgesiyle süpürüyordu.

İçeriye girişini temizlik yapan işçi fark etmemişti.

"Bir dakika bakar mısınız?" dedi genç kız.

Delikanlı arkaya döndü, alışık olmadığı kadın görüntüsüne hayretle baktı. Süpürmeyi bırakıp kıza yaklaştı. Herhalde civarda bir yer soracaktı. "Buyrun kimi aramıştınız?" dedi.

Tülay sesindeki şive bozukluğunu hemen fark etmişti. O da Rum olmalıydı.

"Bay Barbo ile görüşmek istiyordum."

İşçinin hafifçe kaşları çatıldı. Elindeki çalı süpürgesinin küt sapma dayanarak kızı süzmeye devam etti yeniden.

"Ne yapacaksınız Bay Barbo'yu?"

"Birkaç soru soracaktım. Ben GTV'den geliyorum da."

"Usta yok" dedi çocuk. "Bir saat sonra gelir."

"Burada bekleyebilir miyim?"

Omuzlarını silkti.

"Nasıl isterseniz, ama temizlik yapıyorum. Rahatsız olursunuz."

"Aldırmam, sen devam et."

Delikanlı masanın üzerinde tersine çevrilmiş duran iskemlelerden birini alarak Tülay'a uzattı. "Madem beklemeye kararlısınız, bari oturun."

"Sağol!" dedi Tülay.

İskemleye ilişip, sırtındaki asılı çantayı çıkararak kucağına yerleştirdi. Temizlik işçisinin kendisini meraklı nazarlarla süzdüğünün farkındaydı. Etrafına bakınarak meyhaneyi incelemeye başladı. Tatsız, oldukça loş ve sevimsiz bir yerdi. İçerde, sol tarafta bir tezgâh ve arkasında raflara yerleştirilmiş, şişe şişe rakı ve şaraplar duruyordu. Küçük bir yerdi, en fazla sekiz, on masa gördü genç kız. Barbo'nun gelişini beklerken temizlikçi delikanlıyla da laflayabilirdi.

"Burada eski misin?" dedi temizlikçiye.

Bıçak Sırtı

99

Oğlan mağrur bir şekilde mırıldandı.

"Ben Barbo'nun torunuyum."

"Ya öyle mi?"

Delikanlı başını salladı gururla.

"Burada çalışmaktan memnun musun?"

"İşimiz bu... Dört kuşaktan beri meyhaneciyiz biz."

"Helal valla..."

Delikanlı esmer, kıvrıkcık saçlı ve ufak tefekti. "Grand papa ile röportaj mı yapacaksınız?" diye sordu.

"Ehh, onun gibi bir şey."

"Televizyona da çıkacak mı papa?"

"Belki."

"Buraya daha önce de gazeteciler gelmişti" dedi oğlan.

Tülay hemen ilgilendi. "Ne zaman, yeni mi?"

"Yok canım, uzun zaman evvel. Bakın büyükbabam o gazete kupürlerini çerçeveletip duvara asmıştır. Herkes okur."

Delikanlı işaret parmağını uzatarak meyhanenin karanlık duvarlarından birini gösffirdi.

Tülay pek umursamadan baktı duvara asılı çerçevelere. Genç kızın çerçevele yazılara ilgisiz kaldığı gözünden kaçmamıştı delikanlının. Elindeki süpürgeyi bir yere bırakarak Tü-lay'm karşısına dikildi. Bakışları biraz hırçınlaşmış ve kuşkuluydu şimdi.

"Siz televizyoncu değilsiniz galiba," dedi.

"Bunu da nereden çıkardın şimdi?"

"Ben anlarım... Yanınızda kamera bile yok. Yoksa siz de polis misiniz?"

"Polis burada araştırma yaptı mı?"

Oğlan bu kez dik dik baktı Tülay'a.

"Yaptı tabii. Siz de Rüstem Balaban için geldiniz, değil mi?"

Genç kız başını salladı. "Ben polis değilim dedim. Televizyonun haber muhabiriyim. İstersen kimliğimi de gösterebilirim."

100

OSMAN AYSÜ

"Peki ne istiyorsunuz?" "Büyükbabana sorulacak bazı sorularım var." "Grand Papa bir şey bilmiyor. Size yardımcı olamaz. Onun bu işte bir suçu yok."

"Tabii yok; bunu ben de biliyorum."

Oğlanın korktuğunu anlamıştı Tülay. Önce onu sakinleştirmek istedi.

"Korkma," dedi. "Bu soruşturmalardan size bir kötülük gelmeyecek. Biz sadece katilin peşindeyiz."

"Katilin peşinde mi? Ama az önce polis olmadığınızı söylemiştiniz?"

"Katili aramak için polis olmak şart değil, haberciler de kamu görevi görür."

"Fakat haberciler katil yakalamaz."

Genç kız güldü. "Ben de katili yakalayacak değilim zaten, ama halk bu cinayetlerden çok rahatsız olmuş durumda, olayı aydınlatmak, hadisenin üzerine gitmek medyanın da işidir. Bu katilin üçüncü vakiası olduğunu biliyor musun? Öldürdüğü insanların yakasına bir şiir iliştiriyor." Oğlan başını salladı.

"Gazetelerden okudum. Çok korkunç. Rüstem Reis de bizim eski müşterimizdi." "Onu tanır

miydin?"

"Ben geceleri burada garsonluk yaparım." "Öyleyse ogece Rüstem Reis'le içki içen adamı da gördün."

Oğlan evet anlamında başını salladı. "O adamı hatırlıyor musun?"

"Az buçuk... Niye sordunuz? Yoksa ondan mı şüpheleniyorsunuz?"

Tülay dikkatle çocuğa baktı.

"Polis buraya geldiğinde o adamla ilgili soru sormadı mı büyükbabana?"

ORHAN KEMAL

İL HALK KÜTÜPHANESİ

Bıçak Sırtı

101

Oğlan düşündü bir süre. "Hayır," dedi sonra. "Polis onunla ilgili bir şey sormadı."

"Ne sordu peki?"

"Daha ziyade Rüstem Reis'le ilgili şeyler."

"Neler mesela?"

Oğlan yeniden düşündü. "Nasıl biri olduğu, buraya hergece gelip gelmediği, meyhanede olay çıkarıp çıkarmadığı, borç takıp takmadığı, herhangi bir düşmanının olup olmadığı filan gibi şeyler."

Bu garipti işte. Cinayet balıkçının meyhaneyi terkinden hemen sonra ve on metre ilerde işlenmişti. Şayet polis ogece Rüstem Balaban'ın bu meyhaneden çıktığını tespit etmiş ise, masasındaki adam hakkında araştırma yapmaması pek mantıklı görünmüyordu.

"Adın ne senin?" diye sordu delikanlıya.

"Stavro."

"Bak Stavro, polisin büyükbabana Rüstem Reis'in ogece yemek yediği adam İmkkında hiç soru sormadığına emin misin?"

"Evet," dedi Stavro. "Sorgulama sırasında ben de yanındaydım. Sorsalar mutlaka hatırlardım."

"Ama sen o adamı gördün, değil mi?"

"Evet, gördüm."

"Genç ve sakallı mıydı?"

"Doğru, sakallıydı."

"Saçları kumral mıydı?"

"Sanırım, öyleydi."

"Ve uzun boylu, iri yarıydı, değil mi?"

Stavro bir hayli şaşırmişti.

"Yoksa siz onu tanıyor musunuz?"

Tülay cevap vermedi; ama düngence sokakta rastladıkları sarhoş Cevat'ın gerçekleri söylediğini anladı birden. Anlattıklarını böylece Stavro da onaylıyordu. Bu defa çok önemli bir ipu-

102

OSMAN AYSÜ

cu bulduklarını kabul etmek zorundaydı. İster istemez heyecanlandı. Kalbi güm güm atmaya başlamıştı. Hem yanılmıyorsa, az da olsa polisten ilerdeydi şu anda.

Çocuk hâlâ şaşkın şaşkın kendisine bakıyordu.

"Sana bir şey daha soracağım," dedi.

"Buyrun."

"Ogece burada bir müşteri daha vardı. Adı Cevat. Onu da tanır mısınız?"

"Cevat Közüm'mü? Kunduracı Cevat!"

"Soyadını bilmiyorum, ama Rüstem Reis'in on yıllık içki arkadaşı."

"O işte... Tanımaz olur muyum? Bizim devamlı müşteri-mizdir."

"Onun adresini bana verebilir misin?"

"Adresini mi? Ama nerde oturduğunu bilmem ki?"

"Büyükbaban bilir mi?"

"O da bilmez, hiç sanmıyorum."

"Neyse, biz buluruz, o kolay."

"Yoksa o da mı şüpheli?"

"Hayır Stavro, o değil. Şüpheli olan Rüstem Reis'le yemek yiyen adam. Şimdi bana ondan biraz daha bahset."

"Nesinden bahsedebilirim ki? Onu tanımıyorum. İlk defa ogece gördüm. Buraya gelip giden biri değildi."

"Olsun, kendini zorla, bir şeyler anımsamaya çalış. Bu çok önemli."

Stavro şaşırmişti, belli etmemeye çalışsa da cinayetle ilgili meselede sorgulanıyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. Fakat bu hissi fazla uzun sürmedi; o da bir iskemle çekip genç habercinin tam karşısına oturdu.

"Şey..." dedi. "Bir şeyler hatırlamaya çalışırım kendimi zorlarsam, fakat benim grand papa bundan hiç hoşlanmayacaktır. Anlarsınız ya... o biraz..."

Tülay sıkıştırdı. "O nedir? Çekinme söyle..."

Bıçak Sırtı

103

"Yani... biraz eski kafalıdır. Kötü reklam olmamızı istemez. Belki bana kızar da."

"Ama bize yardımcı olmak zorundasınız."

Stavro oturduğu iskemlede biraz geri çekilip gülümseyerek başını salladı.

"Benden sakladınız, değil mi? Siz de polissiniz... Polis olmasanız, hem o yabancıyı, hem de Cevat Közüm'ü nerden bileceksiniz? Size bu bilgileri mutlaka dün buraya gelen komiser verdi."

"Komiser Kenan'ı mı kastediyorsun?"

Karşısındaki kadının komiserin adını da bilmesi, Stav-ro'nun tahminlerini daha da pekiştirdi. Sırtarak, "Bakın, onun adını da biliyorsunuz. Zaten sizin polis olduğunuzu konuşmaya başlar başlamaz anlamıştım" dedi. "Televizyoncu olsanız en azından yanınızda bir de kameraman getirirdiniz."

Tülay kısa bir tereddüt geçirdi. Önemli olan çocuğun ağzından biraz daha bilgi almaktı. Kendisini polis sanmasının hiç mahzuru yoktu. O da gülümsedi, sonra işaret parmağını dudaklarının üzerine götürerek "sus" işareti yaptı. Sanki konuşmalarını duyan biri varmış gibi.

"Tamam," dedi genç kız. "Haklısın. Ama bu sır yalnız aramızda kalacak, oldu mu?"

Oğlan da büyük bir içtenlikle başını salladı.

"Hadi bakalım, şimdi şu müşterinizden biraz daha bahset. Hatırladığın her şey bizim için çok önemli."

Stavro yeniden düşünmeye başladı. Konuşmaya başladığında sesi biraz titrek, fakat ağzından çıkan kelimeler tane taneydi.

"Burası orta tabakaya, hatta onun da altına hitap eden bir yerdir. Müşterilerimizin çoğu esnaf takımındandır. Ama genellikle dürüst insanlardır, büyükbabamın müşterileri hep eskimiş kişilerdir. Yıllardır buraya gelen müşteriler. Hemen hemen hepsini tanırız. Zaten yabancılar buraya pek uğramaz. Tesadüfen

104

OSMAN AYSÜ

gelenler de derhal belli olur, yadırganır. O adam hemen dikkatimi çekmişti, ama Rüstem Reis'le beraber geldikleri için pek önemsemem, onun tanıdığı diye düşündüm."

"Meyhaneye beraber mi geldiler?"

"Evet."

"Saat kaç sularında?"

"Tam emin değilim, ama Reis genellikle yedi ile yedi buçuk arası gelir. Hiç değişmez. Herhalde oakşam da o saatlerde gelmiş olmalılar."

"Peki kaçta çıktıklarını hatırlıyor musun?"

"Ne yazık ki buna kesin cevap veremem. Çünkü benim işim burada dokuzda biter."

"Bir garson için erken saat değil mi?"

"Hayır. Ailenin en genci olduğum içinsabah temizliğini yapıp meyhaneyi güne hazırlamak benim isimdir. Bu nedenle grand papa beni dokuzda eve gönderir."

"Tamam anladım, yani kaçta çıktıklarını bilmiyorsun?"

"Size kesin cevap veremem dedim, ama kaçta çıktıklarını bilmiyorum demedim."

Tülay dikkatle Stavro'nun yüzüne baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

Oğlan gülümsedi. "Komiser Kenan bizi sorgularken aynı soruyu sordu da ondan."

"Ama az evvel komiserin yabancıdan hiç bahsetmediğini söylemiştin."

"Doğru. O sadece Rüstem Reis'in kaçta meyhaneyi terk ettiğini sordu. Grand papa dagece yarısını biraz geçe dedi, ben de öyle öğrendim. Ama bu tam kesin bir saat değil, on ikiyi beş geçe de olabilir, yarım da da."

"Anlıyorum. Peki neden büyükbaban o yabancidan komisere hiç bahsetmedi?"

"Biz genellikle sorulmayan suallere karşılık vermeyiz."

Tülay, çok bilgüççe bir cevap, diye geçirdi içinden.

Bıçak Sırtı

105

"Sizin sorduğunuz suale gelince" dedi Stavro, sonra bir an düşündükten sonra "Benim en dikkatimi çeken şey o yabancı müşterinin son elindeki kalın, altın şövalye yüzüktü."

"Yüzük mü?"

"Evet, hem de çok iri. Pahalı bir şey olmalı. Bizim müşterilerimizde asla görmeye alışık olmadığımız bir şey."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Bir nokta daha var. Kalıbımı basarım, o adam tahsilli ve bizim Rüstem Reis'le arkadaşlık edecek biri değildi. Servis yaparken arada sırada konuşmalarına kulak misafiri oluyor, onları dinliyordum. Sanki o masaya zorla oturmuş bir hali vardı."

Tülay içtenlikle güldü.

"Bundan benim de hiç şüphem yok," diye mırıldandı. Sonra ayağa kalktı. Stavro telaşla, "Yoksa gidiyor musunuz?" diye sordu. "Grand papayı beklemeyecek misiniz?"

"Merak etme, yine geleceğim. Hem de bırakşam vakti."

"Yani içki içmeye mi?"

"Neden olmasın^ Herhalde bana en lezzetli mezelerinden ikram edersin, değil mi?"

"Zevkle, ama... burası pek..."

"Kadınların geldiği bir yer değil, diyeceksin sanırım."

"Evet, öyle."

"Korkma, yanımda bir erkek arkadaşım olur mutlaka."

Stavro sırtıttı. "Komiser Kenan mı?"

Tülay yeniden gülerek parmaklarını dudaklarına götürüp "sus" işareti yaptı.

"Bu bizim ufak sırrımız Stavro, kimse duymasın."

Delikanlı büyük bir sırta ortak oluyormuşçasına başını salladı...

II

Dördüncü Bölüm

1

Ayşe Sözen, Taksim-Bostancı arasında işleyen minibüsten Cemil Topuzlu Caddesi'yle, Dr. Faruk Ayanoğlu Cadde-si'nin kesiştiği dört yol ağzında indi. Saat akşamın altısıydı ve çocuğunu annesinden almak için acele etmeliydi.

Boynuna doladığı atkıyı biraz daha sıktı. Hava buz gibiydi. Kol saatine bir daha baktı ve geciktim, diye mırıldandı içinden. Küçük kızını nadiren annesine bırakırdı, ama her seferinde de annesi söylenirdi. Geciktiği için yine ağız dalaşına başlayacaklar, atışacaklardı. Annesinin de, babasının da anlayışsızlığına deli oluyordu. Sorun küçük Aşye'ye bakmamak değil, fakat kendisinin hayatta soluk almasına izin vermemekti. Yine bin bir ahret sualiyle karşılaşacaktı; niye geciktin, yine o münasebetsiz adamla birlikte miydin gibi filan...

Nedense Semih'ten hiç hoşlanmamışlardı. Onlara göre dul bir kadın olarak yaşamak, hayattan vazgeçmek anlamına geliyordu. Otuz üç yaşındaydı ve kocası öleli iki yıl oluyordu. Ölen-len ölmeyeceği bir vakıydı; hayatı dolu dolu yaşamak onun da hakkıydı. Hem Semih evlenme vaadinde de bulunmuştu, sadece biraz beklemesini söylüyordu. Ama özellikle annesinin gözü hiç tutmamıştı bu yeni erkek arkadaşını...

Adımlarını sıklaştırdı.

108

OSMAN AYSU

Bağdat Caddesi'ne geldiğinde saatine bir daha baktı. Altıyı beş geçiyordu. Hiç de fazla geç sayılmazdı. Her ne kadar bugün Semih'le buluşmaya gittiğini onlara söylememişse de annesi mutlaka tahmin etmiş olmalıydı.

Yün atkısını boynuna biraz daha sıkıştırdı. Boynunda iri çürük izleri vardı, her seferinde Semih'e dikkat etmesini söylemesine rağmen, sevişmeye dalınca kendini kaybediyordu Semih. Trafik ışıklarını geçip halk pazarına dalarken, aklı birkaç saat evvel yaptığı ateşli sevişmeye takıldı. Elinde olmadan vücudunu yeni bir titreme aldı. Mükemmel bir erkekti Semih, onunla aşk yaparken dünyasını şaşırıyordu. Ne annesinin ne de babasının takazaları umurunda değildi, onu asla terk edemezdi. Zaten dünya umurunda değildi artık.

Gerekirse ondan gebe kalmayı bile göze almıştı, hatta her şeyi... Busabah onda buluşmuşlardı onunla. Semih'in Gümüşsüyü'ndeki evinde. Mimardı sevgilisi, ama bohem tarzı bir hayat sürmeye bayılıyordu. Çok yakışıklıydı, kendisinden de iki yaş küçüktü. Onunla Nazan'ın doğum günü partisinde tanışmıştı, zaten her şey daha o gün başlamıştı. Geçen yaz, sıcak bir temmuz gününde. İri, yeşil gözleriyle yüzüne baktığı zaman içinde bir şeylerin kopup fırtınaların estiğini hissetmişti Ayşe... Girişken ve aceleciydi genç mimar.

Partinin en süfli giyinmiş erkeğiymiş, ama en seksisi de. O güne kadar Ayşe, iki sene önce ölen kocasından sonra hiçbir erkekle dans bile etmemişti. İlk dansa kalktıkları zaman nerdeyse

ayakları birbirine dolaşacaktı. Belinden kavramış, göğüslerini sert ve adaleli göğsüne çekip adeta yapıştırmıştı. İki sene frenlediği, dizgin altına aldığı bütün cinsel duygularının o an isyan ederek içini kasıp kavurduğunu hissedivermişti genç kadın. Teslimiyetinin bu kadar çabuk olacağını hiç sanmazdı. Belini kavrayan eli, daha sonra dekolte elbisesinin tenini açıkta bırakan çıplak kısımlarına gidince elektrikle kapılmış gibi titrediğini anımsıyordu.

Semih de hissetmişti bunu. Yanağını yanağına dayamış,

Bıçak Sırtı

109

sanki uzun zamandır tanışan eski bir sevgili gibi kulağının altından boynunu öpmeye başlamıştı. En hassas olduğu noktaları. Ayşe hiç karşı koymamıştı, koyamamıştı daha doğrusu. İçinden aksini yapmak gelmiyordu.

Ertesi gün buluşmuşlardı Gümüşsuyu'ndaki evde. Orası aşk yuvaları olmuştu. Ayşe oraya giderken ona teslim olacağını biliyor ve bunu istiyordu da. O gün gerçek anlamda cinselliğin ne olduğunu ve erkeğin gücünü anlamıştı. Bir daha asla vazgeçemeyeceği zevkleri tatmıştı. O günden sonra da Semih hayatının mihrakı oldu.

Tren köprüsünün altından geçti.

Annesinin evi soldaki ikinci apartmandı.

***

"Yine başlamayalım anne!" diye söylendi Ayşe, "Boşuna nefes tüketiyorsun, ne dersen de, ondan vazgeçmeyeceğim. Hem lütfen bu konuyu kes, kızımın yanında tartışmak istemiyorum."

i

"Yok canım!" dedi Macide Hanım. "Şimdi namusu mücessem anne rollerine mi kalkışıyorsun? Nasıl olsa Gül büyüyünce senin ne tıynetinde biri olduğunu anlayacak."

"Tıynetimde ne varmış ki? Bir erkeğe âşık olmam ayıp mı yani?"

"Tabii ki değil, beni o kadar geri zekâlı mı sandın? Ama o Semih denen herif kadar adi ve pespayesine değil. Hâlâ anlamıyor musun, seni sadece kullanıyor ve gençliğinden istifade ediyor o alçak. Asla evlenmeyecek."

"Çok yanılıyorsun. Bana evlenme teklif etti bile. Yakında göreceksiniz."

"Sen öyle san! Tabii ki seni oyalayacak, bugün yarın diyecek, ama asla evlenmeyecektir. Ben öylelerini iyi bilirim. Hem sende ar, namus, haya kalmamış. Daha kocan öleli iki sene bile olmadı. Bu ne acele? Kızıışmış mart kedileri gibi neredeyse düz

no

OSMAN AYSÜ

duvara tırmanacaksın. Seni hiç anlamıyorum, meğer tam bir erkek delisiymişsin. Böyle olduğunu bilmezdim."

Ayşe kükrediyordu: "Yeter artık. Ben böyleyim, ister beğenin ister beğenmeyin; otuzunu geçmiş bir kadımsın, size de hesap verecek halim yok." Sonra kızına dönüp bağırdı. "Hadi yürü Gül, gidiyoruz."

Küçük kız bir annesine, bir anneannesine bakıyordu tartışılan konuyu anlamadan. Yaşlı dedesi ise oturduğu yerde, "Fesuphanallah" diyerek başını sallamakla meşguldü. Ayşe kapıyı çekip çıkarken annesinin arkasından, "Allah seni ıslah etsin kızım, başka bir şey demem" dediğini işitti.

***

Ayşe, küçük kızının elinden tutup Caddebostan'daki Mig-ros'a girerken üzerindeki gerginliği yavaş yavaş atmaya başlamıştı. Boşuna sinirlendiğinin farkındaydı; ağzıyla kuş tutsa annesinin Semih hakkındaki düşünceleri değişmeyecekti. O da bunu daha fazla mesele yapmaktan vazgeçti. Her şey olacağına varacaktı, hem zaman içinde nasıl olsa anası da, babası da yanıldıklarını anlayacaklardı.

Ayşe bütün gününü sokakta geçirdiğinden akşam yemeği için hemen pişirebileceği şeyler aradı. Gül'e süt de almalıydı. Servis arabalarından birini çekti. Her zaman yaptığı gibi küçük kızını da içine oturttu. Gül mağazada o arabaların içinde dolaşmaya bayılırdı.

Tavuk reyonuna doğru yürüdü. Evde derin soğutucuda yeterince tavuk vardı, ama çıkarıp çözülmesini beklemek epey zaman alacaktı. Kızı servis arabasının içinde bırakarak reyona yaklaşırken, her şeye rağmen bir yandan da annesinin ikazlarını zihninden atmaya çalışıyordu. Annesine göre Ayşe'ye bir miktar miras kalmıştı. Bu asla Ayşe'nin kabul edebileceği bir iddia değildi, Semih hiçbir zaman onun parasıyla ilgilenmemişti.

Bıçak Sırtı

111

Ayrıca bugünkü ekonomik şartlar altında kocasından kalan miras, ancak annesine göre yüklü sayılırdı.

Ayşe eline birkaç paket tavuk alıp son kullanım tarihlerini incelerken araba içinde sessizce oturan kızını bir an için unuttu. Beş yaşındaki kız o sırada uslu uslu oturup etrafını masum nazarlarla inceliyordu. Hayatından memnundu.

Az ilerisinde kendisine gülücükler gönderen uzun boylu, sakallı yabancıya o da gülümsedi. Sakallı adam, devamlı bir gözünü kırparak ona uzaktan işaretler yapıyordu. Gül de ona elini salladı. Adam da aynı şekilde ona mukabele etti. Sol elinde kocaman altın bir şövalye yüzük vardı. Gül sevimli ve cana yakın bir çocuktü, yabancılara hemen surat çevirmezdi. Adam parmaklarını dudaklarına değdirerek ona bir öpücük gönderince o da karşılık verdi. İkisi de gülüştüler.

Gül ne de olsa beş yaşında bir bebektü, az sonra adama yoğunlaşan dikkati kayboldu ve safiyane bakışlarını başka yöne çevirdi. O yaştaki çocuğun algılama gücüyle her nesneye ilgi duyuyordu. Bakışları tejrar sakallı adamı aradığında onu bıraktığı yerde göremedi.

Ayşe seçtiği iki paket tavuğu servis arabasına bırakırken, "Hadi bakalım gidiyoruz." diye mırıldandı. "Buakşam tavuk yiyeceksin, şimdi sütünü de alalım, sonra doğru evimize." Gül'ün sesi çıkmadı. Hayatından memnundu. Kasaların önüne geldiklerinde Ayşe, arabanın içindeki kızının arkadaki birine gülücükler göndererek el salladığını gördü. Kızı hoş ve sevimli bir bebek olduğundan, dışarda bu tür sevgi gösterilerine alıştı, bir yığın insan Gül'e sevgi dolu nazarlarla bakarlardı. Yine de başını çevirip kızının kime gülücükler gönderdiğine baktı. Bunlar genellikle torun veya çocuk hasreti duyan insanlar olurdu.

Uzun boylu, sakallı ve havalı bir adamdı. Hava çoktan karardığı halde gözündeki güneş gözlüğünü çıkarmamıştı. Sırada hemen arkasındaydı. Adamın Gül'le ilgilendiğini görünce neza-

112

OSMAN AYSÜ

keten ilgilendi, belli belirsiz dudaklarında bir tebessüm oluştu, ama hepsi o kadardı.

Sakallı adam ölçülü ve kibar bir sesle, "Allah başışlasın hanımefendi, çocuğunuz çok sevimli," diye mırıldandı.

Tamamen nezaket kuralları içinde, halisane bir sevgi ifadesiydi.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadı Ayşe ve başım çevirdi. Fakat Gül yerinde duramıyor ve adama yumuk elleriyle öptükler göndermeye devam ediyordu. Kızına dönüp, yapma, yeter artık, dercesine kaşlarını çattı. Fakat küçük kızın aldıracağı yoktu. Annesine bakmıyordu bile, devamlı adamla meşguldü.

Akşamsaati olduğundan kasaların önünde uzun kuyruklar oluşmuştu ve gayet ağır ilerliyorlardı. Bir ara Ayşe dayanamayarak, "Yapma kızım, bak amca'yı da rahatsız ediyorsun" diye çıkıştı. Kısık sesle söylemişti, ama adam duymuş olmalıydı ki hemen arkadan sesi geldi.

"Lütfen hanımefendi çocuğa kızmayın, ona işaretler yapan hep benim. Kendi kızıma benzettim" diye mırıldandı. Ayşe tekrar adama dönmek zorunda kalmıştı. Bu kez isteksizce gülümsedi. "Kusura bakmayın, benimki biraz fazla sokulgan, tanıdık, yabancı ayırt etmeksizin herkese gülümser."

"Fena mı, ne kadar hoş bir haslet. Allah rahmet eylesin benim kızım da bu yaşlardaydı, ama yapı olarak oldukça soğuktu." Ayşe irkildi birden; adamın son cümlesindeki Allah rahmet eylesin ifadesi dikkatini çekmişti. Gayri iradi yüzüne baktı yeniden. Sakallı yabancı'nın dudaklarında hüznü bir gerilme oldu. "Evet" diye fısıldadı. "Allah sizinkine uzun ömürler versin efendim. Ben kızım ile eşimi bir trafik kazasında iki sene evvel kaybettim. Şimdi ne zaman ufak bir kız çocuğu görsem, yüreğim titrer."

Ayşe afalladı... İki sene önceki bir trafik kazası... Onun hayatını da böyle bir kaza alt üst etmiş, kocası Enis'i kaybetmişti.

Bıçak Sırtı

113

Duraladı bir an. Ne diyeceğini kestiremedi, sadece dudaklarının arasından, "Vah vah, çok

üzüldüm," kelimeleri döküldü. Gerçekten de şaşırmişti hayatın azizliğine. İşte, karşısında gencecik bir adam vardı; kendisinin durumundan da beter, o yalnız eşini değil, bir de evladını kaybetmişti. Hem de kocası Enis gibi trafik kazasında. Bir an kendisinin de aynı elemi yaşadığını söylemek geçti aklından, ama son anda sustu. Aynı sıkıntıları yaşamış, aynı dertleri çekmiş olsalar da bir yabancıya bu konuyu açmanın anlamı yoktu.

Ama o anda küçük Gül beklenmeyen bir şekilde, "Benim babam da öldü" deyiverdi.

Sakallı yabancıнын yüzündeki gülümseme birden kesiliverdi. Küçük kıza bakarak, "Şaka mı bu?" dedi.

"Hayır, doğruyu söylüyorum" diye ısrar etti Gül. Ayşe duruma müdahale etmek lüzumunu hissetmişti. "Evet" diye fısıldadı adama dönerek. "Biz de babamızı kaybettik iki yıl önce."

Adam usta bir jktör gibi sararmıştı.

"Aman Allahım! Bu ne tesadüf" dedi. Üzölmüş gibi sustu birden. Sonra kekeleyerek, "Afedersiniz" diye mırıldandı. "Bilmeyerek sizleri üzdüm. O da bir trafik kazası mıydı?" Ayşe başını salladı.

İçinde garip bir tedirginlik oluşmaya başlamıştı. Nedense bu rastlantının hayatında bir değişime yol açacağı gibi bir duygunun etkisini hissediyordu. Çok saçmaydı tabii, yalnızca bir tesadüftü bu. Başka ne olabilirdi?

Adamla daha fazla sohbeta devam etmek istemedi. Fakat sakallı yabancı üzerindeki ilk şaşkınlığı atınca, sanki kaybettiği kızına özlemini gidermek istercesine kuyruktaki yerinden çıkarak, onlarla aynı hizaya gelmiş ve Gül'ün saçlarını okşamaya başlamıştı.

Ayşe'nin ruhundaki sıkıntı daha da artmıştı, lakin içtenlik ve hasret dolu okşayışa hayır diyemezdi, en azından kabalık

114

OSMAN AYSÜ

olurdu. Bir an önce sıranın kendilerine gelmesini istedi. Buradan kurtulmak arzusundaydı. Bir başka zaman olsa, belki ruhunda bu sıkıntıyı hissetmez, bu tesadüfü doğal karşılardı, ama az evvel annesiyle yaptığı tartışmanın hâlâ etkisindeydi. Hayat devam ediyordu, işte şu anda yanı başında tıpkı kendisi gibi hayatın acı sillesini yemiş bir insan daha vardı. Ama hiç de mutsuz görünmüyordu.

Yabancı, kızının saçlarını okşamaya devam ederken, kaçamak nazarlarla adamı süzdü. Hemen hemen aynı yaşlardaydılar. Acaba onun hayatı nasıl geçiyordu? Karısını çoktan unutmuş, başka kadınların peşinde koşuyor muydu? Mutlaka öyle olmalıydı, o yaştaki bir erkek kadınsız yaşayamazdı. Niye olaya sadece cinsel açıdan baktığını anlayamadı; belki geçirdiği mutluluk ve doyum dolu günün sonucundandı. Farkına varmadan içinde suçluluğa benzer bir duyguya kapıldı. Sonra bu duygunun suçluluk olmadığını kavradı, ikisinin de doğal bir ihtiyacın tatmini zorunda olduklarını anladı.

Adam daha fazla ileri gitmemiş, Gül'ün saçlarını okşamaktan da vazgeçmişti. Bir adım geriye

çekilerek sıradaki normal yerini almıştı.

Ayşe de biraz rahatladı.

Bu tesadüfü de, adamı da unutmak istedi. Kasaya biraz daha yaklaşmışlardı...

***

Dışarısı buz gibi soğuktu. Ayşe kızının elinden tutarak kaldırımında boş bir taksi bekledi. Mesai dönüşü olduğu için boş taksi bulmak biraz zordu. Geçenlerin hepsi doluydu. Hesabı ödeyip marketten çıktıktan sonra bir daha o sakallı adama bakmamış, nereye gittiğini görmemişti.

Ana kız ayazın altında beklemeye devam ettiler.

Ayşe kızıyla kocasından kendisine intikal eden Suadi-

Bıçak Sırtı

115

ye'deki bir apartman katında oturuyordu. Bulunduğu yere yakın sayılırdı, ama bu soğuk havada ve Gül'le yürüyemezlerdi.

"Hay aksilik!" diye söylendi içinden; boş taksi geçmiyordu hiç. Biraz daha bekledi. Tam ümidini keseceği anda önünde bir minibüs durdu, hemen kızını kucağına alıp atladi. Derin bir nefes aldı. Evleri yakındı, Suadiye Oteli'nin önünde indiler minibüsten. Bağdat Caddesi ile Çetin Emeç Bulvarı arasındaki Süleyman Tevfik Sokağı'nda oturuyorlardı.

Ayşe şu son iki sene içinde yalnız yaşamaya alıştığından karanlıktan ya da geç saatlerde eve dönmekten korkmazdı. Ayrıca bu semtler emin ve güvenli yerlerdi. Yanlarından vızır vızır arabalar geçiyordu. Gül mırın kırın ederek annesine, kucağına almasını istiyordu. Genç kadın biraz daha hızlı gidebileceklerini düşünerek kızını kucağına aldı.

Kocasını kaybettiği o kazadan sonra Ayşe'yi bir ürkeklik almış ve araba kullanamaz olmuştu, hatta bu nedenle hafif hasarlı Honda'yı da satmıştı. Ama yavaş yavaş yeniden hayata bağlandığı şu günlerde arabaya olan ihtiyacı artıyordu. Konuyu yeniden düşünmeli ve gerekirse yeni bir araba almalıydı.

Eve vardıklarında saat yedi sularındaydı. Hiç de geç sayılmazdı. Fakat genç kadın nedense içindeki o huzursuzluğun devam ettiğini duyumsuyordu. Oysa huzursuz olması için hiçbir neden yoktu, bilakis bir an önce kızını doyurup uyutmayı, sonra telefonla Semih'i aramayı düşünüyordu. Son zamanlarda geceleri uzun uzun, saatlerce görüşmeyi âdet edinmişlerdi. Özellikle Semih'in telefonda buram buram erotizm kokan hikâyelerini, esprilerini ya da kendisine yağdırdığı iltifatları dinlemekten büyük zevk alıyordu. Bugece sevgilisi yine saatlerce nasıl seviştiklerini anlatacaktı.

Ayşe apartmanın bahçeye bakan ilk katında oturuyordu. Tüm pencerelerde demir parmaklıklar olduğu için güvencedeydi ve şimdiye kadar en ufak bir vakıa yaşamamıştı. Apartmanın ana giriş kapısını açarken gözü bir an arkadan geçen taksiye ta-

OSMAN AYSÜ

kıldı. Çok kısa bir an arabanın arka koltuğunda oturan adamı görür gibi oldu. Sanki içinden bir his onu dürter gibi olmuş ve dönüp yola bakmıştı.

O yüzü tanır gibi oldu. Az önce Migros'ta karşılaştıkları adamdı...

Yoksa yanılmış mıydı?

Galiba adamın da kendisi gibi karısını ve çocuğunu kazada kaybetmiş olduğunu öğrenmesinin psikik etkisiydi bu. Hatalı bir benzetme. Hâlâ olayın etkisinde olmalıydı...

Hatta yanıldığını anlamak istercesine sokakta uzaklaşan arabanın arkasından baktı bir süre, ama karanlıkta göremedi arabanın içindeki silueti yeniden.

Küçük kızı hiçbir şeyin farkında değildi ve annesinin bir an önce kapıyı açmasını bekliyordu. İçeriye girdiler. İkisi de soğuktan kızarmışlardı, evin sıcaklığı onlara çok tatlı geldi. Genç kadın kızını soyarken aklı hâlâ o adamdaydı.

Gül oyuncaklarını çıkararak salonda kendi kendine oynamaya dalmıştı, Ayşe de doğru mutfaka gitti. Tavukları teflon tavaya koyup kızartırken dünden kalma patates püresini de ısıtmaya başladı. Kızma bir bardak da süt koydu. Bu kadarı ona yeterdi. Kendi, hiç aç değildi. Belki yatarken bir şey atıştırırım, diye düşünüyordu.

Hayallere dalmıştı yine.

Semih'i ve geçirdikleri nefis günü düşünüyordu. Böyle günlerin sonunda çok yorgun düşüyordu, sevgilisi bir boğa kadar azgındı.

Neden sonra salondan akseden seslerle daldığı hayallerden silkindi.

Gül biriyle konuşuyordu. Önce yanıldığını kızın her zaman yaptığı gibi bebekleriyle kendi kendine konuştuğunu sandı, ama bu bir erkek sesiydi, Gül'ün sesine hiç benzemiyordu.

Merak etti ve mutfaktan çıkmadan, "Gül!" diye seslendi.

***

Bıçak Sırtı

Kapının çaldığını salondaki halının üzerinde bebekleriyle oynayan küçük kız duymuştu. Hiç sesini çıkarmadan yerinden kalktı ve sokak kapısına doğru yürüdü. Kapıyı açtığında karşısına çıkan adamı tanımıştı. Markette onla şakalaşan sakallı amcaydı gelen...

"Merhaba!" dedi güler yüzlü yabancı.

Gül de hiç yadırgamadan ona, "Merhaba!" diye fısıldadı.

"Annen nerede?"

"Mutfakta."

"Sana yemek mi hazırlıyor?"

"Hı hıh!"

"Ona bir sürpriz yapalım mı?"

"Ne sürprizi?"

"Onu güldürecek bir şaka."

"Yapalım" dedi yabancıyı hiç yadırgamadan.

"Beni içeri alacak mısınız?"

Kız başını salladı. Gül herkese sokulandı.

Yabancı ona sus işareti yaptı. "Hiç sesini çıkarma ama. Sonra yapacağımız şakayı arılâr, tamam mı?"

Kız yeniden sessizce başını salladı.

Sakallı adam sessizce içeri süzölmüş ve usulca kapıyı kapatmıştı. İşin en zor kısmını başarıyla hallettiğine inanıyordu. Kulaklarını dikip mutfaktan gelen sesleri dinledi. Teflondaki kızaran tavukların cızırtılarını duyuyor ve etrafa yayılan et kokusu burnuna çarpıyordu. O sırada Ayşe'nin mutfaktan yükselen sesini işitti.

"Gül!"

Katil sırttı. Kadın içerde bir yabancıнын olduğunu hissetmişti galiba. Küçük kıza yeniden sus işareti yaptı ve ona halının üzerine oturmasını işaret ederek mutfağa doğru ilerledi. Bu arada ara kapıyı kapatmayı da ihmal etmemişti. Küçük kızın olanları görmesini istemiyordu. Belki gagesini gerçekleştirmek için iki saat sonra eve gelse, yani Gül uyuduktan sonra ziyaretini

118

OSMAN AYSÜ

yapsa çok daha iyi olurdu, ama olası aksilikleri hesaba katmak zorundaydı. Kendini riske atamazdı. İlerleyen saatlerde eve girmek zorlaşabilirdi.

Ayşe ile tam mutfak kapısının önünde burun buruna geldiler.

Genç kadın neredeyse şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Elinde olmadan "aaa!" diye ufak

bir ıgık attı. O kişiye mutfağının kapısı önünde görmek hiç beklemediği bir şeydi.

"Ne işiniz var burada?" diye sordu kekeleyerek:

Yabancı gayet rahat bir şekilde cevap verdi.

"Sizi ziyarete geldim."

Ayşe kekelemeye devam etti. "Ziyarete mi? Ne münasebet! Sizi çağırmadım ki."

"Buna gerek var mı?"

Yabancı buz gibi bir ses tonuyla konuşmuştu.

"Beyefendi, sizi tanımıyorum bile. Evimde ne işiniz var?"

"Ama ben sizi tanıyorum."

Kadın hâlâ üzerindeki şaşkınlığı atamamıştı. "Nereden?" diye sordu.

"Bir saat kadar önce tanışmadık mı?"

Ayşe dehşetle adamın yüzüne baktı.

"O rasgele bir karşılaşmadı. Size evime gelme hakkını vermez. Sizinle tanışmışlığımız, görüşmüşlüğümüz yok."

Katil soğukkanlılıkla karşılık verdi.

"O rasgele bir karşılaşma değildi Ayşe Hanım. Sizi uzun zamandır takip ediyordum. Siz tarafımdan seçilmiş bir insansınız."

Genç kadın yavaş yavaş üstündeki ilk şaşkınlığı atmaya başlamıştı.

"Ne demek oluyor bu?" diye söylendi. "Seçilmiş olmak da ne demek?"

"Hâlâ anlamadınız mı?"

"Hayır, hiçbir şey anlamadım ve hemen evimden çıkıp gitmenizi istiyorum."

Bıçak Sırtı

119

"Üzgünüm, ama artık çok geç. Gidemem."

Ayşe bir an yerine mıhlandı, içinde bulunduğu şartların hiç de normal olmadığını anlamıştı artık. Bu adam tehlikeliydi ve kötü niyetler taşıyordu, ama ne istediği hakkında henüz kesin bir bilgisi yoktu. İçgüdüsel bir davranışla korunmaya geçmek istedi.

O bir saldırgandı.

İlk aklına gelen ırzına tecavüze yelteneceğiydi.

Salonda oturan küçük kızımı hatırladı birden. Gül neredeydi? Acaba hâlâ salonda bebekleriyle oynuyor muydu? Bu herif nereden ve nasıl girmişti dairesine?

Kendini çabuk topladı.

"Kızım nerede?" diye sordu.

"Onun için endişelenmeyin. İçerde oynuyor. Çok uslu ve söz dinleyen bir kız. Bizi rahatsız etmek istemeyeceğine eminim. Size bir sürpriz yapmak için geldiğimi söyledim ona. Çok sevindi."

Ayşe adamın gayesini anlar gibi olmuştu. Bir adım geri çekildi, .i

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu yeniden.

"Tahmin edemediniz mi?"

"Galiba niyetinizi anlıyorum... ama asla buna izin veremem. Asla... Bana elinizi sürmeye kalkışırsanız ciyak ciyak bağırır ve bütün komşuları ayağa kaldırım."

Katil soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Yanıyorsunuz Ayşe Hanım. Size tecavüz gibi bir niyetim yok. Bunu hiç yapmam."

Sendeledi genç kadm. Bir adım daha mutfakta geri çekilirken aklından ihtimalleri geçirmeye başladı. Adamın niyeti ırzına tecavüz değilse, neydi? Adi bir hırsız mıydı? Yoo, diye geçirdi aklından; bu, sıradan bir hırsız olamazdı. Normal hırsızlar böyle davranmazdı, hele dahaakşam sayılacak bu saatlerde eve girmezlerdi. Hem karşısındaki adamda hiç de hırsız hali yoktu. Aynı soruyu bir daha tekrarladı.

120

OSMAN AYSU

"Öyleyse ne istiyorsunuz?"

"Sosyal adalet."

"Ne? Sosyal adalet mi? O da ne demek?"

"Bunda şaşılacak bir şey yok. Fakat anlamayacağınızı biliyorum Ayşe Hanım."

"Neden bahsediyorsunuz siz? Yani beni zengin biri sanıp para mı koparacaksınız? Yaptığınız soygun mu? Benden alıp fakirlere mi dağıtacaksınız?"

Katil kısık kısık güldü.

"Yoksa beni modern bir Robin Hood mu sandınız?"

Adam kararlı fakat sakın görünüyordu. Durum Ayşe'yi cesaretlendirdi.

"Son defa söylüyorum, hemen çıkıp gidin evimden. Yoksa sizin için kötü olur."

Adam hiç oralı olmadı.

"Yok canım! Ne yapabilirsiniz bana?"

Genç kadın nefretle tısladı. Korkmuştu, ama bu korku şuurunu paniğe uğratacak düzeyde değildi. "Sen manyağın tekisin..."

"Evet, benim için böyle söyleyenler oldu; ama kurbanlarım değil, sadece doktorlar. Onlar bile bu kelimeyi kullanmadılar, meramlarını daha yumuşak tıbbi terimlerle ifade ettiler. Yine de sonuçlan o ydu ama. Beni bir tür ruhsal bozukluğu olan hasta tanımlamasıyla teşhis ettiler. İsterseniz koydukları teşhisin tam tıbbi tanımlamasını da size söyleyebilirim. Bunu işitmek ister misiniz? Hoşunuza gider mi? Açıklamamın bence bir sakıncası yok..."

Ayşe artık ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu çok iyi biliyordu. O an birden sanki beyinde bir şimşek çaktı. Bu adamın kim olduğunu anlamıştı.

"Sen o'sun!" diye bir ses çıktı kuruyan dudaklarının arasından.

Katil yüzündeki muzaffer ve mutlu tebessümle sırtırken, "Kim?" diye sordu.

Bıçak Sırtı

121

"Şu gazetelerde okuduğumuz şair katil." "Bravo!" Tam isabet... İyi bildin... Zekiymişsin..." Genç kadın içinde bulunduğu tehlikenin umduğundan da öte olduğunu acı acı anlamıştı. Kurbanlarının boynunu keserek öldürdüğünü gazetelerden de, televizyonlardan da takip etmişti Ayşe. Fakat şimdi aklının alamadığı şey bu vakianın kendi başına gelmesiydi. İnanılır gibi değildi, on üç milyonluk şehirde manyak katil bula bula kendini seçmişti. Bir an kâbus görüp görmediğini düşündü, hatta inanamadı. Olamazdı bu.

Ama ne rüyadaydı ne de kâbus görüyordu. Gerçeklerle karşı karşıyaydı. Migros'ta hüznü, hassas, kaybettiği ailesinin acısını sergileme demek numaraydı. Hep kendine yaklaşmak için tertiplenmiş oyundu...

Buna izin veremezdi. Ölmek istemiyordu, daha genç, hayatı dolu dolu yaşamak isteyen biriydi. Yaşamında aşkı bile yeni tatmıştı ve büyütme zorunda olduğu bir de evladı vardı. İşte o an içindeki yaşam direnci birden arttı? Çılgın gibi kendini savunacak bir şey aradı.A.

Kızgın teflondaki tavuklar kavrulmaya başlamıştı. Elini ani bir kararla teflon tavanın sapına uzattı, ama kavrayamadı. Karşısındaki adamın bu kadar seri ve atak olacağını tahmin edememişti. Ondan sonraki olaylar o kadar seri gelişti ki, Ayşe sivri uçlu sustalının ne zaman boynuna saplandığını bile anlayamadı.

***

Kesif bir duman vardı, mutfağın içinde. Katil genç kadının yere devrilen cansız bedeninin yanından ayağa kalkarken ilk iş olarak ocağın düğmesini kapattı. Her zamanki gibi soğukkanlıydı; ufak mutfak penceresine uzanıp camı açtı. Dumanın pencereden çıkıp gitmesini, mutfaktaki ağır yanık et kokusunun dağılmasını bekledi. Sustalının üzerindeki kanı Ayşe'nin pantolonuna silerek temizledi. Görevi bitmiş sayılırdı.

122

OSMAN AYSU

Arkasını döndüğü anda da beklemediği bir şeyle karşılaştı.

Küçük Gül salonun kapısında hiç kımıldamadan ona bakıyordu...

"Annem nerede?" diye sordu yavrucağ.

Katil adeta dona kalmıştı. Kesinlikle küçük kızın kanlar içinde mutfağın karoları üzerinde yatan annesinin cesedini görmesini istemiyordu. Küçük kız temiz ve masumdu.

Hemen mutfağın kapısını kapatmak istedi.

Kekeledi adam. "Şey..." diye mırıldandı. "Sana yemek hazırlıyor. Birazdan gelecek." Başka ne diyebilirdi ki...

"Ben annemi görmek istiyorum."

"Daha sonra görürsün."

"Hayır, ben şimdi görmek istiyorum."

Katil yere diz çöktü. Ellerinde hâlâ kan lekeleri vardı, ama aldırmadan Gül'ün tombul yüzünü avuçlarının arasına aldı. içinden şefkatle onu öpmek istedi.

Kız ısrarla aynı şeyi söylemeye devam ediyordu. "Annemi

istiyorum."

Adamın gözlerinde iki damla yaş belirdi.

"Yapma Gül! Lütfen beni mecbur bırakma. Senin yaşamını istiyorum. Buna hakkım yok, yalvarırım."

Çocuk hiçbir şey anlamadan yabancının yüzüne bakmaya devam ediyordu. Ama adamın yasaklayıcı tavırlarından dolayı artık ondan hoşlanmadığını algılamaya başlamıştı ufak beyni.

Kız annesinin yanına gitmek için bir hamle yaptı. Sakallı adam buna izin vermedi. Kıza acıyarak baktı. Bu defa planları altüst olacaktı. Geride şahit ve kendisini teşhise yarayacak

kişi bırakamazdı. Bakışlarını kıızdan ayırmadan iki yana salladı başını.

"Olmaz!" diye inledi.

Kız da ağlamaya başlamıştı. Katil'm eli üzüntüyle cebine kaydı, sustalayı bir kere daha çıkarıp açtı. Olacaklardan habersiz

Bıçak Sırtı

123

küçük yavru hiçbir tepki göstermedi. O yalnızca annesinin yanma gitmek istiyordu.

Adamın üzüntüsü samimiydi, fakat her türlü olasılığa da evvelden hazırlıklıydı. En kötü ihtimali düşünerek yanında bir iki şiir daha getirmişti. Şimdi bir tercih yapmak zorundaydı.

Gül'ün yakasına ilıştirecekti bu kez şiiri.

Bu sonucu hiç istememişti. Bırakmayı tasarladığı şiiri seçti. Kısık sesle içinden okudu. Harika bir şiirdi.

"Patik yap kunduracı, bol bol patik; Bebeler için, ilk adımı atacak, Çocuklar için, koşacak oynayacak... Terzi abla, mini mini elbiseler dik, Yazlık, kışlık, mevsimlik..1 Saçlarına kurdela, Bileklerine bilezik...

Ama şu dünya hali, bin türlü kaza, bela, Ama bunca hastalık, gıdasızlık, verem; Tabutçu, ölçünü büyük tul, büyük! Çocukların öldüğünü istemem..."

Gözlerinde hâlâ yaş vardı adamın. Bugece ilk defa evine huzur içinde dönmeyecekti. Mutfağın, salonun ışıklarını söndürdü. Sonra sessizce daireyi terk etti.

Kimse tarafından görülmemişti.

Gecenin ayazında Bağdat Caddesi'ne kadar yürüdü.

Mutsuzdu...

2

ÜÜLEYMAN Tefvik Bey Sokağı'nın iç indeki apartmanın önü mahşer gibiydi. Polis bu defa basm mensuplarının bahçeden içeriye girmelerine izin vermemişti. Sokağın muhtelif zaviyelerine yerleştirilmiş kameralar harıl harıl çalışıyorlardı. Cinayetin üzerinden iki gün geçince daireden yükselen pis kokular karşısında kapıcı, şüphelenerek Ayşe Sözen'in annesi Macide Hanım'a telefon etmek zorunda kalmıştı. İlk günsabah veögle servislerinde kapıyı çalmasına rağmen açılmamasından kuşku-lanmamıştı, ama ikinci gün bütün apartman girişini kaplayan kokudan huylanmıştı. Evin bir anahtarı da genç kadının annesinde vardı; kızıyla yaptığı son münakaşadan sonra evhamlanan kadın, yanına kocasını da alarak telaşla kızının dairesine koşmuştu. Kapıcıyla birlikte içeri girdiklerinde gördükleri manzara karşısında çığlık çığlığa dışarıya fırladılar. Karşılaştıkları manzara tüyler ürperticiydi, genç kadın ve ufak çocuğu mutfakta koyun koyuna ve kanlar içinde yatıyorlardı. Macide hanım fenalıklar geçirdi,

oracıkta bayılıverdi. Apartman sakinleri etraftan yetişerek kadını ayıltmaya çalıştılar. Yaşı iyice ilerlemiş baba Hakkı Bey'i zorlukla bir iskemleye oturtular. Adamcağız titreyerek ağlıyor, ama ağzından tek kelime çıkmıyordu.

Görevli polis ekibinin başında yine Komiser Kenan vardı.

Bıçak Sırtı

125

Adamın sıkıntısı asık yüzünden okunuyordu. Bu dördüncü cinayetti, ama sonuca gidecek bulgular yoktu ortada. Basın mensupları polisin yapacağı açıklama için bekliyorlardı. Cinayetlerin bir ay içinde dörde ulaşması, ister istemez medyanın gündeminde baş sırayı almıştı. Hemen hemen her gazetede şair katille ilgili yorumlar yer alıyordu.

Osabah cinayet haberinin GTV'ye ulaşmasından önce Tü-lay, böcek ilacından zehirlenen fabrika işçilerinin sağlık durumlarını incelemek üzere Okmeydanı Hastanesi'ne gittiğinden, olay yerine Cahit'le Nizam geldiler. Kameraman olarak da yanlarında Oktay adlı yeni bir arkadaşları vardı.

Basın mensuplarının içeriye alınmaması şikâyetlere ve homurdanmalara yol açmıştı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Gazeteciler öldürülen ailenin ebeveynleriyle görüşmek için sıraya girmişlerdi. Şimdilik olay hakkındaki aydınlatıcı tek bilgiyi kapıcıdan elde edebilmişlerdi.

"Artık bu işin suyu çıktı" diye söylendi Nizam. "Polisin aczini anlamıyorum bir türlü, tfasıl olur da dört ayrı yerde cinayet işlenir de polis en ufak bir ipucu bulamaz, hayret bir şey doğrusu."

Cahit sesini çıkarmadı. Ama arkadaşına hak verdi. Polisin bir manyakla karşı karşıya olduğu su götürmez bir vakıydı. Bu tür hasta kişilerin, suç işleme yönünden aşırı zeki ve dikkatli olduklarını bir yerde okuduğunu hatırlıyordu. Fakat ne olursa olsun, dört beş yaşlarındaki bir bebeğin boğazının kesilerek öldürülmesinin insanlıkla bir ilgisi olamazdı; Cahit henüz öldürülen çocuğu görmemesine rağmen, şuuraltında, katile karşı şiddetli bir nefret duymaya başlamıştı.

Yaklaşık kırk beş dakika daha, dışarda soğuğun altında bekleştiler. Nihayet Komiser Kenan sokak kapısının önünde görüldü. Açıklaması çok kısa ve yetersizdi. Genç anne ve kızının öldürülmesinin de, bundan önceki katil tarafından yapıldığını ifade ile yetindi. Polisin olayı aydınlatmak için elinden geldiğince-

126

OSMAN AYSU

ce çalıştığını söyledi. Soruları "yorum yok," diyerek geçiştirdi. Sonra arabasına binerek olay yerinden uzaklaştı.

Ölenlerin resimlerinin çekilmesi için basına on beş dakikalık bir süre tanınmıştı. Gazeteciler daireye üşüştüler, içerdeki memurlar, onları mutfaktan içeriye sokmadı. Fotoğrafçılar ve kameramanlar mutfak kapısının önüne yığılarak vazifelerini yapmaya çalıştılar.

Evin içi bir anda mahşer gibi doldu.

Cahit'le Nizam daha sonra salona daldılar. Salondaki halının üzerinde de kan izleri vardı. Orada bulunan bir sivil polis, küçük kızın muhtemelen salonda öldürüldüğünü, sonra katil tarafından yerde çekilerek mutfağa, annesinin yanına götürüldüğünü söyledi.

Macide Hanım kanepede kocasının yanına büzülmüş kalmıştı. Herhalde ilk şoku atlatmış olmalıydı ki şimdi tiz ve sinirli bir sesle, olsa olsa bu işi kızının sevgilisi Semih adında birinin yaptığını iddia edip lanetler okumakla meşguldü.

***

"Semih denen adamla konuştunuz mu?" diye sordu Tülay.

"Henüz fırsat bulamadık," dedi Cahit. "Ama hâlâ emniyette sorgulanıyor. Sorgusu bitmemiş. Sorğu sonunda tutuklanır mı, tutuklanmaz mı Allah bilir."

Tülay, Cahit'i süzdü bir süre. "Ne dersin, sence katil o adam olabilir mi?"

"Hiçbir fikrim yok," diye homurdandı Cahit. "Tek bildiğim bu işin artık suyunun kaçtığı. Polis bir şey yapmalı Yahu! Ne rezalet bu? Herif iki günde bir hunharca insanları kasap gibi doğruyor. Şehre korku saldı valla... Bugün konuştuğum halktan kişileri bir dinleseydin; kimse evinden bile çıkmak istemiyor."

Haber servisinin salonunda çayını yudumlayan Nizam, "Bence katil o adam olamaz," diye mırıldandı. "Neden?" diye sordu Tülay.

Bıçak Sırtı

127

"Bir kere öldürülen kadının annesine Semih denen adamın tipini sordum. Sakallı değilmiş. Ayrıca sarışın ve kısa boylu biriymiş. Yani sizin o meyhanede öğrendiğiniz adamın fiziğine uymuyor. Ayrıca Nurperi Koç'un konuştuğu adamın eşkaline de pek benzemiyor. Cahit o adamın oldukça yakışıklı biri olduğunu söylemişti, değil mi?" Cahit omuzlarını silkti.

"Evet," diye homurdandı. "Benim Ak Merkez'de gördüğüm adam film artisti gibiydi."

Tülay itiraz etti. "Ama söylediğimize göre adam mimarmış, yani okumuş ve kültürlü biri. Unutmayın ki bu haltı yiyen herif tahsilli ve sanatkâr biri, edebiyattan ve şiirden anlıyor." Nizam, "Fakat ikisi de sakallı değil" dedi. Tülay, "Tek ölçü sakal olamaz. Takma sakal kullanmadığımı nerden bileceğiz?"

Nizam biraz bozularak, "O da doğru ya," diye fısıldadı. "Allahtan bu iki kıstas katili tespiti yeterli değil. Aksi halde ben de okka altına gidebilirdim; iem sakallıyım hem de şiirden anlarım."

Gülüştüler. "Haa" diye söylendi Tülay. "Bu arada son şiiri de biliyor musun?"

"Tabii," dedi Nizam. "Ziya Osman Saba'nın. Ünlü Patik yap, kunduracı" şiiri. Bir hayli'de eski. 1950'lerden kalma."

"Ezbere bilir misin?"

"Hayır, ama polis bülteninden okuyunca anımsadım."

Genç kız hırsla homurdandı. "Bu katil beni çıldırtacak, bir türlü anlayamıyorum; neyi ispatlamaya çalışıyor yahu? Şiirleri bırakmasının hikmeti ne?"

"Anlatmak istediği bir şey var, ama çözemedik," dedi Nizam.

Bir süre çaresizlik ve umutsuzlukla sustular. Sessizliği bozan Cahit oldu. "Birimiz emniyet müdürlüğüne gidip şu mimarın sorgulanmasının akıbetini inceleysek ha, nasıl olur?" diye . söylendi.

128

OSMAN AYSÜ

Üçü de birbirine baktı.

"Bugece nöbeti olan var mı?" diye sordu Tülay. "Ben nöbetçi değilim," dedi Nizam. "Ben de," diye fısıldadı Cahit.

Genç kız muzip bir edayla gülümsedi. "Bugece benimle içki içmeye kim gelir?" İki erkek garipseyerek kıza baktılar. "İçki içmeye mi?" "Niye şaşırdınız yahu? Yeşilaycı değilim ya!" "Öyle de," dedi Cahit. "Seni içki içmeye hiç hevesli görmemiştim, şaşırttın beni."

"Ehh, arada sırada benim de canım bir kadeh içmek çeker." "Hayrola? Yoksa bir şey mi kutlayacağız?" Genç kız biraz ezilip bozularak fısıldadı: "Pek öyle sayılmaz. İsterseniz buna görev gereği de diyebilirsiniz."

Delikanlılar durumu anlar gibi olmuşlardı. Nizam başını salladı. "Eğer düşündüğüm gibiyse, ben yokum. Hayır, kesinlikle o pis yere gitmem," diye söylendi. Cahit de şaşkın şaşkın kıza bakıyordu. "Gerçekten Barbo'nun meyhanesine mi gitmek istiyorsun?" diye sordu.

"Evet. Daha önce gitmek istiyordum, ama nöbetlerden fırsat bulamadım. Bugece ben müsaitim, ama öyle bir yere yalnız gidemem. Birinizin bana refakat etmesi lazım." Cahit, "Kesin kararlı mısın?" diye sordu. Tülay evet anlamında başını sallayınca, "O zaman bu iş bana düşüyor," diye Cahit söylendi. Genç kız fikrinden caydıra-mayacağını çok iyi biliyordu...

Tülay'ın da tercihi pek tabii ki Cahit'ti. Aralarında görev bölümü yaptılar. Nizam emniyet müdürlüğüne gidecek, onlar da Barbo'nun meyhanesine yollanacaklardı...

***Akşam yedi buçukta meyhaneden içeri girdiklerinde basık

Bıçak Sırtı

ve sigara dumanıyla kaplı ufak mekândaki masaların çoğu doluydu. Onları ilk fark eden garson Stavro oldu. Tabii müşteriler de. Genellikle bu eski meyhaneye kadınlar gelmezdi. Nazarlar içeriye giren genç kıza çevrildi. Konuşmalar birden kesilmiş, müşteriler durumu yadırgamıştı. Sonra kısa zamanda her şey eskiye döndü, kızla fazla ilgilenmediler. Onu ya yolunu şaşırması bir maceraperest ya da son zamanlarda türeyen erkeksi kadınlardan biri diye düşündüler.

Tülay'ı polis zanneden Stavro hemen fırlamış, onları tezgâha yakın bir masaya yerleştirmişti. Meyhaneci Barbo, tezgâhın arkasında hem müşterilerine hizmet ediyor hem de herakşam yaptığı gibi tezgâhın altına yerleştirdiği tepsisindeki içkisini yudumlayarak demleniyordu. Torununun telaşından gelenlerin polis olduğunu anlamıştı. Çünkü Stavro, Tülay'ın ikazına rağmen dedesine bir polis kadının araştırma için meyhaneye geleceğini söylemişti.

İki genç kendilerine gösterilen masaya oturdular.

Stavro başlarında pervane gibi dönüyordu. Onlar daha ağızlarını açmadan masayı mezelerle donattı. Bir ufak şişe rakı getirdi.

Tülay rakıdan hiç hoşlanmazdı, ama böyle bir yerde rakı içmesi gerektiğini de biliyordu. Ev yapımı Ermeni usulü pilaki ve midye dolmasından çatalının ucuyla biraz aldı. Gerçekten de çok lezzetliydi. Ufak bir tabağın içindeki sigara börekleri kıtır kıtır.

Aslına bakılırsa Cahit de bu tür meyhanelere pek alışkın biri değildi, ama erkekliğine ve tecrübesine toz kondurmamak için, daha bir havalarda davranıyor, sanki kırk yıllık müşteri gibi hareket etmeye çalışıyordu.

Bir ara Stavro beyazpeynir ve mevsimi geçmiş ufak bir kavun dilimini masaya bırakırken kızın kulağına eğilip, "Grand papaya durumu açtım," diye fısıldadı. "Belki o size daha yardımcı olabilir. Ama inanın sizi başka kimse bilmiyor."

130

OSMAN AYS ü

Tülay bozuntuya vermeyerek gülümsedi. "Tamam, oldu. Pavana söyle, bizim masaya uğrasın..."

Barbo'nun masalarına gelmesi yirmi dakika kadar sürdü. Yaşlı meyhaneci, müşterilerin dikkatinin kaybolmasını ve kadının meyhanede yarattığı havanın dağılmasını beklemişti sanki. Elli beş yaşından fazla gösteriyordu. Şişman, göbekli ve kır saçlıydı. Enver Paşavari bıyıkları ise bembeyazdı. Tombul yanakla-rındaki belirgin kırçıl damarları yüzüne pembelik yayıyordu.

İskemleyi çekip masalarına ilişirken kısık sesle, "Beni emretmişsiniz, efendim," dedi. Buyrun sorularınıza hazırım."

Tülay sakın görünüyordu, ama Cahit oldukça huzursuzdu. Bu yaptıklarının hiç de hoş bir şey olmadığını bilincindeydi ve foyaları meydana çıkarsa zor duruma düşeceklerdi. Tülay'ın durumu nasıl idare edeceğini beklerken, genç kızın hiç de heyecanlanmadan konuşmaya giriş yaptığını gördü.

"Bir iki gün evvel bir sabah buraya uğradım, ama seni bulmadım, torunun Stavro'yla konuştum."

Barbo, ezik ve mahcup bir ifadeyle başını salladı. "Evet efendim, haberdarım. Bana söyledi hanımefendi." Tülay kaşlarını çatarak adama baktı. "Ben komiser muaviniyim Bay Barbo. Bana lütfen muavin hanım, diye hitap et."

"Emredersiniz muavin hanım."

"Komiser Kenan'ın daha evvel buraya gelip kısa bir soruşturma yaptığını biliyorum."
"Yaptılar, doğrudur."

"Ama ona Rüstem Reis'in o gece masasındaki adamdan hiç bahsetmediğini öğrendim."

"Polise boynumuz kıldan incedir, ne var ki bizler sadece sorulan suallere cevap veririz. Yanlış beyanlarla görevlileri şaşırtmak veya oyalamak istemeyiz."

Tülay ters ters meyhaneciyi süzdü.

"Ne demek bu? Cinayet gecesi Rüstem Reis'in masasında-

Bıçak Sırtı

131

ki tek adam oymuş. Onun şüpheli biri olacağını hiç düşünmedin mi?"

"Bunu düşünmek benim ne haddime, muavin hanım. Benim için her müşterim kutsaldır. Meyhanemde bir maraza veya münakaşa çıksaydı, tabii ki hemen bildirirdim. Ama o gece ikisi de sessiz sedasız oturup içtiler. Sonra da kol kola dışarı çıktılar. Adamın en ufak bir falsosunu görmedim. Onu nasıl suçlayabilirim ki?"

"Ama az sonra ve meyhaneden on metre ilerde öldürüldü Rüstem Reis."

"Bu neyi ispatlar ki? O işi bir başkası da dışarda yapmış olabilir. Ben sadece burada olanlardan sorumlu tutulabilirim. Meyhanemde içerken o genç uysal ve sıradan biriydi, ne bir taşkınlığını ne de edepsizliğini görmedim. Efendiden birine benziyordu, hatta diyebilirim ki bunca yıllık müşterilerimden de çok farklıydı."

"Nasıl yani?"

Barbo tombul parmaklımı bıyıklarına götürüp onları sıvazlarken, mahcup bir edayla önüne baktı. "Muavin hanım" dedi. "Bu meslekte bizler insaf sarrafı oluruz; şu masadakilere dönüp bir bakın. Bunların çoğu efkârdan içer, ya bir derdini unutmaya ya da kafasındaki sorunları deşmeye gelirler. Sırf keyif için gelen çok azdır. Büyük kısmı bazen sarhoş olunca gevşer, konuşur, içini döker. Ben yerimde rezalet istemem, onlar da bunu bilirler. Zaten hemen hemen hepsi eski müşterimdir. Ama o delikanlı farklıydı; sessiz ve gariban. Çok az konuşuyordu, vaktinin çoğunu da bizim Rüstem'i dinleyerek geçirdi. Yeni olduğu için sık sık onu kontrol ediyordum. Burada yeniler hemen fark edilir. Ertesi gün buranın müdavimlerine de sordum,

hiçbiri onu tanı mı yordu."

"Demek onu soruşturdun?"

"Yapmadım dersem, yalan söylemiş olurum."

"Demek sen de ondan şüphelendin?"

132

OSMAN AY SCI

"İsterseniz buna şüphelenme demeyelim, ama ne de olsa Rüstem'le içki içen son kişiydi ve sizin de söylediğiniz gibi buradan birlikte çıkmışlardı."

"Stavro onun iri bir şövalye yüzük taktığını söyledi. Sen de gördün mü?"

"Hayır, yüzüğüne dikkat etmedim. Fakat bunu bana torunum da ifade etti. İri ve güzel bir yüzükmüş."

"Senin dikkatini çeken başka bir özelliğı var mıydı?" Barbo başını salladı. "Ben müşterilerin kılık kıyafeti ya da tiplerinden ziyade buradaki davranışlarıyla ilgilenirim. O yabancı nın sadece sessiz biri olduğunu hatırlıyorum."

"Kunduracı Cevat diye bir müşterin daha var. Buranın müdavimi olduğunu sanıyorduk, ama bakıyorum bugece yok."

"Doğrudur, yıllardır müşterimdir. Reis'in de iyi arkadaşıydı. Bir iki gündür uğramıyor. Onu niye soruyorsunuz, anlayamadım. Zararsız bir adamdır, ayrıca böyle bir işe kalkışacağını da hiç ihtimal veremem. Onu tanırım."

"Neden bir iki gündür gelmiyor?"

"Bilmiyorum. Ama ondan şüphelenmeniz yersiz."

"Neden?"

Barbo bir süre Tülay'ı süzdü yeniden. Omuzlarını silkti sonra.

"Ogece Rüstem Reis ve o yabancı müşteriden en azından bir saat filan sonra çıktı. İyi hatırlıyorum, o masa, meyhaneyi en son terk edenlerdi. Yani hesabıma göre Rüstem Reisin öldürüldüğü sırada hâlâ buradaydılar."

Cahit masanın altından ayağı ile genç kızı dürttü. O sarhoşu fazla kurcalamasını pek istemiyordu. Zira ona televizyon habercisi olduklarını söylemişlerdi, şayet sarhoş Cevat onları anımsarsa, polis olmadıkları ortaya çıkabilirdi.

Tülay ikazı anlamış gibi konuyu değıştirdi.

"Bu durumda bize fazla yardımcı olacağı benzemiyorsun Bay Barbo."

Bıçak Sırtı

133

Yaşlı meyhaneci ellerini oğuşturdu.

"İnanın muavin hanım, ben elimden geleni yaptım ve hatırladığım her şeyi size anlattım, tüm bildiğim ve hatırladığım bu kadar."

"Pekâlâ, yardımların için teşekkür ederiz," dedi Tülay.

Barbo masadan kalkarken üzgün bir hali vardı. Genç kız rakısından sadece bir iki yudum almıştı, ama gelen mezeleri iştahla yiyip bitirmişti. Meyhanede fazla oyalanmadılar. Bütün ısrarlarına rağmen de Barbo ve Stavro hesabı ödemelerine izin vermediler.

Sokağa çıktıklarında hava yine soğuktu ve iki cadde arasında kalan sokakta rüzgâr anafolar yaratarak esip duruyordu. Cesedin bulunduğu hanın kapısının önünden geçerken bakışları ürpererek birikmeye başlayan çöp poşetlerine takıldı. Birkaçgece evvel tam burada huncarca bir cinayet işlenmişti...

***

İ.

Ertesisabah haber sevisine geldiklerinde ilk işleri Nizam'ı bulmak oldu. Nizam masasında yine şiirlerle boğuşuyordu.

Cahit, "Şu mimardan ne haber?" diye sordu.

"Polis dünceye soruşturmayı bitirdi ve adamı serbest bıraktılar. Adı Semih Balcı. Cinayetin işlendiği saatte adam bir grup arkadaşıyla Taksim'de bir sanat galerisindeymiş. Şahitleri var. Yani sizin anlayacağınız adam masum. Öldürülen kadının annesinin kendisinden hoşlanmadığını ve kızıyla ilişkisini onaylamadığından kendisine çamur attığını söylüyor. Hatta Madde Hanım'dan davacı olacağını da bildirdi."

"Adamla görüştün mü?"

"Ona özel bir soru sormadım. Ama basın mensupları olarak emniyet müdürlüğünün önünde bekleyiyorduk. Zaten adam müthiş sarsılmıştı. Dışarı çıkınca hepimiz etrafını sarıp beyanat koparmaya çalıştık."

134

OSMAN AYSÜ

"Üzgün müydü?"

Nizam omuzlarını silkti. "Valla bana üzgün olmaktan ziyade kızgın gibi geldi. Yani uğradığı haksızlığı kabul edemiyor-muş gibi bir hali vardı. Bir iftiranın kurbanı olduğunu iddia

ediyordu. Ama herhalde üzgündü de, ne bileyim, böyle iğrenç bir olaya kim üzülmez ki?"

"Doğru!" diye homurdandı Cahit.

Nizam sırıtarak sordu. "Ya sizin dün geceki içki âlemi nasıldı? Yani bir şeyler öğrenebildiniz mi?"

Tülay pes edercesine, "Sıfıra sıfır, elde var sıfır," diye mırıldandı. "Yeni bir şey yok. Kayda değer bir şey öğrenemedik. Sadece katilin bir şövalye yüzük kullandığını biliyoruz."

"Eh, bu da kârdır," dedi Nizam. "Bundan sonra parmağında şövalye yüzük taşıyanlardan uzak durmaya çalışırım."

Tülay kötü kötü arkadaşına baktı.

"Tam da şakanın sırası," diye homurdandı.

3

V—ENAZELERİN kaldırılacağı gün İodostan esen rüzgârla birlikte şiddetli bir yağmur yağıyordu. Kötü hava şartlarına rağmen Bağdat Caddesi'ndeki Galip Paşa Camii'nin avlusu ana baba günü gibiydi. Tülay cemaatin bu kadar kalabalık oluşuna biraz şaşırıldı. Genç anne ile küçük kızının sevenlerinin bu kadar fazla olabileceğini tahmin ermemişti. Caminin bahçesi tamamen dolu olduğundan cadde üzerindeki parmaklığın yanında yer bulabilmişlerdi ancak.

Tülay, Cahit'in kocaman şemsiyesinin altına sığınabilmişti.

"Çok kalabalık, değil mi?" diye fısıldadı.

Cahit başını sallamakla yetindi. Gözleri avludaki Ayşe'nin yaşlı babası ile yan tarafta toplanan kadınların arasındaki Maci-de Hanım'ın üzerindeydi. Kadıncağız iki akrabasının kolları arasında güçlkle ayakta durabiliyordu, bitkin ve perişandı.

Namazdan çıkan cemaatle beraber avludaki kalabalık daha da arttı. Bir ara Tülay'ın bakışları Cahit'e kaydı, genç adam büyük bir dikkatle toplanan kalabalığı gözleriyle tarıyordu.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu Tülay.

"Şu mimarı, öldürülen kadının sevgilisini. Merak ettim de."

Nesini merak ettin?"

136

OSMAN AYSÜ

"Cenazeye gelip gelmeyeceğini."

"Gelmez herhalde."

"Neden?"

"Nizam'ı duymadın mı, ölen sevgilisinin ailesini kendisini suçladıkları için mahkemeye vereceğini söylemiş."

"O iş başka, bu iş başka. Şayet kadını gerçekten seviyorsa, ona karşı son görevini de yerine getirmesi lazım."

Tülay yağmurdan korunmak için biraz daha Cahit'e sokulup şemsiyenin altına girdi.

"O adamı tanıyor musun?"

"Hayır" dedi Cahit.

"O halde kimi arıyorsun bu kalabalıkta?"

Cahit sırttı. "Sevgili hemen belli olur."

"Nasıl yani?"

"Yalnız, üzgün, ağlamaklı. Muhtemelen kara güneş gözlüğü takıyordun"

"Ben etrafta öyle birini göremiyorum" dedi genç kız.

Cahit, "Ben de," diye mırıldandı.

"Öyleyse yanıldın. Mimar belli ki gelmemiş."

"Yine de emin olamayız, adamı tanımıyoruz."

Sustular.

Bu arada hoca musalla taşına yaklaşmış ve dini tören başlamıştı. Tülay fısıldadı.

"Gerekeni gördük, istersen kalabalığın dağılmasını beklemeden televizyona dönelim."

"Sen dön. Ben kabristana da gideceğim."

Tülay yadırgayarak arkadaşına baktı. "Niye?"

"Burada görmediğin başka kişiler de var."

"Kim?"

"Mesela şu senin yakışıklı bulduğun Komiser Kenan. Cenazede birkaç sivil polisin daha olduğuna adım gibi eminim."

Tülay etrafına bakındı. Komiseri görememişti henüz. "Nerede?" diye sordu.

"Sol tarafta, ağacın altında duruyor bak."

Genç kız işaret edilen noktaya bakınca Komiseri fark etti. "Buraya niye gelmiş acaba?" diye fısıldadı. "Herhalde nezaketten değil."

"Ona ne şüphe. Mutlaka katili arıyordur."

"Daha da neler! Katil öldürdüğü insanların cenazesine gelecek değil ya..."

"Hiç belli olmaz. Kulağımda kalmış bir tevatür var; rivayete göre katilleri kan çekermiş, özellikle ellerinde olmadan gelirlermiş."

"Hadi ordan sen de! Saçma... Olur mu hiç öyle şey! Karda yürüyüp iz belli etmeyen bir tip o cani. Çok akıllı olduğuna inanıyorum. Gelmez buraya..."

"Belli de olmaz."

Tülay ısrar etmedi.

***

i.

Defin merasimi Küçükyalı Mezarlığı'na yapılacaktı. Cenaze arabası başı çekerek hareket edince kalabalığın büyük bir kısmı orada dağıldı. Tülay, Cahit'in ısrarıyla haberi yetiştirmek için GTV'ye giderken, genç adam da cenaze otobüsüne atladı. Nedense içinde garip bir önsezi belirmişti; beklenmedik bir şeylerin olacağını düşünüyordu.

Mezarlığa gelince kalabalıkla birlikte kabre hemen ilerlemedi. Otobüsten inince biraz arkada kalmayı tercih etti. Kırk kişilik bir grup mezarlıkta ilerlerken o girişte kalıp bekledi.

Gecikmiş olarak iki özel araba daha gelmişti. İlki beyaz bir Opel'di. içinden çıkan orta yaşlı bir adamla genç bir kadın koşar adım önden giden cemaati yakalamak için mezarlığa daldılar. Öteki araba eski bir Murat'tı, içinde iki adam oturuyordu. Arabadan inmediler.

Cahit dikkatle onlara baktı. Biri camide Tülay'a çizdiği

138

OSMAN AYS ü

sevgili portresi gibi, durgun, üzgün ve kara gözlüklüydü. Adam arabanın içinde oturmaya devam ettiğinden tipini fazla seçemi-yordu. Tabii cenazeyle ilgili biri olmayabilirdi de. Beklemeye karar verdi. Bir ara direksiyonda yer alan adam arabadan çıktı. Kara gözlüklü şimdi arabanın içinde yalnız kalmıştı. Arabadan inen ağır ve ilgisiz adımlarla kabristana yaklaştı, mezarlığa girdi, ama cemaatin peşinden gitmedi, sadece gözleriyle uzaktan onları takip etti.

Cahit hâlâ dikkatle arabada kalanı inceliyordu. Onun Mimar Semih olduğuna kanaat getirmişti. Bu tespitin pek bir şey değiştirmeyeceğini çok iyi biliyordu, o adam katil olamazdı. Polis gerekli soruşturmayı yapmış ve adamı serbest bırakmıştı. Cinayet saatinde

adamın vakıa mahallinde olmadığına şahitlik edecek bir sürü tanığı çıkmıştı, ama Cahit yine de onunla görüşmek istiyordu. Adamın niyetini az buçuk anlamıştı. El ayak çekildikten sonra mutlaka sevgilisinin kabrini ziyaret edecekti. Oldukça duygulu ve romantik bir ziyaret diye düşündü. Mimar" m bu yaklaşımı kadını gerçekten sevdiğinin bir işareti sayılmalıydı. Bekledi.

Bir süre sonra cemaat kabristandan çıktı. Arabalara ve otobüse dolup uzaklaştılar. Kalabalık mezarlığı terk ederken Murat'ın içinde bekleyen gözlüklü adam adeta kendisini göstermemek için iyice büzülmüş ve saklanmıştı.

Kalabalık uzaklaşınca Cahit hızlı hızlı mezarlığın içinde ilerlemeye başladı. Etrafta görünmek istemiyordu. Yeni kapanmış ve üstü çelenklerle örtülmüş kabri bulmakta hiç zorlanmadı. Girişten yaklaşık iki yüz metre kadar sağdaydı. Rasgele bir kabrin mermer duvarına oturup beklemeye başladı. Mimar nasıl olsa kendisini tanımıyordu, orada görse bile bir yakınının mezarını ziyarete gelmiş alelade biri sanacaktı kendisini. Beklemeye devam etti. Aradan bir on beş dakika geçmesine rağmen gelen giden

Bıçak Sırtı

139

yoktu. Tam ümidini kesmeye başlamıştı ki, taşlı yolda hafif hafif akseden ayak seslerini duydu. Yan gözle yola baktı. Mimar yaklaşıyordu. Direksiyondaki adam yanında değildi. Doğal olarak bu son ziyareti tek başına yapacak, sevgilisine içinden geçen duygularını nakledecekti.

Mimar az ilerisinden geçti. Başını çevirip ona bakmadı bile. Cahit arkasından onu süzerken, boynunun bükük, omuzlarının çökük olduğunu gözlemledi. Kara gözlükleri olmasa gözlerinin de yaşlı olduğunu mutlaka görecekti. Haklı olarak, sevgilisinin anne ve babasına ve özellikle de basına görünmekten kaçınmıştı.

Lodosla yağın yağmur dinmemişti. Küçükalyalı Mezarlığı bir tepe üzerine kurulu olduğundan denizden kopup gelen sert rüzgâr içerdeki bütün selvileri ve mazıları sallayıp uğurtular çıkarıyordu. Mimar yeni örtülmüş toprak kümesinin başına kadar yürüdü. Elindeki iki kırmızı gülü Ayşe'nin ve çocuğunun mezarı üzerine bıraktı.

Ayakta dimdik duruyordu. Duadan çok, kısıda olsa geçirdiği beraberliği hayal ettiğini düşündü Cahit. Bir süre adamın acısına saygı duyarak yaklaşmadı. Sonra usulca yerinden kalkarak mimara doğru yürüdü, iyice yaklaşınca, "Semih Bey!" diye seslendi.

Boş bulunmuştu adam herhalde; irkilerek geri döndü. Belki de sessizce yaklaşmasından korkmuştu. Boş gözlerle Cahit'e baktı. İsmiyle hitap edince dönüp baktığına göre artık onun düşündüğü adam olduğundan şüphesi kalmamıştı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu mimar gayri ihtiyarı.

"Başınız sağolsun!"

Mimar duraladı, ne söyleyeceğini bilemez gibi şaşırıldı bir an. Sonra, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Acınızı takdir ediyorum. Çok elim bir şey olmalı."

Semih'in ilk şaşkınlığı geçmiş gibiydi.

"Sizi tanıdığımı sanmıyorum. Kimsiniz?"

140

OSMAN AYSÜ

"Televizyon habercisiyim."

"Yani bir medya mensubu... Lütfen biraz anlayışlı olun ve beni hiç olmazsa şu an yalnız bırakın."

"Merak etmeyin, sizi rahatsız edecek değilim." "Ama rahatsız ediyorsunuz zaten."

"Öyle bir niyetim olsaydı, daha cemaat burada ve siz dı-şardaki arabanın içinde beklerken yanınıza gelirdim. İnsanlardan kaçtığınızın farkındayım." "Ne istiyorsunuz benden?"

Mimarın sesi sert ve haşın çıkmıştı. Cahit ses tonundaki değişikliği anlamamış gibi bir iki adım daha yaklaştı ve şemsiyeyi uzattı.

"Çok ıslanmışsınız, şemsiyenin altına girerseniz sevinirim."

Semih bir süre daha dik dik genç haberciye baktı. Belki yaklaşımını dostane bulmuş olacak ki sonra usulca şemsiyenin altına kayd.

"Sağolun" dedi.

"Endişelenmenize gerek yok. Cinayetle hiç ilişkinizin olmadığını gayet iyi biliyorum. Macide Hanım'm iddiası çok anlamsızdı. Ne yapacağını bilmeyen bir annenin ümitsiz çarpınışı olmalı. Kahreden bir çaresizlik, ama haksız bir saldırı."

Mimar sessizliğini muhafaza ediyordu. Ama böyle bir yerde ve duygusallığın çok arttığı bir ortamda karşısında bir medya mensubunu görmenin huzursuzluğunu hâlâ tam olarak üstünden atabilmiş değildi. Yine de, "Doğru," diye mırıldandı. "Çok haksız bir itham."

"Evet... Katilin sizin tipinizle hiç ilgisi olmayan biri olduğunu sanırım polis de, biliyor basın da." Semih şaşırmış gibi Cahit'e baktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Katilin uzun boylu, yani en az sizden daha uzun ve sakallı biri olduğunu biliyoruz."

Bıçak Sırtı

141

Adam şaşırmış gibi, "Emin misiniz?" dedi.

"En azından biz biliyoruz?"

"Biz demekle kimi kastediyorsunuz?"

"Mensup olduğum medya grubunu."

Yüzünden yağmur tanecikleri süzülen mimar hayretle Cahit'in yalan söyleyip söylemediğini anlamak için bakışlarını yüzüne çevirip inceledi.

"Ama polis bunu bilmiyor. Öyle olsa sorgulamamı saatlerce sürdürmezlerdi."

"Polis görevini yapıyordu, bütün şüphelileri sonuna kadar sorgulaması ve her türlü ihtimali araştırması doğal değil mi? Üstelik ilişkide olduğunuz kadının annesinin sizin katil olduğunuza dair bir de iddiası vardı."

Mimarın aklı karışmıştı.

"Siz katilin eşkalini nasıl tespit ettiniz?" diye sordu.

"Unutmayın, bizler haberciyiz. Araştırma imkânlarımız çok fazladır."

"Polisten de mi fazla?" Â

"O kadar değil elbette; hem bizimki de şimdilik bir tahmin, ama kuvvetli bir tahmin."

Semih'in tereddütleri henüz dağılmamıştı.

"Anlıyorum," diye mırıldandı. "Bunu bana açıkladığınıza göre benden de öğrenmek istediğiniz bir şey olmalı, doğru mu?"

Cahit gülümsedi. "Evet, aslında size bir şey sormak istiyorum."

"Biliyorsam, memnuniyetle cevap veririm. Buyrun."

Genç haberci biraz da zorlanarak sordu: "Ayşe Hanım'ın hayatında sizden başka bir erkek de var mıydı? Kuşkulandığımız tarife uyan biri?"

"Hiç sanmıyorum. Hatta eminim diyebilirim. Ayşe çok dürüst bir insandı, öyle olsa rahatlıkla bunu bana açıklardı. Buna benzer sualleri polis de sordu bana."

"Komiser Kenan mı?"

142

OSMAN AYSÜ

Mimarın yüzü buruştu, yine kuşkuyla Cahit'i süzdü.

"Yoksa siz de polis misiniz? Soruşturmayı yürüten komiseri tanıyorsunuz."

"İsterseniz size basın kartımı gösterebilirim. Komiser Kenan'ı tanımamız da çok doğal. Unutmayın, Ayşe Hanım katilin dördüncü kurbanı ve bütün cinayetleri o komiser yürütüyor. Sık sık karşılaşıyoruz kendisiyle."

Birlikte mezarın önünden ayrılarak ağır ağır çıkışa doğru yürümeye başladılar. Kısa bir süre konuşmadan ilerlediler.

"Hayır," dedi sonra Semih. "Ayşe'nin hayatında öyle biri olmadığına eminim. O katil tarafından rasgele seçilmiş biri olmalı. Başka türlüünü düşünemiyorum."

"Bu benim mantığımı çok zorluyor."

"Anlayamadım, nasıl yani?"

"Kurbanların rasgele seçildiğine inanamıyorum" diye homurdandı Cahit. "Olacak şey değil, katil onları yakinen tanıyor ya da uzun süre çok inceliyor. İşlenen dört cinayette de polis yeterli delil bulamadı; bu da gösteriyor ki canı seçtiği insanları çok önceden esaslı bir şekilde araştırıp incelemiş olmalı. Onlarla bir şekilde ünsiyet kurulmadan bu olayların gerçekleştirilmesi mümkün değil. Kanımca, kurbanlar katili tanıyorlardı."

"Düşüncenize iştirak etmiyorum," dedi Semih.

"Neden?"

"Düngece serbest bırakıldıktan sonra ben de aynı şeyi uzun uzun düşündüm. Sanırım dikkat etmişsinizdir, kurbanlar toplumun çeşitli kademelerinden seçilmiş insanlar. Bir çımacı, bir balıkçı, zengin ve sosyetik bir genel müdür sekreteri ve şimdi de küçük çocuklu bir dul. Hem unutmayın ki bu defa ortada bir de ufacık bebek var. Bunun bir mantığı olamaz, neyle açıklayabilirsiniz? Bütün bu farklı kategorilerden gelen insanları tanıyan birini düşünmek çok zor."

"Biliyorum, ama imkânsız değil. Ayrıca karşımızda akıl düzeyi normal olmayan biri bulunduğunu kabul etmek zorun-

Bıçak Sırtı

143

dayız- Bir ruh hastasıyla karşı karşıyayız. Şimdi size bir sual daha sormak istiyorum."
"Evet?"

"Sizin çevrenizde Ayşe hanımla olan ilişkinizi bilen kimseler var mıydı?"

Mimar birkaç saniye düşündü.

"Birkaç samimi olduğum ve güvendiğim arkadaşşıma konuyu açmıştım. Ayşe'yi çok seviyor ve onunla evlenmeyi düşünüyordum."

"O kişiler arasında katilin fiziki şartlarına uyan biri var mı?"

Semih irkildi. "Ne demek istiyorsunuz? Yani dostlarımdan birinin mi bu işi yaptığını ima ediyorsunuz? Bu çok saçma... Neden böyle bir şeye kalkışsınlar ki?"

"Unutmayın, bir ruh hastasıyla karşı karşıyayız."

"Ayrıca şu ana kadar ben katilin tipi ve yapısı hakkında da bir fikre sahip değildim."

"Ama şimdi biliyorsunuz. En azından onun sakallı olduğunu düşünün." 4

Mimar kendini zorlayarak gülümsedi.

"Ben Akademi mezunuyum, yani serde biraz sanatkârlık vardır ve hep sanatçıların olduğu bir çevrede yaşarım. Etrafımda sakal bırakmış bir yığın insan mevcut. Onlardan şüphelenmem çok abes olur."

Cahit diretti. "Siz yine de bir düşünün."

"Hayır!" diye mırıldandı mimar kesin bir ifadeyle. "Olamaz, mümkünü yok. Onlar hepsi sağlıklı insanlardır. Aralarında ruhi dengesinden şüphe edeceğim kimse bulunmuyor."

"Emin misiniz?"

"Gayet tabii... Ayrıca evleneceğimi çok az kişi biliyor."

Cahit daha fazla ısrarın anlamsız olduğunu kabullenmek zorundaydı. Sesini çıkarmadı. Birlikte mezarlık çıkışma doğru yürüdüler.

***

144

OSMAN AYSÜ

Bu olayı takip eden günler ve aylar çok sakin geçti. Şiir bırakan katil bir daha ortaya çıkmadı. Hadiseler unutuldu, en azından basın her gün değişen gündeminden düştü. Ama ne polis ne de Tülay olayları bir türlü unutamadı. Aylarca genç kız hep o canavar ruhlu katili düşündü durdu. Hatta rüyalarında bile onunla boğuştu.

Cahit ilginç bir yorum getirmedi, hatta katilin bir kaza sonucu ölmüş olabileceğini söyledi. Böylece sırrı da kendisiyle birlikte gitmiş oluyordu ona göre.

Nizam o dört şiir üzerinde uzun zaman kafa patlatıp düşündü, sonuçta dişe dokunur bir izah çıkaramadı ortaya.

Polisin araştırmalarında da gelişme olmadı. Sanki o dört feci cinayet hiç vuku bulmamış gibi. Ta ki, haziran ayı gelinceye kadar...

Beşinci Bölüm

1

1T.AZİRAN ayıyla birlikte İstanbul'a aşırı sıcaklar bastırdı. Isı mevsim normallerinin çok

üstünde seyretti, zaman zaman 33 dereceyi geçti, tabii en bezdirici şey de havadaki nem oranının 90'lara varması oldu. Boğucu bir sıcaklığın ve kavurucu geçeceği belli olan yazın habercisiydi bu ilk sıcaklar. Neyse ki klima ile hoş bir serinliğe kavuştu olmuş otelin deniz manzaralı barı hem تنها hem de sakindi. Kısık sesli bir banttan eski film melodileri yayılıyordu etrafa.

Meral Ankan karşısında oturan sakallı gencin hayran bakışları karşısında gülümsedi. Erkekler üzerinde güçlü etki bırakmaya alışkındı. Her gittiği yerde, her girdiği mecliste erkeklerin gözü ondan ayrılmazdı. Sanki yüzünden ve vücudundan taşan tılsımlı çekicilik karşı cinsin ışığa üşüşen pervaneler gibi etrafında dolaşmasına yol açardı. Fakat erkeklerin onu etkilemesine gelince, onun etkisinin binde biri bile olamamıştı. İsteddiği erkeği alır ya da bırakırdı. İlgisini çekenler sadece para yola-bilecekleriyle, nüfuzlarından yararlanabilecekleri olmuştu. Hayattaki amacı çok zengin olmak ve daima dilediği gibi yaşamaktı. Eh, büyük ölçüde bunu gerçekleştirmiş de sayılırdı. Kırk iki yaşında ve duldu. Aslına bakılırsa cinsel yaşamdan pek hoşlanmazdı, yani en azından etrafa yaydığı erotik dalgalarla kıyasla-

146

OSMAN AY SU

namayacak kadar bu duygudan uzaktı. Cinselliğe karşı tamamen ilgisiz ve soğuk da değildi, fakat erkek egosu, bencilliği ve tahakkümüne dayanamazdı. Yine de karşısında oturan sakallı gençle karşılaştığı anda, daha önce hiç hissetmediği şeyleri hissetti ruhunda. Kalbinde bir titreme, hiç de tatsız olmayan bir sarhoşluk duygusu sanki. Kalite bir şarabın damağında bıraktığı hoş lezzet gibi. Kuşkusuz hissettiğine arzu denilemezdi. Me-ral'in arzuları bu anlamda oldukça körlenmişti.

Ama sakallı gencin yaşma göre inanılmaz derecede toy ve heyecanlı olduğunu rahatlıkla görüyor ve nedense bundan hoşlanıyordu. Oldukça dekolte ipek elbisesinin açıkta bıraktığı çıplaklığına, iri göğüslerinin ortaya çıkardığı aralığa ve arada bir beceriksizce bakışlarını yere çevirip masanın altından bakımlı ayaklarına nasıl acemice baktığını görmek hoşuna gidiyor, biraz da onu eğlendiriyordu. Onu küçümseyen ve havadan bakan tavrına rağmen, sakallı gence bir şeyler hissettiği de kesindi. Genç belki saçma sapan konuşuyor, sanki başka bir âlemde yaşıyor gibiydi. Bir saatten beri konuşuyorlardı, ama konu hep sanat, edebiyat ve bunun gibi Meral için ipe sapa gelmez konulardı; fakat hayrettir, kadın bundan sıkılmamıştı. Sakallı genç daha hâlâ benliğini kavuran seks hakkında en ufak imalı bir laf dahi etmemişti. Olayların nereye doğru gittiğini merak ettiği sıralarda içini hiç tanımadığı bir beklenti heyecanı dolduruyordu kadının. İşin ilginç yanı, bu duyguları adamın hangi niteliklerinin yarattığını hiç mi hiç anlayamamıştı henüz. Belki acemiliği, belki çekingenliği, belki de korkaklığıydı. Meral bu tipteki bir delikanlıya ilgi duymasını yadırgıyordu, ama itiraf etmeli ki, hoş bir adamdı. Kanı ısınmıştı. Bilinen anlamda yakışıklı da değildi. Genç yaşına rağmen, biraz kiloluydu da. Teni pek solgundu. Zengin biri olmadığı da çok belliydi; üstündeki keten elbise eskiydi.

Meral karşısında süklüm püklüm oturan gence birden şiddetli bir arzu duydu.

Bıçak Sırtı

147

Buna kendi de şaştı. Yıllardır bir erkeği böyle arzuladığını anımsamıyordu. Soruyu çocuğa güm diye, tepeden iner gibi sordu.

"Benimle yatmak ister misin?"

Sakallı gencin şaşkınlıktan gözleri irileşmişti. Ama utancından cevap veremedi, yalnızca başını aşağıya doğru sallamayı becerdi.

"Demek benimle sevişmek istiyorsun, öyle mi?"

Gencin kara gözleri garip bir utangaçlıkla parıldadı.

"Evet," diyebilirdi sonunda. "Hangi erkek istemez ki? Çok şuh ve çekicisiniz. Sizi görür görmez çarpıldım."

Meral çapkınca gülümsedi. "Ama konuşmaya başlayalı yarım saat olduğu halde bu isteğinden hiç bahsetmedin."

Sakallı adam hayretini gizleyemedi. "Bu kadar çabuk mu?"

"Neden olmasın, sürat asrındayız. Bence hemen şansını denemeliydin."

"Şey..." diye mırıldandı adam. "Galiba bu yakınlaşmalarda biraz acemiyim."

"Ve de fazlasıyla utangaç, değil mi?"

Sakallı adam elinde olmadan kızardı. "Doğru," diye mırıldandı.

"Fakat beni çeken yanın da bu oldu. Yoksa şimdiye kadar hiçbir kadınla yatmadın mı? Yatmadığını söylersen hiç şaşmayacağım."

"O kadar da uzun boylu değil... Ama pek deneyimli olduğumu söyleyemem."

Meral onu keyifle süzdü.

"Evime gidelim. Ne dersin bu teklife?"

"Bilmem... Olabilir..."

"Teklifimi yadırgamış gibisin."

"Evli misiniz?"

Kadın yine şuh bir kahkaha attı. "Onu da nereden çıkardın?"

148

OSMAN AYSÜ

"Sizin gibi güzel bir kadının bekâr olabileceğini düşünemedim de ondan."

"İltifat mı bu?"

"Nasıl değerlendirirsiniz."

"Evli değilim," dedi Meral derin bir nefes aldıktan sonra. "Sakın bu teklifi de önüme çıkan her erkeğe yaptığımı sanma."

Sakallı adam mahcubiyetini atamadan gözlerini kaçırdı. Usulca sordu.

"Nerede oturuyorsunuz?"

"Yeniköy'de, deniz manzaralı güzel bir dairem var. Tam bir aşk yuvası. Hoşuna gideceğine eminim."

"Yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Evet. Niye sordun?"

"Yani evinizde hizmetçi, uşak, aşçı gibi yardımcılarınız yok mu?"

Kadın dikkatle karşısındaki adamı süzdü yeniden.

"Niye soruyorsun bunları?"

Sakallı adam kekeleydi: "Sizin de anladığımız gibi ben biraz utangacımdır. Evde bulunanların oraya hangi saikle geldiğimi bilmelerinden sıkılırım."

Meral bir kahkaha daha attı.

"Senin gibisini hiç görmedim. Cidden çok garipsin."

Kadın kısa bir şaşkınlık geçirdi, hatta bir an teklifi yaptığına pişman olmuş gibi hissetti kendini. Bu delikanlının neden cazibesinde kaldığını hâlâ tam olarak anlayamamıştı. Şu an adamın kimliği önemli değildi, hatta ne istediği de. Tabii ki erkekler gerçek kimliklerini seks yaparken belli ederlerdi. Ama Meral önüne geçilmez bir tutku ile onu evine götürüp yatağa atmak, ter içinde kalmak, iğrenç olaylar dizisini yaşamak, sonra da kendisini bu adama çeken şeyin ne olduğunu anlamak niyetindeydi.

Tek bilmediği, isteğinin buna değip değmeyeceğiydi. Onun gibi bir kadın, şapşal ve beceriksiz, toy görünen bir deli-

Bıçak Sırtı

149

kanlı için fazla fedakârlıklar yapmış olacaktı. Fakat kabullenmek zorunda olduğu bir gerçek vardı; bu isteği, yüreğini titreten bu duyguyu daha önce hiç tatmamıştı. İnanmakta dahi zorlanıyordu ama bir erkekle, hiçbir karşılık beklemeden ilk defa sevişecekti. Otelin garajına, son model BMW sini almaya giderlerken bir ikilem içindeydi; aslına bakılırsa bu defa da şahsi arzularını tatmin edeceği söylenebilirdi. Çantasını açıp arabanın anahtarlarını çıkarırken, sakallı delikanlıyı bir daha süzdü. Sü-nepe bir görünümü vardı, fakat hiç de fena sayılmazdı.

Ona öğreteceği çok şeyi olacaktı.

Otelden çıktıklarında sakallı adam ön koltukta sessiz ve düşünceli oturmaya devam ediyordu. Meral'e sanki bakışlarında şehvet titreşimleri biraz daha artmış gibi geldi.

Gülümsedi. "Hep böyle sakin ve sessiz mi oturacaksın?" diye sordu.

"Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Bacaklarımı okşasana..."

"Bacaklarınızı mı?" t

"Hadi, sıkılmana gerek yok. Deminden beri nefesini tutarak bacaklarıma baktığını görüyorum. Çekinme. Uzat elini..."

Sakallı adam utanarak sol elini kadının diziyile kalçası arasındaki ipekli elbisenin hafif kırışıkları üzerine koydu. Kumaşın üzerinden bile etinin sertliğini ve diriliğini hissediyordu.

"Sahi, adın neydi senin? Tarık mı demiştin?"

"Evet, Tarık..."

"Hoşuna gitti mi?"

"Çok..."

"Peki, niye kumaşın altına elini atmıyorsun?"

"Ya görülürse?"

"Saçmalama Tarık..."

"Fakat..."

"Sen ne diyorsam onu yap!"

Sakallı Tarık kadının isteğini yerine getirerek ipekli elbise-

150

OSMAN AYSÜ

nin eteğini kasıklarına kadar geri çekti, sonra parmaklarını kutsal bir şeye dokunduruyormuş gibi yavaş yavaş Meral'in gergin ve muntazam teninde dolaştırmaya başladı. Daha ilk temasında kadının gerilerek kasıldığını hissetmişti.

İnanılmaz bir şey, diye düşündü kırk iki yaşındaki kadın. Basit ve acemice bir okşamadan bu kadar haz duyacağını hiç sanmamıştı.

"Devam et!" diye mırıldandı emredici bir tonla. "Daha gerilere..."

Tarık'ın parmakları kadının külotuna değdi. Acemi parmaklar ne yapacağını bilemez gibiydi.

"Ne hissediyorsun?"

"Bilmiyorum. Heyecanlıyım."

Kadın sağ elini direksiyondan çekerek Tarık'ın belirgin şekilde sertleşmiş cinsel uzvuna attı. Adamın gösterdiği reaksiyondan memnundu, o sertliği önce okşadı, sonra parmakları arasına alarak sertçe sıktı.

Sakallı adamın canı yandı, ama kendini sıkarak hiç sesini çıkarmadı.

"Güzel!" diye fısıldadı kadın gözlerini yoldan ayırmadan. "Tahminimden de iyi. İşe yarayacak... En son ne zaman bir kadını becerdin?"

Adam saf saf ve soruyu yadırgayarak Meral'e bakmıştı.

"Hadi çekinme söyle... Ne zaman?"

"Çok oldu," diyebildi Tarık.

"Ne kadar çok? Bir hafta, on gün, bir ay, hangisi?"

"Daha fazla."

Kadın inanmaz gibi Tarık'a baktı.

"İnanmıyorum. Yalan söylüyorsun..."

"Neden?"

"Böyle alete sahip bir erkek bu kadar boş durmaz. Bak, yalancılardan nefret ederim. Bana gerçekleri anlatmalısın."

"Ama doğruyu söylüyorum."

ORHAN KEMAL

L HALK KÜTÜPHANESİ

Bıçak Sırtı

151

"Palavra!"

"İnanın, altı ayı geçiyor sanırım."

"Çok garip! Hasta filan mısın, yoksa cinsel tercihin mi farklı?"

"Hayır, hasta değilim. Normalim de... ama kadınlara yaklaşmasını beceremem."

"Niye? Ağzın güzel laf da yapıyor. Yakışıklısın da, niye yaklaşamıyormuşsun?"

"Bilmiyorum, kadınlar benden pek hoşlanmıyor."

"Bak ben hoşlandım."

"Görüyorum ve biraz da şaşırdım buna."

Tarık bu konuşmadan sonra elini kadının apış arasından çekmek istedi, fakat sert bir emirle karşılaştı.

"Çekme elini. Okşamaya devam et. Bu beni yapacağımız sevişmeye hazırlıyor."

***

İ. Meral elektrik düğmesini çevirince sakallı adam gözlerini

kırpıştırarak etrafına bakındı. Geniş ve ferah bir antredeydiler. Split klimanın derin sessizliğe yayılan hafif vınlamasından başka çıt çıkmıyordu etrafta.

Meral öne düşerek, "Takip et beni," dedi. Kadın her girdiği yerin ışıklarını açarak ilerliyordu. Sakallı adam, Meral'in peşine takılarak yürüdü. Daire tahminlerinin dışında büyük ve pahalı eşyalarla dekore edilmişti. Kadının zengin biri olduğunu hakkındaki düşünceleri daha da pekişti. Asıl yalan söyleyen o olmalıydı, bu kadının mutlaka zengin bir kocası vardı; şu veya bu nedenle şehir dışındaydı ve şimdi kadın gününü gün etmeye çalışıyordu. Buna alışık olduğuna kalıbını basardı. Herhalde kocası yaşlı ve iktidarsızdı. Kendisini bir jigolo gibi kullanacaktı. Üstelik ne ilk ne de sonuncu olacaktı...

Kadın onu doğru yatak odasına götürdü. Büyük ve ferah

152

OSMAN AYSÜ

bir odaydı burası. Kadın denize bakan pencerelerin perdelerini kapattı. Odadaki bütün ışıkları yakmıştı, hem tavandaki avizeyi hem de yatağın baş ucundaki iki lambayı.

Yatak alabildiğine büyüktü. Kesinlikle özel olarak yapıldığına hükmetti sakallı adam.

Çekine çekine, "Niye bütün lambaları yakıyorsunuz?" diye sordu.

"Karanlıktan nefret ederim," dedi kadın. "Ya sen? Böylesi daha iyi değil mi?"

"Ben loş ortamları daha çok severim."

Güldü kadın. "Utancından mı? Karanlık insanın içindeki duyguları saklar. Burada utanacağın

bir şey yok. Hadi, rahatla artık. Önce soyun ve banyoya gir."

"Neden?" diye sordu Tarık.

"Bu terli vücudunla seninle sevişeceğimi sanmıyorsun herhalde?"

Adam başını önüne eğdi. "Nerede soyunayım?"

"Burada, karşımda."

"Şey... banyoda soyunsam olmaz mı?"

"Hayır. Önce seni seyretmek istiyorum."

"Neden ama? Benim seyredilecek neyim var ki? Ben erkeğim."

"İyi ya, saklayacak bir şeyin de yok sayılır."

"Fakat..."

Kadının ses tonu yine emredici çıkmıştı. "Ne söylüyorsam onu yap. Bak Tarık, bir konuda anlaşalım. Seni buraya ben getirdim, bugece benim arzularıma razı olacaksın. Ben kesin itaat isterim. Bu çok önemli, anlıyor musun? Her şeyi ben yönlendirir ve ben şekillendiririm. Hiçbir erkeğin de isteklerimin dışına çıkmasına izin vermem."

Sakallı adam çaresizce başını salladı.

Ama bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Hatta geldiğine bile pişmandı şimdi. Vücudunun hafif hafif titrediğini hissediyor-

Bıçak Sırtı

153

du. Lanet olsun, diye homurdandı içinden. Kesin bir başarısızlık daha yaşayacaktı bugece.

"Hadi, daha ne bekliyorsun? Soyunsana..." Bir kere daha tereddüt etti sakallı. Hâlâ evi terk etmek için bir şansı vardı. Hızla yatak odasından fırlayıp koşu koşu evi terk edebilirdi...

Ama yapamadı...

Kendini saldırıya hazır bir yılanın karşısındaki tavşan kadar aciz hissetti. Artık çok geçti. Kadının verdiği emir kulaklarında çınlıyordu sanki.

Usul usul ceketini çıkardı.

Çaresiz ve kişiliksiz ikinci benliği galebe çalıyordu. Donanımsızdı bu gece. Tam anlamıyla hazırlıksız. Ne onu şöhrete ulaştıran sustalısı ne de yanında seçme şiirlerinden biri mevcuttu. Çünkü kadının oteldeki masasına yaklaşırken yeni bir cinayet işlemek fikri yoktu aklında. Pantolonunu çıkardı sonra... Şaşkın ördekler gibirkadına bakıyordu. "Devam etsene, ne

bekliyorsun?"

Emir üzerine gömleğini ve atletini de çıkardı. Hâlâ pısırik ve ilk defa böyle bir teşebbüse girişen toy bir delikanlı gibi ağır ağır davranıyordu.

"Kuzum, nen var senin? Çıkarsana şu donunu da..." Katil külotunu da sıyırdı. Meral sakallı adamın kasıklarının arasına baktı. "Ha, şimdi anlıyorum; korkudan kesildin galiba. Sorun bu mu? Merak etme, seni denedim. Şimdi seni havaya sokarım. Yaklaş... Hadi utanma, yaklaş bana." Katil yerinden kımlıdayamamıştı.

Kadın ayağındaki dekolte pabuçlarını çıkarıp halının üzerine fırlattı. Giysilerini çıkarmamıştı henüz. Yatağın kenanna oturup sırtüstü yumuşak yaylı şilteye uzandı.

"Ayaklarımı çok beğendin, değil mi? Bunu otelde kaçamak

154

OSMAN AYSÜ

nazarlarla bakarken anlamıştım. İddiaya varım ki, sen bir fetişistsin. Gel, okşa... Eline al, öp onları."

Bu kadın çok zeki, diye düşündü Katil. Bir adım daha yaklaştı. Meral uzun bacağını havaya kaldırmış, bakımlı ayağını yüzüne dayamıştı. Kırmızı oje sürülü başparmağı terli yanağında, sakallarının üstünde dolaşmaya başlamıştı bile. Yumuşacıktı ayağı... Hafif nemli başparmak Katil'va aralık dudağı üzerinde gezinirken, Katil çılginca bir şey yapmaya karar verdi. Yaparken bile ne büyük bir riske girdiğine şaşırıyordu. Bu kadın karşısında gerçek ve onu mutlu eden kimliğine bürünmesi gerektiğini anlamıştı artık. Herkesten sakladığı o acımasız ve huzur verici, tek rahatlatıcı kişiliğine.

Artık sıyrılmalıydı o sünepe ve toy Tarık kimliğinden. Tarık da kimin nesiydi? O ismi uydurmuştu, kadın sorunca. Gerçek adını açıklayamazdı ya... Yaptığı çok tehlikeliydi, ama dönüşü olmayan bir mecrağa girmişti artık. Risk almaya istekliydi Katil. Bu kadına karşı çok ender yaşadığı cinsel heyecana kavuşmuştu. Ayrıca onun zihninin ve ruhundaki tahakküm hissini de, yüzü ve vücudu kadar güzel olduğunu seziyordu. Bu kadın hiç kimsenin anlayamayacağı biçimde tanıyacaktı onu az sonra. Otelde içki içerlerken, ruhlarının kilitini açacak, onların birleşmesine izin verecek anahtar bulamamıştı. Çok uzun zamandır ilk defa bir kadını böylesine arzuluyordu. Gerçek yüreğini Meral'e açacak cesareti buldu, kaderlerinin gerçekleşmesi için gereken ilk adımı attı. Bu kadının yaşamasını ve hep arzularına esir olmasını çok isterdi, ama Tarık isimli uydurma kimliğinden uzaklaştıktan sonra bunun imkânı yoktu...

Karmakarışık duygular içinde baktı kadına. Uzun bir süredir ilk defa eğilimlerine uygun, onu horlayıp aşağılayan bir kadınla karşı karşıyaydı. Tam istediği gibi... Yıllar önceki tanıştığı Eleni'yi hatırladı birden. Şuh ve işvebaz Rum kadını... Köpek gibi süründürmüştü yerlerde kendini. Genç çocuklara bayılırdı Eleni, hele kendisi gibi deneyimsiz ve eli bir

Bıçak Sırtı

155

kadın vücuduna değmemiş çocuklara. Her şeyi ondan öğrenmişti seks hakkında. Acıyı,

mutluluğu, aşagılanmayı ve bundan haz duymayı... Hele bir keresinde Eleni onu kısıkırak yakalamış ve yüzüne işemişti. O kahkahalar atarken körpecik bedeni hazdan titremişti Katilin.

Biliyordu, Meral denen kadın da onunla aynı yapıdaydı. Kendisine acı çektirecekti. Bu asla normal bir ilişki olmayacaktı. İçinde müthiş bir his duydu sakallı adam. Belki uzun zamandır hissedemediği zevklere erişecekti, ama sonunda mutlaka içindeki o iblis galip gelecek ve kadını öldürecekti...

"Gördün mü, yanılmamışım bak! Ayaklarımı yalamaya başlar başlamak ereksiyona geçtin. Hadi, devam et... Köpek gibi yala... Hadi kuçu kuçum... İyi gidiyorsun..."

***

Kaç saat seviştiklerini hatırlamıyordu her ikisi de. Terli vücutlarıyla çarşafın üzerinde hareketsiz kaldıklarında kadın tahmininin de üstünde doyuma ulaşmıştı. Sünepe görünümlü sakallı adam harika çıkmıştı. Gözkapakları yorgunluktan kapanmak üzereydi Meral'in.

Ona rağmen Katil doyuma erişmiş görünmüyordu. Sevişmeleri umduğu gibi olmamıştı. Kadını istisnai biri sanmış, ruhunu yüceltici bir ilişkiyi tamamlayacaklarını düşünmüştü hep.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Meral bitkin ve yorgun sesiyle.

"Yeterince değil" dedi Katil.

Kadın sessiz kalarak adama baktı.

"Daha ne istiyorsun ki? Beni pestile çevirdin."

"Sorun o değil..."

"Ne peki?"

"Ben daha iyi bir dünyayı özlüyorum. Hatta iyiden de öte. Çok daha fazlasını."

156

OSMAN AYSU

"Daha iyi dünyayı mı? Ne demek o?"

Katil alçak sesle, ama büyük bir inançla, "Mükemmellik" dedi. "Mükemmel yasalar ve mükemmel adalet. Mükemmel güzellik. Ben mükemmel bir toplumun rüyasını görüyorum. Herkesin sağlığı mükemmel, eşitlik mükemmel, ekonomi her an mükemmel akort edilmiş bir makine gibi işliyor, herkes birbiriyle de, doğayla da uyum içinde yaşıyor. Kimse ne kimseye zarar veriyor ne de kimseden zarar görüyor. Bütün rüyaların son derece rasyonel ve düşünceli olduğu bir dünya. Kısacası rüyaların gerçek olduğu bir dünya."

Meral kısık sesle homurdandı: "Ağzının iyi laf ettiğini otelde anlamıştım, ama nutuk atmak için zamanlaman çok kötü, bunları sonra konuşuruz, bırak şimdi uyuyayım."

Katil kadını hiç duymamış gibi davrandı ve konuşmaya

devam etti:

"Ben elimden geleni yapıyorum. İdeal dünyayı yaratma yolunda, tuzum bulunsun istiyorum. Karınca kararınca beynimdeki yapıya bir tuğla ilave etmeye çalışıyorum. Bazı kusurlu unsurları temizliyorum, dünyayı santim santim kusursuzluğa doğru itiyorum. Tabii ki tek başıma dünyayı değiştiremeyeceğimi de biliyorum. Bir tek ben yapamam bunu. Bin tane ben, yüz bin tane bile yetmez. Ama elimden geleni her zaman yapmaya hazırım."

Kadının gözleri kapanmak üzereydi. Artık söylenenleri

pek işitmiyordu.

"Beni belki hayalperest bulabilirsin. Senin de biraz öyle biri olduğuna sanmıştım. Farklı ve mütehakkim. Otoriter, ezici, isteğini zorla da olsa yaptırabilen biri. Ne yazık ki yanılmışım. Sen sıradan bir fahişe imişsin. Basit bir orospu. Sadece gününü gün etmeye çalışan, mundar istekleri peşinde koşan adi ruhlu bir yaratık. Diğerlerinden hiçbir farkın yokmuş..."

Katil artık kelimeleri fısıltı halinde söylüyordu. Belki sadece içini dökmek istercesine.

Bıçak Sırtı

157

Meral'in sessizliği çok derinleşmişti ve onu duymuyordu. "Biliyor musun, şimdiye kadar beş cana kıydım. Biri ufacık bir çocuktü. Saf ve masum. Onu öldürdüğüm için çok üzgünüm. Hatta az kaldı bu işten vazgeçecektim. Ama diğerleri hep bir pislikti. Adi kumarbazlar, iffetlerini zedelemiş kadınlar, işi gücü içmek olan, topluma en ufak katkısı olmayan alkolikler ve de senin gibi orospular. Seni de öldüreceğimi anladın, değil mi? Oysa senin için umutlanmıştım, umduğum gibi bir kadını buldum sanmıştım. Ne hataymış meğerse..."

Kadın hırlar gibi bir ses çıkararak başını yastığın üzerinde öbür tarafa çevirdi.

Konuşacak hali yoktu.

Katil hâlâ onun yastığa dağılmış uzun saçlarını okşuyordu. Yüreği sızlar gibi oldu, bu sefer onu sevişmeye başladığı anın evvelinden de güzel buldu. Kalbi ağır, tok vuruşlarla çalışıyor, Meral'in güzelliğinin ağırlığını üzerinde hissediyordu. Kadının derin bir uykuya daldığını biliyordu, yine de devam etti.

Titrek bir sesle, "Öldürdüklerimden hiçbir şey almadım. Hiçbir şey. Hatta cüzdanlarından para bile. Ben ne katil ne de hırsızım. Ama bana katil diyorlar. Oysa ben vericiyim, anlıyor musun, sadece vericiyim. Hep kendimden veriyorum. Şu lanet dünyanın biraz daha yaşanabilir, biraz daha katlanabilir hale gelmesi için."

Kadına baktı yine.

Meral'in kendisini dinleyip ne anlatmaya çalıştığını kavrayamamış ve anlamamış olmasına üzüldü, içindeki pısrık delikanlı gitmiş, şimdi gerçek kimliğine bürünmüştü. Artık işi uzatmasının anlamı yoktu. Kararlı bir şekilde kadını dürttü. Sarsılan Meral güçlkle gözlerini araladı. "Ne var yine? Hadi uyumaya çalış. Yarın sabah erkenden buradan gitmelisin."

Katil hiç oralı olmadı. "Bilgisayarın var mı?" diye sordu.

158

OSMAN AYSÜ

"Ne?"

"Bilgisayarın var mı dedim?"

"Deli misin sen? Bu saatte ne yapacaksın bilgisayarı?"

"Şiir yazacağım."

"Hadi saçmalama, yat uyu. Başka zaman yazarsın."

"Olmaz, şimdi yazmam lazım. Hem senin için yazacağım."

Meral'in o an istediği tek şey bir an evvel uykuya dalmak ve adamın kendisine saçmasapan gelen konuşmalarından kurtulmaktı.

"Soldaki küçük odada," diyerek başından savmak istedi.

"Printerin de var mı?"

"O da orada."

Katil yataktan kalkarken hiç oralı olmadı Meral. Düzgün nefeslerle derin bir uykuya daldı. Bu uykudan bir daha uyana-mayacağını hiç düşünmemişti.

Sakallı adam çıplak ayak doğruca kadının söylediği odaya gitti. Bilgisayarı açıp çalıştırdı. Birkaç saniye yazacağı şiiri düşündü. Belki de yorgunluktandı, aklına uygun bir şiir gelmiyordu. Sonra parmakları tuşlar üzerinde gidip gelmeye başladı. Oturduğu tahta sandalye bacaklarında izler yarattı. Sonunda şiirin yazımını bitirdi. Ekrandaki satırları okudu:

"Oyun bitti ve her şey yerini buldu. Akşamla ebedi kızlar anne oldu. Aynalara bakma, aynalar fenalık; Denizi, sonsuz olanı düşün artık. Bir gün beni hatırlayabilirsin ancak, Güzelsem soyabilirsin çırılçıplak; Oradayım hep ben, orada, derinde, Gemilerin ihtiyar köpüklerinde."

Bir süre ekrana boş gözlerle baktı. Daha sonra masanın alt gözünden bir yaprak kâğıt çıkararak yazıcıya verdi ve entere

Bıçak Sırtı

159

bastı. Kısa ve kesik tıkrıtlarla çıkan kâğıdı sırtarak aldı. Bunu ilk defa yapıyor, şiiri cinayet mahallinde hazırlıyordu.

Hafif bir ürperti aldı içini, yerinden kalkmadan evi dinledi.

Tam bir sessizlik. Çıt çıkmıyordu.

Meral derin bir uykuda olmalıydı. Bilgisayarı kapattı, iskemleyi itti ve odadan çıktı. Önce yatak odasına giderek uyuyan kadına baktı. Yan yatmıştı ve sırtı kapıya dönüktü. Uzun boyu, ince beli ve kıvamındaki kalçalarını süzdü bir süre. Artık ona heyecan duymuyordu.

Çırılçıplak mutfağa gitti. Işıkları yakıp keskin bir bıçak aradı. Tahta bir muhafazalığın içinde yan yana sıralanmış altı bıçak duruyordu. Önce hepsini birer birer çıkararak kontrol etti, sonra içlerinden birini uygun buldu. Gövdesi sapından dışarıya fırlak iri bir et bıçağı...

Kadının bıçağı kullanmadığı çok belliydi. Ucunu hafifçe parmağının ucuna değıdirdi; yeterince keskin ve sivriydi. İşine yarayacağına aklı kesti, ^ert bir darbeye Meral'in kuğuyu anımsatan ince boynunu bununla paramparça edebilirdi.

Yeniden yatak odasına döndüğünde kadın bıraktığı vaziyette uyumaya devam ediyordu. Sessizce karyolaya yaklaştı. Bu işte artık uzmanlaşmıştı, çok kolay olacaktı. Yine de hafif bir ter tabakası bedenini sardı. Heyecanı kadının çığılıklar atıp uyanmasından ziyade yapacağı ameliyenin kutsallığına olan inancından kaynaklanıyordu.

Kısa bir an durarak kadının muntazam soluklarla nefes alan bedenine son bir kere baktı. Sonra bıçaklı sağ elini kaldırarak bir süre havada tuttu. Bu mesafeden indirilen sert bir vuruş boynu rahatlıkla delirdi. Hızla kolunu indirdi.

Kadifemsi, hafif tüylü cilde girerken bıçak hiç zorlanmadı. Et bir anda yarıldı. Koyu bir kan sütünü havaya fıskırdı; çok kısa bir süre Meral debelenir gibi oldu ve sonra hareketsiz kaldı.

160

OSMAN AYS U

Kasap bıçağı, sustalisından daha iyi iş görmüştü...

***

Temizlik faslı uzun zamanını aldı Kati/'in. Ama acelesi yoktu ve telaşa lüzum görmüyordu. Önce vücuduna sıçrayan kanlardan kurtulmalıydı. Kanların yerlerdeki halılara akmasına mahal vermeden banyoya girdi.

Aynaya baktığında irkildi. Alnı, yanakları ve çıplak omuzları kan içinde kalmıştı. Küvete girerek duşun sıcak suyunu açtı, iyice yıkandı. Bu kez kendini çok yorgun hissediyordu. Yorgunluğu herhalde kadınla uzun süre sevişmekten kaynaklanıyordu. Bu durum ilk defa başına geliyordu. Yine de iliklerine kadar boşalmışlık hissediyordu ve rahatlamıştı.

Banyodan kuru bir havlu aldı, elini sürdüğü her şeyi silip temizlemeye çalıştı. Polisler her zaman yaptıkları gibi cesedi bulunca parmak izi arayacaklardı. Gerçi bu konuda pek endişesi yoktu. Bundan önceki cinayetlerinde hep eldiven kullanmıştı, ayrıca sabıkalı olmadığından parmak izini kayıtlarında bulamazlardı. Yine de tedbiri elden bırakmamalıydı.

Bilgisayarın tuşlarını ve printeri de iyice sildikten sonra rahat bir nefes aldı. Yatak odasına

dönüp giyindi. Bu lanet evden çıkabilirdi artık. Son anda cebinde yeterince parası kalmadığını hatırladı; Yeniköy'den evine ancak bir taksiyle dönebilirdi bu saatte. Zamanı öğrenmek istedi, kolundaki saate baktı, ikiyi yirmi geçiyordu...

Bu saatte taksiler çift tarife yazarlardı. Suratı asıldı. Hoşuna giden kadının peşine takılarak otele gitmesi ve içki paralarını ödemesi cüzdanını iyice hafifletmişti. Meral'in çantasından bir miktar para almaya karar verdi. Bu hırsızlık sayılmazdı. Kadının çantası yatak ucundaki komodinin üzerinde duruyordu. Elindeki ıslak havluyla çantayı açtı, portföyünden kırmızı bir on milyonluk çekip çıkarttı. Bu yeterli olurdu. Odadan çıkmadan

Bıçak Sırtı

161

önce son bir kere yastığın ucuna bıraktığı şiire baktı, gülümsedi ve bütün ışıkları yanık bırakarak evden çıktı...

***

O noktaya kadar her şey yolunda gitmiş sayılırdı. Katil evden çıkarken de önce sokağa bir bakmış ve görünürlerde kimseyi fark etmemişti. Ama hesaba katmadığı tek şey, mevsimdi. O yaz haziran çok sıcak geçiyordu ve o sokağın iki yeni yetme delikanlısı Meral'in hayranıydı. Dairesinde ışıkları yanık görünce, hayallere dalan iki genç, kadını belki evde çıplak görebilme heyecanı ile ilerleyen gecede, ışıklar sönmüceye kadar buldukları yerden ayrılmamayı göze almışlardı. Yaşı daha küçük olan Ziya yaşadığı o anı hep ballandıra ballandıra arkadaşlarına nakletmekten zevk duyardı, belki yüzüncü kere anlatmıştı, ama anlattıkları bir gerçektir. Ziya'ya göre, kadın kendisini orada gördüğü halde çırılçıplaklığından utanmamış, hatta kendisini seyrettirmişti. Perdeleri öylesine geç kapatmıştı ki, delikanlı kadının teşhirci olduğuna samimiyetle inanmıştı.

Evden çıkan sakallı adamın, onun ziyaretçisi olduğunu anladılar, fakat merak ettikleri husus acaba Meral'in perdeleri ne zaman kapatacağıydı. Belki, yine çırılçıplak görebilirlerdi onu. Beklemeye devam ettiler, ta sabahın beşine kadar.

Işıklar hâlâ yanıyordu. Ama uykuları gelmişti, birkaç saniye için kadını çıplak görmektense evlerine gidip yatmayı sonunda tercih ettiler...

2

"V.

1 İNE mi?" diye homurdandı Cahit. "Allah kahretsin! Araya bu kadar zaman girince o manyağın bir kazada falan ge-berip gittiğini sanmıştım. Tekrar ortaya çıktı, ha?"

Tülay'la Nizam başlarını salladılar. Genç kız acı acı mırıldandı.

"Ben demiştim size; o herif sahneden çekilmedi diye. Sadece cinayetlerine ara verdi bir süre. İşte, şimdi yine başladı."

Bir haftalık izinden dönen Cahit homurdanmaya devam etti: "Bu sefer kimi öldürdü?"

"Yeniköy'de bir kadını." "Nasıl bir kadın? Genç mi, tanınmış mı?" "Pek sayılmaz, kırk iki yaşında. Ama çok havalı ve bakımlı biriydi. Adı Meral Arıkan. Boğaz sosyetesinde ün yapmış biri. İki kere evlenip boşanmış. Kadını araştırdık, tipik bir sosyete gülü. Varlıklı ve hovarda."

"Ne zaman işlendi cinayet?"

"Üç gün önce. Bütün televizyonlar gösterdi, gazeteler yazdı yahu, görmedin mi?"

"Ben Bodrum'da dinleniyor, tatilimin keyfini çıkarıyordum. Ne gazete okudum ne de televizyon seyrettim. Deniz, kum ve içki... Bir hafta tek meşguliyetim bunlardı."

Bıçak Sırtı

163

"Şanslısın, bizim ise burada anamız ağladı. Sıcağın altında koşuşturup durduk."

"O namussuz yine şiir bırakmış mı?"

"Ahmet Muhip Dıranas'tan Köpük adlı şiiri" dedi Nizam.

"Lanet olsun!" diye mırıldandı Cahit. "Demek yine başladı. Birkaç gün içinde yeni cinayetler de işler o Allahsız."

Tülay yeniden araya girdi. "Fakat bu son cinayette değişik bir yan var."

"Nasıl yani?"

"Katil ilk defa öldürdüğü kadına tecavüz de etmiş."

"Tecavüz mü? Ama daha önce öldürdüğü kadınlara saldırmıyordu."

"Doğru. Bunu ilk defa yapıyor. Bir şey daha var."

"Ne?"

"Bu sefer farklı bir bıçak kullanmış. Kadını her zaman kullandığı şişi, sustalısı ya da hançeriyle değil de, mutfakta bulduğu kasap bıçağıyla kesmiş." *-

"Neden?"

"Ne bileyim neden? Ama polis cinayet aletini saptadı. Evin bıçağı. Belli ki mutfaktan almış. Tabii her zamanki gibi parmak izi filan bulunamadı."

Nizam tekrar lafa karıştı:

"Bıraktığı şiirde de bir yenilik var."

"Nasıl bir yenilik?"

"Şiiri kadını bilgisayarında yazıp, print etmiş. Yani muhtemelen kadını öldürdükten sonra, tabii önce de olabilir. O hususu kesin bilmiyoruz."

"Bu bilgiyi de polisten mi aldınız?"

Nizam başını sallayarak tasdik etti: "Polis öyle diyor."

"Vay be! Yahu sakın bu seferki bir başkası olmasın."

"Onu da nereden çıkardın şimdi?"

"Baksanıza, bunun metodu farklı. Şiirini yanında getirme-

164

OSMAN AYSÜ

miş, kendi bıçağını kullanmamış; bizde manyak mı ararsın, belki de o katile özenmiş biridir."

"Yok canım" diye homurdandı Tülay. "Gerçi o söylediğini ben de düşündüm, ama bana kalırsa, katil bu sefer hazırlıklı de-ğildi."

"Anlamadım, nasıl yani?"

"Yanisi şu; bence katil o eve kadını öldürmek saikiyle girmedi, sonra nedense birden fikrini değiştirdi ve kadını öldürmeye kalkıştı."

Cahit suratını buruşturdu. "Mümkündür, olabilir," diye mırıldandı. "Peki polis ne diyor, yeni bir açıklama var mı?"

"Var olduğu söylenemez. Aynı nakarat, gerçekler yakında açığa çıkacaktırdan başka bir şey yok. Kadının bir zamanlar ilişkide olduğu birkaç erkek sorgulanıyor, ama bir netice çıkacağını sanmıyorum. Aralarında ünlü bir armatörle, futbolu yeni bırakmış Beşiktaşlı bir oyuncu da var. Galiba bir de tiyatro artisti varmış."

Cahit, genç kızm sıcaktan bunalmış, yorgun yüzüne baktı. "Ne yapmayı düşünüyorsun? Hâlâ meselenin peşinde koşacak mısın?"

"Gayet tabii."

Cahit başını salladı. "Desene yine canlandı bu sevda. Ne zaman vazgeçeceksin bu işten? Polisin dahi çözemediği esrarı kovalamanın yararsızlığını hâlâ anlamadın mı?"

Cahit'in bu mantığına hep isyan edeceği geliyordu Tülay'in. "Seni hiç anlamıyorum," diye söylendi. "Biz haberciyiz, meselenin peşinde koşmak görevimiz değil mi?"

"Asıl ben seni anlamıyorum; tabii ki haberin peşinde koşacağız, ama bizim işimiz orada biter, sonrası polisin görevi. Biz dedektif değiliz."

Tülay somurtarak masasına dönüp uzaklaştı. Başka bir şey

demedi. Cahit'le daha geldiği ilk günde münakaşa etmek istemiyordu. Aslında onu özlemişti. Cahit'in tatilde olduğu şu bir

Bıçak Sırtı

165

hafta içinde onu hep aramış, işteki yokluğunu hissetmişti. Sık sık tartışmalarına rağmen Cahit onun akıl hocası ve yol göstericiydi. Mesleki tecrübesinden de her zaman istifade etmişti. Tartışmak veya onu kırmak istemiyordu. Ama bu konudaki vurdumduymazlığından da şikâyetçiydi.

Cahit bir süre buruk nazarlarla kızın arkasından baktı. Tatilde gezip eğlenmesine, hoşça vakit geçirmesine rağmen, hiç aklından çıkmamıştı Tülay. Bodrum'a onunla birlikte gitmeyi çok arzulamış, hatta teklif de etmişti, ama izinleri bir türlü denk düşmemişti. Yine de Tülay'm peşinden gitmedi, Nizam'ın masasının kenarına ilişerek lafladı biraz.

"Eee Nizam, daha başka ne var ne yok?"

"Hep bildiğin gibi üstat, garp cephesinde yeni bir şey yok. Eski hamam eski tas. Aynen bıraktığın gibiyiz. Asıl sen anlat, Bodrum nasıldı?"

"Tek kelime ile harika. Bol bol denize girdim."

"Darısı bizim başımıza."

Cahit, Nizam'ın masasının üstüne bir göz attı. O da Tülay'm etkisinde kalmış olacak ki masanın üstü şiirlerle doluydu. Farklı puntolarla yazılmış aynı şiirler.

"Katilin bıraktıkları mı?" diye sordu.

"Evet onlar."

"Niye bu kadar çok print ettin?"

"Bilmiyorum, belki gözüme bir şey çarpar diye."

"Ne çarpacak ki?"

Omuzlarını silkti Nizam. "Keşke bilebilsem. Belki gizli bir anlam ya da hepsinde müşterek bir nokta..."

Cahit sırtarak sordu: "Ama bir şey bulamadın, değil mi?"

"Ne yazık ki bulamadım."

"Ben ne şiirden ne de şairlerden anlarım bilirsin. En son şiir kimden demiştin?"

"Ahmet Muhip Dıranas'tan."

"İsmi yabancı gelmiyor."

166

OSMAN AYSÜ

Cahit'in şiire bu denli ilgisiz kalışına ve bilgisizliğine bıyık altıdan gülümsedi Nizam.

"Ya diğerleri kimindi?" diye sordu Cahit.

"Bu ani ilgi niye üstat, hayrola?"

Nizam entel tavırlarıyla zaman zaman çevresindeki kişilere üstat, diye hitap etmeyi alışkanlık haline getirmişti.

"Sen, hele bir hatırlat bana."

"Yaşar Nabi, Özdemir Asaf, Metin Eloğlu ve Ziya Osman Saba'nın."

Cahit isimleri dinledikten sonra dudak büktü. "Senden bir ricada bulunabilir miyim?"

"Tabii... Ne istiyorsun?"

"Şunlardan birer fotokopi de benim için hazırlar mısınız?"

Nizam garipseyerek arkadaşının yüzüne baktı.

"Hayrola, ne yapacaksın şiirleri?"

"İnceleyeceğim."

Nizam tekrar gülümsedi. "Bunun senin ihtisas sahan olduğunu sanmıyorum."

"Haklısın. Ne var ki, içimden bir ses meselenin çözüm noktasının hâlâ bu şiirlerde toplandığını söylüyor" diye mırıldandı...

***

Mesainin bitiş saatine doğru Cahit bir ara Tülay'a yaklaştı. Yüzüne munis ve sokulgan bir ifade vererek, "Pederin arabası bugün bende, beraber dönelim mi?" diye sordu.

Tülay aralarındaki anlamsız soğukluğun daha fazla uzamasını istemiyordu, ama önemsemezmiş gibi yaparak, "Olabilir," dedi. "Benim için hava hoş."

"Seni özledim" diye fısıldadı genç adam.

Tülay başını önündeki kâğıtlardan kaldırarak ona baktı. Yüzündeki ifade nötrdü; ne bu yaklaşma teşebbüsünden memnun olmuş ne de bozulmuştu.

"Yaa, öyle mi?" dedi kısaca.

"Evet. İnan bana bu bir hafta hep seni aradım."

Kız yine de onun damarına basmaya çalıştı.

"Ben de. Soracağım o kadar çok şey çıktı ki. Ne de olsa sen buradaki en tecrübeli haber elemanı sayılırsın."

"Ben onu kastetmedim."

"Ya neyi kastediyorsun?"

"Anlamazlıktan gelme. Ben seni farklı şekilde özledim."

"Nasıl yani?"

"Varlığını, sesini, koşuşturmanı, sevecenliğini, insanlığını kısaca seni işte..."

"Allah Allah. Bense deniz, içki, Bodrum'daki kızlarla hoşça vakit geçirdiğini, bizleri aklının köşesinden bile geçirmedini sanıyordum."

"Yapma Tülay! Senin hakkında neler düşündüğümü biliyorsun."

"Yoo, hiçbir fikrim yok. Ne düşünüyor muşsun hakkımda?"

j_

"İzin ver de, sana bu akşam anlatayım. Eve biraz geç dön-sen olur mu?"

Tülay biraz düşünür gibi yaptı.

"Olabilir. Zaten hemen eve gitmeyeceğim."

"Başka bir projen mi vardı?"

"Yeniköy'e gitmek istiyordum. Şu öldürülen kadının sokağına."

Cahit biraz bozular gibi oldu. Bu akşam işle ilgili bir konuda düşünmek istemiyordu. Fakat kız alınmasın, yeni bir tartışma konusu çıkmasın diye, alttan aldı.

"Tamam" dedi. "Araştırmanı yaptıktan sonra deniz kenarında bir yerde yemek yeriz."

"Davet mi bu?"

"Evet."

"Alman usulü mü?"

OSMAN AYSÜ

"Hayır. Paralar benden. Tatile çıkarken çektiğim avanstan hâlâ geriye kalan bir şeyler var. Onunla idare ederiz."

"Çok iyi olur. Çünkü Boğaz'da yemeğe ayıracak param yok. Malum ay sonu."

"Ayıp ettin, bu gece bendensin."

Tülay nihayet gülümsedi. Cahit aradaki buzların eridiğini anlamıştı. Aman Allahım bu gülümsemeyi ne kadar özlemişim, diye geçirdi içinden. Ama kıza bunu söylemedi. Nasıl olsa bu gece çok şey anlatacaktı.

***

Yeniköy'e vardıklarında saat 19.30 olmuştu ve bunaltıcı sıcak hâlâ bütün şiddetiyle devam ediyordu. Cahit arabayı kızın işaret ettiği hafif toprak bayırın altına çekti. Motoru stop ettirirken, "Hangi ev?" diye sordu Tülay'a. Kız işaret parmağıyla evi gösterdi.

"İşte, şu ikinci kat."

"Pek yeni bir binaya benzemiyor."

"Sen bir de içini gör. Nefis döşenmiş. Muhteşem. Harika da manzarası var. Deniz ayaklar altında."

Cahit pek önemsemedi. Aklı öldürülen kadından ziyade Tülay'daydı. Bu akşam ona âşık olduğunu itiraf edecekti. Bu hal ilk defa başına geliyordu ve duygularını açıklamada da zorlanacağını hissediyordu.

"Ne yapacaksın burada?" diye sordu. "Konuşacağın biri mi var?"

"Hayır, yok," dedi kız.

"Niye geldik öyleyse?"

Tülay bir süre iç çekerek sustu. Sonra "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "İnan bilmiyorum. Sakın bana gülme, ama içimde bir his var. Evet, beni buraya çeken bir duygu. Dün gecedeki gibi içim içime sığmıyor."

Bıçak Sırtı

169

Cahit anlayış göstermeye çalıştı.

"Seni anlayabilirim, bazen bana da olur. Bir içe doğuş gibi, değil mi? Sanki hiç ummadığın bir şeyi bulacağına inanmak ya da beklemediğin bir olayla yüz yüze gelmeyi beklemek gibi bir his."

"Evet, aynen öyle."

Kız kapıyı açıp arabadan çıktı. Cahit de arkasından. Bir süre yan yana cinayetin işlendiği daireyi uzaktan seyre başladılar. İkisi de konuşmuyorlardı. Tam o sırada bayırın üstünde şakalaşarak konuşan çocukları fark ettiler. Kendi aralarında gülüşerek tartışıyorlardı. Cahit gençlerin dikkatle kendilerini süzdüklerini fark etti. O arada içlerinden biri yerinden kalkarak yuvarlanır gibi koşar adım bayırdan aşağıya indi. Ürkek bir ifadeyle, "Siz gazetecisiniz, değil mi?" diye sordu. Tülay, "Evet," diye başını salladı.

"Sizi anımsıyorum," diye devam etti çocuk. "O günkü kalabalığın içinde siz de vardınız, ben gördüklerimi unutmam."

Genç kız gülümsemekle yetindi. Ama içindeki o garip etkilenme hızlanmıştı, sanki her an beklediği önemli şey olacaktı gibi bir hisse kapıldı.

"Bize bir şey mi söylemek istiyorsun?" diye sordu. Yaklaşık on beş, on altı yaşlarında görünen çocuk kızardı. Bayırın tepesinde gülüşerek onları seyreden arkadaşlarına kısa bir nazar attı.

"Evet," diye fısıldadı. "Ama çekmiyorum."

"Neden?"

"Bana inanmamanızdan korkuyorum. Şu gördüğünüz arkadaşlar da bana pek inanmadıkları için gülüyorlar zaten."

Tülay, oğlana dikkatle bakarak mırıldandı.

"Hele bir anlat bakalım, inanıp inanmamayı sonra düşünürüz."

Oğlan bir yutkundü; aklından geçeni söylemekte kararsız gibiydi. Sonra ezile büzüle, "Ben onu gördüm," diye söylendi.

170

OSMAN AYSÜ

"Kimi gördün?"

"Meral Hanım'ı öldüren kişiyi."

"Öyle mi?"

"Yemin ederim. Bana inanmazsanız Ziya da şahidimdir."

"Ziya da kim?" diye sordu Tülay.

"O gece birlikte beklediğimiz arkadaş."

Konuşmanın bu safhasında Cahit araya girdi.

"Evlad, sen şu işi başından doğru dürüst anlatsana. O gece ne bekliyordunuz? Yani cinayetin işleneceğini biliyor muydunuz?"

"Hayır... Hayır efendim. Onu söylemek istemedim... Yani..."

Çocuk birden kızarmıştı. "Biz..." diye kekeleyerek devam etti. "Uyuyamamıştık o gece... Hava çok sıcaktı. Ziya ile şu bayırın üzerinde oturuyorduk. Meral Hanım'ın dairesinin bütün ışıkları yanıyor. Oraya bakıyorduk... Anlarsınız ya..."

Cahit meseleyi çakar gibi olmuştu.

"Yani evi röntgenliyor muydunuz?"

Çocuk daha da kızardı. "Öyle de denebilir."

"Bu işi hep yapar mısınız?"

"Hayır, efendim... Lütfen öyle düşünmeyin, biz röntgenci değiliz. Ama Ziya'nın anlattığı o hikâyeden sonra ben de me-raklanmıştım. Belki onun gibi fırsatı yeniden yakalıyor, diye düşünüyorduk."

"Ne fırsatı bu?"

Çocuk başını önüne eğdi, hemen cevap veremedi yine, sıkılır gibi oldu.

"Ziya bir gece Meral Hanım'ın evinde çırılçıplak görmüş, hem de perdeler ardına kadar açıkken. Ziya, şimdi şu arkadaşların oturduğu bayırın tepesinde tek başınaymış. Göz göze gelmişler, ama Meral Hanım hiç oralı olmamış. Yani Ziya'nın kendisini seyretmesine izin vermiş. Ziya bu hadiseyi bize hep anlatıp dururdu. Önceleri ona inanmamıştık, ama o yeminler edip duruyordu."

Bıçak Sırtı

171

Araya giren Tülay sordu: "Kim bu Ziya? "Namlı Apartmanı'nın kapıcısının oğludur." "O da şu oturan arkadaşlarının arasında mı?" "Hayır efendim. Dün Sivas'taki köyüne gitti." "Devam et," dedi Cahit. "O gece de Meral Hanım'ı çıplak gördünüz mü?"

"Görmedik efendim. Ama o adamla evine gelişlerini ve arabadan çıkışlarını gördük. O sırada Ziya'yla bu sokaktaydık. Ziya heyecanlandı, geceleyin beklersek, belki öyle bir sahneye şahit olabileceğimizi söyledi. Ben de merak ettim ve bekledik. Gece ikiye doğru evin bütün ışıkları yanarken o adam evden ayrıldı. Meral Hanım'ı o adam öldürmüş olmalı. Buna eminim."

Tülay sabırsızlıkla sordu: "O adamı bize tarif edebilir misin?"

"Tabii," dedi çocuk. "Sırtında gri bir elbise vardı. Gömleği beyazdı, kravat da takıyordu. Çenesinde de top bir sakal vardı. Boyu da sizinki kadardı veya biraz daha kısa."

Tülay'la Cahit bakıştılar. Çocuğun tarifi katilin eşkâline uyuyordu.

Tülay, "Adın ne senin, bakayım?" diye sordu.

"Ömer, efendim."

"Okuyor musun?"

"Orta sonda."

"Sen de bu sokakta mı oturuyorsun?"

"İki sokak aşağıda efendim. Ben, Nur Bakkaliyesi'nin sahibinin oğluyum."

"Peki bunları polise anlattınız mı?"

Çocuk yeniden hafifçe utanarak kızardı.

"Anlatamadık efendim. Ziya'yla çok düşündük, ama utandık."

"Neden?"

"Yapmayı planladığımız şey, ayıp gibi geldi bize. Ailelerimiz öğrenirse bize çok kızarlar diye düşündük."

172

OSMAN AYSÜ

Cahit oğlanı süzdü dikkatle. "Ama bize anlatıyorsun."

"Ben iki gecedir uyuyamıyorum. Çok rahatsızım. Televizyonlardan durumu takip ediyorum, bu ünlü şair katılmış. Ne polise, ne de aileme durumu açıklayamıyorum. Ama mutlaka bunu birine söylemek zorundaydım. Sizler gazeteciymişsiniz, bir yolunu bulup bunu yazmalısınız."

Cahit oğlanın sırtını okşayıp ona moral verdi. Aslına bakılırsa çocuk yeni ve bilmedikleri bir şey söylemiyordu. Katil'in eşkâli zaten onlarca malumdu.

"Tamam," diye mırıldandı genç adam. "Biz bir yolunu bulur, katilin tarifini polise bildiririz, sen meraklanma."

Çocuk rahatlamış gibi, "Teşekkür ederim," dedi. "Buna çok sevindiririm."

Sonra arkasını dönüp tam arkadaşlarının yanına doğru ilerleyecekken birden duraladı. "Haa, bir şey daha var?" "Nedir o?" diye sordu Tülay. "Adam Çengelköy'de oturuyor."

İki genç birden taş kesildi. Heyecanlanarak göz göze geldiler. Tülay'm nutku tutulmuş gibiydi. İlk toparlanan Cahit oldu. "Nereden biliyorsun?" "Adam söylerken işittim."

Cahit çocuğun kolunu kavrayıp sıktı kontrolsüzce. "Anlat, kime söylerken?"

Çocuk gazetecilerin bu ani tepkisinden afallamıştı. Önce huylanır gibi oldu, bu son cümleye neden böyle bir reaksiyon gösterdiklerini anlayamamıştı, sonra konuştu.

"Sanırım saat iki civarında evden çıktığında önce sokağı gözleriyle taradı. Tam o sırada boş bir taksi sokaktan geçiyordu.

El ederek arabayı durdurdu, içine atlarken, "Çengelköy'e çek" dediğini işittik Ziya'yla. Biz de orada oturduğunu düşündük."

Cahit çocuğun kolunu bıraktı. Sırtını tekrar okşadı.

Bıçak Sırtı

173

"Tamam evlat, tamam. Hadi artık gidebilirsin," dedi.

Kireçburnu'ndaki ufak balıkçı lokantasına oturduklarında ikisi de durgundular. Neden sonra Cahit sordu: "Ne diyorsun bu habere, katilin oturduğu semti öğrendik mi sence?"

"Bilmiyorum" diye mırıldandı genç kız.

"Neden?"

"Oğlanın anlattıklarına göre inanmıştım, ama şimdi beynimde ciddi kuşklar oluştu."

"Nasıl yani? Çocuk sence yalan mı söylüyor?"

"Olabilir. Belki de hayal gücü fazla çalışan bir delikanlıdır. Bazı tutarsızlıklar hissediyorum."

"Yapma Tülay! Niye öyle düşünüyorsun? Katilin eşkâlini tam olarak vermedi mi? Çenesindeki sakalına kadar anlattı. Bu tafrif de hayal gücü olamaz ya. Adamın sakallı olduğuna dair ne televizyonlarda ne de basında tek kelime yazılıp söylenmedi. Çocuk nereden bilecek?"

Tülay rahatlamamıştı.

Bir yudum aldığı şarap kadehinin üzerinde parmaklarını dolaştırırken mırıldandı.

"Yine de bana ters gel'en bir nokta var."

"Nedir o?"

"Kabul etmeliyiz ki katil çok zeki bir adam. Bunca işlediği cinayete rağmen en ufak bir açık vermedi. Cinayet mahallerinde en ufak bir iz bırakmıyor, bulunanlar da işe yaramıyor."

"Eee?"

"Şimdi bir düşün, sen katil olsan, cinayet işlediğin evin kapısından çıkar çıkmaz orada duran bir taksiye atlayıp evine gider misin? Hem de gecenin iki buçuğunda? Akıllı bir adam bunu yapmaz, asla yapmaz."

"Neden? Şoför onun katil olduğunu nereden bilecek?"

174

OSMAN AYSÜ

"Hiç düşünmeden konuşuyorsun Cahit. Şoför de insan, ertesi gün cinayeti öğrenince polise ihbar etmez mi? Ben dün gece tam cinayetin işlendiği saatte o sokaktan bir adam alıp Çengelköy'deki şu adrese götürdüm, diyemez mi?"

Cahit omuzlarını silkti.

"Evet, bu da bir olasılık," demek zorunda kaldı.

"Hem de çok kuvvetli bir olasılık. Bence o katil bu riske girmez."

"Yani sence çocuk yalan mı söylüyor?"

Tülay düşünceli bir şekilde homurdandı:

"Mümkündür."

Kızın neşesi öylesine kaçmıştı ki, Cahit onları asıl buraya getiren konuyu açıp açmamakta kararsız kaldı. Hep böyle olurdu zaten, ne zaman bu hayati konuyu açmaya kalkışsa mutlaka bir engel çıkardı karşısına. Kız bu gergin ruh hali içindeyken konuşamazdı. Cahit'in aşk hikâyesi başka bir bahara kalacaktı

anlaşılan.

Neşesi kaçmış bir şekilde bardağındaki şarabı yudum-

ladı...

3

1 ÜLAY elini Nizam'm masasına vurarak keyifle gülümsedi.

"Sana bomba gibi bir haberim var. Tahmin et bakalım" dedi.

Nizam bir süre kızın kara gözlerinin içine baktı. Gerçekten de neşeli ve heyecanlı görünüyordu. O da gülümsedi. "Neyle ilgili? Yoksa yeni bir zam haljeri mi işittin?"

"Yok canım zam filan değil... Daha heyecan verici bir şey."

Nizam koltuğuna yaslanıp, sakalını sıvazladı, düşünmeye başladı.

"Ne olabilir ki?" diye mırıldandı. Yoksa başka bir kanalda iş mi ayarladın kendine?" "O da değil."

"Korkarım tahmin edemeyeceğim. Neymiş bu heyecan verici haber?"

"Katilin oturduğu semti öğrendik."

Nizam şaşırarak gözlerini kırptırdı.

"Kimden?" diye sordu. "Polisten mi?"

"Yok yahu!" diye mırıldandı Tülay. "Onlar henüz bizim kadar hızlı değiller. Hiç tahmin edemeyeceğin bir kişiden. Ufak bir çocuktan. Olay gecesi katilin apartmandan çıktığını gören bi- ri var."

176

OSMAN AY SU

il

Nizam şaşkın şaşkın genç kızın yüzüne bakmaya devam

etti.

"Ciddi mi söylüyorsun? Peki niye polise bildirmemiş?" "Utanmış da ondan."

Nizam hâlâ pek anlamamıştı anlatılanı. "Ne utanması?" diye mırıldandı.

"Meğer kadını dikizliyorlarmış; yani senin anlayacağın ufak, çapkın röntgenci bunlar." "Nasıl buldun bu çocuğu?" "Biz bulmadık, çocuk bizi buldu." "Yok yahu! Cahit'le mi gitmiştiniz?" Genç kız başını salladı.

"Niye bana haber vermediniz? Ben de gelirdim." Tülay hafifçe kızardı, asıl gidiş sebeplerini Nizam'a söyleyemezdi.

"Ani bir karar aldık," diyebildi sonunda. "Dün babasının arabasıyla gelmişti, ona Yeniköy'e gideceğimi söyledim, o da ben götürüyüm seni dedi. Atlayıp gittik."

"İyi de orada ne bulacağını umuyordun?" "Sorma, orası biraz karışık. İçime bir his doğdu. Bir tür hissikablelvuku. Eskiler böyle derler, değil mi?" "Boş ver, ben böyle şeylere pek inanmam." "Ama bak, gidişimiz isabetli olmuş. Tanrı karşımıza o çocuğu çıkardı."

"Yalan söylemediğini ne biliyorsun? Uydurmuş da olabilir."

Tülay'm gülen yüzü birden asıldı. "Evet, maalesef böyle bir ihtimal de var. Fakat bize katilin tam bir tarifini yaptı. Gri elbise giydiğini, sakallı olduğunu filan. Yani inandırıcıydı." Nizam

piposunu yaktı. "Peki katil nerede oturuyormuş?" "Çengelköy'de." Nizam hâlâ şaşkın şaşkın kıza bakıyordu.

Bıçak Sırtı

yjj

"Garip" diye fısıldadı. "Çocuk bunu nereden öğrenmiş?"

"Adam taksiye binerken şoföre söylemiş. Oğlan da işitmiş."

"İlginç" diye mırıldandı Nizam.

"O kadar da değil" dedi Tülay. "Benim hâlâ bazı kuşkularım var."

"Ne tür kuşkular?"

Kız başını iki yana salladı. "Katilin böyle bir gaf yapacağını düşünemiyorum. Bunu Cahit'e de söyledim. Herifin zeki biri olduğu muhakkak. Bu kadar basit bir hata yapmaz o. Şimdiye kadar arkasında tek bir iz bırakmadı. Şoförün mutlaka konuşacağını, en azından şüphelenip polise başvuracağını düşünür. Galiba bu noktada çocuk yalan söylüyor."

Nizam piposundan birkaç nefes çaktı arka arkaya.

"Hiç belli olmaz," diye mırıldandı. "Bir beyin ne kadar işlek olursa olsun, mutlaka bir yerde hata yapacaktır."

"Ama böyle bir hata değil."

Nizam tekrar düşünmeye başladı.

"Haklısın," dedi sofunda. "Bu büyük bir gaf. Yapmaması lazım."

"Dün gecedan beri düşünüp duruyorum da bir yandan; çocuk onun eşkâlini doğru verdiğine göre, niye durup dururken Çengelköy konusunda yalan söylesin, niye bizi yanlış yönlendirsin, bir anlamı var mı?"

"O da doğru ya," diye mırıldandı Nizam. "Yalan söylemesi için bir neden yok. Peki ne yapmayı düşünüyorsun şimdi?"

"Dün gece aynı şeyi Cahit de sordu. Niyetim bugün bizim haber servisi müdürüyle konuşmak. Haber saatinde özel bir bölüm ayırsın bizim habere; tüm bildiklerimizi açıklayalım. Ka-til'in eşkâlini verelim, Çengelköy'de oturduğunu söyleyelim. Bu kadarı bile sansasyon yaratmaya yeterli. Reyting alacağına eminim. Bu cinayetle şair katil birden yine gündeme çıktı. Herkes ondan bahsediyor, ama ne gazetelerde ne de televizyonlarda dişe dokunur tek doğru haber yok."

178

OSMAN AYSÜ

Cahit düşünceli bir şekilde piposunu çekiştirdi, biraz dur-gunlaştı.

Tülay, "Ne o? Fikrimi beğenmedin mi? diye sordu.

"Beğenmesine beğendim de, şu Çengelköy konusunda dikkatli olmalıyız. Kamuoyuna doğruluğuna kesin emin olmadığımız haberleri vermek sence yanlış değil mi? Şayet gerçek değilse, bizi tefe alırlar, güven de yitiririz."

Tülay masaya yaslanıp düşünmeye başladı. Nizam doğru söylüyordu.

"Ama biraz acele etmemiz lazım," diye homurdandı. "Eminim ki meselenin peşinde koşan bir yığın haberci vardır. Gündemin baş sırasını koruyan bu konuda atlamak istemem. Senin bir önerin var mı?"

"Şu taksi," dedi Nizam. "Onu araştırmalıyız. Belki o civarın taksisidir. Mesela oradaki duraklardan birine aittir. O zaman bulmak kolaylaşır. Bırak, onu da ben araştırayım. Haber müdürüyle konuşmayı bir gün ertele. Yarın sana bir haber ulaştırırım."

"Ya Yeniköy'de çalışan bir taksi değilse?"

"O zaman meseleyi yeniden bir değerlendiririz. Ama işin aslını araştırmadan katilin oturduğu semt hakkında yer belirtmek doğru değil sanırım."

"Pekâlâ... Haklı olabilirsin. Sana yarına kadar mühlet."

"Tamam, anlaştık. Öyleyse ben doğru Yeniköy'e gideyim şimdi."

Nizam yerinden fırlarken, genç kız, "Bol şanslar," diye mırıldandı arkasından.

***

O gün olaysız geçti.

Akşamüstü bir ara Cahit, Tülay'a yaklaşıp, "Bizim Üşü-tük'ü gördün mü?" diye sordu. "Bütün gün göremedim kendisini."

Bıçak Sırtı

179

"Bugün zor bir görevi var onun. Yarma kadar göremezsin."

"Nereye gitti?"

"Yeniköy'e."

"Ne işi var orada?"

"Şu katili Çengelköy'e götüren taksiyi araştıracağız."

"Üşütük mü araştıracağız? Boş versene sen! İyi çocuk, hoş çocuk, ama haber elemanı olacak kişi değil o. Yanlış bir iş seçmiş kendine; keşke öğretmenlik filan yapsaydı"

"Niye öyle söylüyorsun Cahit, aslında çok kültürlü bir insan. Gerçi biraz kasıntı ve fazla havalarda, ama..."

"Eee, aması da ne? Yahu şu şiirlerden bile bir şey çıkaramadı, üstelik edebiyat fakültesi mezunu, ben oradan mezun olsaydım mutlaka bir şeyler bulur, katilin mesajını algıladım."

Tam o sırada Tülay'ın cep telefonu çalmaya başladı. Kız telefonu açtı. Cahit karşısına geçmiş onu seyrediyordu.

"Evet Nizam... Taksiyi buldun mu?"

Cahit heyecanlanarak dinlemeye başladı. Tülay'ın yüzündeki ifadeden Nizamim bir şey beceremediğini anlamıştı; pek de şaşmadı, zaten işneyle kuyu kazmak gibi bir işti bu.

"Hayır," dedi Tülay. "O çocuğu sormayı akıl edemedim heyecandan. Oğlanın adı Ömer. O civardaki Nur Bakkaliye-si'nin sahibinin oğluymuş, ararsan bulursun. Genellikle oralarda takılıyor çocuk. Tamam oldu. Yine ara beni." Telefonu kapattı kız.

"Yeniköy'deki bütün taksi duraklarını aramış. Ama netice menfi. Sanırım o taksi Yeniköy'den değil diyor. Muhtemelen şehrin başka bir yerinden Yeniköy'e, o sokağa müşteri getirmiş, semte yabancı bir şoför. Herhalde katili alıp gitti. Şimdi benden o çocuğu sordu."
"Neden?"

"Belki taksinin plaka numarasını almıştır, diye." "Hiç umutlanma... Oğlan arabanın plaka numarasını niye alsın ki? O saatte bir cinayet işlendiğini dahi bilmiyordu."

180

OSMAN AYSU

"Hiç belli olmaz," diye mırıldandı Tülay. "Cin gibi bir oğlandı. O yaştaki çocuklar bazen saçma sapan şeylere dikkat ederler. Adamdan huylandığı için belki..."

"Ümide kapılma. Bence bu iş yatar."

Aslında genç kız da öyle düşünüyordu, ama hırsından bunu açıkça söylemedi...

***

Ertesi sabah Nizam servise gelir gelmez Tülay yanına koştu.

"Çocuğu buldun mu?"

"Buldum, ama ne yazık ki çocuk taksinin plaka numarasına hiç bakmamış. Şoförle de ilgilenmemiş. Haklı olarak o an bütün dikkatini adam, çevirmiş."

"Hay aksilik!" diye homurdandı Tülay.

"Çocuğu suçlayamayız. Nereden bilebilirdi ki o an arabaya binen adamın katil olduğunu? Akıllı bir oğlan. Herhangi bir şey öğrenirse veya hatırlarsa beni arayacak. Ona cep

telefonumun numarasını verdim."

"İyi etmişsin."

"Üzgünüm, ama ondan bir sonuç alacağımızı sanmıyorum. Zaten çocuk biraz ürktü. Ailesinin de olayı öğrenmesinden korkuyor. Malum ya işin içinde bir de röntgencilik var."

"Biliyorum," diye söylendi Tülay.

"Şimdi ne yapacaksın? Haberi hazırlayacak mısın?"

"Herhalde. Aksi halde haber esprisini kaybedecek."

"Çengelköy'den de bahsedecek misin?"

"Henüz karar veremedim," diye homurdanan kız masasına doğru uzaklaştı.

4

İjAKALLI katil o gece saat bire kadar yatmadı.

Çok yorgundu, açık pencereden akseden yaz yağmurunun sesi de uyku getirmeliydi, ama uyuyamıyordu bir türlü. Yatağında sırtüstü uzanmış, bir tavana, bir de karanlık bahçedeki manolya ağacının yapraklarına bakıyor, yağmurun tıptırlarına kulak veriyordu. ;

Bu gece hep o kadirü düşünmüştü. Meral Arıkan'ı...

Çok hazırlıksız karşılaşmış, bazı hatalar yapmıştı. Onu öldürdüğüne pişmandı. Gözleri, sesi, gülümseyişi, esrarengiz tavırları ve görünüşü harikaydı. Uzun zamandır ilk defa içindeki cinselliği uyandırmıştı. Kadının tek hatası kendisini küçük görüp aşağılamasıydı. Bunu asla yapmayacaktı; öyle davranmasa belki şimdi hayatta olabilirdi.

Düşünceleri yavaş yavaş geçmişe kaydı katil'in. Sık sık olurdu bu. Hem de çok kolay, hatta bazen en olmayacak yerlerde. Hatırlamak, katil için tek hedefli bir yoldu sanki. On dört yaşındayken yaşadığı o yaz gecesini... Tıpkı bu gece gibi sıcaktan kavrulurken, birden hava bulutlanıp bardaklardan boşanırcası-na bir sağanak bastırmıştı. Uyuyamamasının bir nedeni de buydu galiba. Anıları onu geçmişe sürüklüyordu. Karanlık bir dünyanın daha da karardığı, bildiği her şeyin yalan çıktığı, umutla-

182

OSMAM AYSÜ

rın öldüğü, korkunç bir kader korkusunun ayrılmaz yoldaşı olduğu o geceye.

Ürpererek anımsadı katil. On dört yaşındaydı ve temmuzun tam ortasıydı. Hava sıcak ve nemliydi. Ufak müştemilattaki odasında üstüne bir çarşaf çekmiş uyuyordu. Pencereyi hava girsin diye açık bırakmıştı. Gayet iyi hatırlıyordu, o gece rüyasında altı yıl önce ölen annesini görmüştü. O kibar, ince, hassas ve duygulu kadının rüyasına taşıdığı sevinç ve huzuru anımsıyordu. Her şey ne kadar güzel, huzur dolu ve ilerde yaşanacak kâbuslardan uzaktı o sıralar. Oysa yaşamını değiştirecek olaylar o sıcak ve ıslak temmuz gecesi başlamıştı. İster istemez o geceyi yeniden yaşıyordu. Çok güçlü bir yerçekimine kapılmış gibi hızla yıllar

öncesine gidiyordu...

Önce hep karga seslerini hatırlardı. Açık penceresinin hemen üzerinde olmalıydılar. Çıkardıkları sesleri yıllar sonra bile duyuyormuş gibi yatağında doğruldu. Yağan yağmur altında bahçeye baktı. Karanlık ve sessizlik vardı. Bir de yağın yağmurun manolya ağacının kaim yapraklarında yarattığı şıpırtılar.

Sakallı adam başını pencereden dışarıya uzattı. Biliyordu, az sonra o çığlığı duyacak, yüreği güm güm atmaya başlayacaktı. Tıpkı yıllar öncesi duyduğu gibi.

Kargalar bağrıışmaya, o bet seslerini etrafa yaymaya girişmişlerdi işte. Tiz, çatlak ve sevimsiz feryatlar. Katil adeta trans haline geçiyordu. Kulaklarını dikti ve duymayı hiç istemediği o asıl çığlığı bekledi.

Sonunda duyar gibi oldu.

Bu yeni ses ince ve karanlıktı. Yaz gecesinde, uzak bir yerden gelen kırılğan bir korku ve dehşet çığlığıydı. Sakallı adam gözlerini kısıp bahçenin ucundaki ahşap köşke baktı. O gece de böyle bakmıştı uzaktaki köşke bir müddet sessizce.

Dinledi tekrar.

Çığlık yine geldi. Bu sefer daha kısa, ama daha acıklı, o nedenle de daha delici...

Bıçak Sırtı

183

Bu yalnızca geçmişi yeniden yaşamaydı. Katil, haziran ayının sonunda olduğunu, ama kesinlikle temmuz henüz girmediklerini ve gerçekte o çığlıkların atılmadığını çok iyi biliyordu. Elinde olmayan, o çığlıkları duymayı engelleyememesiydi...

Titremeye başladı. Yapabileceği bir şey yoktu. Senelerdir bu böyle oluyordu. Doktorlar tıp dilinde buna nöbet diyorlardı. O garip ve tiz sesler bir süre daha beyninin içinde yankılanıp duracaktı. Sakin, yumuşak ve sevecen benliği ağır ağır değişecek, amansız ve nefret dolu, hırs, zulüm ve intikam dolu vahşi kimliğine dönüşecekti. Yaşadığı toplumun koskoca bir öldürme alanı olduğunu biliyordu. Burası yasaların en acıma-sızlarıyla yönetilen bir dünya idi. Nice geceler bu trans halinde çakal sürülerinin av kovalarken attıkları çığlıkları duyar, sonra avlarını parçalarken coşkularını dinler gibi olurdu. Oysa sakallı adam, hayatı boyunca gerçek bir çakal dahi görmemişti.

Pencereden köşkün karanlık bahçesine bakmaya devam etti.

İ

Yağmur devam ediyordu, parçalanan avdan yükselen çığlıklar da... Bunlar zayıf kurbanların, güçsüz çırpınışlarının yankılarıydı. Sanki bahçe, sayısız çekingen yaratıkla doluydu ve ölümü bekleyerek yaşıyorlardı. Onları göremiyordu katil, ama onların korkusunu hissediyordu.

Birdenbire gece çok sessizleşti. Yaz sağanağı kesiliverdi aniden. Şıpırtılar durdu.

Çığlıklar da duyulmaz oldu. Gökteki kara bulutlar dağıldı, yıldızlar sert birer ışık noktası

olarak yeniden yerlerini aldılar. Mehtap gözüktü. Ay ışığı sanki bir tuale sürülmüş boyaydı. Karşısındaki manzara berraklaşıyordu. Ağaçlar, bahçedeki çiçekler, ilerdeki Boğaz'ın akıntılı serin suları çeşitli mavi ve lacı-vertin kristalize gölgeleriydi ve buzlar kadar kırılğan görünüyordu gözlerine. Hava sıcak olmalıydı, ama o ürperiyordu.

Bu geceki nöbet sakın geçeceğe benziyordu.

184

OSMAN AY SU

Soluğunu ayarlamaya çalıştı, derin derin nefesler aldı. Bazen böyle kolay geçiştirdiği de olurdu. Titreyerek ve yavaşça pencereyi kapadı, arkasına döndü, yatağına yürüdü.

Ama birden, garip bir inkâr tutumuna büründüğünü fark etti. Yorgunluğu fiziksel değil, psikolojikti. Uyumaya ihtiyaç duymuyor, uyumayı kendi istiyordu. Uyku bir kurtuluştu...

Titremesi üşüdüğünden değildi, hava deminkinden de sıcaktı.

Korkudan titriyordu.

Neyin korkusu? Aslında kaygılarının kaynağını hiçbir zaman tam teşhis edememişti. Daha önceki yıllarda görüldüğü o şarlatan doktorlara da inanmıyordu. Abuk subuk şeyler söylemişti onlar. Hiç inandırıcı olmayan kelimeler kullanmıştı hep. Çözemediği Latince bir yığın laf...

Kulaklarını dikti.

Az önce işittiği çığlıklar yine başlamıştı.

Duyduğu sesin her zamanki vahşi çığlıklardan olmadığını biliyordu. Zihninde çınlıyordu. O buz gibi ses, ona daha önce de duyduğu bir şeyi hatırlatıyordu. Ama neyi, ne zaman ve nerede? Hatırlayamıyordu bir türlü... O ses zihninde yankılandıkça kalbinin çırpmış da hızlanıyordu...

Yatmayı, sesi unutmayı, kafasındaki her şeyi silmeyi istiyordu.

Ama bunu beceremeyecekti...

Üzerinde yalnızca külotu vardı, hemen blucinini ayağına çekti. Bir kere eyleme karar verince, artık inkâr da, uyku da hiç çekici gelmemeye başlardı.

Yıllar önceki o geceyi yeniden yaşıyordu sanki. O gece de müstemilattan aynen böyle çıkmıştı dışarıya. "Tanrım!" diye inledi katil. Bir hatırlayabilseydi sonra olanları... Doktorlar da çok çalışmışlardı onu geçmişine götürmeye, psikanaliz seansları diyorlardı buna. Ama başarılı olamamışlardı...

O gece tüm erkek çocukların tanıdığı geceyarısı serüveni

Bıçak Sırtı

185

duygusu vardı içinde... bir de korkunç gerçek... henüz bildiğinin farkında olmadığı gerçek...

Kaldığı müstemilattan dışarı çıkmak istedi. Beynindeki sorunun cevabı o eski köşkte olmalıydı. İçinden bir ses öyle söylüyordu. Gerçekle yüz yüze gelmenin korkusuna rağmen müstemilatın kapısını açtı. Eşikte mihlanıp kaldı. Bahçeye adımını atamıyordu.

Yüzüne rutubet ve ıslaklık çarptı. Şaşırdı da. Az evvel yaz yağmurunun dindiğini sanıyordu. Karanlıkta bile manolya ağacına giden yolda oluşmuş suları görüyordu. Zamanı tayin edemedi, on beş yıl öncede miydi, yoksa bugünü mü yaşıyordu? Gördüğü her şey dalgalanmaya başlamıştı. Bahçeye adımını atmadığı halde, şimdi kendini köşkün ilk katında mermer avluda görür gibiydi. Yere baktı, üzerinde kıvrım kıvrım desenler bulunan pahalı Acem halısını fark etti. Bu yağmurda çıplak ayaklarının çamurlu olması gerekirdi, oysa ayakları kupkuruydu. Başını kaldırdı. Köşkün üst kat koridoruna ay ışığı dolmuştu. Duvarların ahşap kısımları pırıl pırıldı. Yüzlerce solgun, ama aydınlık şekil, sanki ayaklarının altında değil de, daha aşağılardaydı. Merdivenlerin başına doğru yürüdüğünü sanıyordu.

Köşk alabildiğine sessizdi.

Merdiven basamaklarını çıktığını değil de, indiğini fark etti. Titremesi daha da artmıştı şimdi. Buz gibi kollarını ellerinde ovalıyor, nedensiz korkusuna şaşıyordu.

Sendeledi birden, düşmemek için dengesini bulmaya çalıştı. Sol ayağının tabanı ıslak toprağa yapıştı. O zaman hâlâ müstemilatın kapısı önünde durduğunu anladı.

Silkindi, rüyadan uyanır gibi kendini içeriye attı, aceleyle müstemilatın kapısını kapattı. Koşarak yatak odasına döndü. Uyku ile uyanıklık arası geçirdiği o dakikaları beyninden savmaya gayret etti. Nöbetin geçmesini beklemeliydi ve bunun tek çaresi uyumaktı.

186

OSMAN AYSU

Yatağın üzerine attı kendisini.

Artık uyu, diye söylendi.

Dışarda yaz yağmuru dünyayı yıkıyor, arındırıyordu. Ama beynindeki bazı lekeler hiç çıkmayan türdendi. Sonunda başardı ve yorgun bedeni derin bir uykuya daldı. Ertesi sabah sıcak yaz güneşi Çengelköy'deki köşkü aydınlatırken katil hâlâ derin bir uykudaydı...

Altıncı Bölüm

1

1 EMMUZUN beşiydi o gün. Güneş batıda kaybolmak üzereydi, Beykoz koyunun derin lacivert suları, güneşin suda kırılan akisleriyle kızarmıştı. Sakallı adam, deniz kenarındaki banklardan birine oturmuş, sahilden güle oynaya denize atlayan gençlere boş nazarlarla bakıyordu. Çocuklar, yazın ve denizin keyfini çıkarıyorlardı. Çoğu da iyi yüzme bilmiyordu; kulaç atışlarından, sudaki acemice davranışlarından anlıyordu. Ekserisi Anadolu çocuğu

olmalıydı, fakir ve gariban. Bacaklarında bile mayo yerine donlar vardı.

Sakallı adam onlara hasetle baktı.

Balık kadar iyi yüzmesine rağmen senelerdir denize girmezdi. Eski İstanbullu'nun o temiz Marmara suyuna hasretinden değil, o büyük yalandan sonra denizden iğrenmesinden kaynaklanırdı suya girmeyişi.

Aklına yine birtakım anılar üşüşüyordu katilin. Düşünme-meye çalıştı. Bunun hiçbir yaran olmazdı. Durgun ve esintisiz temmuz akşamının keyfini çıkarmak istiyordu. Bu akşam avlanmaya çıkmıştı yine. Plansız, programsız. Son avı Meral An-kan'dan sonra rasgele av peşinde koşmanın kendine daha büyük haz ve heyecan verdiğini keşfetmişti. Hasta olan ruh ve zekâsının hiç de öyle olmadığını ispatlayacaktı. Bundan evvel pu-

188

OSMAN AYSU

suya yatmış vahşi bir hayvan gibi avlarının çok önceden peşlerinde koşmuş, onları incelemiş, planlar kurmuş, en uygun ortamı seçince de saldırıya geçmişti. Plan ve program kendine garanti ve emniyet sağlamıştı, ama heyecanı yoktu. Halbuki aç bir çakal, sadece karnını doyurmak insiyakiyle saldırırdı. Saldırının güvencesi olmazdı, olmamalıydı. O zaman yaptığı işin keyfini daha doyasıya yudumluyordu. O her zaman zekâsına güvenmişti. On beş yaşındaki o yağmurlu yaz gecesinden beri sekiz kişi öldürmüştü. Ve polis hiçbirinde katili bulamamış, hepsi faili meçhul dosyalar olarak arşive kalkmıştı.

Ama Karacaahmet'teki fakir çımacıdan beri artık kişilik ispatı için adam öldürüyordu. Gaye yine aynıydı, ne var ki şimdi etrafındakilere ne denli kurnaz ve zeki biri olduğunu ispat zorundaydı. Evet, bu bir zorunluluktan artık.

İçini yüksek sesle çekmese, yanına yaklaşan simitçiyi farketmeyecekti. Kavruk, esmer, zayıf ve uzun boylu satıcı, "Çıtır kıtır, akşam simiti" diye bağıyordu. Simitçiyi dikkatle inceledi.

"Neden olmasın?" diye düşündü bir an. Tam çakala göre bir avdı simitçi.

"Hey!" diye seslendi. "Bana da verir misin bir tane?" "Buyur abi..."

Parayı uzatırken gözlerinin içine baktı simitçinin. Yaşını kestiremedi; yirmi beşle, yirmi arasında olmalıydı. Uzun zamandır su yüzü görmemiş saçları yağlı ve oluk oluk yapışmıştı. Sırtında ince ve çizgili bir mintan vardı, ama yoğun sıcağa rağmen eski bir takım elbisenin yeleğini de üstünden eksik etmemişti. Kir içindeki blucinin altına giydiği kavaf işi boyasız pabuçlarının da topuklarına basmıştı. Çoraplarının açıkta kalan topuklarında bir iki ufak delik görünüyordu. "Taze mi simitlerin?" diye sordu. "Fırından yeni çıktı abi, çıtır çıtır." "Bakalım, göreceğiz."

Bıçak Sırtı

189

"Beğenmezsen, para yok." Sakallı adam sırttı. "Nerelisin sen?" "Niğdeli."

"Ne zamandan beri simit satıyorsun?" Simitçi sıcaktan ve günün yorgunluğundan suali tam

anlamamıştı.

"Sabahtan beri," dedi. "Ama bu akşam postası."

"Onu demek istemedim, yani simitçilik işini ne kadar zamandır yapıyorsun?"

"Üç ay oldu," dedi simitçi bezgin bir edayla.

"Ondan evvel?"

"Köyde rençberdim."

"Eee, neden köyünü bırakıp geldin buralara?"

"Anlarsın be abi, toprak beslemez bizi. Rençberlikte artık iş yok."

"Ya simitçilikte?"

"Yuvarlanıp gidiyoruz işte. Karnımızı doyuruyoruz, buna da şükrederiz." ,4.

"Çoluk çocuk?"

"Yok abi... Evli değilim."

"Evlilik çağın çoktan gelmiş, akranların köyde evlidir, değil mi?"

"Kendi boğazımızı doyuramıyoruz abi, evlilik, çoluk çocuk bizim neyimize."

"Aferin... Doğru düşünmüşsün."

Simitçi alnından süzülen terleri cebinden çıkardığı kirli mendiliyle sildi. Aslında bu konuşkan müşterinin yanında azıcık gevezelik yapmak, biraz dinlenmekten hoşlanmıştı. Sakallı adamın oturduğu bankın ucuna ilişti.

"Beykoz'da mı oturuyorsun?" "Hee..." diye başını salladı simitçi. "Neresinde?"

Niğdeli elini arkasındaki tepelere uzatarak "Aha oralarda, bir gecekonduda," dedi.

190

OSMAN AYSÜ

"Gecekonduda ha? Aferin be, buraya geleli üç ay olmasına rağmen kendine bir gecekondu yaptın desene."

"Yok beyim, nerede o şans bizde. Dört bekâr bir odada kalıyoruz."

"Burada hiç akraban var mı?"

Simitçi durgunlaşıp batan güneşin harelendiği denize gözlerini dikti.

"Bir emmioğlu var, ama hayırsızın tekidir. Beni buraya o çağırmişti, ama ilgilenmedi. Eminönü'nde bir lahmacuncuda çalışır." Sakallı adam, simitçinin terli vücudunun yaydığı ter kokusundan rahatsız olmuştu, fakat hiç bozuntuya vermedi. "Akşamları kaçta biter işin?" Simitçi saf saf baktı. "Malı tüketince" dedi sonra. "İyi de, malın kaçta biter."

"Belli olmaz abi. İsteğe bağlı. Bazen bereketli gündür, çabuk bitiririk, bazen de geç saatlere kadar taban tepsem de simitler satılmaz."

Katil gülümsedi. "Bugün işler nasıl, kesat mı?" "Ehh işte, idare ediyoruz. Allaha bin bereket." Sonra irki-lip sordu. "Neden sual edersin abi, merak mı ettin?" Sakallı adam simitçiyi sinsice süzdü. "Meraktan değil" dedi yumuşak bir sesle. "Senden hoşlandım, iyi bir insana benziyorsun. Bunları sormamım sebebi çalışkan ve güvenilir birine ihtiyacım olmasından." "Ne tür bir iş bu abi?"

"Toprakla ilgili... Bir tür bahçıvanlık. Kabul edersen ayda yedi yüz elli milyon veririm. Sigortalı da olursun. Özünde renç-bersin sen, toprak işinden anlarsın." Simitçinin gözleri irileşti. "Yedi yüz elli milyon mu?" "Az mı buldun?"

"Yok be abi, parası iyi de ben çiçeklerden anlamam, ağaçları tanımam, o çiçekler nasıl yetiştirilir, büyütülür bilmem."

Bıçak Sırtı

191

"Sen zaten işin o yanına karışmayacaksın. Çiçek alımı ve bahçenin düzenlenmesine ben karışırım. Sen sadece toprağı belleyip zararlı otları filan temizleyeceksin; tabii bir de devamlı sulama işlerini ayarlayacaksın. Sana köşkte kalman için bir de oda ayıracağız, yani kalacak yer derdin olmayacak."

"Söylediklerin essah mı abi? Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Böyle şeylerin şakası olur mu yahu?"

Simitçinin bu beklenmedik teklif karşısında gözleri ışılda-mıştı- Tanımadığı yabancıya biraz kuşkuyla baktı. Böyle bir devirde sadece bahçede bel yapıp, çiçekleri sulayacak bir adama önerilen para çok değil miydi? Yalan da olsa, birden hayır diyemezdi.

"Tamam abi," dedi. "Hemen kabul ediyorum. Ne zaman başlayacağım?"

Katil güldü. "O kadar acele etme bakalım. Önce seni biraz daha tanımalıyım."

"Nasıl yani? Huyumu suyumu mu?" "Ehh, biraz o da var. Şimdi sana bazı şeyler soracağım." "Sor abi, hepsini cevaplarım evelallah." "Askerliğini filan yaptın, değil mi?" "Yapmışım beğim. Sivas'ta, Dekovil tepede." "Sabıkan var mı?"

"Yoktur beğim. Sicilim tertemizdir. Karakol bile görmedim." Sonra simitçi birden duraklayarak, "Yoo, yalan olmasın," dedi. "Geçen ay Çubuklu'da iki fırlama ile dalaştım. İtler tezgâhımı devirdiler, sille tokat birbirimize girdik. Karakola gittik, ama komiser anlayışlı bir adamdı. Beni hemen salıverdi."

"O önemli değil," dedi Sakallı Adam. "O kadarı herkesin başına gelir. İçki içer misin?"
"Ağzıma sürmem beğim." "Hiç mi?" "Hiç."

"Herhalde gelenin gidenin de yoktur." "Kim olacak beğim? İstanbul'da garibanım. Anam sizlere

192

OSMAN AYSÜ

ömür, babam yaşlıdır. Kardeşlerim ise köyden çıkmamışlardır. Niğde'den ilk ayrılan benim."

Şartlar harikaydı.

Çakalın iştahı kabarmıştı. İşte vahşi doğada yeni ve mükemmel bir av çıkmıştı karşısına. Toplumla sadece zararı dokunacak biriydi karşısındaki adam.

"Öyleyse, tamam," diye homurdandı katil. "İşe alındın demektir."

Simitçi biraz utanarak sordu.

"Ne zaman başlayacağım?"

"Başladın bile."

"Fakat... tezgâhım... satılmayan simitlerim, onlar için biraz süre ver bana."

"Simitlerin mi? Onların hepsini şimdi satın alıyorum. İtirazın var mı?"

Adam afallayarak katil'e baktı.

"Olur mu hiç, beğim? Ayıptır."

"Ayıp filan değil. Yalnız seni bu kılıktaki köşke götüremem. Biraz kıyafetine çekidüzen vermek gerekir."

"Nasıl?"

"Şimdi beraber gidelim, önce bir akşam yemeği yeriz, sonra benim kaldığım yere gidip bir banyoya girersin. Yarın da asıl işverenle tanışırsın. Senin bu halinle onların karşısına çıkmanı istemem."

Simitçi ilk defa biraz tedirgin oldu.

Sakallı adama farklı gözlerle baktı. Gelişmelere inanacağı gelmiyordu. Ama yemek ve yıkanmak önerisini yadırgamıştı. Gerçi bu şehrin tüm âdetlerini yadırgıyordu, ama birlikte yemek yemeğe ve banyoya gitmeye ne gerek vardı? Bir an yoksa, diye düşündü içinden, bu herif tekinsizin biri miydi? Durup dururken gariban bir simitçiye, hem de bahçıvanlıktan hiç

anlamayan birine böyle yüksek bir ücretle iş teklifi normal miydi?

Biraz huzuru kaçar gibi oldu. Aklına takılan sorulan başm-

Bıçak Sırtı

193

dan atmaya çalıştı. Yoksa bu herif sapık filan mıydı? Ama hiç de öyle birine benzemiyordu. Dayanamadı sordu. "Beğim sen de o köşkte mi çalışırsın?" Adam başını salladı. "Evet, öyle." "Diğer çalışanları da sen mi işe alırsın?" "Hı hıh" dedi katil. "Oranın bir tür vekilharçiyim." Simitçi bu vekilharç kelimesinin ne anlama geldiğini anlamadı, ama kelimedeki vekil lafından, köşk sahipleriyle bir bağlantısı olduğunu kurdu...

***

"Yok beğim, sağol... Ben içki içmem..."

"Hadi canım, bir kadehten zarar gelmez. İç. Yeni işini kutlarız."

"Olmaz beğim, içmemeyim."

"Neden? Dini nedenlerle mi içmiyorsun?"

"Yoo," dedi simitçi... jjen hiç rakı içmedim."

Aslında karşısındaki adamın buzlu rakısına içi gidiyordu. Gerçekten de o güne kadar ağzına hiç rakı koymamıştı. Köyde babasının evinde zaten içemezdi, büyük şehre geldikten sonra da kazancı içki içmeye müsait olmamıştı. Merak ediyordu, askerde bir defa bira içmişti; tadı hoşuna gitmemekle beraber, başında hasıl ettiği hafif dumanlı hal, çakırkeyif oluşundan zevk almıştı. Adamın içtiği rakının etrafa yayılan anason kokusu ise çok hoştu, adeta insanı baştan çıkarıyordu. Beykoz'daki bekâr odasını paylaştığı Nuri de rakı içerdi, bir gece hatta ona da teklif etmiş ama reddetmişti. Şimdi ise içmek için içi gidiyordu, ama bu sakallı vekilharca içki içmem dediği için teklifini kabul etmesi yakışık almazdı.

Adam ısrar ediyordu.

Sonunda dayanamadı. "Pekâlâ," dedi, sanki zoraki kabul ediyormuş gibi." Sizi kırmayayım. Ama sadece bir kadeh.

194

OSMAN AYSÜ

"Hah şöyle. Beni yalnız bırakma. Tek başına içki içmenin keyfi olmaz."

Beykoz'da bir köftecide yemek yiyorlardı. Salaş, derme çatma bir yerd. Ama her türlü içki vardı. Simitçi etrafına bakındı ve sakallı adamın limonata bardağına doldurduğu rakıyı bir solukta içti. Biraya benzemiyordu tadı. Acı ve buruktu, içinin kavrulduğunu hissetti, lakin az sonra yarattığı zevkten hoşnut oldu.

ikinci kadehe hiç itiraz etmedi.

Vekilharç iyi bir insana benziyordu, onun hakkında düşündüklerinden utandı birden, kesinlikle cinsel sapık filan değildi bu adam. O konuyla ilgili imalı laflar filan da etmiyordu. Kim bilir belki de bugün kötü talihi dönüyordu, bundan sonra İstanbul'da beyler gibi bir hayatı olacaktı. Ona saygıda kusur etmemeliydi.

Ama üçüncü kadehten sonra iyice başı dönmeye başladı. Rakının bardakta durduğu gibi olmadığını anlamıştı.

***

"Sen önden yürü," dedi Sakallı Adam.

Yol karanlıktı ve bir korunun içinde ilerliyorlardı. Ağaçlar içinde dik bir bayır...

Simitçi yol yürümeye alışkın biriydi, ama rakı onu fena sarsmıştı. Hafif mide bulantısı bir yana, başı fena dönüyordu.

Sesi pelteleşerek, "Beğim bu köşk daha uzak mı?" diye sordu. Sarhoşluğuna rağmen takip ettikleri yolu garipsemişti. Köşk sahiplerinin bu korunun içinden nasıl evlerine ulaştıklarını düşünmeye başlamıştı.

"Ne o yoksa yoruldun mu?" dedi katil alaycı bir sesle.

"Hayır" demek zorunda kaldı simitçi. Dermansızlığın ve başının dönmesinin yorgunluktan değil, içkiden olduğunu söyleyemezdi.

Bıçak Sırtı

195

Bir iki dakika daha yürüdüler karanlık koruda.

Sonra birden nefesi kesilir gibi oldu simitçinin. Ne olduğunu anlayamadı. Soluk alamıyordu. Arkadan gelen sakallı adamın sol koluyla aniden boynuna sarılıp onu çökerttiğini geç fark etti. Ne olduğunu anlamak için dönmek istedi, ama vekilharç umduğundan da güçlü biriydi, ya da alkolün etkisiyle kuvvetten kesilmişti. Yine de bir oyuna geldiğini anladı...

Ama artık çok geçti.

Boynundaki acı hissettiği son şeydi. Korunun karanlığında şahdamarını paralayan sustalığı göremedi...

İ.

2

«aşsa?

1 OLİS koruya çıkan dar yolu kesmişti. Saat sabahın on biri civarındaydı. Polis arabaları Kanlıca koyunun tam döneme-cindeki bayırın önünde duruyorlardı. Trafik fena halde aksamıştı. Trafik polisleri bir yandan yolu açmaya çalışırken, asayiş şubesi memurları da koru girişindeki dar patika başlangıcına şerit çekerek meraklıların koruya girmesini engellemişlerdi. Basın her zamanki gibi ana kalabalığı teşkil ediyordu.

Tülay sert sert homurdandı: "Buna hakları yok, özgürlüğümüzü kısıtlıyorlar. Neden cinayet mahalline giremiyoruz. Bunun üzerinde özellikle duracağım, polis görevimizi yapmamızı engelliyor."

"Henüz olay yeri araştırması bitmemiş," dedi Nizam. "Delilleri bozabilirmişiz."

"Boş laf, herifçioğlu ne delil bırakıyor ki arkada zaten."

"Olsun, polisin hakkı bu. Sabret biraz. Daha sonra çekim için izin vereceklermiş."

Genç kız kolundaki saate bir göz attı.

"Yarım saatten beri buradayız. Sıkıldım artık bu güneşin altında beklemekten."

"Dur bakalım. Belki katil bu defa bir iz bırakmıştır."

"Sen öyle san," diye ters ters homurdandı Tülay. Sonra etrafına bakınarak, "Cahit nerede?" diye sordu.

Bıçak Sırtı

197

"Bilmem buralardaydı az evvel. Belki gazetecilerden ya da televizyonculardan biriyle laflıyordun Malum o sabırsızdır, bilgi toplamaya girişmiştir bile. Az önce polislerden biriyle konuştum, Komiser Kenan bu defa açıklama yapacakmış, bekleyelim bakalım."

Genç kızın sinirliliği geçmemişti. Elindeki plastik su şişesinden birkaç yudum aldı. Tam o sırada Cahit kalabalık arasından sıyrılarak yanlarına geldi.

"Tamam," dedi. "Komiser geliyor, şimdi bir açıklama yapacak." Gerçekten de Komiser Kenan yanında başka bir sivil memurla yokuştan aşağıya inip sarı yasak bandının altından geçerek medya ordusunun karşısına dikildi. Onu gören kalabalıkta bir kaynaşma oldu. En az yirmiye yakın gazeteci ve televizyoncu kalabalığı hareketlendi. Kameralar çalışmaya başladı. Komiserin üzerinde füme rengi takım elbise ve beyaz gömlek vardı. Sakin görünmeye çalışmasına rağmen yüzü asık ve endişeliydi. Etkili sesiyle, "Arkadaşlar, lütfen beni dinleyin," dedi. "Şimdi size kısa bir açıklama yapacağım. Sorunuz varsa onları da cevaplamaya çalışacağım. Ama şimdilik cinayetin selameti için sadece genel bilgiler vermekle yetineceğim. Anlayışla karşılayacağınıza inanıyorum."

Tülay yanındaki arkadaşlarına mırıldandı. "Yine aynı terane. Yeni bir şey yok. Bahse girerim, en ufak bir ipucu bulamadılar."

Komiser Kenan uzun boylu ve yakışıklıydı. İstanbul'a tayin olalı henüz altı ay olmamıştı, ama şair katil görevine oldukça gölge düşürmüştü. Komiser derin bir soluk aldı. Karşısında

toplanmış medya mensuplarına bir süre sessizce baktı.

"Dün gece burada yaklaşık 21.30'la 22.00 sularında bir kişi daha öldürüldü. Maktulün üzerinden çıkan kimliğe göre adı Hüseyin Toper. Niğde nüfusuna kayıtlı. Cebinde bulduğumuz ufak tefek notlardan hayatını simit satarak kazandığını düşünüyoruz. Beykoz'daki bir simitçi fırınının adını bulduk. Dün akşam o fırından iki yüz simit almış. Cinayet sebebi belli değil,

198

OSMAN AYSU

i

ama cinayetin nasıl işlendiği açıkça ortada. Bunun da diğerleri 1 gibi boynu kesilmiş. Yani katilin aynı kişi olduğunu sanıyoruz. !; Hüseyin Toper hakkında daha geniş bir araştırma yapacağız ve yeni bilgiler elde edildiğinde basma açıklanacaktır. Şimdilik size söyleyebileceklerim ne yazık ki bu kadar."

Topluluktan bir uğultu yükseldi. Sonra medya ordusundan ilk soru geldi.

"Katille kurbanı arasında polis bir bağ kurabildi mi?"

Komiser başını suali soran gazeteciye çevirdi. "Ne tür bir bağ?"

Sorunun sahibi kıvrırcık saçlı, gözlüklü bir gençti. Hemen karşılık verdi. "Görünüşe göre katil kurbanlarını toplumun her kesiminden rahatlıkla seçebiliyor. Son öldürülen Yeniköy'de oturan, sosyetenin yakinen tanıdığı zengin bir hanımdı; bugün ise Niğdeli fakir bir simitçinin katledildiğini görüyoruz. Kısacası katil toplumun her kesiminden insanları rahatlıkla seçebiliyor, onlarla ünsiyet kuruyor. Bu yaklaşımını nasıl değerlendiriyorsunuz?"

Komiser hafifçe gülümsedi. Gamzeleri hemen belirginleşti.

"Zeki biri olduğunu kabul etmek zorundayız. Haklısınız, toplumun farklı nitelikteki insanlanna kolaylıkla erişme gibi bir yeteneği var. Bu da onun hem çok zeki hem de kültürlü insan olduğu kanaatini doğuruyor."

Gazeteci bir kadın başka soru sordu: "Son cinayette polis katilin kimliğini tespitte yarayan herhangi bir ipucu elde edebildi mi?"

"Bu soruya şimdilik bir yorum getirmeyeceğim."

"Bu cevabınızdan polisin henüz yeni bir iz bulamadığı anlamını çıkarabilir miyiz?"

"Yorum size kalmış" dedi komiser.

Kalabalıkta gülüşmeler oldu.

Bir televizyon muhabiri öne çıktı, "Katilin simitçinin yanına bıraktığı şiiri bize okuyacak mısınız?" diye sordu.

Bıçak Sırtı

199

Komiser cebinden bir kâğıt çıkardı. İnce bir plastik poşetin içine konmuştu. Poşetin içinden kâğıdı çıkarmadan onu medya mensuplarına gösterdi. Kâğıdın alt yanına bir miktar kan bulaşmıştı. "İsterseniz, okuyabilirim" dedi.

Haberciler kâğıt kaleme sarıldılar. Tülay'la Nizam da pür dikkat komiseri dinlemeye başladılar. Genç kız Nizam'ı dürttü. "Kulağını dört aç."

"Merak etme, dinliyorum" dedi Nizam.

Komiserin tok sesi işitildi:

"Anadolu'da bir köy Köyün içinde bir ev Evin içinde bir adam Adamın içinde bir şeytan Kezban... Kezban."

"İşte, şiir bu. Umarım aranızda bilen vardır." Komiserin gözleri habercileri taradı. <t

Bir gazeteci, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Evet, sadece beş satır."

Arkadan biri, "Bu Kezban da kim?" diye mırıldandı, dalga geçer bir tavırla.

Komiser soruyu duymuştu. "Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı, o da. Aynı gazeteci tekrar sordu. "Sizce katil bıraktığı bu şiirlerle bir şey mi anlatmaya çalışıyor komiserim?"

"Belki" dedi Komiser Kenan. "Şiirleri bir uzmana inceletiyoruz. Ne yazık ki şimdiye kadar müspet bir sonuca ulaşamadık."

Arkadan başka biri sordu: "Yoksa katilin Kezban adında bir sevgilisi mi var?"

Yine gülüşmeler oldu.

Tülay, Nizam'ı dürttü. "Şiiri biliyor musun?"

"Korkarım, hayır. Bu şiiri anımsamadım. Ama bulurum, dert etme."

200

OSMAN AYS U

jg

"Nasıl bulursun?"

|

Nizam önemsemez bir tavırla omuz silkti.

~

"Bu da benim uzmanlık dalım. Keşke katili bulmak da şiiri ve yazarını bulmak kadar kolay olsaydı."

Tam o sırada Cahit'in sorusunu duyan Tülay'la Nizam ir-kildiler.

"Komiserim" dedi Cahit. "Hiç bu boğuşmalar sırasında katile ait bir delil ele geçmiyor mu? Mesela kan örneği, kıllar, ayak izleri, hatta meni örnekleri filan gibi."

Komiser Kenan yine soruyu soran gazeteciyi aradı gözleriyle. Dikkatle Cahit'e baktı.

"Tabii ki bazı bulgular elde ettik. Ama şu an bunu basına açıklayamam."

"Neden?"

"Bu doğru olmaz. Ayrıca bu bulgular katili teşhise henüz yeterli değil diyebilirim."

"Elinizde şüpheli bazı kişiler var mı?"

"Yorum yok," dedi Komiser.

"Yakında bazı tutuklamalar bekleniyor mu?"

"Mümkündür."

Tülay yine kısık sesle Nizam'a fısıldadı:

"Komiser basını uyutmaya çalışıyor. Kalıbımı basarımki ellerinde ne delil var ne de şüpheli kişiler."

"Hiç belli olmaz," dedi Nizam. "Polisin bu seri cinayetlerden çok bunaldığı açık. Elllerinden geleni yapıyorlardır. Bir sürprizle her an karşılaşabiliriz."

"Ben öyle düşünmüyorum."

Komiser Kenan ciddi bir ifadeyle, "Şimdi başka sorunuz yoksa, fotoğrafçı ve kameraman arkadaşlar olay yerine girerek beş dakika süre ile film çekebilirler. Lütfen süre beş dakikayı geçmesin ve olay yerindeki görevli arkadaşların ikazlarına uyulsun. Hepinize teşekkür ederim."

Komiser çekilince medya ordusunda yeni bir kaynaşma ol-

OfHÂH KEMAL İL HALK KÜTÜPHANESİ

Bıçak Sırtı

201

du ve yasak bandını aşan gazeteci ve televizyon kameramanları koruya daldılar.

***

Ertesi sabah servise girer girmez Tülay'ın ilk işi Nizam'm masasına gitmek oldu.

"Şairi buldun mu?"

"Evet," dedi Nizam. "Nevzat Üstün. Şiirin adı da Şeytan."

Genç kız durakladı, şaşkın şaşkın arkadaşına baktı. "Sana bir şey ifade ediyor mu?"

Nizam sakalını kaşırken, "Maalesef" diye mırıldandı. "Hiçbir anlam çıkaramadım."

Tülay, "Bu gece belki yüz kere şiiri okudum," dedi. "Dikkatimi bir şey çekti."

"Nedir o?"

"Şiir bir Anadolu köylüsünü anlatıyor. Köyde yalnızlığı yaşayan ve şeytan gibi bi^kadm olan Kezban'a olan tutkuyu. Polisin beyanına göre simitçi de Niğde'nin bir köyünden."

"Ee, ne var bunda?"

"En azından simitçinin sosyal statüsü ile şiir arasında bir benzerlik var."

<

"Yani yüz kere okuyup da bulduğun sonuç bu mu?"

"Beğenemedin mi yani? En azından bu da bir kazançtır. Belki bundan sonraki cinayetlerde katil daha açık ipuçları ortaya koyabilir. Şahsen ben daha önceki cinayetlerle bırakılan şiirler arasında bu bağlantıyı da kuramamıştım."

Nizam gülümsedi. "Kusura bakma Tülay, ama bunu ilginç bir buluş olarak kabul edemem ben. Katil adeta bizlerle alay ediyor. Herkesi küçümsüyor. Karda yürüyüp izini belli etmiyor. Hatta sinsi sinsi dalgasını da geçiyor."

Arkalarından bir ses, "Nizam haklı," dedi. Başlarını çevirince masaya yaklaşan Cahit'i gördüler.

202

OSMAN AYSÜ

1

"Dün gece ben de epey kafa patlattım bu işe. Katil şiirlerle bir şey anlatmıyor."

Genç kız isyan etti. "Saçma," diye bağırdı. "Öyleyse niye her cinayetten sonra bir şiir bırakıyor. Mutlaka anlatmak istediği bir şey olmalı, ama biz çözemiyoruz."

"Bilemiyorum," diye mırıldandı Nizam. "Bir şeye dikkat ettim sadece; adam her seferinde başka bir şairin şiirini kullanıyor. Altı cinayet işlendi, her seferinde farklı bir şairden şiirler çıktı ortaya. Bunların hepsi edebiyatımızda isim yapmış, ünlü şairler, yığınla eser bırakmışlar. Ama aynı şairlerden birinden ikinci bir şiir yok. Niye?"

"Kimbilir?" diye sırttı Cahit. "Belki gerek görmüyordur."

"Sizce ilginç değil mi?"

Tülay dudak büktü. "Bunu hiç düşünmedim."

"Bence düşünmeliyiz."

"Yine saçmalıyorsunuz," diye homurdandı Cahit. "Karşımızda sağlıklı, hasta ruhlu bir adamın varlığı su götürmez bir hakikat. Manyak birinden akli davranışlar bekleyemezsiniz. Kimbilir aklından neler geçiyor herifin, bunu önceden anlamamız imkânsız."

"Hasta mı, değil mi bilmem, ama çok zeki biri olduğu da muhakkak," diye fısıldadı Nizam. "Bu kadar kurnaz birine hiç rastlamadım hayatımda. Adam altı cinayet işledi ve her birinden tereyağından kıl çeker gibi sıyrıldı. Bir ruh hastası bunu becerebilir mi?"

Cahit söylendi. "Ya ne öyleyse? Sağlıklı bir adam bunca masumu öldürür mü?"

Tülay bir iskemle çekip masanın kenarına oturdu. "Kesin şamatayı şimdi," diye söylendi. "Benim bir fikrim var."

İki erkek genç kıza baktılar. Cahit takıldı. "Yine dâhiyane bir buluş mu? Bu defa ne geçiyor aklından?"

"Şu şoför.."

"Hangi şoför?" diye sordu Cahit.

Bıçak Sırtı

203

"Yeniköy'den katili Çengelköy'e götüren şoför. Onu bulmalıyız. Bence o adam bu olayların anahtarı. Onu bir bulsak meseleyi çözdük demektir."

Nizam başını salladı. "Yeniköy'deki bütün taksi duraklarını araştırdım. Taksi oraya ait değil. O çocuk da plakayı görmemiş, nasıl bulabiliriz ki? Bütün İstanbul'u araştırarak halimiz de yok ya. İşi gücü bırakıp taksiyi araştıramayız; televizyondan kovulmak mı istiyorsun?"

"O kadar uzun boylu değil," dedi Tülay. "Bunu beceremeyeceğimizi biliyorum, o nedenle de polisten yardım isteyeceğiz."

"Polisten mi?" diye sordu Cahit.

"Tabii ya, neden olmasın? Polisin imkânı bizim gibi değil, Komiser Kenan'a durumu ve bildiklerimizi anlattırsak valla polis yirmi dört saatte o taksiyi bulur. Ne dersiniz?"

Nizam omuzlarını silkti. "Olabilir," diye mırıldandı.

Cahit bir süre düşündü. "Bana pek cazip bir fikir gibi gelmedi," dedi sonunda.

"Neden?" diye sordu Tülay. "En azından bildiklerimizi polisle paylaşmış oluruz."

"Polisin ne bildiğini dahi bilmiyoruz henüz. Kendimizi fasulye gibi nimetten addediyoruz. Belki bütün bildiklerimizi polis de öğrenmiştir, basına açıklayacak değerler ya."

Genç kız iskemleden k'alkıp masasına doğru yürürken, "Siz yine de bu fikri bir düşünseniz fena olmaz," diye mırıldandı.

Nizam bir süre kızın arkasından baktı. Sonra Cahit'e dönerek, "Ne dersin?" diye sordu. Bence bu konuyu düşünmeliyiz gerçekten."

"Saçma... Bize ne yararı olacak? En azından bu haberi televizyon kanalı olarak değerlendirmemiz gerekir. Haber müdürü ile konuşsak nasıl olur? Zaten Tülay da uzun süre bunu istemişti. Onunla bir daha konuşayım."

Cahit kızın masasına yollandı...

204

OSMAN AYSÜ

O akşam GTV Kanalı ilk defa haber bülteninde özel haber olarak Şair Katil'in eşkâli ve Çengelköy'de oturduğunun sanıldığına dair ilk bilgileri yayımladı. Bu haber üzerine kanalın telefon santralı kilitlendi, sabaha kadar yüzlerce faks geçildi. Ertesi gün de kanala sayısız ihbar ve bilgi telefonları geldi. Yetkililer çaresiz olarak bu ihbarları değerlendirecek, içlerinden ciddi bulduklarını haber servisine iletecek bir ekip kurmak zorunda kaldılar. Ne var ki bu gibi hallerde gelen telefonların büyük bir kısmının asılsız ve uydurma olduklarını tecrübeleriyle bilirlerdi, özel haberin televizyonda açıklanmasını takip eden dört gün Tülay, Cahit ve Nizam serviste hiçbir yeni haberin peşinde koşmayarak sadece gelen telefon ve fakslarla meşgul oldular. Sadece iki telefonla bir faks metni onların dikkatini çekti. Onları arayarak görüşme için randevu istediler. Fakat biri sadece haberi vermekle yetinip, görüşmek ve bu işe bulaşmak istemediğini söyledi. Diğer ikisi ise yüz yüze görüşmeyi kabul etti. Tülay'ın umutları kırılmıştı.

Gelen bunca telefonda ve fakstan umdukları neticeyi sağlayamamışlardı. Ayrıca yalan, uydurma ve sırf heyecan olsun diye aradıklarını sanarak, saf dışı ettikleri diğer başvuru sahiplerini de araştırma dışı bırakmanın aslında geçerli bir kriteri yoktu. Yalnızca sezi ve ifadedeki belirsizliğe dayanarak değerlendirme yapmışlardı. Yanılma ihtimalleri yüksek olabilirdi kuşkusuz. Görüşmeyi kabul eden o kişiden biri Kartal'da, diğeri ise Küçükçekmece'de oturuyordu. Bu kişilerle görüşmeye üçü birlikte gitmeye karar verdiler. Önce Kartal'dakini aradılar...

***

Adamın adı Zeki Olcay'dı. Kartal'da bir bakkal dükkânı sahibiydi. Onları biraz çekingen bir hava içinde karşıladı. Şişman, kısa boylu, ak sakallı ve yaklaşık elli yaşlarında bir adam-

Bıçak Sırtı

205

di. Konuşurken devamlı mendiliyle yüzünde biriken terleri sili-yordu. Üçüne de kuşkuyla baktı ve soğuk meşrubat ikram etti. Önce sanki onları tartmak istiyorcasına havadan sudan konuştu, nedense asıl konuya ve ne gördüğünü anlatmaya bir türlü giremiyordu.

içtiği Fanta kutusunu tezgâhın üzerine bırakan Cahit dayanamayarak konuya girdi.

"Evet, artık ne bildiğinizi ya da ne gördüğünüzü anlatın lütfen," dedi.

"Bakın," dedi adam titrek bir sesle. "Gördüğüm sizin ne ölçüde işinize yarar bilemem, aslında bu işe de bulaşmak istemiyordum, ama bunun bir vatandaşlık görevi olduğunun da bilincindeyim. Polise gitmedim, çünkü gördüğüm, o lanet caniyi teşhise yeterli olmayabilir, o nedenle de kimseyi boşu boşuna suçlamak istemem. Dört beş ay evvel Suadiye'de yine benim gibi bakkallık yapan bir arkadaşa gitmiştim."

Cahit adamın sözünü kesti.

"Sizin gördükleriniz Suadiye'de öldürülen ana kızla mı il-gili?"

"Evet... Süleyman Tevfik Sokağı'nda yürüyordum. Saat takriben altı buçuk yedi sularıydı. Birden o sırada apartmanlardan birinden koşarak bir adam çıktı. Şayet telaşlı hali olmasa hiç dikkatimi çekmeyecekti. Adam hem panik içindeydi hem de..."

Zeki Olcay sustu birden. Aradığı kelimeyi bulamıyormuş gibi bir hali vardı.

Tülay sordu. "Hem de ne?"

Bakkal bir müddet daha düşündü. "Sanki ağlamaklı gibiydi. Sanırım asıl dikkatimi de o üzgün hali çekti. Kışın o saatte sokak hem تنها hem de karanlıktı. Bir süre adama baktım, fakat ne yalan söyleyeyim fazla da dikkat etmedim. Adamın ruh hali beni ilgilendirmezdi. Şayet onun aranan ünlü katil olduğunu bilseydim, o saat namussuzu kıskıvrak yakalardım."

"Ama onu iyice gördünüz, değil mi?" diye sordu Cahit.

206

OSMAN AYSÜ

"Evet, sokağın ışığının elverdiği ölçüde." ;

"Nasıl biriydi?" j

"Sizin kanalınızda da söylediğiniz gibi uzun boylu ve sakallıydı."

! Nizam utanarak sordu.

"Sakalı benimki gibi miydi?" Bakkal dikkatle Nizam'ı süzdü. "Pek değil," dedi sonra. "Onunki daha gür ve daha yayvandı. Şayet ertesi gün gazetelerde cinayet haberini duymasaydım, olayın üstünde bile durmazdım. Ama o sokakta ve benim geçtiğim saatte cinayetin işlendiğini öğrenince ister istemez o adamı anımsadım. Ürkek, ağlamaklı ve sanki kaçır gibi aceleci halini gözümün önüne getirince cinayetle o adam arasında bağıntı kurdum, sakalını anımsadım, ifademin yetersiz olduğunu biliyorum. Ama belki hiç yoktan iyidir, diye düşündüm."

"Yeniden görseniz adamı teşhis edebilir misiniz?" diye sordu Tülay.

"Evet... Sanırım bunu yapabilirim."

"Başka ne hatırlıyorsunuz?"

"Korkarım fazla bir şey değil... Hepsi bu kadar."

"Kılığı kıyafeti hakkında bize bilgi verebilir misiniz? Mesela üstünde ne vardı? Özellikle

dikkatinizi çeken bir şey giyiyor muydu?"

Bakkal yeniden düşündü, kekeleydi.

"Doğrusu kılık kıyafetine dikkat edemedim, zira benim asıl dikkatimi çeken şey yüzündeki o ifadeydi. Onu hiç unutamadım."

Cahit kaşlarını çatarak kendi kendine homurdandı adeta.

"Üzgün ifade ha! Çok garip..."

Tülay arkadaşına bir göz atarak sordu. "Garibine giden nedir?"

"O hasta yarattığın üzülmüş. Buna ihtimal veremiyorum da."

Nizam da lafa karıştı. "Galiba ben anlıyorum. Orada bırak-

Bıçak Sırtı

207

tığı şiiri hatırlamaya çalışın. Ziya Osman Saba'nın Patik Yap, Kunduracı şiiri. Hüzün doludur."

Cahit homurdanmasına devam etti. "Eee, ne olmuş yani hüznüyle! Bu ne ifade eder ki? Diğer bıraktığı şiirler de başkalarına hüznü gelebilir."

"Burada önemli olan katilin hüznülenmesi." "Anladıysam arap olayım, ne anlatmak istiyorsun?" "Düşünsenize, sadece o vakıada katil aynı anda iki kişiyi öldürdü. Ve bunlardan biri dört beş yaşında bir çocuktü. Şimdi daha iyi anlar gibi oluyorum, aslında katilin hedefi o masum yavru değil, sadece anasıydı. Ama bilemediğimiz bir sebepten çocuğu da öldürmek zorunda kaldı, istemeyerek. O yüzden de bıraktığı şiir hüznü dolu. Zeki Olcay'ın kapı önünde ağlamaklı gördüğü yüzün nedeni bu olmalı. Adam pişmandı..." "Olabilir," diye fısıldadı Tülay.

Cahit yine karşı çıktı. "Ne iyimsersiniz yahu! Şayet çocuğu da öldürmeyi kafasına koymuş olmasaydı cebinde o şiiri taşır mıydı hiç? Belli ki o eve girdiğinde her ikisini de öldürmeyi tasarlamış."

Bakkal Zeki Olcay sessizce onları dinliyordu.

Tülay'la Nizam bakiştılar. Cahit'in açıklaması çok makuldü. Tülay iddiayı kabul etmek zorunda kaldı, "Haklısın," diye mırıldandı, ama Nizam itiraz etti.

"Ne biliyoruz, belki de Yeniköy'de yaptığı gibi şiiri orada çocuğu öldürdükten sonra yazmıştır. Evde daktilo makinesi veya bilgisayar olduğunu bilmiyoruz. Polis de bu yolda bir açıklama yapmadı."

Cahit ne bu sava ne de katilin hüznüne inanmıyordu. Bakkala daha fazla soru sormaktan vazgeçti. Kabuğuna çekilip sustu...

208

OSMAN AYSÜ

Küçükçekmece'de karşılarına emekli bir ilkokul öğretmeni çıkmıştı. Sabiha Hanım altmış beş yaşlarında, ak saçlı, güler yüzlü bir insandı. Monoton geçen hayatında televizyon ekibiyle karşılaşmak onu bir hayli heyecanlandırmıştı. Yerinde duramıyor, devamlı ellerini uğuşturup heyecanını yenmeye çalışıyordu.

Sade döşenmiş evinde misafirlerine yer gösterdi. On yedi, on sekiz yaşlarında gösteren torunu Macide sanki görücüye çıkıyormuş gibi süslenip püslenmişti. Yüzündeki makyaj yaşına göre çok fazlaydı.

Belirli nezaket cümlelerinin teatisinden sonra Tülay hemen konuya girmek istedi. Yorgun ve biraz da ümitsizdi. "Evet Hocam," dedi. "Bize ne anlatacaksınız? İşyerimize çektiğimiz faksta öldürülen simitçi Hüseyin Toper" i tanıdığınızı ifade etmişsiniz."

Cevap torun Macide'den geldi. "Evet, onunla tanıştık. Hem de öldürüldüğü gün." Üç arkadaş irkilerek genç kıza baktılar. Meraklı gözlerini kırılarak konuşan kıza çevirdiler. Tülay, "Nasıl?" diye sordu. Kız, anneannesinin konuşmasına fırsat vermeden hemen devam etti.

"Annem burada eczacıdır. O gün nöbetçiydi. Biz de anneannemle Beykoz'a gittik. Beni hep Sabiş gezdirir."

Cahit tam, Sabiş de kim diye soracakken, kızın anneannesini kastettiğini anlayarak sustu. Büyümüş de küçülmüş tipteki kızıdan hoşlanmamıştı.

"Günlerden pazardı. Eminönü'nden vapura binerek Beykoz'a kadar uzandık. Koruya çıktık. Dönüşte Sabiş biraz yoruldu, biz de deniz kenarındaki banklara oturduk. Karnımız da acıkmıştı. İşte Hüseyin'i o zaman gördük. Tepsisinde çıtır çıtır taze simitler vardı. Çağırdık, yanımıza gelince anneannem duramadı, adamla sohbet etmeye başladı. Öyle değil mi, Sabiş? Çok meraklıdır, insanlara soru sormaya bayılır. Özellikle de

Bıçak Sırtı

209

okuyup okumadığını, okumamışsa neden eğitimini yarım bıraktığını öğrenmek ister."

Kızın konuşma tarzı gittikçe batıyordu Cahit'e. Ama sabırla susmaya devam etti. Yaşlı kadın torununu tasdik etmek istercesine başını salladı.

"Simitçi konuşmaya dünden razıydı. Hemen yanımıza çökuverdi. Leş gibi de ter kokuyordu. Allah'tan adamlar aramda Sabiş vardı, yoksa burnumun direği kırılacaktı."

"Sonra?" diye mırıldandı Tülay.

"Sonrası yok. Adam bir süre gevezelik edip dinlendi yanımızda. Çenesi çok düşüktü. Galiba Niğdeliydi, anneannem daha iyi bilir, çünkü hep onunla konuştu.

Kız, anneannesinin davranışlarını küçümser havalara bürünmüştü.

"Hepsi o kadar mı?" dedi Tülay.

Yaşlı kadın yüzünde acımsar bir ifadeyle lafa karıştı. "İşte, hazin memleket gerçeği kızım. Köylü kesimi okutamıyoruz. Ekonomik nedenlerle herjisi ailelerine katkıda bulunmak için temel eğitimlerini bile almadan çalışmaya başlıyorlar. Hani malum terane, İstanbul'un taşı toprağı altın diye, tasını tarağını toplayan buraya göçüyor. Çocuğa acıdım, içim cız etti. Akıllı bir gence benziyordu, imkân verilebilseydi..."

Cahit emekli öğretirfenin sözünü kesti.

"Uzun boylu, sakallı bir adama da simit sattığını gördünüz mü?" diye sordu.

Anneanne ile torun başlarını salladılar.

"Hayır. Yanımızdan ayrılınca bir daha onu görmedik."

Cahit sonucun böyle olacağını biliyormuş gibi arkadaşlarına baktı. Bu ziyaretleri de boşa çıkmıştı.

3

vJALİBA yine rüyadaydı... O an gerçekle hayali ayırt edemedi. Alabildiğine karanlık ve korkunun sessizliği kaplamıştı etrafı. Tıpkı o uğursuz gecede olduğu gibi... Başını uzatıp baksa köşke giden ufak çakıl taşlı yolu, yandaki taflanları, çiçek tarhlarını görecek gibi oldu...

Yine ter içinde kalmıştı...

Yatağından kalkmak istemedi. O uğursuz sesi, karganın ci-yaklamasını bekliyordu adeta. O geceden beri kuşlara düşman olmuştu katil. Sanki karganın ötüşü içindeki değişimin her zaman habercisiydi.

Silkindi, gerilen parmaklarını yumruk yapıp sıkı.

Biliyordu; o iblis, nefret ettiği şeytan bu gece yine benliğini esir alacaktı. Bu geçiş dönemi her zaman ürkütücü ve korkunç geliyordu ona. Sanki yıllardır bitip tükenmeyen, sonsuz bir çatışmaydı. İyi huylu, yumuşak ve soylu benliğinin daima yenik düştüğü, her seferinde mağlup olduğu bir trans hali.

Yatağında doğruldu, ayaklarını aşağıya sallandırdı.

Bundan sonra kurgulu bir robot gibi ne yapacağını önceden biliyordu. Hiç değişmezdi, kalkıp pencerenin önüne doğru yürüdü, camı açıp temmuz gecesinin ılık havasını teneffüs etti. Boğaz'ın iyot dolu deniz kokusuyla, bahçenin envai çeşit çiçek-

Bıçak Sırtı

211

lerinin rayihası burnuna çarptı. Dışarda sakin bir yaz gecesi hüküm sürüyordu. Ama katil hâlâ titriyordu.

Trans halini hâlâ tamamlamamıştı.

Direnmesi boşunaydı, ne yapsa önleyemezdi bu değişimi. Ruhu bir cenderenin içindeymişçesine daralıyor, hafif titremeler oluşuyor, adaleleri gerginleşiyor, ufak tefek tikler oluşuyordu. Derin bir nefes aldı, pervazı kavrayan parmaklarını gevşeterek ellerini kaldırıp onları ay ışığının parlak ve menevişli aydınlığında inceledi.

Titremesi durmuş, vücudundaki kasılmalar sona ermişti nihayet. İçini kaplayan o korku da kesilmişti artık. İblis hem ruhuna hem de bedenine sahipti şimdi.

Hınzırca gülümsedi.

Av vakti değildi. Bu gece yalnızca nefretini kusacak, zaman zaman yaptığı o ziyaretlerden birini yineleyecekti.

Penceresini açık bırakıp geri dönerek yatağının baş ucundaki konsola doğru yürüdü. Gözü açıp, köşkün anahtarlarını çıkardı. İçti yanıyor, ruhuşda alevler yükseliyordu. Genç bedenini önüne geçilmez bir ihtiras kaplamıştı, kin ve nefret yüklü bir tutku.

Terliklerini ayağına geçirdi ve ağır ağır kaldığı müştemilattan dışarıya çıktı. Tüm vücudunu kaplayan ter soğumuştu. Dudakları gerilmiş, gözleri parıldamaya başlamıştı. O ahşap ve bakımsız köşkten tiksiniyordu.

Yine de kararlı adımlarla köşke doğru ilerlemeye başladı.

Bunun hiçbir sakıncası yoktu; zira o köşk kendi mülküydü. Ne bahçenin karanlığı ne de uğursuz köşkün devasa görünen heybetli silueti onu korkutamazdı. Adımlarını dikkatli atıyordu, ne hızlı ne de yavaş. Terlikleri ufak çakıl taşlarını ezerken çıkan sesler kulağında gümbürtülü akisler yaratıyordu, ama umurunda değildi. Hiçbir tehlike yoktu.

Katil çıplak sayılırdı. Ayağındaki pijama şortundan başka üzerinde başka bir şey yoktu. Köşkün mermer merdivenlerini

212

OSMAN AYSU

ağır ağır çıktı. Verandada bir an durup, başını çevirerek arkaya baktı ve gecenin sessizliğini dinledi. Yaprak bile kıpırdamıyordu; bu gece o uğursuz karganın ciyaklamasını da işitmemişti.

Elindeki anahtarı renkli camlarla süslenmiş eski kapının kilidine soktu. Anahtarı çevirmeden önce yeniden bir soluklandı. Sessizliği dinledi. Sanki içerden annesi ve babasının sesini duyacak gibi oldu. Ölülerin asla konuşamayacağını bildirdi, ama babası konuşurdu. Hep konuşmuştu zira. Onun kahredici sesi kulağından hiç gitmezdi...

Kilidi çevirdi.

Önünde beliren zifiri karanlığa baktı. Katil karanlıktan asla korkmazdı, ama bu evin karanlığı çok farklıydı. Ürkütücü ve tüyleri diken diken eden bir karanlık...

İçinden korkma, diye mırıldandı. Artık o çocuk değilsin, üzerinden yıllar geçti diye düşündü. Eli kana bulaştığından beri cesur ve temkinli davranarak çok insan öldürmüştü hem de kaç kere... Ne bu evin sessizliği ne de beyindeki gerçekler onu korkutmamalıydı.

Ama her seferinde böyle oluyor ve geçmişi tekrar yaşarken ürperiyordu...

Avluda durdu bir süre. Devamlı kapalı duran eve sinmiş ağır rutubet ve küf kokusunu duyumsadı. Çok normaldi, evi havalandırmaz, bakımıyla meşgul olmazdı. Hatta sırtımayı bile başardı. İçindeki o zavallı, pısrık, aciz öteki benliği bu eve gündüz bile girmeye çekinirdi.

Üst kata çıkan merdivenlere bir göz attı.

Orada işi yoktu. Bu ziyaretleri sadece köşkün bodrumuna yapardı. Tam bodruma giden yola ilerleyeceği sırada birden durdu. İçinden yükselen o duyguyu dinledi. Biri sanki bu defa bir de yukarıya çık diyordu. Öteki kişiliği miydi acaba? Çok yadırgadı, zavallı o aciz benliği eline geçirdiği zaman, o kişilik asla kendine hükmedemezdi.

Fakat yukarı çıkmak istiyordu.

Bıçak Sırtı

213

Bu benim, diye düşündü. Üst katı görmek isteyen kendisi olmalıydı. Ama neden? Orada göreceği hiçbir şey yoktu. Sadece beyindeki pis ve iğrenç anıları çağrıştıracak bir yığın eşyalar. Hepsi o kadar.

Yine de katil durup üst kata yükselen merdivenlere baktı.

Yoksa bu bir acz miydi? Onun anılarla hiçbir ilişkisi olamazdı. Ona rağmen bodruma gitmekten vazgeçerek merdivenlere doğru yürüdü. Eski muşambayla kaplı, ortalarından sarı metal çubuklar geçirilmiş yol halısının üstüne basarak tırmanmaya başladı. Her adım atışında basamaklar garip bir uğultuyla çatırtılar çıkarıyordu.

Merdivenin yarısında durdu.

Hatta bir an yukarıya çıkmaktan vazgeçmeyi düşündü. Orada kendisine ait bir şey yoktu. Ne yapacaktı ki?

Kararsız kaldı. Tekrar kendisini yokladı. Hâlâ emin değildi, yoksa anılarla karşılaşmaktan mı korkuyordu? Hayır, korku ona göre bir şey değildi. Tekrar basamakları çıkmaya başladı.

Üst kattaki bütün odaların kapıları kapalıydı.

Öteki benliğine kızdı, ne olacak, korkak, diye homurdandı. İlk kapıya doğru ilerledi, piring tokmağı çevirdi. Kapı hafif bir gıcırtıyla açıldı. Burnuna hemen küf kokusu çarptı. Perdeler inik olduğundan ay ışığının yumuşak aydınlığı içeriye sızılmıyordu. Oda zifiri karanlık olmasına rağmen içerdeki her eşyayı yerli yerleriyle biliyordu. Bu oda lanet olası annesine aitti. Hiçbir işe yaramayan, kocasının uydusu, onun sözünden asla dışarıya çıkamayan, kişiliksiz

kadına.

İçeriye girip bir iki adım attı.

Belki yanıyordu, ama içerde hâlâ onun ten kokusunu duyar gibi oldu. En ufak bir acıma duygusu yoktu vicdanında. Burnuna inen koku sadece kısa bir an için onu geçmişe götürmüştü. Ama o kesinlikle mazinin iğrenç anılarında dolaşmak istemiyordu. Geriye döndü ve kapıyı açık bıraktı.

Sonra bitişik odanın kapısında durdu.

214

OSMAN AYSU

Gayri ihtiyari dudakları gerildi, bir an gülümser gibi oldu. Bu oda bir zamanlar kendisine aitti. Çocukluk yıllarını anımsadı. Kahır, ıstırap ve nefret dolu günlerini. O odada işe yarar tüm eşyalarını müstemilata taşımıştı.

Odaya girmek gereğini duymadı. Bakışlarını karşı kapıya çevirdi. Orası babasına aitti. Tüm geleceğini çalan ve ona yepyeni bir hayat bırakan babasına. Anası ile babası son yıllarda odalarını ayırmışlardı, hatırladığı kadarıyla babası o olağanüstü güne kadar hep bu odada yalnız yatmıştı. Bir iki saniye kapıyı açıp açmamak konusunda kararsız kaldı. Üst kata çıkmakla hata ettiğini şimdi daha iyi anlıyordu; burası anlamsız bir yığın hatıraların beynine üşüştüğü gereksiz bir mekândı...

Buz gibi soğuk bakışları sanki kapıyı delip içeriye görecek-miş gibi, yağlıboyalı yer yer dökülmüş ahşap kapıya takıldı. Babası her an kapıyı açıp dışarı çıkacakmış gibi bir hisse kapıldı. "Lanet olsun" diye homurdandı, o oda boştu ve babası sonsuza kadar karşısına çıkamayacaktı; çünkü o ölmüştü.

Ama o ürpertiye içinden atamamıştı. Tam bu nokta da, kapının eşiğinde, babası sayısız kereler onu içeriye dinlerken yakalamış ve aşağıya bodruma götürerek kalın sopasıyla feci şekilde canını acıtarak öldüresiye dövmüştü. Katil bilinçsizce elini çıplak vücudunda, sırtında, omuzlarında, bacaklarında gezdirdi. Çocukluğunda duyduğu acıları sanki yeniden yaşıyor, dayağın açtığı cılk yaralara parmaklarının dokunacağını sanıyordu.

Neden sonra "aptal ve basiretsiz kadın" diye söylendi annesi için. O dayakları hep annesine yardım etmek için yemişti. Babası annesini dövmeye başladığı zaman çığlıkları tüm köşke yayılırdı. O günleri dün gibi hatırlıyordu. Önceleri çok küçük olduğundan yataktan kalkamaz, annesinin çığlıklarını duymamak için yorganı başına çekerek büzülüp kıvrılırdı. Ne zaman ki biraz büyüyünce, içi zavallı kadını döven babasına duyduğu kinle dolmuştu. Ve bir gece, nasıl olduysa yatağından kalkıp kapının önüne dikilmiş, içeriye anne diye seslenmişti.

Bıçak Sırtı

215

Ani bir kararla kapıyı açtı.

O meşum oda son günkü gibi duruyordu. Annesinin eşi olan içindeki öbür benliği asla bu kapıyı açıp içeri giremezdi. O korkak ve zavallının tekiydi...

Katil uzanıp elektrik düğmesini çevirdi. Metruk oda, sarı ve solgun bir ışıkla aydınlandı. Tam tahmin ettiği gibi her şey yerli yerindeydi. Pis ve tozlu. Ayrıca boğucu bir sıcak ve alabildiğine havasızlık hâkimdi odanın içinde. Bütün perdeler kapalıydı. Ahşap karyolanın içindeki yorgan dahi, o son gece babasının yataktan fırlarken açtığı şekilde kalmıştı.

Elektrik ışığı katilin sınırlarını biraz yatıştırmış ve ürpertisine mani olmuştu. Yine de bu odaya girmekle doğru bir iş yapıp yapmadığında müteredditti.

Acele ile odanın diğer bölümlerine bir göz attı. Babasının hayran olduğu fanus içindeki saat yıllar önce durmuş olmalıydı. Bakışları fanusu aradı. Pandülü ritmik sallantılı, altın kaplama saat, zamana esir düşmüş gibi yerinde duruyordu.

Babası zengin, ilayli varlıklı bir adamdı, ama servetin asıl kaynağı büyük babasından gelirdi. Katil onu hiç görmemişti, ama annesinden işittiği kadarıyla hasis, pinti ve oğlundan bile daha cimri olduğunu işitmişti.

Bakışları duvardaki Ayvazovski'nin orijinal, deniz manzaralı tablosuna ilişti. İlk defa yanma sustalısını almadığına pişman oldu. Babası bu resme hayrandı. Hiddeti kabarıyordu katilin, evet, sustalı yanında olsaydı şu an o resmi paramparça edebilirdi.

Boğulacak gibi hissetti kendini birden.

Denize bakan pencerelerden birine koştu. Temiz havaya gereksinimi vardı. Sanki yıllar öncesinin anıları yeniden beynine üşüşüyordu. Perdeleri yana itti, menteşeli eski tip camı açmaya çalıştı. Pencere zamana direnir gibi adeta yerine yapışmış, açılmamakta direniyordu. Sakallı katil tüm gücüyle bir daha asıldı, zorladı. Tahtalar sürtündü, uyumsuz sesler çıkarıp gıcırdadı,

216

OSMAN AYSÜ

sonra yavaş yavaş kımıldadı. Genç adam alt bölümü yukarıya kadar kaldırdı, paslanmış rezeleri yerine oturttu. Başını dışarıya çıkarıp uzun uzun, derin soluklu nefesler alıp verdi.

Yaz gecesinin ilerlemiş saatinde önünde deniz ay ışığıyla pırıl pırıldı. Derin sulara birkaç gemi seyir halindeydi. Gözlerini kısıp manzarayı seyre daldı. Yıllardan beri bu pencereden görüntüyü seyretmemişti. Tabiatın güzelliği onu etkilemezdi; sadece içindeki bulantıyı ve nefretin tazyikini hafifletmek için soluklanmaya ihtiyacı vardı.

Biraz rahatladı, başını içeriye çekti.

Duygularına esir olup bu odaya girmesi hataydı ve hiç gereği yoktu. Yeniden homurdanmaya başladı, pencereyi kapattı, perdeleri çekti. Sonra etrafa bakınmadan kapıya doğru yürüdü, içinden lanetler okuyarak elektrik düğmesini kapayıp dışarı çıktı. Koridorun karanlığı daha huzur vericiydi. Kuşkuyla çıktığı merdivenleri çabuk çabuk inerek zemini mermer kaplı antreye vardı.

Onun hedefi bodrumdu zaten; işi oradaydı. Hedefine doğru ilerlerken biraz daha rahatlamış,

içine huzur dolmaya başlamıştı. Bodrum onun kutsal mabediydi. El yordamıyla duvardaki elektrik düğmesini çevirdi. Elindeki anahtar destesinden birini seçerek bodruma inen kapının kilidini açtı.

Ağır bir koku yine burnuna çarptı. Üstelik bu hepsinden daha ağır ve pis bir kokuydu.

Hiç yüksünmedi, yıllar bu kapalı zeminin havasını daha da ağırlaştırmıştı. Aşağıya inen merdivenin başını örümcek ağları kaplamıştı, ama önemli değildi, alışıktı buna. Elinin tersiyi önüne çıkan ağları yırttı, kendine yol açtı. Nasıl olsa örümceklerle rin kısa bir zaman sonra burayı yine ağlarıyla öreceklerini biliyordu.

Kalbinin gümbürtüsü arttı. Alnında hafif ter tanecikleri belirdi yine. Oysa bodrum rutubetli ve serindi.

Bıçak Sırtı

217

Tahta basamaklar gıcırdadı.

Tavandan sarkan çıplak ampulün yetersiz ışığı etrafı tam aydınlatmadığı için her yanda şekilsiz gölgeler oluşturuyordu.

Son basamakta durup etrafı gözden geçirdi. Kulağına bir ses gelmişti. Dehşetle irkildi.

Sesin geldiği yönü araştırdı.

Damarlarında dolaşan adrenalin hızı artmıştı.

Burası mutlak onundu. Kimse buraya giremezdi. Bu gerçeği çok iyi bilmesine rağmen sesi duyunca ürpermesine engel olamamıştı. Tüylere diken diken oldu...

Babası geri gelmiş olamazdı. Bunun imkânı yoktu. Tabiat kurallarına aykırıydı. Ölümler asla dirilmezdi.

Ama bir ses duyduğu kesindi. Hafif, kesik ve kısa.

Kaba çimentoyla kaplı zemine gözü ilişti. Seneler önce bu zeminde babasından dayak yerken az mı sürünmüştü yerlerde. O acıları vücudunda yeniden hissedermiş gibi yüzü buruştu. Şayet babasının hayaletini görse, hiç şaşmayacaktı.

Fakat bunun olamayacağını çok iyi biliyordu. Babası Paşazade Hayrullah çoktan ölmüştü. Şimdi hortlakları değil, kutsal mabedinin huzurunu bozan canlı ve diri kişileri yok etmeliydi. Buraya kimsenin girmesine asla izin veremezdi.

Kulaklarını dikti ve o.garip sesi bir daha duymaya çalıştı.

Ses kesilmişti. Hiçbir şey duymuyordu.

Gözlerini kısıp bodrumun gölgeler altında kalan kısmını araştırmaya devam etti. Asla yanılmaz ve kulakları iyi işitirdi. Burada bir canlı vardı, ses çıkaran, inleyen biri.

Gece çok sıcak. Yüzünde, çıplak göğsünde ter damlacıkları var. Ama teninin altındaki o inatçı ürperme de hâlâ sürüyor, karnında dolaşıyor, kemiklerinin derinliklerinde oynayıyordu.

Son basamağı inip bodrumun rutubetli zemininde birkaç adım attı katil. Görünürde hiçbir tehlike yokken neden bu kadar ürperdiğini düşündü.

218

OSMAN AYSÜ

1

Ölümler geri gelmez, diye söylendi yüksek sesle. Babası da » geri gelmeyecekti... 1

Birden kafasının üstünde bir nesne havayı yırtarcasına geç- 1 ti. Sakallı adam sıçradı, az daha yuvarlanacaktı. Refleks olarak kollarını kaldırmış, başını korumaya çalışmıştı. Aynı anda tepesinin üstünde uçuşan, kanatları açık kuşu gördü.

Sunturlu bir küfür çıktı ağzından.

Bodrumda bir kuş olabileceğini hiç düşünmemiş, boşu boşuna korkmuştu. Korku hissini kendine hiç yakıştıramadı. Metruk evde fare olabilirdi, ama havalandırma için kırık bıraktığı pencereden içeriye bir kuşun girebileceğini düşünmemişti.

Ufak bir kuş olmalıydı ve şimdi onu yeniden kaybetmişti. Belki hayvan girdiği cam kırını bulup çıkamıyordu dışarı ya da burada yuvalanmıştı.

Umursamadı.

Bodrumun ortasına doğru ilerledi ve tam orta yerde durdu.

İşte, iblis burada gömülüydü...

Sonsuza kadar çıkamayacağı beton altında...

Yazın en sıcak ayı idi, şehir trafiği hissedilir şekilde hafiflemiş, koca metropol adeta boşalmıştı. Güneş ufukta günün son turuncu ışıklarını kaybederken, havanın bezdirici nemi hâlâ bütün şiddetiyle şehrin üstünde hüküm sürüyordu.

Cahit terden göğsü ve koltuk altları lekelenmiş tişörtüne bakarak yakındı. "Öf be, ne hava yahu! Boğulacağız sanki... Bugün bittim yorgunluktan. Leş gibi de kokuyorum."

Yanında oturan Tülay onu tasdik etti. "Evet, bezdirici bir hava. Nem fazlalığından," diye mırıldandı.

O gün Cahit yine babasından arabayı almış ve iş çıkışı Tü-lay'la birlikte dönüyorlardı.

Bıçak Sırtı

219

Bir ara dalgın ve sessiz arabayı süren genç adam, kıza dönerek, "Bu akşam bir işin veya verilmiş bir sözün var mı?" diye mırıldandı.

"Niye sordun?"

"Bilmem, belki birlikte bir yere gidip soğuk bir bira içeriz diye düşünmüştüm."

"Ay sonu olduğunu unutuyorsun galiba. Bende para suyunu çekti."

"Sorun değil, bende hâlâ biraz var. Sana bir bira ikram edebilirim."

"Doğrusu bu teklife hayır demem, iyi olur. Ben de bütün gün sıcaktan yandım."

Cahit'in yorgun yüzünü tatlı bir gülümseme kapladı. Tüm cesaretini toplayıp bu gece kıza hislerini açıklamaya çalışacaktı. Aslında girgin, atak ve mizacen asla utangaç bir insan sayılmazdı. Ne var ki, benliğini kavuran duyguları kıza bir türlü açıklama fırsatını bulamamış, her teşebbüsünde pasif kalmış, son anda susmayı yeğlemişti. Ama bu akşam konuşacak, şeytanın bacağı kıracaktı.

Ortaköy'de, deniz kenarında sıradan bir restorana gittiler. Her yer hıncahınç doluydu. Sıcaktan bunalan insanlar masaları çoktan doldurmuşlardı.

Bira, muska böreği, sosis sote ve patlıcan salatası söylediler. Biraz da kaşar peyniri.

Tülay mutlu ve neşeli görünüyordu. Bu akşamki yemek, programında olmayan, sürpriz bir davetti ve içinden bir his Cahit'in nihayet konuşacağını ve duygularını açığa vuracağını söylüyordu. Biliyordu, Cahit er veya geç bunu yapacaktı; hatta bu zamana kadar neden geciktirdiğini de bir türlü anlamamıştı. Çekiniyor muydu yoksa? Doğrusu buna ihtimal veremezdi. Tanıdığı kadarıyla genç adam hislerini saklamadan, dobra dobra konuşacak medeni cesaret sahibi biriydi. Ayrıca bu açıklamayı kendisi de uzun zamandan beri bekliyordu. Bazı du-

220

OSMAN AYSÜ

rumların kelimelere dökülmesine bile gerek yoktu; davranışlar, duygular bir biçimde şekillenir, ortaya çıkardı. Tülay çoktan Cahit'in kendisine duyduğu hisleri anlamıştı, ama itiraf etmeliydi ki, yine de bunun kelimelere dökülerek açıklanmasını

bekliyordu.

İlk bardak biralarını yudumlarırken havadan sudan konuştular. İşlerin yoğunluğu, o günkü bankalardan birindeki su yüzüne çıkan yolsuzluklar, şair katil mevzuu konuşmalarının eksenini teşkil etti.

Tülay, genç adamın yine sıkıntılı ve kararsız halini gözlemlemişti. Galiba yine bir türlü konuya giremiyor, meramını açık-

layamıyordu.

Cahit çatalının ucuyla ağzına attığı sosis parçasını ağzında bir süre çiğnedikten sonra birden,

"Bu akşam sana bu daveti neden yaptığımı biliyor musun?" diye sordu.

Tülay geriye yaslanıp gülümsedi.

"Sanırım, tahmin ediyorum."

"Nedir?"

"Açıklamakta zorlandığın bir konu. Duygularınla ilgili bir şey."

"Demek anladın."

"Gayet tabii. Kadınların sezinleme gücü kuvvetlidir." Cahit önüne baktı. "Peki, ne diyorsun?" Tülay hınzırca gülümsemeye devam etti. "Önce bunu senin ağzından duymam lazım. Ancak ondan sonra cevap verebilirim."

Cahit fısıltı halinde konuştu. "Bana eziyet ettiğinin farkında mısın?" Tülay şuh ve mutlu bir kakhaha attı. Ama ölçülü ve etrafın dikkatini çekmeyecek bir tarzda. Sonra bakışlarını genç adamın yüzüne çevirdi.

Göz göze geldiler. Genç adam hemen bakışlarını kaçırdı.

Bıçak Sırtı

221

"İnanamıyorum," diye mırıldandı Tülay. "Bu itiraf senin gibi girgin ve konuşmayı iyi beceren birine zor mu geliyor?"

Cahit bir müddet cevap veremedi.

"Ters veya aksi bir cevap almaktan korkuyorum. Seni tanıdığımı sanırım, şayet bana olumsuz bir cevap verirsen iş ortaklığımızın devamı çok zorlaşır."

"Hiç de değil. İkimiz de medeni insanlarız. Bunca yıldır da arkadaşız. Niye zorlaşsın? Hem sana henüz kanaatimi de söylemedim."

"Söyle öyleyse."

Tülay cevap vermeden bira bardağına uzandı.

"Önce sen gereken açıklamayı yapmalısın."

"Anla işte, sana sırlısıklam âşışım... Öf be, ne zormuş bunu söylemek."

Genç adam hafifçe gülümsemeyi becererek kıza bakmıştı. Ama gözbebeklerinde hâlâ bir endişe ve itirafının doğuracağı sonucun bekleyişi vardı.

Tülay yeniden güldüj

"Seni zaten anlamakta zorluk çekiyorum Cahit."

"Neden?"

"Bana âşık olduğunu bir sene önce anlamıştım. Ama bugüne kadar bir türlü açıklama cesaretini kendinde bulamadın. Sen ki, patavatsızın, aklına geleni hemen söylemekte üstüne biri olmayan adamın tekisin. Niye bugüne kadar duygularını sakladın?"

"Çekindim işte. Çünkü kimseye böyle âşık olmamıştım, evabın nedir?"

"Senin anlaman lazım."

"Yani sen de beni..."

"Tabii aptal, ben de seni seviyorum. Kör müsün? Aramızdaki yakınlığı sağır sultan bile duydu, kanalda hep dedikodumuz yapıyor."

Cahit hayretle irkildi.

222

OSMAN AYSÜ

!

"Yok yahu!"

"Korkarım tek duymayan sensin."

"Ciddi mi söylüyorsun?"

"Tabii..."

"Ama., ben kimseden işitmedim."

"Eh, yüzümüze karşı söylemiyorlar tabii."

Cahit uzanıp kızın masanın üzerindeki elini tuttu.

"Benimle evlenir misin?"

4

altın sarışıydı Nilüfer'in. Düz kesilmiş, uzun, omuzlarından aşağı dökülen, gür ve parlak saçlar. Yakıcı güneşin altında pırıl pırıldı. İnce kıvrak bir vücudu, yanık teni ve göbeğini açıkta bırakan mavi bir penyesi vardı üzerinde. Dar kesim blucini kalçalarını ve düzgün

bacaklarını kavramıştı. Ayağındaki sandaletlere rağmen boyu oldukça uzun görünüyordu. Ve yaşı tam on sekizdi.

Nilüfer o yıl liseyi bitirmişti henüz. Mimar bir babanın ve doktor bir ananın tek evladıydı. Ama üniversite eğitimine pek sıcak bakmıyordu; lise yıllarında zaman zaman babası gibi mimarlığa özenmişse de, daha sonraları manken olmaya karar vermişti. Allah vergisi fizik güzellik ve cazibesini, ünlü ve meşhur olmak, mankenlik mesleğinde sivrilmek için kullanmayı kafasına koymuştu. Önceleri babası karşı çıktıysa da, annesinden aldığı destekle Fahiman Bey'i ikna etmek zor olmamıştı. Süheyla Hanım modern düşünceli, ileri fikirli bir kadındı, her ne kadar o da kızının üniversite düzeyinde belirli bir eğitim almasını istemişse de fazla ısrarlı olmamıştı. Geleceklerini tayin etmenin gençlere ait bir tercih olduğuna inanırdı.

O gün salı ve temmuzun yirmi dördüydü. Saat on dokuz sularında Nilüfer, Bağdat Caddesi'nde kız arkadaşı Selda ile Di-

224

OSMAN AYSU

van Pastanesi'nde buluşacaklardı. Genç kız adımlarını hızlandırdı ve pastaneye girdi. Gözleriyle etrafı taradı, Selda henüz gelmemişti. Randevu saatine henüz yirmi dakika vardı ve biraz erken geldiğini fark etti.

Pastane çok kalabalık ve boş masa da yoktu. Zaten bu saatler caddenin en kalabalık olduğu zamanlardı. Nilüfer girgin bir kızdı, toplum içinde her zaman rahat ve serbestçe hareket ederdi. Ama masaların arasında dolaşıp boş bir yer ararken, tüm gözlerin üzerine çevrilmesinden yine de rahatsız oldu. Özellikle genç erkekler kendisine yiyecek gibi bakıyor ve nazar-larıyla rahatsız ediyorlardı.

Bir an çıkıp yirmi dakika sonra gelmeyi düşündü, ama bu hiç de hoş olmayacaktı. Zira arkadaşı Selda da Tarabya'dan geliyordu ve bu gece onun evinde kalacaktı. Bir an onu bekletmenin hoş olmayacağını düşündü. Çaresiz ve kararsız bir şekilde etrafına bakınırken, genç bir adam hafifçe ona hitap etti. "Şayet biraz sabrederseniz, ben az sonra kalkacağım." Nilüfer başını çevirip sesin geldiği yana baktı. Otuz, otuz beş yaşlarında siyah sakallı, efendi görünümlü bir adamdı kendisine hitap eden kişi. Kısa bir an kararsız kaldı. Teşekkür etti, fakat ne yapacağını da şaşırıldı. Yürüyüp gitmesi mi, yoksa beklemesi mi gerektiğini kestiremedi. Bu saatte başka boş masa kolay kolay bulamazdı. Tekrar adama baktı.

Sakallı adam kızla pek ilgilenmiş görünmüyordu. Tabağında duran pastasının son lokmasını ağzına atıp çay fincanına uzanmıştı.

Nilüfer masanın başında mütereddit ayakta kaldı. Çevresinde bulunan erkeklerin taciz edici nazarlarından daha da sıkılmaya başlamıştı.

O an da sakallı adam boş iskemlelerden birini göstererek

kıza mırıldandı:

"Oturun lütfen, sıkılmayın. Dedim ya az sonra kalkaca-

ğım."

Bıçak Sırtı

225

Genç kız istemeyerek de olsa gösterilen iskemleye ilişmek zorunda kaldı. Arkadaşına burada randevu verdiği için biraz da kendine kızmaya başlamıştı. Divan'ın bu saatlerde hep kalabalık olduğunu düşünmesi gerekirdi.

Sakallı adam kızla hiç ilgilenmiyordu, hatta öyle ki masaya oturduğundan beri bir kere olsun başını çevirip ona bakmamıştı bile. Çayını içerken bir yandan da elindeki incecik bir kitabı okumakla meşguldü. Nilüfer de önceleri elinden geldiğince adamla ilgilenmedi, bir kabalık yapmak istemiyordu, zaten bu kalabalıkta masasını ona terk etmek inceliğini ve nezaketini göstermişti. İkide bir saatine göz atıyordu sadece.

"Galiba birini bekliyorsunuz?"

Nilüfer ilk defa o zaman sakallı adama bakışlarını çevirdi. Adamda bir yılışıklık ya da samimiyet kurmak için bir girişim sezinlemedi. Soruyu çok doğal ve içtenlikle sormuş gibiydi. Genç kız başını salladı ve "Evet," diye fısıldadı. Adam da başka soru sormamış, yine elindeki kitabı okumaya dönmüştü. O zaman elindeki kitaba bir ^öz attı Nilüfer. Bir şiir kitabıydı. Şiirden hoşlanan biri, belki de bir şairdir, diye düşündü. Tipi de uygundu; çenesinde siyah bir sakal, bunaltıcı sığağa rağmen boynunda fular vardı. Gözündeki yuvarlak camlı çerçevesiz gözlük, en-tel bir tip havası veriyordu adama. Şiir ve sanatla uğraşan biri.

Babası da sık sık fular takardı; ne de olsa mimar olarak o da sanatkâr sayılırdı. Genç kız babasının, belki biraz da yaşının gençliği nedeniyle sanatla uğraşan kimselere karşı bir hayranlığı vardı. Adamın ilgisizliğinden cesaret alarak onu biraz daha incelemeye devam etti.

Aslında yakışıklı biri sayılırdı. Uzun boylu, adaleli vücutlu, ince yüz hatlarına sahip biriydi. Elinin parmakları bir piya-nistinki gibi uzundu. Nilüfer garip bir heyecana kapıldı. Garipti, çünkü hiç tanımadığı, hayatında ilk defa gördüğü bir insana karşı içinde anlamsız bir duygunun tomurcuklandığını hisseder gibi olmuştu.

226

OSMAN AYSÜ

Bakışları çevrede dolaşırken bir kere daha adama takıldı. Otuzunu çoktan aşmış biri olmalıydı, yani kendisi için yaşlı biri sayılırdı. Belki de kırk yaşma yakındı. Flört ettiği arkadaşı Kemal'e göre çok da büyüktü. Sonra birden aklından geçen düşüncelerden utandı. Ne anlamsız şeyler düşünüyordu; böyle bir karşılaştırmanın ne gereği vardı. Kemal delişmen, yerinde duramayan, cıva gibi bir gençti. Devamlı konuşur, espriler yapar, onu güldürürdü.

Sakallı adam çay fincanına uzanırken bir an başını kitabından kaldırarak mırıldandı.

"Şaşılacak şey!"

Nilüfer boş bulunmuş, daha doğrusu adamın ne demek istediğini anlamamıştı. Saf saf adamın

yüzüne bakarak, "Pardon," dedi.

"Şu arkadaşınız... Hiç hakkı yok bunu yapmaya."

"Neyi yapmaya?"

"Sizin gibi genç ve zarif bir hanımı bu kadar bekletmeye. Zamane delikanlılarını hiç anlamıyorum. Bu affedilmeyecek bir hata."

Kız masasındaki adamın neyi kastettiğini biraz geç anlamıştı. Elinde olmadan gülümserken inci gibi beyaz ve muntazam dişleri ortaya çıkmıştı.

"Ama ben bir kız arkadaşımı bekliyorum."

"Sahi mi? Buna daha çok şaşırdım."

Yabancı'nın sesi o kadar yumuşak ve nazikti ki Nilüfer sormadan duramadı.

"Neden?"

Sakallı adam da gülümsedi bir an. Sonra teatral bir jestle elindeki kitabı masaya bırakıp kollarını havaya kaldırarak açtı.

"Olacak şey değil... Şu ortama, teneffüs ettiğimiz havaya bir baksanıza... Çevrenizi şöyle bir gözden geçirin, insanların canlılığını, tabiatın mükemmelliğini görün. Sizin yaşınızdaki gençler hayat dolu. Dolu dizgin yaşamın nimetlerinden istifade-

Bıçak Sırtı

227

ye çalışıyorlar. Mevsim aşk ve sevgi zamanı. Kaldırımlar el ele, kol kola dolaşan çiftlerle dolu. Siz de onlara uymalısınız. Yaşadığınız bu demleri sonra çok ararsınız. Hayatın kadrini bilin. Sahip olduğunuz bu güzelliği değerlendirin. Bu güzel akşam vakti zamanınızı niye bir kıza harcıyorsunuz, anlaşılır gibi değil."

Nilüfer adamı biraz da şaşkınlıkla dinledi.

"Siz yoksa şair misiniz? Şair gibi konuşuyorsunuz."

Sakallı adam mütebessim bir çehre ile mırıldandı.

"İyi tahmin ettiniz. Adım Musa Eryılmaz. Gerçekten de şairim."

"Çok ilginç. Şimdiye kadar gerçek anlamda bir şairle tanışmamıştım."

"Öyleyse şimdi tanıştınız."

Sakallı adam tokalaşmak istercesine elini genç kıza doğru uzattı. O da kendisine uzanan eli sıktı.

"Ben de Nilüfer Kiraz."

Kendini Musa diye tanıtan katil yine gülmeye başladı.

"Şaka yapıyorsunuz,<tleğil mi?" dedi.

Afallayan Nilüfer sordu. "Ne şakası?"

"Benden bir yakıştırma ya da hemen söylenecek bir mısra bekliyorsunuz."

"Nereden çıkardınız şimdi bunu?"

"Ben anlarım, Kiraz ile dudaklarınız arasında denk düşen, ilham veren bir bağ kurmamı bekliyorsunuz."

Kız kızardı. "Ne münasebet!" diye mırıldandı. "Kiraz sadece soyadım."

"Gerçekten mi? Eğer öyle ise şahane bir uyum bu. Soyadınız hakikaten cuk oturmuş. Bundan daha iyi bir benzetme olamazdı."

Kızın yüzündeki değişmeyi gören katil hemen devam etti.

"Lütfen beni yanlış anlamayın. Saygısızlık veya bir densizlik etmek istemedim. Olsa olsa ruhumun şair yanı sizden etkilendi. Meraklanmayın, size kompliman da yapmıyorum."

228

OSMAN AYSÜ

Nilüfer kendini toparlar gibi oldu. Gerçekten de adamdan böyle bir davranış beklemiyordu. Arkasına yaslandı, ama daha fazla konuşmamaya da karar verdi. Ne de olsa karşısındaki tanımadığı bir yabancıydı. Babası görse, masasına oturmasına bile bozulabilirdi.

Bir süre sesiz oturdular.

Nilüfer bakışlarını pastanenin girişine çevirmiş, arkadaşının gelişini gözlemeye başlamıştı. İki de saatine bakıyordu. Saat tam yediydi, ama Selda hâlâ ortalarda yoktu. Katil yine konuşmaya başladı. "Şiiri sever misiniz?"

Nilüfer sıkılmaya, hatta o masaya oturduğuna pişman olmaya başlamıştı. Galiba ilk intibaında yanılmıştı; bu adam sırnaşğın tekiydi. Önce cevap vermemeyi düşündü, sonra bunun daha tatsız olduğunu, aksi halde masadan kalkması gerektiğini hatırladı. Soğuk bir şekilde "Evet," diye mırıldandı. "Aksine ihtimal vermezdim zaten."

Adam yine garip konuşmaya başladı, diye geçirdi aklından. Yani herkesin şiirden hoşlanması şart mıydı? Dayanamadı, sordu.

"Neden?"

"Kişiliğinizden belli." "Yok canım! Nasıl anladınız bunu?"

"Hiç kuşku yok. Siz hassas ve aşırı duygulu birisiniz. Ama gerçek kanaatimi söylemeye kalkışırsam yine beni yanlış anlamanızdan korkarım."

Hiç sesini çıkarmadı Nilüfer. Konuyu kapatmak istiyordu. Ama o yaştaki her genç kız gibi, bir yandan da, bir şair tarafından analiz edilip iltifatkâr sözler duymak hoşuna gitmişti. Acaba konuşmasına izin verse adam daha neler söyleyecekti? "Merak etmiyor musunuz?"

Nilüfer tekrar adama baktı. İsteksizmiş gibi homurdandı. "Neyi?"

Bıçak Sırtı

229

"Hakkınızdaki düşüncemi."

"Bakm, bu beni hiç ilgilendirmiyor. Konuşmalarınızdan da sıkıldım. Nezaketsizlik etmek istememiştim, ama beni rahatsız ettiğinizin farkında mısınız?"

"Çok özür dilerim," dedi sakallı adam. "Bu sohbetten hoşlandığınızı sanmıştım."

"Sohbet mi? Siz buna sohbet mi diyorsunuz?"

"Evet. Kişiliğiniz hakkındaki düşüncelerimi merak ettiğinize de eminim."

"Öyleyse yanılıyorsunuz. Bir yabancıнын, yani beni tanımayan birinin hakkımda ne düşüncesi olabilir ki?"

"İsrar ediyorum. Merak ettiğinize eminim."

Nilüfer masayı terk etmeye karar verdi. Masanın üzerindeki çantasına uzandı. Durumu sezinleyen katil hemen, "Durun lütfen, gitmeyin" diye mırıldandı.

Sesi adeta yalvarır gibiydi.

Genç kız gerçekten şaşırmişti. Yadırgayarak bir daha adama baktı. Katilin suratında inanılmaz bir mahcubiyet, şaşılacak bir üzüntü ifadesi oluşmuştu. Nilüfer bile şaşıtı bu ifadeye.

"Beni rahatsız etmeye başladınız" dedi.

"Galiba haklısınız. Ama bunu isteyerek yapmadım. Sizden çok etkilendim. Bana ilham verdiniz. Hemen şu anda aklıma nefis mısralar geliyor. Söylememe izin verir misiniz?"

Kız ters ters söylendi. "Mısralar mı?"

"Evet. Çayımı yudumlarırken... Hemen şu anda oluştu şiir."

Herhalde zırvalıyor, diye düşündü Nilüfer. Ama bir yandan da merak ediyordu.

"Söyleyin bakalım" dedi.

Katil geriye yaslandı. Bakışlarını kızın bakir ve saf yüzüne çevirdi. Etkili ses tonuyla şiiri mırıldanmaya başladı:

"Sarahaten söylesem, acaba darılmaz mı? Darılmak âdeti mi, bilmem ki çapkının nazını.

230

OSMAN AYSÜ

Desem ki ben seni, yok dinlemez ki hiddet eder. Ne var sanki bu sözde, hiddet etse ne der. Desem ki ben seni, hayır, kızar bilirim. Tereddütüm acaba hiddetinden az mı elim. Desem ki ben seni, ya kızar konuşmazsa, Derim insaf edin, eğer bu çektiğim azsa Desem ki ben seni, sakın gücenme emi? Sakın gücenme eğer, anladysan sevdiğimi."

O kadar yumuşak, sokulgan ve samimi bir ses tonuydu ki genç kız adeta sarsıldı. Şiirdeki ahenk, incelik ve çaresizlik onu şaşkına çevirmişti. Bir an inanamadı; adamın bu mısraları hemen burada kendisi için söylemiş olduğunu kabul edemiyordu.

"Siz," diye kekeledi. "Bunu şimdi... yani burada... benim için mi..." Bir türlü uygun kelimeyi bulamıyordu.

Katil sırttı. "Tabii, sizin için söyledim. Hepsi bana ait."

Nilüfer şiirin ona ait olmadığını anlayamayacak kadar şaşkındı. "Ama" diye fısıldadı. "Bu çok güzel bir şiir. Bir daha tekrarlayabilir misiniz?"

"Memnuniyetle."

Sakallı adam aynı yumuşak ses tonuyla şiiri yinelerken özellikle son iki mısrasını özellikle vurguladı. İkinci okuyuşta Nilüfer aşk ilanını daha iyi anlamıştı. Yine birden kızardı.

"Çok duygusal," diyebildi.

"Öyle olması gerekirdi zaten. İnsan sizin karşınızda başka ne hissedebilir ki?"

Nilüfer ne de olsa çok gençti. Adamın duygusallığı onun yaşadığı dünyaya ters düşüyor, böyle bir romantizmi yadırgıyordu. Adama biraz garipseyerek baktı. Sonra durumun tuhaflığını hissetti. Bu devirde kimse hislerini böyle açıklamıyordu artık. Duygulandığı muhakkaktı, ama düpedüz kendisine ilan-ı aşk etmişti ve durum ona biraz komik geldi.

Sesini alçaltarak sordu:

Bıçak Sırtı

231

"Siz her beğendiniz kıza böyle şiir mi okursunuz?"

"Hayır. Ancak beni öylesine etkilediniz ki, mısralar ağzımdan dökülüverdi. Kendim de şaşım. Bu ilk defa başıma geliyor. Gücenmediniz, değil mi?"

"Bilmiyorum, şaşırdım sadece."

"Haklısınız. Ben de şaşırdım. Ömrümde sizin gibi güzel bir kız görmedim çünkü. Okuduğum şiir için de sizden özür dilemeliyim."

Nilüfer yine ne diyeceğini kestiremedi. Şaşkın şaşkın adama bakmaya devam etti.

"Artık gitsem, iyi olur."

Katil kitabını almış, masanın üzerine yiyip içtiklerinin parasını bırakmıştı. Usulca ayağa kalktı. Genç kız huzursuzca yerinde kıpırdandı.

"Hislerimi örtülü de olsa açıkladığım için tekrar özür dilerim. Benim için şahane ve eşi bulunmaz bir ilham kaynağı oldunuz."

Ayağa kalkıp kızı hafifçe başıyla selamladı. Gitmeye hazırdı artık. Nilüfer hâlâ ne Sapacağını, nasıl davranması gerektiğini tayin edemiyordu.

"Güle güle, efendim."

Ağzından efendim kelimesi çıkmıştı. O an yabancıya karşı takdir ve saygı hissettiğini kavradı birden. Aslına bakılırsa kaba bir davranışı olmamıştı; üstelik bu kadar kısa zamanda kendisi için yaptığı şiir tek kelime ile harikaydı. İmkânı olsa satırları yazıya dökmek isterdi, ne yazık ki söylediği mısraları anımsayamı-yordu şimdi. Adamı durdurup şiiri yazdıramazdı da. Yabancı ağır ağır masadan uzaklaşırken hayıflandı; asıl kaba davranan kendisi olmuştu. Çok güzel ve etkileyici biri olduğunu biliyordu; hassas ve ince ruhlu, gerçek bir şair olduğunu kanıtlamıştı adam kendisi için masada yaptığı şiirle. Ne terslik vardı ki bunda? En azından çevresindeki masalarda oturan gençlerin yaptığı tarzda yiyecek gibi bakmamıştı. Çirkin tek bir laf da etmemişti.

Nilüfer neredeyse üzölmeye başlayacaktı. Başını omzu

232

OSMAN AY SCI

üzerinden çevirip kapıya baktı. Yabancı şairin uzaklaşıp uzaklaşmadığını görmek istiyordu. İki şeyi aynı anda gördü. Yabancı geriye dönmüş masaya yaklaşıyordu. Selda da adımını pastaneden içeriye atmak üzereydi. Genç kız yeniden heyecanlanı-verdi. Nedense arkadaşının adamı görmesini istememişti. Masaya tabii ilk varan sakallı adam oldu. Kısık bir sesle, "Acaba sizi bir daha görmem mümkün olabilir mi?" diye sordu.

Selda da onu görmüş, gülerek masaya yaklaşıyordu.

Karar vermek için hiç zamanı kalmamıştı Nilüfer'in. Aceleyle mırıldandı.

"Yarın aynı saatte burada," diyebilirdi. Adamın bir an önce uzaklaşmasını istiyordu.

İstedığı gibi de oldu. Yabancı, "Anlayışınıza çok teşekkür ederim. Yarın bu saatleri iple

çekeceğim," diyerek uzaklaşmıştı hemen.

Selda kalabalık masaların arasından süzülürken, neredeyse yabancı ile çarpışacaktı. Onun Nilüfer'in yanından ayrıldığını görmüştü. Çok kısa bir süre adama bir göz attı. Uzun boylu, yakışıklı, esmer ve havalıydı.

İki arkadaş kucaklaşıp öpüştüler. Selda hemen hemen Nilüferle aynı yaşta, ama daha kısa boylu, kabarık afro saçlı, her dem neşeli, cıvıl cıvıl bir genç kızdı.

Nilüfer üstündeki heyecanı atmak için hemen arkadaşına sitem etti.

"Geciktin."

"Ne yapayım, trafik. Köprü tam bir felaketti bu saatte. Ama dırdırılanıp durma, sen de beni beklerken boş durmamışsın. Kimdi o masadan kalkan adam?"

Nilüfer kızarıp bozardı. Demek Selda adamı fark etmişti.

"Haa, o mu? Önemli biri değil canım."

"Numara yapma! Adamın sana bakışlarını gördüm. Kaçar mı benden, sana tutkun o."

"Saçmalama, nereden çıkardın bunu da şimdi."

Bıçak Sırtı

233

"Yemezler kızım. Biz bakışlardan anlarız. Yoksa yeni flörtün mü?"

"Daha da neler? Fark etmedin mi benden ne kadar büyük?"

"Hiç de o kadar büyük görünmüyordu, atma. Benden sır saklayacak değilsin ya. Yoksa Kemal'i ektin mi?"

"Ne münasebet canım!"

"Vallahi hoş bir adamdı; artist gibi."

Nilüfer çıkış kapısına yeniden bir göz attı. Şair Musa Eryılmaz ortalarda yoktu. Derin bir nefes aldı. Herhalde gitmiş, çoktan Bağdat Caddesi'nin kalabalığına karışmış olmalıydı.

"Eh, biraz da öyle sayılır," diye mırıldandı.

"Nasıl yani, film artisti filan mı? Gözüm ısıyor da."

"Yok canım. Şairdir o. Bir tür sanatkâr yani..."

"Şair mi? Nerden tanıyorsun?"

"Off Selda, bırak Allahını seversen şimdi onu. Hadi çaylarımızı içelim de evin yolunu tutalım. Yemekten sonra annemle babam kulübe gidecekler. Bütün gece bizim."

Selda, "Öyle olsun," dedi ve konuyu kapattı.

İkisi de cıvıl cıvıl, hareketli ve yerinde duramayan tiplerdi. Çevrelerinde hemen bir dikkat halkası oluşturduklarının farkındaydılar. Delikanlıların gözleri üzerlerindeydi.

Sekize çeyrek kala Divan'dan çıkıp Nilüfer'in yan sokağa park ettiği Mazda'sına doğru ilerlediler. Babası son model arabayı ona liseyi bitirme hediyesi olarak almıştı. İki genç kız arabaya girerlerken, karşı kaldırımdaki kalabalığın arasına karışmış fakat bakışlarını kızlardan hiç ayırmayan sakallı adamı ne yazık ki fark etmediler.

Mazda ağır ağır trafiğe karışırken, katil de ilk bulduğu boş taksiyi çevirmişti.

Sakallı adam hazzın doruklarına yaklaşıyordu.

Yeni ve vahşi bir av partisinin ilk heyecanını yudumlamak

istiyordu...

***

234

OSMAN AYSÜ

Nilüfer'in evi Suadiye ile Bostancı arasındaki Tan Sokak mevkindeydi. Geniş ve ferah, deniz gören bir apartmanın dördüncü katındaydılar. Saat gece yarısını çoktan geçmiş, ama kızın annesiyle babası henüz gittikleri kulüpten dönmemişlerdi.

İki genç kız aynı yatağı paylaşıyorlardı. Çoktan geceliklerini giymiş, bağdaş kurdukları yatağın içinde dedikodu yapıyor, mezun oldukları okuldaki arkadaşlarını çekiştiriyorlardı. Konuşacak bir şey bulamadıkları bir sırada Selda birden sordu: "Hadi bana gerçeği söyle. Bugün Divan'da gördüğüm adam yeni dalgan mı?"

Nilüfer, Selda ile gevezeliğe dalınca pastanedeki adamı unutmuştu.

Umursamazcasına omuz silkti.

"Yok canım, dedim ya sadece bir şair."

"Bana numara yapma. Çıkıyor musun onunla? Hadi söyle. Kemal'e anlatacak değilim ya. Yoksa bizden gizleyecek misin?"

Nilüfer kısa bir tereddüt geçirdi. Selda ağzı sıkı ve güvendiği bir arkadaştı.

"Durum tahmin ettiğin gibi değil," diye mırıldandı. "Ama adam bana ilk görüşte âşık oldu. İnanmayacaksın, ama benim için oracıkta şiir yaptı."

Selda bir kakhaha attı.

"Deme yahu! Ciddi misin?"

"Vallahi, doğru söylüyorum."

"Anlamıştım zaten. Kızım, adamı fena çarpmışsın sen."

"Ben bir şey yapmadım ayol! Adamın çarpılacağı varmış."

"Eee, askıntı oldu mu sana?"

"Biraz... Ama öyle sandığın gibi değil. Kibar ve terbiyeli. Konuşmasını bir dinleseydin kakhahadan kırılırdın."

"Yeniden görüşmek istedi mi senle?"

"İstedi."

"Ne cevap verdin?"

Nilüfer yine bir tereddüt geçirdi. Selda'ya güvenirdi, ama

Bıçak Sırtı

235

nedense yarınki randevuyu ona söylemek istemiyordu. Hem de belirli bir nedeni olmadan.

"Hayır" dedi. "Yaşı benim için büyük. Hem de entel takılan biri. Yani tipim değil."

"Ama çok yakışıklıydı be!"

"Olsun."

"Yerinde olsam bir denerdim. Hazır Kemal'de burada yok. Marmaris'e gitti demiştin, değil mi?"

"Evet, on beş gün dönmeyecek."

"Ne kaybedersin kız? Bir dene, hoşlanmazsan yüz vermezsin."

Aslında Nilüfer henüz ne yapacağını bilmiyordu. İçinde garip bir tedirginlik vardı. Sakallı yabancıнын değişik bir çekiciliği mevcuttu ve o romantik şiirin bazı mısraları aklından çıkmıyordu. Gerçi onu, arkadaşının söylediği kadar fiziki olarak çekici bulmuyorsa da sanki tılsımlı veya büyüğü gibi etkileyici bir yanı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Boş ver," dedi sonımda. "Onunla beraber olmak istemiyorum."

Selda omuzlarını silkti. Alt tarafı karar Nilüfer" e aitti. Ama elinde olmadan Divan'da

gördüğü adamla arkadaşının çıktığı Kemal'i beyninde karşılaştırdı. Adamı hiç tanımamasına rağmen rahatlıkla Kemal'e fark atardı.

***

Ertesi gün saat tam on dokuza beş kala Nilüfer Divan Pas-tanesi'ne girdi. O gün ikiye kadar Selda ile birlikte olmuşlar ve bir daha sakallı şair konusuna dönmemişlerdi. Nilüfer nedense arkadaşının o konuyu yeniden açmasından çekinmişti. Arkadaşını arabasıyla Şaşkınbakkal'daki dolmuş durağına kadar götürmüş, sonra eve dönmüştü.

Randevu saatini zor etmişti Nilüfer. İçinde tarifsiz bir sı-

236

OSMAN AYSU

kıntı vardı, buluşma vakti yaklaştıkça huzursuzluğu artıyordu. Önceleri bunu Kemal'e bir ihanet gibi algılamış, ama daha sonra saçma olduğunu kabullenmişti. Kemal'le hiçbir hukuki bağlantısı yoktu, sadece arkadaşılar. Hayır, diye mırıldandı kendi kendine, aralarındaki ilişki arkadaşılıktan öteydi. Birlikte yatmışlar, hatta evliliği bile düşünmüşlerdi. Tabii buna daha çok zaman vardı. Kemal üniversiteyi bitirecek, iş tutacak, ancak ondan sonra evlilik gündeme gelecekti. Ölme eşeğim ölme, diye söylendi. Bu, uzun yıllar beklemeyi gerektiriyordu.

Ama nedense Nilüfer içindeki sıkıntının Kemal'den kaynaklanmadığını fark etti birden. Sebebin bilmiyordu, ne var ki içinde boğucu bir rahatsızlık hissediyordu.

Çok kısa bir an yatak odasındaki aynanın karşısında acaba randevuya gitmeyim mi, diye düşündü. Sonra bu işi fazla büyüttüğüne karar verdi. Ne olacaktı sanki? Sakallı şair onu yiyecek değildi ya. Hem istemediği bir davranışını görürse hemen yanından uzaklaşırdı da. Aynadaki aksine baktı.

Gerçekten de çok güzeldi. Adamın ilk görüşte kendisine âşık olmasını çok doğal buldu. Üstelik ilk görüşte kendisine tutulan tek adam da o değildi. Gülümseyerek aynadaki görüntüsüne bakmaya devam etti. Belki de durumun en cazip yanı, yaşça kendisinden oldukça büyük birinin karşısında ezilip büzülmesi, ona şiirler yazmasıydı. Kim bilir belki bugün geldiğinde ona yeni şiirler de yapmış olabilirdi. Aynanın karşısında soyundu.

Şair kendisine meftundu zaten, ama yine de onu teshir edecek, çileden çıkaracak tarzda giyinmek istiyordu. Sutyen takmadı. İnce bedenine göre iri göğüslerini serbest bırakacaktı. Üstsüz askılı beyaz bir penye seçti. Sırtına geçirdiğinde pembe göğüs başları dar penyeyi delegecek gibi ileri fırladı. Görünümü biraz çirkin olmuştu, hatta kendi bile utandı. Bu halde dışarı çıkması hoş kaçmayacaktı.

Bıçak Sırtı

237

Safça bir merakla görüntüsünü yeniden gözden geçirdi.

Şair eğer bu haliyle kendisini görürse mutlaka dili tutulurdu. Umursamadı, sutyen

takmamaya karar verdi.

En dar pantolonunu bacaklarına geçirdi. Görüntüsü tek kelime ile harikaydı. Biraz da makyaj yaparsa muhteşem olacaktı.

Evden çıkıp arabasına binmeye hazırlanırken, sokakta yürüten iki genç kendisine laf attılar, içinden gülümsedi Nilüfer. Acaba şairi kendisini bu halde görünce ne diyecekti?

***

Şair çoktan Divan'a gelmiş, arka taraftaki masalardan birine yerleşmişti. Kızın gelip gelmeyeceği hususunda hâlâ bazı kuşkuları vardı. Dün akşam tam ondan randevu isterken arkadaşının üzerlerine gelmesi zamanlama bakımından büyük şanssızlık olmuştu; belki de arkadaşının kendisini görmemesi için atlatmış da olabilirdi. Zajfen sırf o yüzden kızları takip etmiş ve Nilüferin evinin yerini tespit etmişti.

Kız gerçekten çok güzeldi ve sakallı şair nefsiyle tam bir mücadele halindeydi. Aslında buraya hiç gelmemeliydi. Çünkü o sırada pastanede oturan, içindeki iblis değil, sakın, uysal ve zararsız ikinci kimliği vardı.

Korkuyordu şair. O kötü ve acımasız kimliğinin ruhuna ne zaman sahip olacağını, benliğini ne vakit ele geçireceğini bilemezdi. Bunun herhangi saati ve vakti yok. Yine de içindeki değişim genellikle geceleri, karanlık basınca olurdu, hatta bazen uykuda. Bu bir genellemeydi ve şair yine de öyle olmasını temenni ediyordu. Uzun yaz günlerinde karanlık saat dokuza doğru çöker ve gece ancak o vakit değişim için bir tehlike oluştururdu.

Terlemeye başladı.

Sırtı sıırıslıklam ıslanmıştı.

Saatine bakıyordu sık sık. Yediye çeyrek vardı. Nilüfer az

238

OSMAN AYS ü

sonra gelebilirdi, şayet kendisini atlatmayacaksa tabii. Umarım gelmez, diye geçirdi içinden; ama bir yandan da kızı görmek istiyordu. Dün onun güzelliğinin müthiş etkisinde kalmıştı.

Böyle bir hal uzun zamandan beri ilk defa başına geliyordu. Ruh dünyasında tam bir karmaşa vardı, içindeki ikinci kişiliğin kendisini zorladığını, yeniden ortaya çıkmak için fırsat kolladığını hissedebiliyordu. Buna imkân vermemek için elinden geleni yapacaktı, ama ne yazık ki hiç şansı yoktu, zira iradi olarak bu değişimi engelleyemezdi.

Aklından kabaca bir hesap yaptı, en azından daha iki saat vardı karanlığın basmasına.

Çok acıydı, fakat bir yolunu bulup kızı uzaklaştırmalıydı yanından. Ona bir kötülüğün bulaşmasını istemiyordu. İblis'e mani olmalıydı.

Mendilini çıkardı, alnında ve yanaklarında oluşan terleri sildi. Sıcağın yarattığı ter damlacıkları değildi bunlar. Belki de en iyisi buraya kendisinin hiç gelmemesiydi. Ne var ki bunun da bir çözüm olmadığını farkındaydı; şuur ve idrak olarak, ruhunun gizli dehlizlerinde

yer alan iblis kişiliği, tüm yaptıklarından ve düşüncelerinden haberdardı daima.

Çaresizliğine lanetler okudu. Tam o sırada da Nilüferin pastane kapısından girişini gördü. Artık bundan sonra her şey vereceği savaşa bağlıydı.

Bir an gözlerinin içi parladı. Yüreği heyecandan neredeyse duracaktı. Hayatında böylesine güzellik görmemişti. Diri, canlı, taze ve nefes kesici. Üstelik de baştan aşağı cinsellik akıyordu kızıdan. Atkılı penyesinin altındaki oynayan göğüsleri hemen dikkatini çekti. Zar zor ayağa kalktı şair. Gülümsemeye çalıştı, ama tam beceremedi, dudakları gerildi sadece. Eliyle oturması için yer gösterir gibi bir hareket yaptı.

Kız son derece rahattı.

Oturup koltuğuna yerleşirken, "Umarım sizi fazla beklet-memişimdir," dedi.

Bıçak Sırtı

239

Sanki söyleyecek tek kelime lafı yokmuş gibi susuyordu şair...

"Bugün hava çok sıcak, değil mi?"

Şairden yine ses çıkmamıştı. Kız mavi gözlerini adama çevirdi. Ondaki bu sessizliğin nedenini anlamak için yüzüne baktı.

Şair hâlâ alnında biriken terleri silmeye devam ediyordu.

Nilüfer eğilip gözlerini kaçırın adama bu defa dikkatle baktı.

"Rahatsız mısınız yoksa?"

Uzun bir bekleyişten sonra nihayet adamdan ses çıktı.

"Hayır, değilim."

"Ama yorgun ve halsiz görünüyorsunuz."

"Dediğiniz gibi sıcaktır belki."

"Bugün nem oranı yine çok yüksek. Televizyondan duydum."

"Mümkündür."

Adamın kısa ve|<esik cevapları kızın dikkatini çekmişti. Bir şeylerin ters gittiğini sezinlemişti Nilüfer. İster istemez gerildi. Bakışlarını kendisinden kaçırın adamı süzmeye başladı. Gerçek şu ki onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu, şair olduğundan başka. Belki de evliydi ve beraber görünmekten huylanıyordu. Bu olasılık hiç aklına gelmemişti; öyle ya onun yaşındaki bir adamın evli olması çok mümkündü. Önce kendine kızar gibi oldu, ama sonra bunun çok saçma bir şey olduğunu düşündü. Adamın evli olması ne değiştirdi ki? Bu

görüşme zaten bir daha tekrarlanmayacaktı, sadece dünkü şiiri kaleme almak ve saklamak için gelmişti buraya.

Genç kız acaba mı diye, geçirdi beyninden.

Buraya tek geliş sebebi o şiir miydi? Yoksa ondan, kendine bile doğru dürüst açıklayamadığı halde, hoşlandığı için mi gelmişti?

"Bugün çok sessizsiniz."

240

OSMAN AYSU

"Üzgünüm."

"Sizi rahatsız eden bir şey mi var?" Şairin gittikçe bunaldığı açıkça belli oluyordu. "Hayır," dedi adam.

Nilüfer nihayet dudaklarının ucuna gelen soruyu sordu. "Evli misiniz?"

"Değilim... Bunu da nereden çıkardınız?" "Ama bugün üzerinizde bir tuhafılık var. Sanki... nasıl söylesem, bulduğumuza pişman gibisiniz."

Şair hiçbir yorumda bulunmamıştı. Bakışları elindeki ıslanmış mendiline yönelikti. Bir süre öyle kaldı. Sonra nazarlarını kızın yüzüne çevirip ıslık ıslık parıldayan gözlerine dikti. Konuşmaya başladığında sesi titriyordu. "Gözleriniz," dedi yutkunarak. "Ne kadar güzel. Bana okyanusun derinliklerindeki koyu maviliği hatırlatıyor. Enginliği ve sonsuzluğu."

Nilüfer gülümsedi.

İşte, ondan beklediği konuşma tarzı buydu. Edebi teşbihler, iltifat ve methiye dolu benzetmeler. Alışık olmadığı kompliman türü. Nihayet kendine geliyor, diye düşündü. Herhalde bir bocalama devri geçiriyordu. Güzelliğinin altında ezilmiş, bir süre şaşkınlıktan ne diyeceğini kestirememiş olmalıydı. Belki dün gece kendisi için bir şiir daha da yazmıştı. Ona biraz yardım etmeli, cesaret vermeliydi.

"Dün bana yaptığınız şiir çok hoşuma gitti. Ne yazık ki aklımda tutamadım. Onu yazmak istiyorum."

Şairin başı önüne düştü. Uzunca bir süre karşılık vermedi. Sonra yorgun ve bitkin bir şekilde fısıldadı. "O benim şiirim değildi." Nilüfer afallamış. "Anlayamadım? Yani onu siz..." "Ben yazmamıştım. Benim diye size yalan söyledim." "Ama..."

Bıçak Sırtı

241

"Dedim ya, yalandı... Sizi kandırdım."

Genç kız bir hayal kırıklığı yaşadı önce. Şiirin tüm mısralarını anımsamıyordu, ama yine de çok güzeldi. Ümitsiz ve çaresiz bir aşkın ifadesiydi. Karşısındaki adamın tüm imkânsızlığını aksettiren bir ruh halinin kelimelere dökülmüş anlatımı. Ama ne fark eder ki, ha onun olmuş, ha bir başkasının. Önemli olan duyguların bir şekilde açığa vurulmasıydı. O bunu en içten şekilde ve başarıyla yapmıştı.

"Yoksa bu ufak yalan için kendinizi suçlu mu hissediyorsunuz?"

"Belki."

"Önemli değil. Şiir yine de çok güzeldi. Bunun için size güvenmeyeceğim."

Şairin ifadesinde hiçbir değişiklik olmamıştı. Terlemeye devam ediyordu sadece. Kız onda bir rahatlama, özrünün kabul edilmesinden dolayı bir sevinç gösterisi bekledi. Ne de olsa kendisine karşı dürüst davranmıştı.

Ama heykel kadar hareketsiz ve garip bir sessizlik içindeydi. Nilüfer'i tekrar bir t'ereddüt kapladı. Anlamadığı bir şeyler oluyordu. Adamın ağzından çıkan son kelime onu büsbütün şaşkınlığa itti.

"Gidiniz... Lütfen hemen gidiniz buradan..."

Genç kızın gözleri Jrileşti.

"Neniz var sizin kuzum? Dün benimle buluşmak için ısrar eden sizdiniz; niye şimdi apar topar gitmemi istiyorsunuz?"

Sakallı adam inler gibi mırıldandı.

"Lütfen soru sormayın ve hemen uzaklaşın."

Bu tür muameleye alışık olmayan Nilüfer'in kaşları çatıldı.

"Bana bir açıklama yapmak zorundasınız. Kaba davrandığınızın farkında mısınız?"

Şairin boğazı düğümlenir gibiydi.

"Size âşık olduğumu hâlâ anlamadınız mı? Bu çok sakıncalı... İstemiyorum..."

242

OSMAN AYSÜ

I

Nilüfer başını geri çekip adamı süzdü yeniden. Yoksa bu da çaresiz aşkın bilmediği yeni bir anlatım tarzı mıydı? Ümitsizlikle kendisine acındırmaya mı kalkışıyordu?

"Demek bana bir görüşte âşık oldunuz ve şimdi de bunu sakıncalı buluyorsunuz. Çok romantik bir durum. Ama sakıncası nerede, anlamadım."

"Ben... ben..."

Genç kız adamın sol elinin belirgin şekilde titrediğini, adeta tiki varmış gibi seğirdiğini gördü. Dikkatle eline baktı. Adamın parmakları masanın üzerinde kasılıyordu.

Şair tekrar inledi.

"Gidin lütfen. Yalvarırım gidin. Beni böyle görmenizi istemiyorum."

Nilüfer birden telaşa kapıldı. Bu adam galiba hastaydı. Muhtemelen bir kriz arifesindeydi. Halası geldi aklına. Babasının küçük kardeşi saralıydı. Birkaç defa onun geçirdiği nöbetlere çocukluğunda şahit olmuş ve korkmuştu da. O zamanlar bu hastalığın mahiyetini pek bilmezdi.

"Saralı mısınız?" diye sordu hemen.

"Hayır," dedi şair başını iki yana sallayarak. "Daha kötü bir illetim var."

Bu arada seğiren elini zapt edebilmek için diğer eliyle sıkı sıkıya kavramıştı. Nilüfer merhametli bir insandı; şartlar ne kadar kötü olursa olsun, hasta birini böyle bir ortamda tek başına bırakıp, kaçır gibi yanından uzaklaşamazdı. Adamın yardıma ihtiyacı vardı. Çevresine bakındı. Burası onun muhiti sayılırdı, her an bir tanıdığı yakını veya arkadaşlarına rastlaması mümkündü. Biraz utanır gibi oldu; masasındaki kişinin hastalığının ne olduğunu anlamamıştı henüz, ama beklediği gibi bir nöbet geçirecekse herkes durumun farkına varacaktı.

Tekrar sordu. "Neniz var? Nedir bu bahsettiğiniz illet?"

Şair benliğiyle mücadele halindeydi. Katil ruhunun az sonra duruma hâkim olarak satıha çıkacağını anlamıştı; iblis gece-

Bıçak Sırtı

243

nin karanlığını beklemeyecekti bu sefer. İçinden lanetler okuyordu. Onu bir kere daha yenmişti. Hiç olmazsa eskiden ruhunu geceleri mağlup eder o zaman kafesinden fırlardı. Oysa şu son sene içinde ona artık hâkim olamıyor, iradesiyle onu bastırıp, içinde kalmasını sağlayamıyordu. Önünde sonunda bu mücadeleyi nefret ettiği iblis kazanacaktı. Çok soru soruyordu kız ve ona duçar olduğu illetinin mahiyetini asla anlatma şansı da yoktu. Kızın çekip gitmeyeceğini anladı; en iyisi kendisinin kalkıp kaçmasıydı. Bunu becerebilir miydi acaba? Trans halinin zorluğunu, vücuduna saplanan kramp ve kasılmaları anımsadı. Belki herkes bu duruma şahit olacaktı. Değişimin çok kısa zamanda olacağını anlamıştı artık, önlemenin imkânı yoktu. Devamlı titreyen elini bastırmaya çalışıyordu. Bu titremelerin ardından daha şiddetli kasıntılar ve baş dönmesi gelecekti. Bazen gözleri de kayar ve vücudunda dengesizlik hissederdi. Sonra ruh hali ve düşünceler değişir, en sonra da o kötü ruhlu iblis tüm benliğini ele geçirirdi. Ne olursa olsun, buna izin vermemeliyim, diye mırıldandı içkiden. İblisin ruhuna sahip olmasını istemiyordu kesinlikle bu kez.

"Bana cevap vermediniz, söylesenize nedir bu bahsettiğiniz illet?" diye sordu kız.

Şair dişlerini sıkıyor, kıza cevap verecek gücü kendinde bulamıyordu. Alnında boncuk boncuk yeni ter damlaları oluşmuştu.

Berbat bir haldeydi.

Son gücünü toplayıp mırıldandı. "Hastayım."

"Bunu görüyorum, ama neniz var? Bir yeriniz mi ağrıyor?"

Ona illetini nasıl anlatabilirdi ki?

Bacaklarına giren kramplar şiddetleniyordu.

"Gidin lütfen," diye inledi tekrar.

"Sizi bu halde bırakamam. Yardıma ihtiyacınız var. Evinize dönmek ister misiniz? Sizi arabamla bırakabilirim."

244

OSMAN AYSÜ

"Hayır," dedi şair. "Kesinlikle istemem, olmaz." Nilüfer bir kere daha şaşırmıştı. Anlamsız bir şekilde yüzüne baktı. Hasta ise ona insani bir yardım teklif etmişti. Niye reddediyordu acaba? Utanıyor muydu yoksa?

Sakallı adam birden sol elindeki titremenin geçtiğini du-yumsadı. Bacaklarında başlayan kramplar da hafiflemeye yüz tutmuştu. Sevinir gibi oldu. Bu defa krize girmeden yaklaşan nöbeti atlattımayı başarıyordu galiba. Kendini dinlemeye başladı. Bu bir mucizeydi. Sağanak gibi vücudunu kaplayan ter dinmiş, göz kayması ve baş dönmesi olmamıştı...

Yeniyordu. Bu iblise karşı kazanılmış bir zaferdi.

İlk defa onu alt etmeyi, benliğini kavramadan kovmayı başarabilmişti. Gerçek anlamda mucizeydi ve başarıyı Nilüfer sayesinde elde etmişti. Kızın masadaki varlığı güçsüz benliğine kuvvet ve güç kazandırmış, iblisi vücudunu işgalden önce kovmasını sağlamıştı.

Neredeyse göz yaşlarını tutamayacak ve ağlayacaktı. Ama kızın yanında bunu da yapamaz, sevincini belli edemezdi. Titremesi duran eliyle alnında biriken terleri silerken,

"Merak etmeyin, geçti artık," diye fısıldadı. "Şimdi iyiyim."

Neden sonra nöbeti gerçekten atlattığına inanarak kızın şaşkın mavi gözlerinin içine bakışlarını çevirdi.

"Nedir geçen, hiçbir şey anlamadım," diye söyleniyordu Nilüfer.

Kıza bir açıklama yapmak zorundaydı. Bu garip durumu bir şekilde açıklamalıydı.

"Bazen oluyor. Bir tür nöbet işte. Söylediğiniz sara nöbeti gibi..."

"İlacı filan yok mu?"

"Yok ne yazık ki."

"Hayret, bu devirde ilaçsız bir hastalık düşünemiyorum."

Adam cevap vermeyince Nilüfer, "Vah vah, çok üzüldüm," diye mırıldandı.

Bıçak Sırtı

245

Şair mücadeleyi kazanmıştı, ama yüzü sapsarı ve beti benzi solgun bir haldeydi.

"Artık benim hastalıklı bir insan olduğumu anladınız. Bundan sonra görüşmemizin hiçbir anlamı kalmamıştır. Sizinle bir daha kesinkes görüşmeyeceğiz."

Genç kız kaşlarını çattı. Adamlarla sohbetten zevk alıyordu. Duygu yüklü, anlayışlı, sevecen ve hislerini çok değişik şekilde ifade yeteneği olan biriydi. Fedakârdı da, kendisine âşık olduğu halde, sırf onun geleceği için, henüz daha başlamamış sayılabilecek ilişkilerini sonlandırmayı dahi göze alacak kadar da özveriliydi.

Ona takdirle baktı.

"Buna tek başınıza karar veremezsiniz," dedi.

"Neden?"

"Hastalığınız her ne ise arkadaşlığımıza mani olamaz. Sizden hoşlanıyorum ve aramızda başlayan bu arkadaşlığa ancak ikimizin onayı ile son verebiliriz."

Başka şartlarda olsa şair sevinçten havalara uçardı. Ama bu kıza karşı içinde delice "bir saplantı hasıl olmuştu ve yapacağı tek şeyin bir daha asla onu görmemek olduğunu çok iyi idrak ediyordu.

"Hayır," dedi. "Sizinle görüşmek istemiyorum."

Nilüfer donuk gözlerle şairin yüzüne bakakaldı.

Kalbinde büyük bir burukluk hissediyordu.

Reddedilmekten incinmişti genç kız...

5

İYNI akşam saat dokuzunda doğru Cahit televizyon binasının alt katındaki kafeteryaya gidiyordu. Nöbetçiydi ve son iki saat içinde -şimdilik- peşinde koşacağı bir olay zuhur etmemişti. İslık çalarak ilerlerken, içinden de sakın ve vukuatsız bir gece geçecek inşallah

diye düşünüyordu. Çağrı cihazı çalınca belinden çıkarıp baktı. Arayan haber dairesinden Ersin Taş'ti. Daha yirmi dakika önce dördüncü katta onunla merhabalaşmışlar-dı; galiba bu gece o da nöbetçiydi. Niye aradığını merak etti, telefonunu çıkarıp haber dairesini aradı.

"Söyle Ersin, hayrola?"

"Kafeterya'ya indiğini söylediler. Hâlâ orada mısın?"

"Evet."

"Yanıma gel, sana bir haberim var."

"Hangi konuda?"

"İlgini çekeceği kesin, ama bedava konuşmam. Salamlı bir sandviç ve cola isterim."

Cahit takıldı. "Avcunu yala! Haber kaynaklarıma rüşvet vermem."

"Sen bilirsin. Ben de sabaha kadar bekler, edindiğim bilgiyi Tülay'la Nizam'a naklederim. Hiç umurumda değil."

Cahit işkillendi.

Bıçak Sırtı

247

"Şu sakallı katil hakkında mı?"

"Doğru tahmin."

"Boş ver. O işten tatmin edici bir şey çıkmıyor. Muhtemelen balondur."

Ersin Taş kendini naza çekti.

"Sen bilirsin, benim acelem yok. Nasıl olsa yarın bana rüşvet verecek kişilerim olacaktır."

"Tamam, tamam," diye homurdandı Cahit. "Odanda mısın?"

"Sandviçe mayonez koydurmayı unutma."

Az sonra Ersin Taş'ın odasında karşılıklı sandviçlerini yemeye başlamışlardı.

"Öt bakalım," dedi Cahit. "Şu haberin neymiş?"

Ersin dudaklarının yanına taşan mayonez artıklarını kâğıt peçetesiyle silerken, "Az evvel bir telefon aldım," diye mırıldandı.

Cahit kaşlarını çatarak homurdandı. "Biz yüzlerce aldık. Çoğu palavra çıktı. Alcına gelen bir yalan uyduruyor. Fazla bel bağlama."

"Tülay'dan öğrendiğime göre bu meseleye özellikle üçünüz bakıyormuşsunuz. Olayların seyrini az buçuk biliyorum."

"Eee?"

"Katili Yeniköy'den evine götürülen bir şoförü aradığınızı da."

Cahit birden dikkat kesilerek arkadaşını süzdü.

"Devam et," diye homurdandı.

"Az evvel şoför kanala telefon etti. Telefona ben çıktım."

"Ne dedi peki?"

"O işin peşinde olan muhabir arkadaşlardan biriyle konuşmak istediğini."

"İsim, adres filan verdi mi?"

"Sorduğun suale bak! Aslanım ben bu işte senden eskiyim. Herhalde bu kadar basit şeyi soracağımı takdir edersin."

248

OSMAN AYSÜ

Cahit heyecandan lokmasını yutamamıştı.

"Göster şunları."

Ersin sumenin altından çıkardığı kâğıdı Cahit'e uzatırken, "Galiba faka bastım be!" diye sırttı. "Bilseydim, rüşveti biraz daha artırırdım. Alacağım olsun, elime bir daha fırsat geçerse en azından içkili bir yemek isterim."

Cahit kâğıdı kaparak hızla arkadaşının aldığı nota bir göz attı.

Şoförün adı Mehmet Ovacıklı idi. Alt satıra da adres yazılmıştı. Ataköy, Gezi Taksi durağı...

Cahit yerinden fırladı.

"Şimdilik kimseye bir şey bahsetme. Beni de bir iki saat idare et. Ataköy'e gidiyorum."

"Dur!" diye itiraz-etti Ersin. "Yerine bakacak kimse var mı aşağıda? Ya beklenmedik bir olay patlak verirse?"

Cahit odadan fırlarken bağırdı. "Kafayı mı yedin sen? Bundan büyük olay ne olabilir ki?"

Gezi Taksi durağını bulmak epey zamanını almıştı Cahit'in. Burası evlerden telefonla çağrılan taksi duraklarından biriydi. O sırada yalnızca üç araba vardı beklemede. Sıcak

nedeniyle şoförler arabalarından çıkmış, yandaki alçak bir duvara oturur vaziyette müşteri beklemekteydiler. Kendi aralarında gülüşerek şakalaşıyorlardı.

Biri Cahit'i fark edince, "Araba mı istediniz beyim?" dedi.

"Arkadaşınız Mehmet Ovacıklı ile görüşmek istiyordum."

"Pire Mehmet'le mi?"

"Lakabını bilmem, ama Ovacıklı Mehmet'le."

Şoför sırttı. "Biz onu öyle çağırırız beyim. Az önce işe çıktı, ama birazdan gelir. Vaktin varsa bekle."

Şoförler müşteri olmadığını anlayınca Cahit'le fazla ilgi-

Bıçak Sırtı

249

lenmemişlerdi. Genç adam biraz kenara çekilip beklemeye başladı, başka çaresi yoktu. Galiba işlenen seri cinayetlerin en işe yarar şahitini bulmak üzereydi. Yeniköy'de öldürülen Meral Arıkan'ın, gece yarısı evinden çıktıktan sonra katili evine götüren adam bu şofördü. Böylece katilin evini öğrenmek gibi çok önemli bir bilgiye kavuşacaklardı az sonra. Bundan sonra çorap söküğü gibi akar giderdi. Cahit'in heyecanı her an biraz daha artıyordu.

On dakika geçti. Mehmet Ovacıklı hâlâ dönmemişti durağa. İnşallah çok uzak bir yere gitmemiştir, diye düşündü. Duraktaki arkadaşları az sonra gelir demişlerdi. Bu arada aklına bin bir olumsuz fikir de takılıyordu. En önemlisi şoförün neden polisi değil de, televizyon kanalını aradığıydı. Acaba şoför neden polisi aramamıştı? Bu gibi durumlarda asıl aranacak merci polis değil miydi? Ama tecrübesiyle insanların genellikle polise baş vurmaktan ürktüklerini bilirdi. Aklına takılan bir başka nokta da, şoför birilerini arayıp bir açıklama yapacaksa, neden bu kadar geciktiği idi. * -

Sabırla beklemeye devam etti. Bu arada birkaç araba durağa gelmiş, birkaçı da müşteri telefonuyla işe gitmişti. Aradan bir yirmi dakika daha geçti. Cahit her gelen yeni arabaya dikkatle bakıyordu. Derken onua orada Mehmet Ovacıklı'yı beklediğini bilen babacan bir şoför, duvarın üzerinden seslendi. "Tamam, işte Pire Mehmet geldi."

Cahit taksi kuyruğunun sonuna park etmeye çalışan arabaya doğru ilerledi. Adam arabayı stop etmiş dışarıya çıkıyordu. Kısa boylu, zayıf ve çelimsiz bir tipti. Arkadaşlarının onu niye pire diye çağırdıklarını hemencecik kavradı.

Yanına yaklaştı.

Pire Mehmet, Cahit'e tedirgin bir ifadeyle baktı. Onun taksi müşterisi olmadığını hemen sezinlemişti.

"Merhaba," dedi Cahit. "Mehmet Ovacıklı siz misiniz?"

Adam gözlerini kırpıştırıp başını salladı. "Benim."

250

OSMAN AYSÜ

"Bu akşam telefon ettiğiniz televizyon kanalından geliyorum. Bu işe bakan muhabirlerden biriyle görüşmek istemişsiniz. Adım Cahit."

Pire Mehmet, karşısındaki muhabiri beğenmemiş gibi bir süre Cahit'i süzdü. Galiba hayal kırıklığına uğramıştı. Televizyon ekranlarında daima yakışıklı, bakımlı, kamera karşısında makyajlı insanları görmeye alışık olan biri için, Cahit'in kravatsız, kısa kollu, üst üç düğmesi açık, terli gömleğiyle yarattığı manzara, kafasındaki imaja hiç uymuyordu. Adamın hafifçe suratı ekşidi.

Cahit durumu anlamıştı. Adamı rahatlatmak için, "Ben haber dairesinin yetkilisiyim," dedi. Ama Pire Mehmet'in edindiği intibam değişmeyeceğini biliyordu. Yine de şoför bozuntuya vermemiş, "Hoş geldin ağabey," demişti.

"Bize vereceğin bazı bilgiler varmış, öyle mi?" Pire Mehmet gömleğinin üst cebinden bir Maltepe paketi çıkardı, Cahit'e de tuttu, ama o başını sallayınca, Tokai çakma-ğıyla sigarasını yaktı. Genç gazeteci dikkatle adamı gözlüyordu ve çakmağı tutan parmaklarının hafiften titrediğini fark etti. Sigarasından derin bir nefes çeken Pire Mehmet, "Evet abi, anlatacaklarım var, ama burada olmaz, şöyle daha sakın bir yere gidelim mi?" dedi.

Cahit, "Nasıl istersen," diye mırıldandı. Taksi durağından uzaklaştılar. Gecenin karanlığında sokak boyunca yürümeye başladılar. Yaz gecesi için vakit henüz geç sayılmayacağından sokak hareketliydi, Cahit daha ziyade adamın anlatacaklarının arkadaşları tarafından duyulmasını istemediğine hükmetti. Bir ara şoför durup Cahit'i kolundan tuttu. "Bey kardeşim," dedi. "Kusura bakma, biz tahsil görmemiş cahil kesimdeniz. Önce bir şeye emin olmak isterim. Senin telefon ettiğin o televizyon kanalından olduğunu nasıl bileyim? Gazetecilerin kulağı delik olduğunu söylerler; belki de sen bir gazetecisindir, o kanalın elemanı olmayabilirsin."

ORHAN KEMAL İL HALK KÜTÜPHANESİ

I Bıçak Sırtı 251

I Cahit gülümsedi.

I "Benden mi kuşkulandın?"

I "Ee" diye mırıldandı şoför. "Öyle bir dünyada yaşıyoruz
i ki, her şey olabilir."

I "İyi de, senin için fark eder mi? Ha televizyon habercisi ol-
muşum, ha gazeteci?"

"Pek öyle değil. Benim aradığım kanal bu hadiseye en fazla eğilene. Anlarsın ya?" "Neyi anlayacağım?"

Pire Mehmet elindeki sigarayı sokağa fırlatırken dik dik Cahit'e baktı.

"Anla be abi! Bu konu çok önemli... Yani ucunda biraz mangır olmalı. Boşuna mı kürek çekeceğiz bu saatten sonra?"

"Haa, şu mesele! Yani bilgini para karşılığında satmak istiyorsun, öyle mi?"

"Değil mi ya! Konuşursam hayatımı tehlikeye atmış olacağım. Katili cümle âlem biliyor, herifin gözü kara, önüne gelenin boğazını kesiyor. Boku bokuna bu dünyadan göçüp gitmek istemem. Benim de bakmak zorunda olduğum kimseler var. Hiç olmazsa elime biraz para geçmeli. Duyduğuma göre televizyon kanalları bol para veriyormuş, eh bu fakir kulunu da görsünler biraz."

Cahit düşündü. Bu konuda adama bir vaatte bulunamazdı. En azından haber dairesi müdürüyle bir görüşmesi lazımdı. Bir iki saniye bocaladı, şoförü de elden kaçırmak istemiyordu. Önce cüzdanını çıkarıp televizyondan aldığı kimliğini adama gösterdi.

"Endişelenmene gerek yok. Ben telefon ettiğin kanalın elemanıyım. Para meselesine gelince herhalde ona da bir çözüm buluruz. Böyle bir istekle karşılaşacağımı bilmediğimden patronlarımla görüşmedim, ama sana -şayet söylediklerin doğru çıkarsa- uygun bir ödül verebilirler."

"Kesin mi? Sana güvenebilir miyim?" I

252

OSMAN AYSÜ

Cahit bir an haber müdürünün sevimsiz ve her zaman asık yüzünü hayal eder gibi oldu. Bu isteği duyunca kim bilir nasıl küplere binecekti, fakat pek aldırmadı.

"Hadi, şimdi ne biliyorsan anlat artık," dedi. Pire Mehmet yutkundu, lafa nereden gireceğini bilemez-miş gibi duraladı önce. Sonra yeni bir sigara yaktı. "Ben de cinayeti herkes gibi önce gazetelerden ve televizyonlardan öğrendim. Ne yalan söyleyeyim, ilkin uyanmadım da. Sonra sizin televizyonda cinayetin işlendiği sokağı görünce birden ayıldım. O gece Taksim'den aldığım bir müşteriyi o sokağa götürmüştüm. Hatırlayıverdim aniden, aynı sokaktan genç ve sakallı bir adam arabama binmişti. Yanılmıyorsam saat gecenin ikisi veya üçüydü. Müşterim sakın ve efendiden birine benziyordu. Kesinlikle de sarhoş değildi."

"Nerden biliyorsun?"

"Yapma abi, bunca yıllık İstanbul şoförüyüz. Gecenin o saatinde arabaya binen kişinin sarhoş olup olmadığını anlamaz mıyız hiç! Adam çakırkeyif bile değildi. Bana, karşıya çek, dedi." "Anadolu yakasına mı?" "Evet abi." "Sonra?"

"Ben de gazladım. Gece müşterileri malum, dikkatli olmak zorundayız. Gasp masp hadiseleri çok oluyor, bizler de ister istemez huylanıyoruz. Ama tipinden belliydi, zararsız birine

benziyordu. Yine de emin olmak için yol boyunca biraz laflamak istedim. Konuşkan biri değildi, sorularıma bile kısa kısa cevaplar veriyordu. Gevezelik etmeyi pek sevmediğini düşündüm. Zaten sık sık esniyordu, uykusu varmış gibi. Yol boyunca gerinip durdu."

"Nasıl fark ettin?"

Pire Mehmet sırttı. "Aynadan dikizliyordum abi." Cahit için en hayati soruya sıra gelmişti. Fazla ilgilenmi-yormuş gibi sordu.

Bıçak Sırtı

253

"Evine kadar götürdün mü?"

"Sanırım."

"Sanırım da ne demek? Götürdün mü, götürmedin mi?"

Şoför kekeledi.

"Üsküdar'da indi abi. Tam Üsküdar çarşısının içinde."

"Çarşıda mı?"

"Yemin ederim doğru söylüyorum abi. Çarşının içinde. Verdiği paranın üstünü de almadı. Kısacası bonkör bir müşteriye benziyordu. Ne var ki ertesi gün olayı basından öğrenince bir şüpheye düştüm. Cinayet onu Yeniköy'deki aldığım sokakta işlenmişti. Saatler de tutuyordu, heyecana kapıldım doğrusu. Ama benimki bir ihtimaldi tabii, sırf o saatlerde söz konusu sokaktan bir müşteri aldım, diye kimseyi itham edemezdim. Üstelik adam da hiç de katil tipi yoktu. Olayı unutmaya çalıştım, ama birkaç gün önce sizin kanal şair katilin sakallı bir adam olduğu konusunda açıklama yapınca, arabama binen gencin de sakallı olduğunu anımsadım ve uyandım. Sanırım o gece arabama binen adam o katikli. Yine de uzun süre kararsız kaldım. Böyle bir ihbar başıma iş açabilirdi. Polise başvurmaktan çekindim. Herif azılı bir manyağın teki, sorgusuz sualsiz adam öldürüyor. Haberlerden küçük bir kız dahi öldürdüğünü duymuştum. Kısacası korktum, kimliğim ortaya çıkarsa herif peşime de düşebilirdi. Ne de olsa onu tanyacak kadar yeterli bir süre arabamda taşımıştım. Manyak da olsa, belli ki herif zeki. Karda yürüyüp izini belli etmiyor. Plaka numaramı filan da almış olabilirdi. Ayrıca arabanın üzerinde taksi durağının adı da yazılı, yani beni bulması kolay olurdu. Fakat sonra çok düşündüm, vicdanım el vermedi, katilin yakalanması için belki yardımcı olabilirdim. Polise gidersem kimliğim ortaya çıkacaktı, en iyisi sizin kanala başvurayım dedim."

Cahit adamın son anlattıklarını pek canı gönülden dinlemiyordu.

Onu asıl ilgilendiren adamın nerede oturduğu idi. Basit bir

254

OSMAN AYSÜ

muhakeme yaptı. Akıllı biri ise tam evinin önünde inmemesi çok mantıklıydı. Cinayet mahallinden onu getiren şoförün evini öğrenmemesini herhalde düşünürdü. Ama gecenin o saatinde arabadan indiğine göre evi çok yakında bir yerde olmalıydı.

Sonra birden o gece katilin taksiye binerken iki ufak çocuğun gördükleri ve işittikleri şeyler aklına geldi. Bakkalın oğlu, ısrarla katilin şoföre, Çengelköy'e çek, dediğini söylemişti.

Şoför neden Çengelköy'den hiç bahsetmemişti?

Aklı karışık gibi oldu Cahit'in, yoksa bu herif para koparmak için yalan mı konuşuyordu? O çocukların masumane ifadelerine inanmıştı genç adam.

Dik dik şoföre baktı.

Pire Nuri de huylanmıştı.

"Ne o abi? Yoksa anlattıklarına inanmadın mı?"

Cahit şansını denemek istedi ve gürleyerek bağırdı.

"Ulan sen yalan söylüyorsun?"

"Neden abi? Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Çünkü biz o adamın Çengelköy'de oturduğunu düşünüyoruz."

Pire Mehmet'in birden beti benzi attı, sus pus oldu. Afalla-mıştı. Bir müddet dalarak düşündü, sonra elini yumruk yaparak kafasına vurdu. "Tuh be!" diye homurdandı. "Aptal kafam... Haklı olabilirsin abi... Desene herif beni de oyuna getirdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Söylediğin doğru. Ne yazık ki şimdi sen açıklayınca ayıl-dım."

"Nasıl?"

"Adam beni durdurup arabaya atlarken, Çengelköy'e çek demişti. Ama sonra unuttum bu söylediğini. Arabada konuşurken de Üsküdar'a gidiyorum deyince de pek umursamamıştım, benim için fark etmiyordu, ha Üsküdar ha Çengelköy..."

Cahit yeniden düşünmeye başlamıştı. Katil tahmininden de zekiydi. Arabaya binerken bir hata yapıp Çengelköy'de otur-

Bıçak Sırtı

255

duğunu ağzından kaçırma olasılığı da vardı, ama genç adam buna bile inanmak istemiyordu. Şeytan gibi bir herifti, hiç hata yapmıyordu. Yine de Yeniköy'deki olay, onun şimdiye kadar işlediği cinayetlerin en farklısıydı. İlk defa kurbanına tecavüz etmişti- Bundan evvel de genç ve güzel kadınları öldürmüştü, ama onlara cinsel saldırıya tevessül etmemişti. O gece onun için farklı olmalıydı. Zaten onunla ilgili pek çok bilgiyi de o gece edinmişlerdi. Belki ruhen

dağınık ve yorgundu, Çengelköy adını da hatayla ağzından kaçırmış olamaz mıydı?

Cahit emin olamadı. Kesin emin olduğu tek bir husus vardı. Şoför Mehmet'ten umduğu ve beklediği sonucu alamadığıydı. Katili teşhis için en güvenilir bilgiyi alabilirdi, ama nerede oturduğu hâlâ muammaydı.

Keyfi kaçtı.

Adama katilin eşkâli, fiziği, giyim kuşamı hakkında bir yığın soru sordu, fakat aldığı cevaplar onun için pek tatminkâr değildi.

Yeniden görüşeceğini söyleyerek yanından ayrıldı. Pire Mehmet de para işine dokunmamıştı tekrar...

Yedinci Bölüm

1

'WIS?

İYNI akşam, Cahit'in şoför Mehmet'i Ataköy'de beklediği saatlerde, Erenköy'deki Divan Pastanesi'nde de Nilüfer endişe ve biraz da üzüntüyle karşısında oturan sakallı şairi süzüyordu. "Biraz da iyisiniz, değil mi? Sanırım rahatladınız," dedi.

Şair bön bön genç kızın güzel yüzüne bakıyordu...

Asla rahatladığını Eyleyemezdi; gerçi ruhundaki değişimi şu an için def etmiş, katilin benliğini sarmasına mani olmuştu, ama bu kesinlikle başarı sayılmazdı. O canavar mutlaka yeniden saldıracak ve ruhunu işgale çalışacaktı. Gözleri kararan havaya kaydı, güneş batmış, etrafı gecenin alacakaranlığı sarmaya başlamıştı.

İblis mutlaka şansını bir kere daha deneyecekti. Kaçınılmaz sonuçtu bu. Kendini aldatmanın hiç gereği yoktu, içindeki öteki benlik kızı öldürmek istiyordu. Adeta bir refleks gibi elini ceketinin yan cebine attı.

Parmakları sustalının metal soğukluğuna dokundu.

Ürperdi sakallı adam. Onu ne zaman yanına aldığını bile anımsamıyordu...

Cebinden çıkarıp atmak istedi. Ama yapamazdı, taşıdığı sustalının varlığını nasıl izah edebilirdi bu güzel kıza?

ikinci bir trans nöbetini yenecek gücü de yoktu. Zayıf ben-

258

OSMAN AYSÜ

ligi gelecek muhtemel bir nöbeti kaldıramazdı artık. Tek çare buradan kalkıp gitmesiydi. Kıza zarar vermek istemiyordu. Kesinlikle istemiyordu...

"Evet, iyiyim," diye fısıldadı kıza. "Açıldım. Fakat biraz yalnız kalmak istiyorum. Gidin artık. Geç oldu, sizi de merak ederler."

Nilüfer gülümsedi. "Benim için endişelenmeyin. Saat daha dokuz, geç sayılmaz, ama yalnız kalmak istiyorsanız, siz bilirsiniz."

"Evet," dedi sakallı adam. "Gitmenizi istiyorum."

Genç kız kısa bir an durakladı.

"Bir daha görüşecek miyiz?"

Adamın iyi niyetli benliği cız etti. Ne kadar isterdi bunu, ama olanaksızdı. İblisi ömür boyu içinden atmadıkça Nilüferle buluşamazdı ve en acı yanı asla böyle bir şansının olmayacağıydı.

"Ben sizi ararım," dedi kısık sesiyle.

Kız hayretle ona baktı. "Ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz. Telefonum dahi sizde yok. Nasıl arayabilirsiniz?"

Tıkanacak gibiydi şair.

Sol bacağında yine hafif karıncalanmalar başlamıştı. Yoksa iblis bu kadar kısa bir ara ile ikinci bir saldırıya mı geçiyordu? Telaşla mırıldandı: "Numarayı yazıp bırakın."

Nilüfer ağır ağır çantasını açıp ufak ve zarif bir bloknot çıkardı. Cep telefonunun numarasını yazıp adama uzatırken, "Arayacaksınız ama, söz değil mi?" diye sordu.

Şair ancak başını sallayabildi.

Korkudan konuşacak hali dahi kalmamıştı.

"Söz," diye fısıldayabildi zar zor.

Nilüfer elindeki ufak kâğıda cep telefonunun numarasını yazarken, sakallı şair mütemadiyen vücudunda yeniden başlayan tikleri kontrol etmeye çalışıyordu. Kızın bunları görmemesi lazımdı, aksi halde gitmekten vazgeçebilir, yanında kalmak konusunda ısrar edebilirdi. Nilüfer kâğıdı uzattı.

Bıçak Sırtı

259

"Lanet olsun," diye homurdandı adam içinden. Ellerinin titremesi artmıştı. Parmaklarını masanın üzerine çıkarırsa kız durumu fark edecekti. "Oraya bırak."

Sesinin tonu da değişiyordu. O kahrolası yaratığın kaba ve haşın vurgulamasını hissetti. Konuşmaya devam ederse kız da anlayacaktı. Bir an evvel kalkıp gitmesi için içinden dua ediyordu. Daha ne bekliyor, diye düşündü. Hâlâ kalkmamıştı Nilüfer masadan.

Gözlerinin içine bakıyordu kız.

Endişeye kapıldı adam, yoksa kız durumu sezinlemiş miydi? Tanrım, diye inledi. Biraz daha zamana ihtiyacı vardı, en fazla bir iki dakika daha fazlasına. Kız giderse sorun çözülecekti. En azından geçireceği değişimi görmeyecekti. Oysa kendisi için asıl korku dakikaları ondan sonra başlayacaktı. Trans hali tamamlanınca iyi ve zararsız insan diye tanımladığı benliğinin en ufak etkenliği kalmayacaktı; o andan itibaren tüm benliği hırs, intikam ve şiddete dönüşecekti. O iblis bu kadar zorladığına göre mutlaka kızın peşinden gitmesi gerekirdi. Yüreğine bir acı düşmeye başladı. Nilüfer" e zarar vermek istemiyordu.

Nilüfer ayağa kalktığında, kıza son bir defa daha bakıp gülümsemeye çalıştı. Ama b.ecerebildiğini hiç sanmıyordu. Dudaklarının gerilip gerilmediğinden bile şüpheliydi. Tüm bedeni kilolarca yükün altındaydı sanki. Omuzları çöküyor, boyun hizasından başlayan kramplar bütün vücuduna yayılıyordu.

"Telefonunu bekleyeceğim," dediğini duydu kızın.

Olur anlamında başını da sallamayı becerdi. Hiç yoktan bu kadarını yapabilmişti.

Nilüfer arkasına bakmadan uzaklaştı.

Derin bir nefes aldı şair... Gerçek bedeniyle yapabildiği son kımıldanıştı bu. Daha sonra başı dönmeye, gözleri kaymaya başlamıştı.

Bütün vücudu titriyordu.

260

OSMAN AYSÜ

Acaba etrafında oturan pastane müşterileri bu değişimi hissediyorlar mıydı?..

***

Nilüfer pastaneden çıkınca caddenin kalabalığına karıştı. Yan sokağa, her zaman arabasını park ettiği yere doğru yürüdü. Ama niyeti arabaya gitmek değildi. Şimdi içini müthiş bir merak ve tarifsiz bir acıma hissi kaplamıştı.

Şair Musa Eryılmaz hastaydı. Bundan hiç kuşkusuz yoktu artık. Yalan söylüyordu, nöbetin geçmediğini anlamıştı Nilüfer. Ama adamcağızı zor durumda bırakmamak, yalnız kalmak isteğini anlayışla karşılamak için yanından ayrılır gibi davranmıştı.

Onu izleyecekti.

Bu durumda onu tek başına ve nöbet halinde bırakmak, genç kızın vicdanına ters düşüyordu. Kesinlikle onun yardıma ihtiyacı vardı. Bırakıp gidemezdi.

Yan sokağa sapınca kaçamak nazarlarla dönüp pastanenin bahçesine baktı. Onu rahatlıkla görebiliyordu. Allah'tan şairin sırtı ona dönüktü ve hiç kımıldamadan yerinde oturuyordu. Akşamın karanlığı çöktüğünden pastanenin pırıl pırıl ışıkları altında onu izleyebilmek çok rahattı.

Şairin hemen ardından kalkacağını sanmıştı. Oysa hâlâ yerinde oturmaya devam ediyordu, ama bir gariplik vardı halinde. Omuzları çökmüş, iyice masanın üzerine eğilmiş gibiydi. Tüm dikkatini toplayarak seyretmeye devam etti.

Galiba yerinden kalkamıyordu. Durumu fark eden bir garsonun ona yaklaştığını gördü. Garson bir süre adama baktı fakat bir müdahalede bulunmadı. Nilüfer kararsızdı; acaba yeniden dönüp yanına gitsem mi, diye düşündü bir an. Ondan hoşlanmaktan ziyade bir acıma duygusuydu bu. Kendi kendine de kızmaya başladı; belli ki adamcağız utanmış ve kendisini o halde görmesini istememişti. Yaptığı saçma ve utanç verici bir davranıştı, yanına geri dönmeliydi.

Bıçak Sırtı

261

Tam pastaneye dönmek için davranacağı sırada, birden şairin dikleştiğini ve sapasağlam halde ayağa kalktığını gördü. İr-kildi genç kız, yerinde duraladı. Bu duruma bir anlam verememişti. Şair hasta veya bitkin görünmüyordu hiç. Hatta nöbet geçiren birinden ziyade, etrafına keyifle bakman, zinde ve atak davranışlar içindeydi.

Çevresine bakmıyordu merakla, birini arar gibi.

Ayağa kalkmasına rağmen masadan ayrılmamıştı. Nilüfer haklı bir şaşkınlığa düştü. Yoksa kendisini kasten ve bilerek mi başından savmıştı? Beklediği başka biri mi vardı?

Olamaz, diye geçirdi içinden. Öyle olsa bugün yeniden buluşmak için ısrar edip, randevu vermesinin mantıklı bir açıklaması bulunamazdı.

Hasta değildi bu adam, kesinlikle değildi. Hasta birinin bu kadar kısa sürede kendini toplaması imkânsızdı. Hem merak etti, hem de sinirlenir gibi oldu. Ona inanmış, hassas, duygulu ve içten biri olduğunu sanmıştı hep. Dün akşamdan beri etkisi altında kalmış, hatta çok sevdiği arkadaşı Selda'ya bile yalan söyleyip duygularını açıklamamıştı.

İçindeki öfke artıyordu Nilüfer'in.

Bir oyuna getirildiğini düşünmeye başlamıştı artık. Cehennemin dibine kadar yohı vardı, bir şair bozuntusunun basit ayak oyununa gelecek değildi ya! Bir daha telefon ederse asla yüz vermeyeceğine karar verdi o an. Yine de yerinden kıınılma-yamadı. Adamın ne yapacağını şiddetle merak ediyordu. Yalancıydı da. Dün okuduğu şiirin kendisine ait olmadığını itiraf etmişti. O halde yine hâlâ ona ilgi duyuyordu, çekip uzaklaşması gerekmez miydi? İçindeki çatışma arttı ve sonuçta kadın merakı galip geldi. Arabasının kenarında durup pastaneye bakmaya devam etti.

*** Divan Pastanesi'nin bahçesindeki masada ayağa kalkan ar-

262

OSMAN AYSÜ

tık katildi. Nihayet o sersem benliği yenmiş ve yine onun ruhunu ele geğirmişti. O zayıf ve aciz kişilikten nefret ediyordu. Bugün kendisine direnmeye kalkışmış, benliğini işgal etmesine karşı koymak istemişti. Hem de sırf o fahişe kılıklı genç kız yüzünden. Öteki kişiliğinin, o Nilüfer denen zavallıyı sevdiğini çok iyi biliyordu.

Gülümsedi kendi kendine.

Bugün her ikisine de çok iyi bir ders verecekti, hem de unutulmaz bir ders. Kendisine karşı koyan o aptal bunu hak etmişti. Kendisine asla karşı konulamayacağını öğrenmeliydi. O kız, fahişe kılıklı o kaltağı da hiç gözü tutmamıştı. Mutlaka orospunun tekiydi, iki mısra şiire tav olacak kadar cahil ve aptal. Sustalıının ince kuçu misali boynuna gömülürken alacağı hazzı şimdiden duyar gibiydi. Ağır adımlarla pastaneden çıktı.

İyi bir plan yapmalıydı.

Ruhunu gasp ettiği bedendeki süresinin çok kısıtlı ve geçici olduğunu biliyordu. Zamanı az ve yetersizdi; üstelik sersem benliği sırf o kız yüzünden yeniden satıha çıkabilmek için savaşacaktı da. Bunu hissediyordu.

Bir iki saat içinde her şeyi halletmeliydi.

Bunun için de düşünmeli ve keskin zekâsını kullanmalıydı. Saatine baktı. Kötü bir vakitti. O kaltağın evine gidemezdi; bu saatte mutlaka annesi ve babası evde olurlardı. Ne yapabileceğini düşünmeye başladı. Dün gece evi gözetlerken dışarıya çıktıklarına şahit olmuştu. Muhtemelen bu gece de çıkarlardı. şayet çıkarlarsa kız evde tek başına kalacaktı.

Gülümsedi. Evet, mükemmel bir gece olabilirdi. İçinin kaynadığını hissetti. Yine kan kokusu alıyordu. Zevkten titremeye başlamıştı. şimdilik tek yapacağı şey beklemekti. Vakit henüz erken sayılırdı ve sonsuz zevke ulaşmak için rahatlıkla bekleyebilirdi. Kararlıydı da, o aptal kişiliğinin bedenine dönüp işini rezil etmesine izin vermeyecekti. Her zaman ondan daha güçlüydü; hele karanlık basıp gece olunca.

Bıçak Sırtı

263

Derin derin nefesler aldı.

Saat on birde kıza bir telefon edip evde yalnız olup olmadığını rahatlıkla anlayabilirdi.

Rahatlamıştı şimdi. Kalabalığa karışıp, tam Erenköy'deki trafik ışıklarının bulunduğu noktaya geldi. Işıklar yeşile dönüşünce karşı kaldırıma geçti. Daha iki saat boş vakti var sayılırdı. Caminin yanındaki sokaktan deniz kenarına doğru yürümeye başladı. Sahile inip orada oylanmaktı niyeti...

***

Nereye gidiyor acaba, diye düşündü Nilüfer. Merakı gittikçe artıyordu. Pastanede herhangi biriyle buluşmamıştı. O halde kendisini niye başından savmıştı? Artık onun hasta olmadığını da biliyordu. şu halde o anlamsız davranışlarının sebebi neydi? Ruhun dengesiz biri olduğuna

hiç ihtimal vermiyordu.

Araya belirli bir mesafe koyarak şairin peşine takıldı.

Caddenin kalabasında kendisini göremezdi; ayrıca takip edildiğini düşünmediğinden hiç kafasını çevirip arkaya da bakmıyordu. Adımları çevik ve sertçeydi. Henüz emin olamazdı, ama görünüşüne bakılırsa kesinlikle az önce nöbet geçirmiş biri gibi değildi.

Işıkları geçip, sahil yoluna sapmıştı.

Muhakkak belirli bir yere gidiyor, diye düşündü genç kız. Belki de başka bir randevuya, kuvvetli bir olasılıkla da bir kadına.

Gariptir, fakat kıskançlığa benzer bir duyguya kapıldı. Bunun çok anlamsız olduğunu biliyordu; kıskanması için hiçbir neden yoktu. Şairin özel hayatı kendisini ilgilendirmezdi, onun sevgilisi değildi, hatta arkadaşı bile sayılmazlardı, sadece pastanede kısa bir sohbet geçmişti aralarında. Yine de bir kadınla buluşmak için bu akşam kendisini atlatmışsa, içine bir burukluğun çökmesine engel olamadı. Sonra, hayır diye düşündü. Güzelli-

264

OSMAN AYSÜ

ğinden etkilenmeyen bir erkek düşünemiyordu; yalnız yaşlıları değil, her yaştaki erkeğin kendisine her zaman nasıl arzu ve istekle baktıklarına şahit oluyordu. Bu akşam şairi kendisinden kaçırın başka bir neden olmalıydı.

Hastalık hikâyesi de numaraydı. Mutlaka başka bir neden olmalıydı. Zaten merakını uyandıran, adamın peşinden gitmesine sebep olan da buydu. Şair kendisinden kaçıyor, ama neden, aklına makûl hiçbir sebep gelmiyordu.

Adam sahile doğru yürümeye devam ediyordu.

Nilüfer de peşinden gitmeye devam etti. Kararlıydı, onu izleyecekti. Caddenin kalabalığı burada kaybolduğu için genç kız ister istemez görünmemek için araya mesafe koymak zorunda kalmıştı.

Nesye ki şair takip edildiğinden hiç şüphelenmediği için arkasına dönüp bakmıyor, emin ve rahat adımlarla ilerliyordu. Cemil Topuzlu Caddesi'nin devamı olan noktaya gelince bir süre durdu, karşıya geçmek için bakınmaya başladı. Hiç telaş eder bir hali yoktu. Rahat, huzurlu hatta neşeli görünüyordu.

Belki ben yanıyorum, diye düşündü Nilüfer. Adamdaki bu değişikliğe bir yorum getiremiyordu. Kısa bir zaman önce pastanede ter içinde kalmış, kasılmış, vücuduna kramplar girmişti. Bunlar oyun ve düzmece yapılmış numaralar olamazdı, gözleriyle görmüş, yakinen tanık olmuştu.

Daha fazla yaklaşmak istemedi genç kız, o da durdu, bekledi. Kaldırım üstündeki ağaçlardan birini kendine siper ederek gözlemeye devam etti.

Şair ellerini cebine sokmuş trafiğin rahatlamasını bekliyordu herhalde, ama sonra çılgınca bir hareketle yerinden fırladı ve hızla arabaların arasına dalarak pervasızca sahil kesimine doğru koşmaya başladı. Trafiğin akışı umurunda değildi sanki. Bir araba acı fren yapmak zorunda kaldı, bir başkası klakson çalarak protesto etti. Hiç umurunda değildi şairin, başını çevirip onlara bakmadı bile. Karşıya geçince çimenlerin üzerine basarak

Bıçak Sırtı

265

deniz kenarındaki yürüyüş şeridine ilerledi. Eleri yine cebindeydi, Nilüfer emin olamadı, ama galiba yürürken ıslık da çalıyordu.

Genç kız mecburen trafiğin kesilmesini bekledi. Kadıköy istikametinden gelen vasıtaların akış yoğunluğu o saatte fazlaydı. Şair hızlı hızlı yürüyordu, Nilüfer bir an onu gözden kaçıracığı endişesine kapıldı. Ne de olsa karanlık da iyice etrafı kaplamıştı. Neden sonra bir fırsatını bulup karşıya geçti. Şimdi aralarındaki mesafe iyice açılmıştı.

*|**

Mutlu ve huzurluydu katil.

Bu gecenin nefis ve doyurucu bir gece olacağına inanıyordu. Yine bol kan akacaktı.

Islık çalmaya devam etti. Keyifliydi. Hatta bir ara o fahişenin ırzına geçmeyi dahi düşündü. Bu çok daha keyif verici olabilir, içindeki öbür benliğini kahrederdi. O salak kıza âşıkta, asla böyle seni ve utanç verici bir işe kalkışamazdı.

Kızı düşündü, gözlerinin önüne getirdi bir an. Uzun boylu, endamlı ve çekiciydi. İşin gerçeğini serser kafası fark edince, mutlaka direnecek, karşı koymaya çalışacaktı. Bağırarak isteyecek, çırpacak, nefisini müdafaa etmeğe çalışacaktı. Oysa hiç şansı yoktu. Kimse elinden kurtulamazdı. Şehvi düşünceler erkekliğinin uyanmasına yol açtı. Evet, o fahişeyi düzmeliyim, diye geçirdi aklından. Hem de kendi yatağında...

Adımlarını yavaşlatırken kızın yatak odasını hayal etmeye başladı. Acaba nasıl bir yerdi? Kızın yaşının küçük olduğunu biliyordu; daha liseyi yeni bitirmişti. Muhtemelen yatak odasının duvarlarına popçu sanatçıların posterleri asılıydı. Dalı güllü ya da ekose desenli yatak takımları, üzerinde de devasa bir ayıcık veya kulakları düşük, snappy tipi oyuncak bir köpek hayal etti. Zemin pırıl pırıl cilalı parke olmalıydı. Yatağın her iki yanına da

266

OSMAN AYS ü

serili ufak kilimler vardı mutlaka. Evi dün gecedan biliyordu, arkadaşıyla onu takip etmişti. Daireleri üçüncü katta, soldaydı.

Yürümeye devam etti.

Şehvet ateşi içini kavurmaya başlamıştı. Nedense Yeni-köy'deki o kart orospudan beri şimdi daha arzulu olmaya, av olarak seçtiği kadınlara tecavüz etmeyi düşünüyordu. Bunun geride iz bırakmak açısından sakıncalı olduğunu bilmesine rağmen, fazla umursadığı yoktu. O

dünyanın en zeki yaratığıydı, hiçbir polis onunla aşık atamazdı...

Önünde uzanan karanlık denize baktı. Karşı yakanın sahili ışıl ısıldı, ama arada geniş ve fazla mesafeli ölü bir deniz vardı. O, Boğaz çocuğuydu, deniz trafiğinin her zaman hareketli olduğu, akıntılarının güçlü ve sularının girdaplar yarattığı Bo-ğaz'ı severdi.

Sahildeki banklardan birine oturdu.

Etraf تنها sayılırdı. Yaz gecesi için akşam yemeği vakti daha henüz yeni geliyordu. Belki de tenhalık ondandı. Çevresine bir göz attı. Eşofmanlı bir adam yanındaki kurt köpeğini dolaştırıyordu. Az ilerde de yan yana yürüyen bir çift vardı. Önce köpekli adam uzaklaştı, daha sonra da o çift.

Hayret, diye düşündü. Koca gezi alanında yapayalnız sayılırdı. Heyecanı gittikçe artıyordu. Belki daha fazla bekleyeme-yecekti. Yarım saat daha geçsin, o ufak fahişeyi telefonla ararım, diye aklından geçirdi. Erken mi olurdu acaba? Annesi babası evden çıkmamış olabilirler miydi?

Acele etmemesi gerekirdi. Tüm işlediği cinayetlerdeki başarısı tedbirli ve soğukkanlı oluşuna dayanırdı; lakin bu defa benliğindeki şehvet içini kemiriyordu.

Bir an önce o küçük fahişeye sahip olmalıydı. İnce bedenine göre biraz iri görünümlü duran memelerini tahayyül etti. Orospu olduğu kesindi, ince penyesinin altına sutyen takmadığını görmüştü. Aklınca, saf ve aptal olan öteki benliğini etkilemek istediğine yüzde yüz emindi. Öbür kişiliğini baştan çıkar-

Bıçak Sırtı

267

mak sevdasındaıydı. Ama az sonra katilin ne amansız bir adam olduğunu gösterecekti ona.

Sinirleri bir yay gibi gerilmişti.

Tam o sırada hemen arkasında duyduğu ayak sesleri ile irkilerek başını çevirdi. Birinin yaklaştığını daldığı hayaller nedeniyle fark edememişti.

Katilin gözleri irileşti birden, gördüğüne inanamadı. Küçük fahişe karşısındaıydı...

"Musa Bey?"

İlk ağızda verecek cevap bulamadı Sakallı Katil. Avının bu saatte burada olmaması gerekirdi. Hayretle genç kızın yüzünde odaklandı bakışları. Şaşkınlığını atlatınca sordu:

"Ne işiniz var burada? Neden evinizde değilsiniz?"

Nilüfer gülümsemeye çalıştı. Suali biraz abes bulmuştu.

"Peki siz neden buradasınız? Neden benim apar topar pastaneden gitmemi istediniz?"

Katilin kaşları çatıldı. Hemen karşılık veremedi. Kızın şu an karşısında olması tüm Dİanlarını altüst etmişti. Hırsından soludu bir an.

"Yoksa beni mi takip ediyordunuz?"

Genç kız hiç tereddüt etmeden soruyu cevapladı.

"Evet."

"Neden?"

Katilin sesi o kadar haşın ve sert çıkmıştı ki, genç kız gayri ihtiyari irkildi. Birden kendini suçlu gibi hissetti. Davranışı belki de münasebetsizlikti, ama bunu kötü bir niyetle yapmamıştı. Sesi titredi.

"Sizi..." diye fısıldadı. "Pek iyi bir vaziyette bırakmamıştım da... merak ettim."

"Bir şeyim olmadığını söylemiştim size."

"O halde niye gitmemi istediniz?"

Sersem fahişe, diye düşündü Sakallı Katil. Ona hemen haddini bildirmesi mümkündü, ama bu planlarının bir anda bo-

268

OSMAN AYSÜ

zulmasını gerektirecekti. Güçlkle kendine hâkim oldu. Buna asla izin veremezdi. Yutkundu, gerilen sinirlerinin yatışmasını bekledi. Sabırlı ve sakin olmalıydı, isteklerine ancak öyle erişebilirdi. Aptal kız, onun bu yeni kimliğini tanımıyordu, duruma yeniden hâkim olabilmesi ve onu teskin edebilmesi için nefret ettiği o pısrık kimliğine uygun davranması gerekecekti. Ama bunu becerebilmesi çok zordu.

"Rahatsızım," diyebildi sonunda sesinin tonunu kısarak. "Peki neyin var? Neden bir açıklama yapmıyorsunuz? Ne tür bir rahatsızlık bu?"

Meraklı fahişe, diye geçirdi içinden. Neyin peşindeydi bu? Amacı neydi? Yani sırf insanlık olsun diye mi peşinden gelmişti? Sebep ne olursa olsun temkinli davranmalıydı. Başını önüne eğdi, mahcup ve üzüntülü davranmaya çalıştı. "Şey..." diye mırıldandı. "Çekmiyorum..." "Neden, ama?"

Gereken esnekliği yakalamıştı katil. Yeni bir kurguya girişebilirdi artık.

"Anlamadınız mı hâlâ? Sizden çok hoşlandım. Hoşlanmak ne kelime, görür görmez âşık oldum. Bu yaşma değin, sizin güzelliğinizde birine hiç rastlamamıştım. Benim için büyük bir talihsizlik."

Nilüfer hem kızardı hem de gururlandı. Yanılmamıştı; çok romantik ve hassas ruhlu biriydi Şair Musa. Onu görür görmez anlamıştı. Utangaç ve mahcuptu da, hatta yaşına yakışmayacak

kadar. Hiç tereddüt etmeden banka oturup elini tuttu adamın.

"Saralısınız ve bunu bana söylemeye utanıyorsunuz, değil mi? Anlamıştım zaten. Benim halam da saralıdır ve ilaç tedavisi görmesine rağmen zaman zaman o da nöbet geçirir. Ama bunun utanılacak nesi var ki? Sadece bir hastalık." Fena fikir değil, diye düşündü katil. Neden olmasındı ki? Pekâlâ işe de yarardı. "Evet," diye mırıldandı. "Saralıyım."

Bıçak Sırtı

269

"Üzıldüm fakat bunun utanılacak hiçbir yanı yok. İlaç kullanmıyor musunuz?"

Ne saçma sapan sualler soruyordu aptal fahişe! Oysa parmaklarını kavrayan elleri ateş gibi yakıyordu tenini. Yeniden bir arzu seli benliğini kaplamıştı. Cevap vereceği yerde ani bir hamle ile kıza sarıldı.

Nilüfer böyle bir hamle beklemiyordu. Önce şaşırdı, sonra usulca bedenini saran adamın kollarından kurtulmak istedi. Ondand hoşlanmış veya acımıştı, ama duyduğu his her ne olursa, gecenin bir vakti böyle bir davranış beklemiyordu. Onunki sadece dostça bir yaklaşımdı. Belki biraz merak, biraz da ilgi. Şairin kendisini öpmeye çalıştığını hissetti. Soluğu yüzünü yalamaya başlamıştı. Henüz böyle bir yaklaşıma hazır değildi. Başını geri çekmek istedi, ama adam sıkı sıkıya sarılmış ve kendisini bırakmaya niyetli görünmüyordu. Birden büyük bir hata yaptığını anladı genç kız. Çok aptalca davranmış, tanımadığı bir adamın peşine takılmış, şimdi de zor duruma düşmüştü.

"Ne yapıyorsunuz?" Aiye direnmeye çalıştı. Ama adamın kendisini bırakmaya hiç niyeti yoktu. Kollarının arasından kurtulmaya çalışırken, "Kendinize gelin, lütfen" diye bağırdı. Sesi biraz yüksek çıkmıştı.

Katil, "Kes sesini orospu!" diye hırladı.

Bu hitap Nilüferin uyanmasına yetmişti. İlk defa kendisini tehlikede ve çaresiz hissetti. Adamla mücadele edemezdi, kendisinden hem iri hem de güçlüydü. Olanlara adeta inanamıyordu; böyle mutena bir yerde saldırıya uğrayacağına ihtimal bile vermiyordu, ama acı gerçekle yüz yüzeydi işte. Etrafına bakındı. Her zaman dolaşan insanlarla dolu olan yerde o an kimsecikler yoktu. Çok uzaklarda, karanlığın içinde hayal meyal iki kişiyi seçti, bağırsa bile duyacaklarından şüpheliydi.

Olayı bir türlü kabullenemiyordu genç kız. Daima dolaştığı bu sahilde böyle menfur bir saldırıya maruz kalacağını aklının köşesinden dahi geçirmemişti. Çevrede yaya olmasa bile

I

270

OSMAN AYSÜ

otuz metre kadar arkasındaki yoldan vızır vızır arabalar geçiyordu. Cesaretlendi birden ve ümitsiz durumunu görünce çılgık attı. Nasıl olsa feryadını biri duyardı. Fakat kapıldığı paniği engelleyemiyordu bir türlü.

Aynı anda adamın sol eli hışımla ağzını örttü. Katilin parmakları şiddetle yanaklarına tazyik ediyordu. Neden sonra, sesinin çıkmadığını ve atmaya çalıştığı feryatların ağzından

yükselmediğini anladı. Tam anlamıyla şaşırmış ve aptallaşmıştı. Adamın homurtu halinde söylediklerini bile tam olarak kavrayamıyordu. Yine de duyabildiği kadarıyla söyledikleri dehşet vericiydi.

"Kes sesini orospu yoksa sustalımı boğazına sokarım."

Önce sustalıyla neyi kastettiğini anlamadı genç kız, ama boynuna dayanan soğuk ve sivri metal ucunu hissedince ne denli büyük bir tehlike içinde olduğunu feci bir şekilde hissetti. Şair diye düşündüğü insan, manyak mütecavizin teki olmalıydı.

Donakaldı. Kımıldayamadı. Sesini kısıp olacakları beklemeye başladı. Kendini kurbanlık koyun gibi görüyordu. Beyni, düşünceleri, tüm duyuları felce uğramıştı sanki. Gözleri irileşmiş, olabilecekler şimdiden ve mukavemetsiz kabule hazırlanmıştı adeta. Irileşen gözlerini adama çevirdi.

Pasif kalışından memnun olmalıydı ki sırtıyordu adam.

İşte o an, aylardır televizyonlarda ve gazetelerde okuduğu şair katil olayı aklına geldi. Buna inanmak dahi istemiyordu, ama bu adam o pis cani olmalıydı. Pek çok insanın kanına giren, acımasız ve sapık canavar...

Gözleri karardı Nilüfer'in. Korkudan her an kendinden geçebilirdi. Devamlı küfürler ediyordu katil... Hoşnut olmadığı bir şeyler olmalıydı, ama genç kız o an bunu idraktan acizdi. Planının bozulduğu için söylenip, çılgınlar gibi sinirlendiğini anlayamazdı.

Birden boynunda feci bir acı hissetti.

Bıçak Sırtı

271

Ağzından en ufak bir ses çıkmamıştı. Ne feryat ne de bir inilti.

Sıcak bir şeylerin aktığını hissediyordu yalnızca. Bir de nefes alamadığını. Gözleri kapandı ve bir daha da asla açılmadı. Nilüfer sonsuzluğa kadar ruhunu teslim etmişti...

***

İlerleyen gecenin hafif tatlı serinliği Çengelköy'ü sararken katil köşkün bahçe kapısını hafifçe iterek karanlık, ürkütücü ve bakımsız bahçesine girdi. İki buçuk katlı metruk binanın heybetli gölgesi bahçenin tam ortasında, karanlıklar içinde koyu bir gölge gibi yükseliyordu.

Bir an titredi.

Sol elinde kasılmalar başlamıştı yine. Yüksek sesle küfretti. Artık inindeydi ve kimse duymazdı nasıl olsa. Sinirlenmişti! O sersem kimliği, bedenine dönmek için acele ediyordu. Çor erkendi henüz, biraz daha sabretmeli ve iblis zaferini doyasıya yudumlamalıydı. Hırsla adımlarını hızlandırdı. Köşke girmek, bodruma inmek istiyordu. Fakat yapamayacağını anlamakta gecikmedi. Kramplar vücuduna yayılıyordu. Kaldığı müstemilatla köşkün arasında duraladı. Kimlik değişikliğinin yorgunluğunu şimdi daha iyi hissediyordu.

Beceremeyecekti.

Nilüfer'in kanı sıçradığı için, cinayeti işlediği andan beri görünmesin diye katlayıp elinde taşıdığı ceketinin ceplerini son bir gayretle araştırıp müştemilatın anahtarını çıkarmaya çalıştı. Yatıp dinlenmeliydi. Uykuya dalarsa rahatlayacaktı.

Titreyen parmaklarıyla anahtarı bularak kilide soktu. Dermanı azalıyordu. Bir yandan da öfkesi şiddetle artıyordu. Zayıf, aciz ve korkak benliği, itiraf etmeli ki, son zamanlarda gittikçe güçlenmeye başlamıştı. Bu tahammül edemeyeceği bir gerçektir, iblise meydan okuyordu adeta. Vücudunu kaplayan kasılmala-

272

OSMAN AYSU

ra rağmen gülümsemeyi başardı. O serseme iyi bir ders vermişti bu gece ve sevgilisini öldürmüştü. O küçük ve tatlı fahişeyi. Şayet bir de tecavüz edebilseydi, zevkten göklere tırmanacaktı, ama ne yazık ki fırsatı olamamıştı. Kaltak bütün planını bozmuştu. Olayı anımsadıkça hiddetten daha geriliyordu. Onun numaraları ancak sersem kimliğine geçer, ancak onu inandırabilirdi, ama hayatı gerçek yüzüyle yaşayan ve değerlendiren iblise asla...

Müştemilata girdi ve ışıkları yakmadan kendini yatağın

üzerine attı.

İstemese de artık öbür benliğinin ruhuna girmesine izin

verecekti...

2

1 ÜLAY elindeki fotoğrafı masanın üzerine bırakırken, "Çok yazık" diye söylendi. "Ne kadar da güzelmiş. Elleri kopa-sı namussuz, nasıl da kıymış bu cana. İnsan değil, tam bir canavar... Bunun gibilerini aşmalı vallahi. Bir de idam cezasını kaldırmaya çalışıyoruz, yok vahşilikmiş, yok insan haklarına aykırıymış falan filan. Yahu, bu heriften topluma ne yarar gelir ki? Sadist ruhlu, iflah olmayacak manyağın teki. İmkânım olsa ipini ellerimle çekerim."

Cahit masanın üzerinde duran Nilüfer'in mezuniyet sırasında çekilmiş kepli resmine bir göz attı. Hakikaten de çok güzeldi. Geleceğine ümit dolu nazarlarla bakan, gülümseyen, hayat dolu bir genç kız portresi. İçi sızladı. Ancak on sekizinde olmalıydı.

Dün gece olay yerine giden ekipteki Serdar başını salladı.

"Tülay haklı. Manzarayı görerseniz inan bakamazdınız. Ben kamerayı çalıştırırken zangır zangır titriyordum. Allah kimseye böyle bir son vermesin. İtoğlu it yalnız boğazını kesmekle kalmamış, kızı adeta doğramıştı. Şaşılacak bir şey, böyle vahşet olmaz. Hele kızın ailesini bir görseydiniz. Annesi doktormuş, kızının o halini görür görmez, şak diye bayıldı. Kadıncağızı saatlerce ayıltamadılar."

274

OSMAN AYSU

Nizam oturduğu masanın başında, "Manyak, serseri!" diye homurdandı. "Herifin gözünü kan bürümüş, belli ki zevk için adam öldürüyor."

Cahit sordu: "Yeni şiirden bir şey çıkarabildin mi?"

"Ne çıkaracağım ki? Yine bir şeyler bırakmış işte..."

"Okusana" dedi Tülay

Nizam kısık ve hüzün dolu bir sesle polisten aldıkları metni okumaya başladı:

"Sokaktayım, kimsesiz bir sokak ortasında Yürüyorum, arkama bakmadan yürüyorum. Yolumun karanlığa karışan noktasında Sanki beni bekleyen bir hayal görüyorum.

Kara gökler kül rengi bulutlarla kapanık Evlerin bacalarını kolluyor yıldırımlar Bu gece yarısında iki kişi uyandık. Biri benim, biri de uzayan kaldırımlar.

Bahtın kaldırımlara düştüğü günden beri Erimiş ruhlarınız bir derdin potasında Senin gölgeni içmiş onun gözbebekleri, Onun taşı erimiş senin kafatasında!

Ömrünüz taş olsa da gide gide yorulur Bir gün ölüme çıkar bu yolun kıvrımları. Ne kaldırımlar gibi seni anlayan olur, Ne senin anladığın kadar kaldırımları!"

Tülay homurdandı: "Yahu ben bu şiiri biliyorum galiba. Kulağıma hiç yabancı gelmiyor. Necip Fazıl Kısakürek'in ünlü Kaldırımlar\, değil mi?"

Nizam başını salladı. "O evet."

Bıçak Sırtı

275

Cahit omuzlarını silkti. "Eee? Ne olmuş yani, diğerlerinden bir farkı mı var?"

"Bilmiyorum" diye söylendi Nizam. "Benim de çok beğendiğim bir şiirdir. Hatta N.F. Kısakürek için Kaldırımlar şairi denebilir. Ünlü manzume üç bölümden ibarettir. Ama katil tamamını değil sadece birinci ve ikinci bölümünden bazı dörtlükleri yazmış."

Cahit bezgin bir ifade ile sordu. "Ne anlatır bu şiir?"

"Yalnızlığı, ümitsizliği ve tutkuyu."

"Anlamadım."

"İlk bölümde yeri olmayan adamla, adamı kalmayan gece kaldırımlarının iki ahbab halinde birleşmelerini, ikinci kısımda şairin sokak denen mahlukla haşır neşir olarak birbirlerini ne denli iyi anladıklarını görürüz. Son bölümde ise ikisinin bağlılığı en yüksek bir aşk seviyesine ulaşır. Sokağın karanlığı siyahlar giyinmiş bir kadındır, şair de bu kadına vurgundur. O

karanlık maşukadan asıl vefayı ve ebedi sadakati mezara girince görecektir."

4

Cahit hayretle sordu. "Nasıl yani?"

"Nasılı var mı? Artık karanlık orada kendisinden hiç ayrılmayacağı için."

Televizyon kanalının haber dairesinde buz gibi bir hava esti. Nizam'ın yaptığı açıklamayı hepsi ürpererek dinlediler bir süre.

Sessizlik oldu.

Cahit, "Vay be!" diye homurdandı nihayet. "Yemin ederim bu herif bir manyak."

Tülay, "Ona ne şüphe," diye mırıldandı. Sonra silkinerek bir kâbustan uyanırmış gibi dün geceki görevli Serdar7 a döndü.

"Polis olay yerinde yine bir ipucu bulamadı, değil mi?"

"Pek öyle sayılmaz."

Genç kız heyecanlanır gibi olmuştu. "Anlatsana be çocuk, ne buldular?"

276

OSMAN AYSÜ

"Bazı kesin tespitler var."

"Ne mesela?"

"Kız iki gün evvel Erenköy'deki Divan Pastanesi'ne gitmiş ve orada katille buluşmuş."

"Görgü tanıkları mı var?"

"Evet. Kızın ailesi pastaneye gideceğini biliyormuş. Polis geç saatlerde oradaki garsonları sorguya çekti. Kızı ve katili hatırlamışlar. Nilüfer zaten kolay kolay unutulacak bir tip değil, dikkat çekici. Ayrıca pastane cadde üzerinde açık olduğundan onu orada gören semtten tanıdıkları da çıkmış, bazı arkadaşları filan. Herkes hatırlayabildiği ölçüde tarif vermiş. Katilin kimliği bizim bildiğimiz tipe uyuyor. Uzun boylu, sakallı. Ama daha da ilginç var."

Nizam sordu. "Nedir o?"

"Öldürülen kızın Selda diye bir arkadaşı varmış. Polis onunla da irtibat kurmuş hemen. İfadesine göre evvelki gün pastanede, o da muhtemel katil adayını yakından görmüş."

"Adamı tanıyor muymuş?" diye sordu Tülay.

"Hayır, ama şair olduğunu Nilüfer'den öğrenmiş. İkisi okul arkadaşymış ve Selda denen kız o geceyi öldürülen kızın evinde geçirmiş. Kızın anası babası da olayı tasdik etti."

Bu kez Cahit sordu:

"Cinayet günü de, kızın o adamla buluşacağını biliyorlar mıymış?"

Serdar başını menfi şekilde iki yana salladı.

"Hayır."

"Ya Selda denen kız? O biliyor muymuş?"

"O hususu öğrenemedim," dedi Serdar. "Kız çok üzgündü ve devamlı ağlıyordu. Haberi yetiştirmek için kanala dönerken kızın sorgusu daha devam ediyordu zaten."

Bu defa Tülay yeni hatırlamış gibi Cahit'e döndü.

"Sen dün gece nöbetçi değil miydin?"

"Hi hi..."

Bıçak Sırtı

277

"Öyleyse neden sen gitmedin de Serdarı gönderdin?"

"Ben başka bir işin peşindeydim."

"Hangi işin?"

Cahit omuzlarını silkti, önemsemezmiş gibi mırıldandı.

"Hani şu aradığımız bir şoför vardı ya, katili Yeniköy'den taksisine alan, onun peşindeydim işte."

Nizam da ilgilenmişti.

"Ama onun hakkında bir malumat toplayamamıştık. İzini nasıl buldun?" diye sordu.

"Bazen şans bize de güler. Adam kendisi telefon etti."

"Nereye, buraya mı?"

"Evet."

"Kendisini aradığımızı nereden biliyormuş?"

"Sağır sultan bile duydu yahu! Az yayın mı yaptık!"

Şoförü Nizam da aramıştı, biraz mahcup edayla mırıldandı.

"Eee, işe yarar bir şey öğrenebildin mi bari?"

Cahit başını ümitsizce iki yana salladı.

"Ne yazık ki, hayır. Adamı hatırlıyor, tabii verdiği tarif de uyuyor, ama ısrarla adamı Üsküdar çarşısının içinde indirdiğini söylüyor. Yani adamı evinin önünde indirmemiş ya da daha sonra nereye gittiğine bakmamış."

Nizam ümitle homurdandı.

"Hiç yoktan iyidir. En azından o civarı araştırabiliriz. Belki adamı tanıyan birileri çıkabilir."

"Hiç sanmıyorum" dedi Cahit. "Herif akıllı, rahat uyandı ve gideceği yeri şoförün öğrenmesini istemedi. Ne de olsa cinayetin işlendiği sokaktan arabaya binmişti; ertesi gün polis meseleyi öğrenince mutlaka araştırma yapacaktı. Bence Üsküdar'da indikten sonra başka bir taksiye binerek gitmiştir saklandığı inine."

Tülay lafa karıştı. "Ya şu Çengelköy hikâyesi? O küçük çocuk yalan mı söyledi?"

"Yalan değil. Şoförü sıkıştırdım, sonra birden hatırladı, adam taksiye binerken önce Çengelköy'e çek demiş, ama sonra

278

OSMAN AYSÜ

köprü üzerindeyken de fikrini değiştirip Üsküdar'a gidelim demiş."

Genç kız dalgın bir şekilde fısıldadı.

"Kalıbımı basarım o canavar Çengelköy'de oturuyor."

Hiçbirinden itiraz sesi çıkmadı...

***

Ertesi gün, öğleden sonra tam saat üç sularında Tülay, Şiş-li'deki bir apartman dairesinin kapısını çaldı. Bezdirici sıcaktan bunalmış, ter içinde kalmıştı. İçine her şeyini tıktığı sırt çantasını omzundan çekerek eline aldı.

Kapı açılmakta gecikmişti biraz.

Mesleğin en zor fakat kaçınılmaz yanlarından biri de bilgi toplamaktı. Çeşitli, çok farklı insanlara muhatap olmak, bazen sıkıcı ve dayanılmaz oluyordu. Hele karşısındaki, ukala, kasıntı, dirhemle laf eden birisiyse. Bazıları muhabirleri küçümser, havadan bakar, kendilerini dokunulmaz ve erişilmez hissederlerdi.

Nihayet kapı açıldı. Prostelalı, siyah elbiseli, esmer bir hizmetçi görüldü. Sahte bir nezaketle, "Kimi aramıştınız?" diye sordu.

Tülay kimliğini açıkladıktan sonra, "Selda Hanım'la görüşmek istiyordum," dedi.

Hizmetçi onu tepeden aşağıya bir süzdü.

"Geleceğinizi daha evvel bildirmiş miydiniz?"

Genç kız, ya sabır çekti, ama bunu belli etmeyerek sevimli bir gülücük kondurdu yüzüne ve "Evet, telefon etmiştim," dedi.

"Buyrun içeri. Küçük hanıma geldiğinizi bildiririm."

Hizmetçi onu geniş ve pahalı eşyalarla döşenmiş bir salona aldı. Evin içi gayet sessizdi. Tülay oturmayarak etrafı gözden geçirmeye başladı. Selda'nın ailesinin varlıklı olduğu meydandaydı.

Bıçak Sırtı

279

Uzunca bir süre bekledi. Yavaş yavaş sıkılmaya ve bu bekletişin kabalık olmaya başladığını düşündü. Ne de olsa haberli olarak gelmişti. Ev sahibi hâlâ ortalarda yoktu. Duvardaki yağlıboya tabloyu incelerken cilalı parkelerin üzerinde yalın ayak yürüyen birinin ayak seslerini duyup geriye döndü.

Selda nihayet teşrif edebilmişti.

Kıza biraz yadırgayarak baktı. Ölen Nilüfer'le yaşıt olması gerekirdi. Minyon, kısa boylu, esmer bir kızdı; ama yadırgadığı husus giyimi oldu. Bacaklarında bir şort, sırtında babasına ya da erkek kardeşine ait olduğu intibaini veren bir frenkgömleği vardı ve de yalın ayaktı. Randevuyla gelen bir televizyoncuyla karşılaşmak için oldukça uygunsuz bir giyimdi.

İlk kanaati menfi oldu Tülay'in.

Belli ki karşısındakini hafife alan, umursamayan, yeni yetme ve şımarığın tekiydi. Hiç kimse bir yabancıya karşısına bu kıyafetle çıkmazdı. Hatta bir an buraya boşuna geldiğini dahi düşündü. Böyle kendini bilmez tipleri iyi tanırdı; ukalâ, hoşgörüsüz, aklınca hava basıncıya çalışan, şımarığın biri olmalıydı.

Elinde olmadan kaşları çatıldı.

"Oturun, lütfen," dedi Selda. Sesinin tonu bile emredici ve mütehakkimdi.

Tülay koltuklardan birine ilişti.

Genç kız ise tam onun karşısına, çıplak ayaklarını altına alarak oturdu. Tülay bir süre sessiz kalarak onu inceledi. Fark ettiği ilk şey kızın gözlerinin ağlamaktan şiştiği idi.

"Evet, ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Konuşma tarzı hâlâ kaba ve küstahçaydı. Sanki bir an evvel konuşmanın bitip gitmesini bekler haldeydi. Ama kızın gerçekten üzgün olduğunu sezindi Tülay. Belki de peşin bir hükme varmakla haksızlık ediyordu.

"Arkadaşınızın ölümüne, hele böyle iğrenç bi tarzda katline çok üzüldüm," dedi.

Selda başını sallamakla yetinmişti.

280

OSMAN AYSU

"Arkadaşlığımız eski mi?"

"Onu kolej yıllarından beri tanırdım."

Cevap yine kısaydı. Fazla bir izahat yoktu. Ya konuşmayı sevmiyor ya da üzüntüsü fazla açıklama yapmasına engel oluyordu.

"İyi anlaşır mıydınız?"

Selda küçümseyen bir edayla muhabire baktı.

"Üzüntümden belli olmuyor mu?"

Tülay anlamsız bir soru sorduğunu hemencecik fark etti.

"Polise verdiğiniz ifadede katili gördüğünüzü söylemişsiniz."

"Hayır, yalnızca o adamın katil olabileceğini ifade ettim."

"Aynı şey değil mi?"

"Kesinlikle değil. Benimki sadece bir tahmin."

"Peki sizi bu düşünceye iten sebep ne?"

Selda uzun bir süre düşündü.

"Emin değilim, ama Nilüfer'in davranışları olabilir."

"Nasıl yani? Davranışları farklılaşmış mıydı?"

Sanki gözleri ışıldadı kızın. Yine hemen cevap vermedi. Beyninde birtakım analizler yapıyor, değerlendirmelere girişiyor gibiydi.

"Onu tanımazsınız; çok canlı ve hareketli bir kişiliği vardı. Hiç yerinde duramayan, fıkır fıkır, her zaman neşeli, o nispette de duygusal biriydi. Doğru ve dürüsttü de. O gece..."

Selda derin bir nefes aldı. Ağzından çıkacak kelimeleri tartıyor gibiydi.

"Evet?" dedi Tülay.

"O gece... yani onlarda kaldığım gece, ilk defa bana yalan söylediğini, daha doğrusu benden bir şeyler sakladığını düşündüm. Belki de bana öyle geldi. Sanırım bana anlatmaktan dahi

çekindiği bir sır. Oysa birbirimizden hiç gizlimiz saklımız olmamıştır."

"Ne tür bir sır?"

Bıçak Sırtı

281

"O sakallı adam işte. Onunla Divan Pastanesi'nde buluşacaktık. Tam ben içeriye girerken o adam da onun masasından kalkıyordu. Yakışıklı ve havalı biriydi. Ne yalan söyleyeyim, önce Nilüfer'in flörtü sandım."

"Neden herhangi bir arkadaşı değil de, flörtü?"

"Anlarsınız işte, bakışlar, davranışlar biraz farklı olur. Onları önce ben gördüm. Arkadaşımın yüzünde o zamana kadar hiç rastlamadığım bir hava sezinledim birden. Adama mest olmuş gibi bakıyordu. Hayranlık ve beğeniyle. Yanlarına doğru yürürken adamı inceleme fırsatını da buldum. Keşke biraz daha erken gelseydim, çünkü adam geleceğimden haberdarmış gibi yerinden kalkmıştı. Hemen Nilüfer" e kim bu yakışıklı, diye sordum, o, umursamaz bir edayla, bir tanıdık, diye geçiştirdi. Ama * yutmamıştım, bana yalan söylüyordu. Sıkıştırdım biraz, şairdir dedi. Yeni dalgan mı yoksa dedim, yok canım ne münasebet diye karşılık verdi."

"Sonra?"

"Bence, Kemal'den daha havalı biriydi."

"Kemal de kim?"

"Nilüfer'in çıktığı çocuk. Sözlü gibiler. Teknik Üniversitesi-te'de öğrenci."

"Polis bu ilişkiyi biliyor mu?"

"Benim haberim yok."

"Nerede oturuyor bu çocuk?"

"Göztepe'de. Ama Nilüfer'in ifadesine göre bu hafta ailesiyle birlikte Bodrum'daymışlar. Galiba orada yazlık bir evleri var."

"Sizce bu işi o yapmış olabilir mi?"

"Kemal mi? Hadi canım, siz de! Kemal tavuk bile boğa-maz. Bana göre pısrığının tekidir."

"Nilüfer ona âşık mıydı?"

Selda yine durup düşündü.

"Bilmiyorum. Sevdiğini söylüyordu, ama onun duygularının gerçek anlamda bir aşk olduğunu hiç sanmıyorum."

OSMAN AYSÜ

"Neden böyle düşünüyorsunuz?" Acı bir şekilde gülümsedi Selda.

"Nilüfer frapan, gösterişli, dikkat çekici ve güzel bir kızdı. Etrafında pervane gibi dönen erkekler olurdu her zaman. Bizler bile zaman zaman kıskanmışızdır onu. Bir topluluğa girdiğimizde herkes onunla ilgilenirdi. Ama bu gösterişli havasına rağmen, kimseyle ilişkiye girmemişti daha. Düşünebiliyor musunuz, bakireydi henüz."

Tülay irkilerek kıza baktı, ama şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. On sekiz yaşındaki kızm bakireliği bu kadar hafife almasına hayret etmişti. Acaba benden kaç yaş küçük, diye düşündü; olsa olsa beş altı yaştı herhalde. Dikkatini kıza vermeye çalışırken birden aklına Cahit geldi. O da Cahit'i seviyordu, ama fiziksel hiçbir yaklaşımları olmamıştı henüz. Yoksa ben mi çok geriyim, diye düşündü. Belki de karşısındaki kız haklıydı, bir karara varamadı.

Selda onun aklından geçenleri bilmeden devam etti. "O gece uzun uzun konuştuk Nilüferle. Meğer bu onu son görüşüm olacakmış. Ama o şair kılıklı adamla hâlâ aralarında bir şey olduğunu düşünüyordum. Bir değişiklik sezinlemişim Nilüfer" de ve bana açılmamakta kararlı görünüyordu. Birkaç kere daha yaklaşmaya teşebbüs ettim, yine konuşmadı. O zaman ben de daha fazla üstelemekten kaçındım. Fakat sanırım onunla bir ilişkisi olmuştu." Tülay gayrı ihtiyari sordu. "Cinsel ilişki gibi mi?"

"Bilmiyorum, ama olabilir. Ya da ona âşıkı ve bunu bana açıklamaya çekiniyordu."

"Neden? Birbirinizin sırdaşı olduğunuzu söylemişsiniz." "Doğru, ama nedeni hakkında bir fikrim yok. Nilüfer havalı ve serbest bir kızdı, fakat bu sizi aldatmasın, onu iyi tanırdım, o ölçüde de tutucuydu." "Nasıl yani?"

Bıçak Sırtı

"Hatta biraz eski kafalı diyebilirim. Anlarsınız işte."

"Cinsel yaklaşım bakımından mı?"

"Evet."

Tülay kısa bir duraksamadan sonra mırıldandı.

"Katilin o sakallı adam olabileceğini söylemişsiniz. Sizi böyle düşünmeye iten nedir?"

"Benimki sadece bir tahmin. Kesin bir şey değil."

"Evet, ama neden ondan şüpheleniyorsunuz?"

Selda omuzlarını silkti.

"Yaşamında başka biri yoktu. Bir erkek yani. Cinayet işleyebilecek, onu öldürecek biri. Adeta imkânsız."

"Ya ani, rasgele bir saldırıysa? Oradan geçen, gözü dönmüş bir sapık yaptıysa?"

"Mümkün, ama bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Neden, olamaz mı?"

"Polisin tespitine göre cinayet dokuz buçuk ile on arasında işlenmiş. O saatlerde tek başına Nilüfer'in deniz kenarında ne işi vardı? Ayrıca arabası pastanenin hemen yanındaki sokakta bulunmuş, yani pastaneden çıktıktan sonra arabasını almamış. Bana göre o deniz kenarına katille birlikte gitmiş olmalı."

Tülay kızın ifadesini oldukça mantıklı buldu. Söyledikleri akla yakındı.

"Tek şanssızlığı o adamla tanışmış olması. Biliyorsunuz bu cinayeti de şu ünlü şair katilin işlediği söyleniyor. O zaman durum daha aydınlanıyor demektir. Çünkü Nilüfer de bana adamın şair olduğunu söylemişti. Şimdi anlıyor musunuz neden öyle düşündüğümü?"

Tülay sustu. Gayet iyi anlıyordu tabii...

***

"Ne buldun?" diye sordu Nizam.

"Koca bir hiç," dedi Tülay. "Yeni bir şey öğrenemedim."

284

OSMAN AYSÜ

"Kız arkadaşıyla katil hakkında hiç konuşmamış mı?" "Hayır. Ne hikmetse ilişkisini gizli tutmuş. Yakın arkadaş olmalarına rağmen o konuyu açtıkça hep konuşmaktan kaçınmış."

Nizam kara kara düşünmeye başladı. Onları dinleyen Cahit de, "Öf be!" diye homurdandı. "Sıkıldım artık bu konudan. Şu namussuz yakalansa da bir rahat nefes alsak. Rüyalarıma bile giriyor artık. Canıma tak dedi valla."

"Benim de öyle."

Selda'nın bazı sözleri Tülay'ın beyninden çıkmıyordu. İlgisiz gibi davranarak Cahit'e sordu. "Otopsi raporu açıklandı mı?"

"Bu sabah," dedi Cahit. Genç kız yutkunarak sordu. "Kız bakire miymiş?" Cahit merakla yüzüne baktı. "Neden sordun?" "Hiç merak ettim sadece."

"Cinayet sırasında tecavüze uğramadığını biliyoruz zaten. Polis söylemişti."

"Ben kızın bakire olup olmadığını öğrenmek istiyorum." Cahit de, Nizam da biraz şaşırarak

bakışlarını kıza çevirdiler. Cevabı Nizam verdi.

"Raporu ben de inceledim. Bakireymiş," dedi. Sadece Cahit genç kızın kızardığını hissetti.

3

JVatıl trans halini artık çok sık yaşıyordu. Hemen hemen her gece...

Şiddetle arzuladığı öbür benliğini yok etmenin zafere ulaşacağını göstergesiydi bu, evet, yakın bir gelecekte o korkak ve sünepe herifi tamamen yok edecek, içinden silip atacaktı bütünüyle. Mutlak bir zafer ve iblisin kesin başarısı olacaktı.

Köşkün içindeydi şimdi.

Anılarıyla baş başa...

Buz gibi taşlarda yalınayak, siyah kapıya yaklaşıyordu. İçi o gece yaşadıklarının derin korkusuyla dolu, o yaz gecesinin henüz on beş yaşındaki bir çocuğun ruhunda doğuracağı büyük yıkımdan habersiz.

Bodrum kapısının önünde durdu.

O zamana kadar gömülü olan o anılar birdenbire fişkırmış, yüze çıkmıştı. Korkunun ötesinde bir yerdedi. Duyularını anlatacak kelimeler yoktu.

Siyah bodrum kapısına dokunamıyordu.

İçerden gelen sesleri duyuyordu sadece. Bunun bir yanılgı olduğunun bilincindeydi. O sesler, o feryat ve iniltiler on beş sene evvel yaşanmıştı. Kulaklarındaki titreşimler yıllar öncesine ait olmalıydı.

286

OSMAN AYSU

Çılgınlık annesine aitti... Gaddar babası yine annesini dövüyordu... Acımasızca, hunharca... Kan revan içinde bırakacaktı yine...

Katil, on beş yaşındayken de babasından korkardı. Onu da bodruma çeker, ellerini bağlar, belindeki kemerini çözerek haince, kemeri kırbaç gibi vücuduna indirirdi. Hem de saatlerce, acımasızca, öldüresiye.

Bu gece katil nedense bodruma girmeye çekiniyor, beynindeki o seslerin dinmesini bekliyordu. Aynı anda hem geçmişi hem de hali yaşar gibiydi.

Tüm vücudunu ter kaplamıştı yine.

Korku kadar da kafasındaki karışıklıkla boğuşuyordu.

Sesler yanılgıydı, içerde kimsenin olmadığını, yalnızca kötü anıların yer aldığını çok iyi

biliyordu, ama yine de duraladı. Elindeki anahtarı kilite sokamadı. Geçmiş zamanla şimdiki zaman birlikte eriyor, tek ve bütün oluyordu. Katil zaman boyutunu idrak edemeyecek haldeydi. Nihayet mezbaha diye nitelediği bodrumun kilitini çevirdi.

Sanki derin bir boşluğa adımını atıyordu.

Çevresi karanlık bir geceyle kapıydı. Tavan mürekkep gibi kapkara, duvarlar da öyleydi, hatta yerler de... Sonra birden her yan aydımlanıverdi. Yarı çıplak annesinin hayali belirdi. Baygın, dayağın şiddetinden kendinden geçmiş olmalıydı. Dudakları yarılmış, yüzü şapsarı, çıplak yerlerinde şeritler halinde akan ince kan izleri. Baş, inkâr ifadesiyle sürekli sallanıyor, kocasının ithamlarını hâlâ kabullenemez vaziyette inliyor. Elleri arkasından bağlı.

Bodrumda tek bir ışık var. Tepeden sallanan çıplak ampul.

Katil henüz bodrumun elektrik düğmesini açmadığının farkında, ama gözlerinin önündeki sahne on beş yıl öncesine ait. Bunu biliyor.

Eli titreyerek duvardaki elektrik düğmesine gidiyor ve çevriyor. Eski, üstü tozlanmış ampulden pis ve san bir ışık etra-

Bıçak Sırtı

287

fa saçılıyor. Hayalindeki sahenin kaybolacağını sanıyor katil, fakat yanılıyor. Her şey aynıyla yerli yerinde...

Şimdi çizgili pijama altıyla babasını da görüyor. Üstü çıplak. Kıllı göğsü ter içinde. Ter damlacıkları bedeninden süzülüyor. İğrenç yüzünde kahredici bir gülümseme var.

Katilin midesi bulanıyor, ama bulanana midenin on beş yaşındaki haline mi, yoksa otuz yaşındaki bu haline mi ait olduğunu kestiremiyor. Katil şaşkın...

Dizlerinin bağı çözülüyor sanki. Babasına duyduğu nefret doruğa ulaşıyor. Gözleri yeniden zavallı annesine kayıyor. Onu on beş yaşının saflığı içinde hiç anlamıyor zaten. Bunca anlamsız sadakate, bunca çektiği eziyete bir mana veremiyor. Neden? Niçin bu adamın işkencelerine katlanıyor, neden ruhunu bu adama satıyor sanki? Neden terk etmiyor onu?

Küçük beyni bu muammayı çözemediği gibi, akli da bir türlü kabullenemiyor. Sadece kızıyor, kişiliksiz ve çaresiz bulduğu annesine köpürüyor. İçi hınç ve nefret dolu.

Babasına kötü kötü bakıyor. Birisinin bu gidişata dur demesi gerektiğinin farkında.

"Çık dışarı!" diye bağıyor babası.

İlk defa o an babasına isyan ederek bağıyor. "Yeter artık! Buna bir son ver. Biz senin kölen değiliz. Bizi dövemezsin."

Kendi de bu karşı çıkışın şaşkınlığı içinde. Ağzından çıkan kelimeleri nasıl söylediğini bilemiyor. Babasının büsbütün kızacağına, kendisini de döveceğine inanıyor. Ama umurunda

değil artık, köprüleri attığının farkında. Gerekirse karşı çıkacak, babasına el kaldıracak. Annesinin kanma bulaşmış kemer suratında patlıyor. Müthiş canı yanıyor birden. Yüzü sızlamaya başlıyor, belki de kanıyor. Dehşete kapılıyor çocuk. Yine de kararsız... Acıyla annesine bakıyor. Kadının başı önüne düşmüş, artık olanlardan habersiz sanki. Çocuğun ondan medet uman bir ha-

288

OSMAN AYSÜ

li var. Annesinin kendisini desteklemesi için bir iki laf etmesini bekliyor, ama kadın konuşmuyor veya konuşacak halde değil... Bakışlarını alamıyor annesinden.

Körpe yüreğini müthiş bir korku kaplıyor. Kadının hareketsizliğinden ilk defa gerçeği anladığını sezinliyor. Bu kıvıldamayısın, her şeye bigane kalışın ancak tek bir nedenden kaynaklanabileceğini dehşetle fark ediyor. Annesi ölmüştür...

Ama bunu bir türlü kabullenmek istemiyor. Ruhunu cendereye girmiş gibi daralıyor.

İnanmaz gözlerle yarı çıplak kadına bakıyor. Yüzüne inen kemerin acısını unutarak annesine yaklaşıyor, kadının kan revan içindeki yüzünü avuçlarının arasına alarak dikkatle inceliyor. Kadın hâlâ soluk almaktadır.

"Onu öldürmene izin vermeyeceğim" diye babasına dönüyor ve hızla üzerine atlıyor. Artık kendini boşlukta duyumsuyor genç çocuk; her şey siliniyor beyninden. Hırs, intikam ve özgürlük arzusuyla yanıp tutuşmaya başlıyor. Havada uçuyor adeta. Taş zeminin üzerine odaklanan ışığın gerisine, kara sonsuzluğun içine. Sonra birlikte duvara tosluyorlar. Katil, bağırdığını, yumruklar savurduğunu anımsıyor, ama on beş yaşında ve çok incedir o tarihte. Babası ise olgunluk çağında, adaleli ve güçlü bir erkek. Kolaylıkla onu zapt ediyor, sonra yere doğru savuruyor. Uzayda uçar gibi havalanıp yere çarpıyor çocuk. Soluğu kesiliyor.

Babası onu yere yatırıp bir dizini göğsüne yaslıyor. Neredeyse çarpıntıdan kalbi duracak çocuğun. Çaresiz ve ümitsiz. Yenik düştüğünü, hiçbir şey yapamayacağını anlıyor, içinde başka bir karanlık oluşuyor, çevresindeki karanlıktan daha derin ve çukurda. Acizliğine ağlamak istiyor. "Orospunun dölü!" diye bağılıyor babası. Buna da bir anlam veremiyor çocuk... Babasının niye böyle aşağıladığını anlayamıyor...

Bıçak Sırtı

289

Birden tiz ve metal bir vınlama ile gözlerini aralıyor. Babasının elinde karanlıkta ışıldayan çelik bir nesne vardır. Onu gırtlığına değdiriyor, boğazına saplayacak gibi. Elindeki aletin daha sonraları çok işine yarayacak olan sustalı olduğunu bilmemektedir henüz.

"Senin gırtlığını keseceğim piç!" "Ben piç değilim, senin oğlunum." Adam nefretle sırtıyor. "Öyle mi sanıyorsun?"

O anda babasının suratına nasıl baktığını hiç unutamıyor. Ne demek istiyor acaba, diye düşünüyor. Neyi ima etmek istiyor babası acaba? Gerçekten piç olduğunu mu? Ama bu nasıl olur, havalı almıyor bir türlü...

Katilin midesi bulanmaya devam ediyordu. Çıplak ayakları taş zemine basmaktan üşümüştü. Duvardaki komandötörü gözünün önünden hayaller gitsin diye bir iki defa daha çevirdi.

Bodrum kararıp aydınlandı üst üste. Silkinip gözlerini açıp kapadı.

4

Bomboştu şimdi bodrum. Ne annesinin ne de babasının hayali yoktu artık.

Derin derin soludu. Titremesi devam ediyordu. Son gelişindeki bodruma yuva yapan kuşu anımsadı. Etrafa bakındı, kanat çırpışlarını duyamıyordu artık.

Kuş yuvadan uçmuş olmalıydı.

***

Kendini yatağın üstüne attı. Ağlamak geliyordu içinden. Bu hayra alamet değildi, zayıf düştüğünün, iradesinin gücünü kaybettiğinin ifadesiydi. İnanamıyordu, ama o salak ruh yeniden bedenine hakim olmaya çalışıyordu.

Direndi, beceremedi. O lanet kasılmalar başlamıştı yine. Yüzükoyun yattığı yatakta parmaklarını çarşafa geçirdi. Başı dönüyor, gözleri kayıyordu. Son gücünü harcadı, bedenini isti-

290

OSMAN AY SU

İşaret korumaya çalıştı. Sonra her şey silindi birden, katil ruh zerreciklere bölünüp dağılmış gibi bedenden uzaklaştı.

Artık yataktaki şairdi. Güçsüz ve dirençsiz. Olayların önüne geçemeyen korkak ve kişiliksiz biçare... Ağlıyordu. Derin derin soluklar aldı. Ağır ağır yatağın içinde doğruldu. Müthiş yorgundu. Genellikle iblis ruhunu ele geçirdiğinde her şeyi anımsar, fakat ona engel olamazdı. Oysa bu gece neler olduğunu hiç anımsamıyordu. Bu hal ilk defa başına geldiğinden korkuyla fırladı yataktan. Yoksa yeni birini daha mı öldürmüştü? Beyni bomboştu sanki.

Üstüne başına baktı. Sırtında pijamaları vardı sadece ve yalınayaktı. Sustalısı üstünde değildi. Yine de emin olamadı. Belki o canavar eve dönmüş ve soyunmuş da olabilirdi.

Sustalının bulunduğu yeri biliyordu. Ürke ürke dolabın kapağını açtı, kanlı ceketinin sağ dış cebine baktı. Sustalı yerindeydi ve temizdi. Onu kullanmamıştı demek bu gece... Kanlı ceket, ona sevdiği kızı hatırlattı yeniden. Ceketini temizleyiciye veremiyordu. Nilüferin kanını görmek perişan etti şairi. Dolabın önünde iki büklüm kalarak yavaş yavaş yere çöktü. Bu yükü taşıyamayacaktı artık. Kendinden nefret ediyordu. Başını dizlerinin üzerine yaslayıp hüüngün hüüngür ağlamaya devam etti. Bunun sonu yoktu ve her geçen gün durum biraz daha kötüye gidiyordu... Neden sonra ağlaması kesildi.

Bu defa da içini bir korku kapladı. Acaba bu gece neler olmuştu? Nereye gitmişti? Katil sırtında pijamasıyla sokağa çıkmazdı, o halde de melanet olmuştu? Çıplak ayaklarına gözü takıldı. Tabanları kirli ve pisti.

İlk aklına gelen köşkün bodrumu oldu. İblis herhalde yine bu gece bodruma gitmiş olmalıydı. Sık sık oraya gider, adeta günah çıkarırdı. Onu oraya çeken suçluluk duygusu vardı çünkü...

Sevinir gibi oldu; en azından yeni bir cinayet işlenmemiştir bu gece...

Daha sonra içini yeis ve elem kapladı. Bazen iblisin neler yapacağını önceden tahmin ve tasavvur edebiliyordu. Ne de olsa aynı bedeni paylaşıyorlardı. Aklına gelen olasılık tüylerini ürpertti. Hayır, bu mümkün değildi, yanılıyordu. Düşünmek bile istemedi. Sevdiği kızın ölümüne mani olamamıştı, ama diğerlerine bir kötülük gelmesini istemiyordu.

Kesinlikle istemiyordu...

Bu olasılığı hiç düşünmemişti. Yoksa kendi korkusu mu iblisi yönlendiriyordu? Bu mümkün müydü? Bir an paniğe kapılır gibi oldu, şayet aklından geçenler doğruysa hiç şansı yok sayılırdı. İblis rahatlıkla onun ruhunu okuyor ve dilediğini yapabiliyordu. Normal halindeyken asla cesaret edemediği şeyleri...

Ama normal kimdi? Kendisi mi yoksa iblis mi? Öbür ruha iblis adını vermişti, onun kötülüğü temsil ettiğini sanıyordu, fakat gerçekte aynı beden içinde iki farklı ruh muydular? Yoksa bütün bunlar hasta bir bejinin yarattığı safsata mıydı?

İliklerine kadar titredi.

Bir şekilde bu yaşama son vermeliydi. Artık mücadele gücü tükenmişti. Eskiden çok nadir ortaya çıkan öteki benlik şimdi sık sık onu esir alıyor verilediğini yapıyordu. Kontrol imkân ve gücü kalmamıştı.

İntihar, diye mırıldandı. Tek şansı buydu.

Ancak intihar ederek bu felaketi önleyebilirdi...

4

İNİLÜFER'in ölümünün üzerinden on iki gün geçmişti. Polis her zamanki gibi yeni bir ilerleme kaydedememiş, en kötüsü de kamuoyu artık olaylar adeta kanıksamış gibi bir havaya bürünmüştü. Cinayetlerin sapık bir katil tarafından işlendiği haberi etrafa yayılınca duyulan tepki ve sansasyon azalmış, halkın ilgisi kaybolmaya yüz tutmuş, nitekim Nilüfer olayı da kısa sürede gündemdeki yerini kaybetmişti. Gazeteler, televizyonlar başka haberleri konu ediyorlar, cinayetlerden bahsetmiyorlardı artık.

Ama Tülay hâlâ bu işe kafa patlatıyordu.

Ağustos ayının ilk haftasmdaydılar. Berbat bir gün geçirmişti yine. Yorgunluktan bitkindi, bütün bir günü dışarda haber peşinde koşarak geçirmişti. Laleli'deki bir lokantada mutfak tüpü patlaması yaşanmış, biri ölü olmak üzere yedi kişi yaralanmıştı. Sabahtan öğleye kadar o işin peşinde koşmuş, öğleden sonra da ekibi alarak devlet bakanlarından birinin Yenibos-na'daki bir sanayi tesisini açışının görüntülerini almak için uğraşmıştı. Bakan hazretleri üç saat gecikme ile teşrif ettiklerinden ayaklarına kara sular inmişti kızcağızın. Bazen Cahit'in şaka yollu takılmalarına hak veriyordu içinden; bu meslek gerçekten bir kız için zordu. Ne var ki o bütün müşkülâtına rağmen işini seviyor ve sıkıntılarına gık demeden katlanıyordu.

Aksi gibi gece de nöbet onundu. Biraz da çaresizlikten. Ca-

Bıçak Sırtı

293

hit grip olmuş, Nizam da yaz ishaline yakalanmıştı. İkisi de bir haftadan beri ortalarda yoktular. Serdar, Nuri ve Özlem'le durumu idare etmeye çalışıyorlardı. Haber kadrosu zaten dardı, iki kişi de devre dışı kalınca iş yükü iyice ağırlaşmıştı.

Kanala döndüğünde saat akşamın yedisi olmuştu, neyse ki görüntüleri yetiştirmişlerdi.

Yorgunluktan bitkin bir şekilde masasına çöktü. O gece Serdar da nöbetteydi.

"Yeni bir vukuat var mı?" diye sordu.

"Yok," dedi Serdar. "İnşallah gece sakin geçer. Bitkin görünüyorsun."

"Bitkin de laf mı? Anam ağladı bugün. Öğle yemeği bile yi-yemedim. Karnım zil çalıyor."

"Hadi gidip aşağıda bir şey atıştırılalım. Bakarsın yeni bir iş çıkar, akşam yemeği de yiyemezsin."

Tülay öyle yorgundu ki masasından kalkacak mecali kalmamıştı. •

"Sen in," diye mırıldandı. "Burayı yalnız bırakmayalım. Ben de biraz kendime gelirim."

"Aşağıdan bir şeyler ister misin?"

"Sağol," dedi Tülay.

Serdar gidince yalnız kaldığı odada bacaklarını masanın üzerine dayadı. Bütün gün sıcaktan bunalmıştı. Koltuklarının altı leş gibi ter kokuyordu. Bu kokudan nefret ederdi. Şu an en arzuladığı şey ılık bir duştu. Ne yazık ki öyle bir şansı da yoktu yarın sabaha kadar. Yarın evine dönünce saatlerce suyun altında kalıp, derin bir uyku çekmeyi düşledi. Çantasında her zaman deodorant taşırdı; hazır burada yalnızken koltuk altlarına sürmeyi düşündü. Tam elini çantasına atarken, iki gündür Cahit'i aramadığını hatırladı. Çok ayıp olmuştu, ama ihmalden değil işlerinin yoğunluğundan arayamamıştı sevgilisini.

Telefonu kavrarken bir an düşündü. Cahit gerçekten onun sevgilisi miydi? Ortaköy'de yedikleri o yemekten beri, sanki

294

OSMAN AYSÜ

genç adam kendisine biraz mesafeli duruyor, incinmiş gibi davranıyordu. Evlenme isteğini geri çevirmesine gücenmişti.

Reseptörü kaldırdı, ama numaralan çeviremedi bir türlü. Kararsız kaldı. Bir haftadır onu

göremediği için özlüyordu. Evine bir geçmiş olsun, diye uğrayamamıştı da. Uğraması lazımdı fakat gidememişti işte. Sebep işlerin çokluğu da değildi, istese bir fırsat bulurdu.

Telefonu yerine koydu, düşünmeye başladı.

Evet, ondan hoşlanıyordu, belki de seviyordu. Ama duygularından emin değildi, şimdiye kadar aşk denen şeyi galiba hiç yaşamamıştı. Şayet aşk bu ise, hiç de mübalağa edildiği gibi bir şey değildi. Korkulacak bir yanı da yoktu. Ama anlamadığı noktalar da vardı; mesela uzun süre hislerini açıklamaları için ondan bir davranış beklemiş, Cahit duygularını ifade edince de ona gereken yakınlığı göstermemişti. Nedenini tayin edemiyordu; üstelik çocukcağz ileriye gitmiş ve kendisine evlilik teklifinde bulunmuştu. Daha ne bekleyebilirdi ki? Yoksa yanılıyor muydu? Cahit'e duyduğu, sağlam bir arkadaşlık hissinden öte değil miydi? Karar veremedi, zaten öyle yorgundu ki, bu işi düşünmeyi daha sonraya bıraktı.

Tekrar telefona uzandı.

Fazla uzun konuşmadılar. Cahit'in sesi yine soğuktu. Tü-lay anladığı halde anlamazlığa geldi. İyileşmişti ve yarın işe geleceğini söyledi. Telefonu kapattığında sarsılmış ve huzursuz olmuştu genç kız. Başını ellerinin arasına alıp düşüncelere daldı, aradan ne kadar zaman geçtiğini hatırlamıyordu, Serdarın sesiyle irkildi.

"Ne o, kestiriyor muydun yoksa?"

"Ne gezer! Çöküp kalmışım," diye geçiştirdi oğlanın sorusunu.

"Yahu Cahit'le Nizam da iyi kaytardılar ha!" diye mırıldandı Serdar. "Gelmeye niyetleri yok galiba. Kendilerine yeni bir iş filan mı ayarlıyorlar?"

Bıçak Sırtı

295

Tülay bezgin bir şekilde homurdandı.

"Az evvel Cahit'i aradım. İyileşmiş, yarın geliyormuş işte."

"Ya Nizam?"

"Bilmem, ona telefon etmedim."

Kız yaptığı gafı anlamış gibi utandı. Alt tarafı o da arkadaşlarıydı ve ona da bir telefon etmesi gerekirdi. "Sahi," diye mırıldandı. "Ayıp olacak, çocuğu bir arayalım. Ama evinin numarası ben de yok. Sen biliyor musun?"

"Bende sadece cebi var."

"Tamam, cebinden ararız. Versene numarayı bana."

Serdar ezbere biliyordu; numarayı kıza yazdırırken Tülay birden sordu.

"Kuzum, Nizam nerede oturuyor?"

"Çengelköy'de."

Semtın adını işitmek irkilmesine yol açmıştı Tülay'ın. Hayretle Serdar" a baktı.

"Çengelköy'de mi?"

"Evet. Niye şaştın?"İ.

Aslında şaşırması için hiçbir gerek yoktu. Ama Çengelköy'ü hep, o canavar katilin oturduğu yer olarak düşünmüştü, irkilmesi o adı duymasındandı. Gayri ihtiyari kaşları çatıldı, aklına sevimsiz ve hiç de hoş olmayan bir yığın soru üşüştü.

Acaba Nizam niye bundan daha önce hiç bahsetmemişti? Her şeye rağmen Boğaz'ın o semti ufak ve nüfusun seyrek olduğu bir yerleşim merkeziydi. İnsanlar birbirini tanırđı. Ve Nizam, katilin Çengelköy'de oturduğundan şüphelendiklerini biliyordu; buna rağmen hiçbir açıklama getirmemişti. Hiç kuşkusuz bu, onu tanıdığı anlamına gelmezdi, ama neden kendinin de o semtte oturduğunu söylememişti. En azından daha rahat bir araştırma yapabilirdi orada.

Nefesi tutulur gibi oldu bir an.

Nizam da sakallı ve uzun boyluydu, tıpkı katil gibi. En önemlisi, o da bir şairdi...

296

OSMAN AYSÜ

Oynatıyorum galiba, diye düşündü. Akla gelebilecek en mantıksız faraziyeydi bu. Nizam'ın katil olabileceğini düşünmek çok komikti. Bunlar sadece tatsız bir rastlantıydı. Bu mantıkla hareket ederse, Çengelköy'de oturan her sakallı adamı katil diye suçlamak mümkün olurdu. Bir an düşündüklerinden utandı. Gözünün önüne Nizam'ın çekingen, uysal ve biraz da mahcup hali geldi. Ondan her şey olabilir, ama öyle bir canavar asla çıkamazdı.

"Niye telefon etmiyorsun?"

Masanın önünde dikilen Serdar soruyordu bu suali. Tülay toparlanmaya çalıştı. "Rahatsız etmeyelim." "Ne rahatsızlığı canım, asıl aramazsak ayıp olacak." "O da doğru ya," dedi Tülay. Sonra numaraları tuşladı.

Zil çalıyor fakat telefon açılmıyordu.

"Cevap vermiyor," dedi genç kız.

"Allah Allah! Uyuyor mu acaba?"

"Bu saatte mi? Yedi buçuk daha."

"Hastalık bu Tülay, belki iyi değildir."

"Yahu yanında kimse yok mu bunun? Anası babası ya da kardeşi filan."

"Bilmem."

"Sen en son ne zaman aramıştın?"

"Sanırım iki gün evvel. İtiraf edeyim ki, o da hatırını sormak için değil, o sıra bana lazım olan bir dosyayı sormak içindi. Tabii, nasılsın diye de sordum. Fena halde ishal oldum, ateşim var, demişti. Kim bilir belki de iyileşmiştir o da."

"Öyleyse niye telefonu açmıyor?"

Omuzlarını silkti Serdar. Bu arada çalan telefonun sesi hâlâ kulağında çınılıyordu genç kızın. Aklına gelen o saçma fikirden henüz kurtulamamıştı. İçine düşen kurt onu rahatsız etmeye devam ediyordu.

Bıçak Sırtı

297

"Onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Serdar'a.

Serdar garipseyerek kıza baktı.

"Nizam hakkında mı? Nasıl yani?"

"Canım, neyin nesidir, kimin fesidir. Anası babası kimdir gibi-"

"Niye soruyorsun?"

"Hiç, merak ettim sadece."

Gülümsedi Serdar. "Bilirsin, o biraz garip biridir. Burada herkes ondan üşütük diye bahseder. İçine kapanık, az konuşan, asosyal bir tip. Ama bence iyi bir insan. Şahsen hiçbir falsosunu görmedim. Kimsenin aleyhinde konuşmaz, dedikodu yapmaz, insanlardan uzak durur. Birkaç defa denedim, ama yakınlaşmaktan kaçındı, hep araya mesafe koydu. Cahit'le sen onu hepimizden iyi tanıyorsunuz sanıyordum."

"Neden?"

"Son zamanlarda en fazla siz ikinizle yakınlık kurdu da ondan. Servise ilk geldiği günleri hatırlamıyor musun, mecbur kalmadıkça kimseyle konuşmazdı. Şimdi bile öyle, çoğu kişiye selam verip geçer."

Tülay dalgınlaştı, reseptörü yerine bıraktı.

Serdar haklıydı; gerçekten ilginç bir tipti Nizam. Ama Serdarın söylediği kadar da değildi. Konuşup, yakınlaştığı zaman tamamen normal ve sosyal biriydi. Gerçi utangaç ve sıkılğan biri olduğu muhakkaktı, fakat bunun ne sakıncası olabilirdi ki.

"Flörtü ya da çıktığı bir kız filan var mı?"

"Yapma be Tülay! Nereden bileyim? Ona böyle sualler sorulur mu? Kimseye öyle yakınlık göstermez, bizlerle laubali olmaz."

"Babası ne iş yapar?"

"Hiçbir fikrim yok. Kuzum bu ahret suallerini neden soruyorsun?"

Tülay bir an dalgınlaştı.

"Hiç!" diye söylendi. "Onunla her gün beraberiz, ama hakkında gerçekten çok az şey biliyoruz. Merak ettim doğrusu."

298

OSMAN AYSÜ

"Şey..." diye mırıldandı Serdar. "Yanılmıyorsam, ben bir kere sormuştum. Sanırım yetimmiş. Anası babası çok eskiden ölmüşler, o konuda konuşmak istemediğini hissettim ve de deşelemekten kaçındım."

"Evet, iyi etmişsin. Konuşmak istemiyorsa, sormamız anlamsız."

Tülay sustu. Nizam hakkında yeterince konuştuklarını düşünen Serdar da masasına gitti, işiyle meşgul olmaya başladı. Ama Tülay bir türlü rahat edememişti. Aklına takılan ihtimalin çok saçma olduğunu kabul etmekle beraber bir türlü de rahatla-yamıyordu.

"Haberler başlıyor, ekrandan hazırladığımız programı izlemek ister misin?" diye sordu Serdar.

"Aman boş ver! Sen istersen git seyret. Ben buradayım. Dinleneceğim biraz. Bir olay olursa sana haber veririm."

"Tamam, anlaştık," diyen Serdar yerinden kalkarak servisten çıktı.

Odada tek başına kalan genç kız, uzun süre gözlerini telefona dikerek beklemeye başladı. Nizam'ı aramaya korkuyordu adeta. Düşündüğü bütün kötü şeyler başına gelirdi hep. Ve bu defa içindeki anlamsız korku tüm ruhunu kaplamıştı. Nereden geldi aklıma bu saçma sapan düşünce diye, homurdandı içinden. Bir an, keşke Cahit burada olsaydı dedi, kendi kendine. Ona akıl danışır, fikrini alırdı...

Telefondan gözlerini alamıyordu.

Tam sırasıydı, serviste yalnızdı ve konuşmasını kimse duymayacaktı. Tabii, Nizam telefonu açarsa. Dayanamadı ve numaraları bir daha çevirdi. Zil çalıyordu. Üç kere, beş kere kulağında öttü zil sesi. Açılmıyacaktı yine. Tam kapatacağı sırada Nizam'in sesini duydu.

"Alo!"

Yüreği ağzına geldi genç kızın. Ümidini kesmişti artık. Ama Nizam karşısındaydı...

Bıçak Sırtı

299

Afalladı önce. Ne diyeceğini bilemedi.

"Nizam?"

"Evet?"

"Ben, Tülay... Nasılsın? Geçmiş olsun."

Ses gelmiyordu reseptörden. Bir iki saniye bekledi. Sonra tekrar "Alo" dedi. "Sesimi alabiliyor musun?"

"Evet."

Bir gariplik vardı sesinde. Belki hastalığındandır diye, düşündü. Boğuk ve kısıktı kulağına akseden ses.

"İyi misin?"

"Evet."

Tek kelime. Hep tek kelime ile cevap veriyordu Nizam. "Ateşin filan var mı?" "Yok."

"Özledik seni. Ne zaman işe döneceksin?" Yine ses çıkmadı.

"Alo" demek zorunda kaldı Tülay. "Bilmiyorum." ı "İyi olduğundan'emin misin?" "Niye sordun?"

İrkildi genç kız. Bu ne biçim bir soruydu... "Merak ettik. Haber de alamadık."

Kulağına garip Bir ses geldi. Sanki derin bir nefes veya hıçkırık gibi. Ne olduğunu tam anlayamadı. Yoksa ağlıyor muydu? "Az evvel seni aradım, ama telefonun açılmadı."

"Duymadım herhalde." O ağlamaklı ton şimdi daha belirgindi. "Yalnız mısınız?" "Evet."

"Yemek işini nasıl hallediyorsun? Annen ya da kardeşin filan mı yapıyor?"

Karşı tarafta yine bir duraklama oldu. "Ben yalnız oturuyorum."

'O

300

OSMAN AYSÜ

"Deme yahu! Peki sana kim bakıyor bu hastalığında?"

"Kendim yapıyorum."

"Olur mu hiç? Ben yarın izinliyim, istersen sana uğrar, bir çorba pişiririm."

"Hayır!" dedi Nizam birden sesini yükselterek. "Buna hiç gerek yok." Sonra sanki kendi ses tonundan ürkmüş gibi, "Komşularım sağolsun, bana yiyecek içecek getiriyorlar, yine de ilgine teşekkür ederim," dedi.

Tülay kısa bir duraksamadan sonra, "Çekinme canım, biz arkadaşız, ne olacak. Hem bir geçmiş olsun ziyareti yaparım, hem de bir çorba filan pişiririm, hiç önemli değil."

"İnan bana, ben iyiyim. Hatta yarın işe gelmeyi bile düşünüyorum. Hiç zahmet etme."

Ses o kadar titrekti ki, genç kız onun hiç de iyi bir durumda olmadığını anlamıştı. Ama daha fazla ısrarı işgüzarlık olacak, dikkat çekecekti.

"Sen bilirsin," demek zorunda kaldı.

Telefonu kapattığında beynindeki kuşkular daha da artmıştı. Nizam gerçekten garip yaratılışlı biriydi. Eğitimi gereği şiirden anlaması normal sayılırdı, hatta aradıkları katilin tipine uyan sakalı ve uzun boyu da. Ama Çengelköy'de oturması ve bunu Cahit'le kendisine bugüne kadar açıklamaması çok ilginçti. Tabii bir de özel hayatı hakkında en ufak bir bilgiyi dahi ısrarla saklaması manidardı. Demek ona boş yere üşütük demi-yorlardı; bu sıfatı taşıması için davranışlarının dışında da birtakım özellikleri olması gerekirdi. Değişik ve olağandışı...

Uzun süre masasından kalkamadı Tülay.

Nizam'ın o ağlamaklı ses tonuna bir yorum getiremiyordu...

Ertesi gün izinli olmasına rağmen işine gitti. Ancak dört

ORHAN KEMAL

i. HALK KÜTÜPHANESİ

Bıçak Sırtı

30i

beş saat kadar uyuyabilmişti. Başlı kazan gibiydi ve uykusuzluktan gözleri kızarmıştı. Ama dün gece aklına takılan kuşkular ve içini kemirmeye başlayan düşüncelerden sonra biriyle konuşması lazımdı. O kişi de ancak Cahit olabilirdi.

Cahit'in yine kendisine soğuk davranacağını biliyordu. Fakat servise girer girmez gözleri Cahit'ten önce Nizam'm masasına takıldı.

Masa boştu. Gelmemişti Nizam. İliklerine kadar titredi. Düşündükleri doğru muydu yoksa? Bugün işe başlayacağını kendisini atlatmak için mi söylemişti?

Ayakta durmuş, Nuri ile konuşan Cahit'i gördü. Grip onu yıpratmış, süzülmesine yol açmıştı. Yüzü hâlâ sapsarı ve sıhhat-sizdi. Göz göze geldiler. Tülay ona yaklaştı elini uzattı.

"Geçmiş olsun Cahit. Kendini özlettirdin."

Soğuk bir şekilde gülümsedi Cahit. "Teşekkür ederim," demekle yetindi. Artık eski şakacılığı, canayakınlığı kalmamıştı. Ona kırgın olmasa, ne şakalar yapar, hemen takılmaya başlardı. Ama Tülay onu ne kıjia özlediğini anlatmak istercesine adeti hilafına sarılıp yanağına bir öpücük kondurdu. Aslında gayet doğal sayılabilecek bu jesti kanaldaki en samimi kız arkadaşlarına bile yapmazdı.

Genç adam anlamlı, biraz da şaşırılmış olarak kıza baktı. Ya-dırgamıştı.

"Dikkat et, grip mikrobum sana da geçebilir," diye fısıldadı. Sonra söylediğine pişman oldu. Tülay'ın gözleri öylesine ışıllı ve özlem ifade ediyordu ki, o bakışlarda gerçek bir sevginin parıltılarını yakalar gibiydi.

Tülay servisin kalabalığına aldırmadan, "Seni çok özledim," diye fısıldadı. İki sevgilinin yıllar sonra buluşmalarını andıran bir sahne yaratmışlardı. Genç adam o an kızın kollarının arasına almak ve sonsuza kadar bırakmamak gibi bir duyguya kapıldı. Nuri durumu anlamış gibi hemen yanlarından uzaklaştı.

302

OSMAN AYSÜ

Birbirlerine söyleyecek çok şeyleri olmasına rağmen ikisi de edecek laf bulamıyor gibiydiler. Nihayet önce Cahit konuştu:

"Nasılsın bakalım, koca bir haftayı nasıl geçirdin?"

Başka zaman olsa Tülay, koşuşma ve yorgunlukla diyebilirdi, ama bakışlarını genç adamın gözbebeklerinden ayırmadan, "Buranın sensiz hiç tadı yok," diye fısıldadı.

Gülümsedi Cahit.

"Gerçekten öyle mi?"

"Evet. Bu sabah seni karşımda görünce hakikat başıma dank etti. Sen yalnız iyi bir arkadaş ve dost değil, ayrıca benim akıl hocam ve eğitmenimsin de."

"Hepsi o kadar mı?"

"Hayır, değil. Ama bu kadar kalabalığın içinde sana ilanı aşk etmemi ve sensiz yapamayacağımı mı söylememi istiyorsun?"

"Benim için hiç mahzuru yok. Zevk duyarım."

Genç kız kızarır gibi oldu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı.

"Bu arada sana yaptığım teklifimi de düşündün mü?"

"Evet ve bu sabah buraya gelirken bir karara da vardım. Ama bunu açıklamam için ne yer ne de zaman müsait."

Cahit kaşlarını çatarak sevgilisine baktı. "Neden?"

"Çok önemli şeyler oldu. Daha doğrusu, galiba ben çok önemli bir şey keşfettim."

"Neyle ilgili?"

"Şair katille."

Genç adam bozulur gibi olmuştu. Bu kadar hayati bir konuya işin karışması canını sıkmış gibiydi.

"Şimdi onun sırası mı?" dedi.

"Evet, sırası."

"Pekâlâ söyle bakalım, neymiş bu önemli keşfin?"

"Burada olmaz, تنها, bizi kimsenin duymayacağı bir yerde konuşmalıyız."

Bıçak Sırtı

303

"Neden?"

"Öyle işte. Çünkü keşfim içimizdeki biriyle ilgili."

Cahit başını dikleştirip hayretle kıza baktı.

"Ne dedin? İçimizden biriyle mi?"

"Evet, aynen öyle."

"Kiminle?"

Tülay başını çevirip etraflarında kendilerini dinleyen biri olup olmadığına baktı. İçten ve samimi davranışları zaten yeterince dikkat çekmişti serviste. Konuşmaları duyulabilirdi. Her ne kadar kısık sesle konuşuyorsa da şu an isim vermek istemiyordu.

"Gel benimle," dedi ve artık davranışlarına aldırmayarak Cahit'i elinden tuttuğu gibi servisten dışarı çıkardı. Cahit onun bu alışılmadık hareketlerini hayretle izliyordu, ama aşağıya kafeteryaya gidinceye kadar merakını yenip bir şey sormadı.

Birer çay alıp تنها bir masaya oturdular.

Kız heyecandan sapır sapır titiyordu.

"Nizam'ın da bir haftadır işe gelmediğini biliyor musun?"

"Evet, az evvel yakarda işittim. İshal olmuş. Ne var bunda?"

"Şimdi söyleyeceklerimi kulaklarını dört aç ve dikkatle dinle."

"Eee?"

«

"Sanırım, aradığımız sakallı şair katil o."

Cahit kendini tutamayarak bir kahkaha attı. "Yoksa büyük keşfin bu mu? Yani bizim üşütüğü katil mi sanıyorsun?"

"Gülme!.. Benimki bir tahmin, ama güçlü ve kuvvetli bir tahmin."

Cahit kendini alamayarak gülmeye devam ediyordu.

"Bana terapi uyguluyorsun galiba. Niyetin neşelendirerek moral mi vermek yoksa?"

"Çok ciddiğim."

Cahit gülümsemesini keserek kızın yüzüne baktı tekrar. Hiç şaka yapan bir hali yoktu.

304

OSMAN AYSÜ

"Dalga geçmiyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle."

Genç adam da ciddileşti birden. İş konusunda abuk sabuk fikirlerine hiç şahit olmamıştı. "Seni böyle düşünmeye iten nedir?" diye sordu.

Tam Tülay ağzını açtığı sırada Cahit'in cep telefonu çalmaya başladı.

Arayan Serdar'di.

"Ağabey buraya gelseniz iyi olur. Şu bizim sakallı katil yine piyasaya çıktı."

Suratı allak bullak oldu Cahit'in.

"Yine mi?" diye homurdandı. "Bu sefer kimi öldürmüş?"

"Henüz kimliği tespit edilmemiş. Sadece bir kız olduğunu öğrendim. Acele olay yerine gitmeniz isteniyor."

Tülay telefondaki konuşmanın içeriğini anlamıştı.

Kabaran safrasına engel olmak için aceleyle ağzını kapat-

5

JNatil kendini huzursuz hissediyordu. Ufak müstemilatta ki boy aynasına baktı. Avcunun içiyle sakalını düzeltti. Sakalın suratına yakıştığını biliyordu. Sol şakağında tek bir ağarmış saç teli gördü. Ak saçtan nefret ediyordu, hemen onu diğerlerinden ayırıp kopardı.

Bir daha baktı aynaya. Kuşkusuz yakışıklıydı. Ama sırtındaki giysiler hiç de zevkine uygun düşmüyordu. Şimdiye kadar hep o aptal ve sünepe diğer kimliğinin seçtiği elbiseleri giymek zorunda kalmıştı. Çok zevksizdi o. Ağır, yaşma uymayan şeyler seçer, demode ve klasik şeyler kullanırdı. Papyon, kravat, omuz askısı gibi. Hışımlı gardıroba döndü. Gömleklere baktı yeniden. Nasılsa, spor, ekose bir gömlek almıştı kendine zevksiz yaratık...

Onu seçti.

Giyip aynanın karşısına döndü. Evet, bu biraz daha iyiydi. Sıcak ağustos akşamında ceket giymek istemiyordu. Sonra niye şimdiye kadar kendisine güzel ve zevkine uygun şeyler almadığına şaşıtı. Belki de buna ihtiyaç duymadığından. Ama artık şartlar değişmiş ve dış dünyaya eskisinden daha fazla çıkar olmuştu. Bundan sonra yeni giysiler, kendine yakışan şeyler giymek istiyordu. Bunu yapacak maddi gücü de vardı. O sersem gibi saklanmaya, her şeyden uzak yaşamaya niyeti yoktu. Bah-

306

OSMAN AYSÜ

çe içindeki köşk ve içindeki antikalar kendisinin de sayılırdı. Artık insanların içine daha rahat girmek istiyordu. Bütün evreni öz malı gibi hissetti. Bu gece yeni bir ava girişecekti. İçi heyecanla kıpırdadı. Dış dünya körpe avlarla doluydu.

Aynaya bakıp gülümsedi yeniden.

Çok yakışıklı buldu kendini. Genç kızların nasıl istekle baktıklarını anımsadı. O sünepe, kızlara yaklaşmaya dahi korkardı. Oysa Yeniköy'deki o orospu kendisine bambaşka bir dünyanın kapılarını aralamıştı. Bundan sonra her önüne gelen avının ırzına da geçecekti. Hem de büyük bir istekle. Çok zevk almıştı o işten. Bunca yıldır niye yapmadığına hayıflandı. Artık içinde büyük bir dürtü vardı; yıllardır baskı altında tutulmuş arzuları bundan böyle öldürme güdüsüyle birlikte boşalıyordu. Bir kadının veya kızın orgazmın doruklarında dolaşırken birden boynuna inen bir bıçak darbesiyle çırpınışlarını tahayyül etti. Kim bilir ne büyük bir zevk olurdu. Orgazmı ölüm aynı anda ve el ele tek bir vücutta. Harika bir şey olmalıydı bu. Sonsuzluğa mutlu yükselişin bambaşka bir yolu. Daha düşünürken bile erkekliği kabanyordu. Bu dünyadan yeterince kâm alamamıştı, ama hayatın bundan sonrası kendisinin olacaktı artık, içindeki o öbür ve işe yaramaz kişiliği bir şekilde yok edecekti. Bir yolunu bulmalıydı. Zaten Nilüfer denen o küçük fahişenin ölümünden beri gücü iyice zayıflamış ve kabuğuna çekilmişti artık. Katil dilediği zaman onun ruhunu alıyor ve ortaya rahatlıkla çıkabiliyordu. Yakında onu tamamen geçmişin karanlık dehlizlerine sokacaktı ve bir daha asla

kendisini rahatsız etmesine izin vermeyecekti.

Sokağa çıktığı anda kendine bir sürü yeni av bulabilirdi, ama şu anda o özellikle birini istiyordu. Nilüferin körpe ve fingirdek arkadaşını. O esmer yavruyu...

Pastaneden çıkarken bir ara bakışları karşılaşmıştı. Kızın kendisine nasıl beğeni ve hayranlıkla baktığını anımsıyordu. Kanı kaynamıştı kızın, hatta belki kıskanmıştı da.

Bıçak Sırtı

307

Adının Selda olduğunu içindeki salaktan öğrenmişti. Nerede oturduğunu da. Artık hiç acelesi de yoktu. Bundan sonra zaman onun için çalışacaktı. Fırsatı kendisi yaratabilirdi.

Gardıropta asılı kanlı ceketin cebindeki sustalayı çıkardı. Parmaklarının arasına alıp derin bir huşu içinde okşadı. Sonra pantolonunun arka cebine yerleştirdi. Pot yapıp yapmadığına baktı. Pek belli olmuyordu.

Şimdi yalnız orgazmı ve boyun yarılırken kızın ihtilaçlar içinde kıvrınmasını düşünüyordu. Evet, hiç münakaşasız, harika bir şey olacaktı...

Müştemilatın kapısını kilitleyip dışarı çıktı. Saat dokuz buçuktu ve ağustos gecesinin sıcağı şehri bunalıyordu. Az ilerde heyula gibi yükselen köşkün karanlık gölgesine baktı. Oradan hiç korkmuyordu, oysa içindeki sersem gündüzleri bile oraya girmekten çekinirdi. Islık çalarak bahçedeki demir kapıya doğru yürüdü...

A. ' ***

"İyi ki çıkmışsınız, bak," dedi Selim, Selda'nın yorgun ve makyajsız yüzünü süzerek. "Biraz açıldın, değil mi?" Yirmi iki yaşında sarışın bir oğlandı. Boğaziçi Üniversitesi'nin İşletme Fakültesi'nde öğrenciydi. Kısa boylu fakat adaleliydi.

"Ölenle ölünmez derler. Ne yapalım, ben de üzüldüm. Ama Nilüfer öldü diye, bu kadar içine kapanmanın ne anlamı var? Elinden bir şey gelmez ki, kader işte..."

"Öyle deme Selim. Onu bir türlü unutamıyorum. İçtenliği, canayakınlığı gözümün önünden gitmiyor."

"Her şey geçer, unutursun güzelim."

"Belki, ama zamanımı alacak. Sandığın kadar kolay değil. En iyi arkadaşımdı."

Selim kolunu kızın omzuna attı, hafifçe kavrayıp kendine çekti. Onu teselli etmek istercesine dudaklarını kızın saçlarına değdirdi.

308

OSMAN AYSU

Kuruçeşme'de deniz kenarındaki bir bardaydılar.

"Dans edelim mi?" dedi oğlan.

"Şimdi istemiyorum, belki daha sonra."

"Hadi, içindeki üzüntüyü def edersin."

"Dedim ya, daha sonra."

"Öyleyse bir kadeh daha cin tonik iç."

Selda'nın içkiyle arası pek hoş değildi. Ama ilk kadeh onu biraz rahatlatmış gibiydi. On günden beri mecbur kalmadıkça dışarıya çıkmamış, eve kapanıp kalmıştı. Olayın etkisinden tam sıyrılamamış, içindeki üzüntü ve panikten kurtulamamıştı. Anlatmaya çekindiği şeyler de vardı Selim'e; mesela katil zanlısını ne kadar yakışıklı bulduğunu söylememişti. Selim iyi, hoş çocuktu, ama biraz bencil ve dar kafalıydı. İlk görüşteki intibamı anlatırsa kendisini anlamayacağından çekinmişti.

Yeni gelen cin toniğinden bir yudum alırken Divan Pasta-nesi'ndeki o bir anlık karşılaşmaya gitti aklı. Nilüfer de kendisinden saklamıştı, ama onun da canavardan etkilendiğine emindi. Adamın hiç de normal olmayan bir çekiciliği, farklı bir havası vardı. Şu an bile cazibesinin nedenlerini tayin edemiyordu. Sırf görüntüsünden kaynaklanan bir şey değildi, uygun kelimeyi bir türlü bulamıyor, kendine bile açıklayamıyordu. Bu konuyu Selim'le tartışamazdı. Son on gün içinde, zaman zaman içi korkudan ürperse bile onun hayalini beyninden atamamıştı. Üç gece üst üste rüyasına girmişti adam. Hem de ne rüya! Önce neresi olduğunu bilmediği ıssız bir kumsalda, beyaz köpüklü dalgaların kıyıya vurduğu, tatlı bir meltemin estiği sıcak kumların üzerinde onunla sevişiyordu. Durmaksızın, biteviye... Hazdan bitiyordu Selda. Sık sık orgazma erişiyordu. Cinsel organı Se-lim'inki gibi değildi, iri ve muhteşem. Okşarken, sevişirken vücudunda öpmediği hiçbir nokta kalmıyordu. Ama sonra, sonrası tam bir kâbustu. Herhalde olayın etkisinde kaldığından olacak, adam birden kumların arasından kocaman bir bıçak çıkarıyor ve boynunu kesmeye başlıyordu. Her seferinde rüyadan

Bıçak Sırtı

309

çığlıklar atarak uyanmıştı. Hatta bir seferinde çığlıklarını duyan annesi odasına kadar gelmişti. Rüyalarında hep neden deniz kenarında sevişiyorum acaba diye, düşünmüştü Selda. Muhtemelen Nilüfer'in cesedinin de sahilde bulunmuş olmasındandı. Tek farkla ki arkadaşının ırzına geçilmemişti, ama o katil her seferinde kendisine sahip oluyordu.

Titreyerek silkindi.

"Hadi dans edelim" dedi Selim'e. Belki uyanırken bu rüyanın kendisini rahatsız etmesini istemiyordu.

Dans eden kalabalığın arasına karıştılar. Selim genç kıza sıkı sıkı sarılmıştı. Selda rüyanın etkisinden kurtulamıyordu. Bir an belindeki kolun o canavara ait olduğunu sandı, normalde hemen kendini geri çekip uzaklaşması gerekirdi, ama o rahatlıkla bedenini Selim'e yapıştırdı,

göğsünü oğlanın göğsüne yapıştırdı. Burnuna denizden gelen iyot kokusu çarpıyordu. Tek eksik olan kızgın kumlardı.

Ürpertileri devam ediyordu. İnanılmaz bir ruh haleti içindeydi. Kendini alamıyoE sanki o kâbusu, burada, kalabalığın arasında, dans pistinin ortasında yaşamak istiyordu. Selim üstündeki giysileri yırtarak çekip çıkarsa, sonra da cinsel ilişkiye girse hiç şikâyeti olmayacak ve bundan mutlak haz duyacaktı.

Kendini toparlamaya çaıştı. Yoksa bir histeri krizi mi geçiriyordu? *

Oğlanın kulağına fısıldadığı cümle ile irkildi.

"Bizimkiler evde yok. Gece ikiden önce dönmezler. Eve gidelim mi, ne dersin?"

On beş günden beri sevişmemişlerdi. Selda o an yatağa girmeyi müthiş istiyordu.

"Harika bir fikir," dedi.

Dansı bırakıp bardan çıktılar. Selim BMW sini kaldırım kenarına bırakmıştı. İçine atlayıp gazladılar. Babası zengin bir sanayici idi, Bebek'te koru içinde muhteşem bir villası vardı. Tam Bebek'e girerlerken Selda, "Dur!" dedi.

310

OSMAN AYSÜ

Arzudan havaya giren Selim kızın bacaklarında dolaştırdığı sağ elini çekip vites koluna uzatırken, "Ne oldu?" diye sordu.

"Sevişmek istemiyorum," diye fısıldadı Selda. "Beni evime götür, lütfen."

***

Şişli'deki apartman dairesinin önünde durdu katil. Selda denen kız burada oturuyordu. Sırttı keyifle, adresi rahatlıkla bulmuştu. Fakat binanın bütün katlarındaki ışıklar sönüktü. Karanlığa bürünmüştü ev. O zaman keyfi kaçtı, zaten beyinde hiçbir plan yoktu. Bu mevsimde bu civarın halkı genellikle yazlığa yahut sahil semtlerine tatile giderlerdi.

Bunu hiç düşünmemişti.

Sinirleniverdi birden. O kızı isüyordu; başka bir av bulmak kolaydı, ama onun aklında sadece minyon, çıtı pıtı, o esmer güzeli vardı. En az Nilüfer kadar hoş ve çekiciydi. Ona sahip olamamıştı, ama Selda'yı kesinlikle elinden kaçırmayacaktı.

Ne yapacağına karar veremedi. Kimseler yoktu bu evde, belki de bu gece hiç olmayacaktı da... Lanet olsun, diye homurdandı. Kızı istiyordu...

Bir süre apartmanın karşısında ayakta dikilip durdu. İlani-haye bekleyemezdi burada. Çaresiz, sokaktan çıkıp caddeye yürüdü. Gecenin o saatinde, daha ziyade bir iş muhiti manzarası görünümündeki cadde تنها sayılırdı. Ağır ağır meydana doğru ilerlemeye başladı.

Emeline ulaşamamak çılgına çevirmişti katili.

Gittikçe kabaran arzularını bastırmak ve kan görmek istiyordu. Yalnız dolaşan birkaç kadına rastladı. Müşteri avına çıkmış fahişe olmalıydılar, fakat onlarla ilgilenmedi. Onun istediği Selda'ydi- Belki eğlenceye veya gezmeye gitmiş olabilirdi. Beklemeye değerd, her ihtimali düşünmek zorundaydı.

Bıçak Sırtı

3U

Yarım saat sonra tekrar kızın evinin bulunduğu sokağa döndü. Bina kapkaranlıktı hâlâ...

***

Selim hırçın bir şekilde sordu. "Ne oldu, neden birden fikrini değiştirdin?"

"Bilmiyorum," dedi kız. "Galiba bu gece buna hazır değilim."

"Rahatlarsın, sinirlerin çok gergin. Hem kaç gündür sevişmiyoruz."

"Hayır Selim, dedim ya bunu yapamam."

"Neden, ama bana akla yakın bir gerekçe söyle."

"Bilmiyorum. Sebebi yok. İstemiyorum sadece."

Selim sinirli bir halde arabayı kırarak geri döndü. Bir süre hiç konuşmadan arabayı gazladı. İkisi de gerilmişlerdi. Selda arkasına yaslanmış, donuklaşmıştı.

Neden sonra Selim Somurdandı.

"Nilüfer yüzünden değil mi? Seni hiç anlamıyorum. O artık öldü, yaşamıyor... Aramızdan ayrıldı. Ne yapmak istiyorsun, sonsuza kadar matemini mi tutacaksın? Bu yüzden mi sevişmeyi istemiyorsun?"

Selda sesini çıkarmadı. Selim'den hoşlanırdı, ama bu kaba ve anlayışsız tavrı o an kendisini çileden çıkarıyordu.

"Zaten o kız hiç sevmezdim," diye devam etti oğlan. "Kendini beğenmişin tekiydi. Ukala ve sorumsuz. Eminim, Kemal'i de boynuzluyordu."

Selda dayanamadı. "Lütfen Selim, dikkatli konuş. Ölmüş bir insanın arkasından böyle laflar etme."

"Yalan mı? Kabul et gerçeği. Aksi halde, geceleyin o katille sahilde ne işi vardı? Karşılıklı şiir okuduklarını mı sanıyordun?"

Bu soruya cevap veremedi Selda. Sorunun cevabı onun da

OSMAN AYSÜ

aklını kurcalamıştı hep. Evet, adamla sahilde ne işi vardı gerçekten? En sevdiği arkadaşına bile sırrını açıklamamış, gizli tutmayı yeğlemişti. Yoksa o canavara âşık mıydı? Ya da gönül mü eğlendiriyordu? Ama Nilüfer o tınyette bir kız değildi, Kemal'le ilişkisini kesmeden başka biriyle çıkmazdı. Soru beyninde cevapsız kalıyordu. Kim bilir, belki de katilin çekiciliğine Nilüfer de kapılmıştı, bunun cevabını hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Gördüğü rüyaları anımsadı yeniden. Kızgın kumlar üstündeki dayanılmaz sevişme sahnelerini. Sakallı adamın tüm ihtişamıyla bedenine sahip oluşunu. Titremeye başladı. Sonra da rüyaların sonunu, bıçağın ortaya çıkıp boğazına saplandığı anı...

İster istemez elini boynuna götürdü. Sanki bıçağın sivri ucunu boynunda hisseder gibi. Neyse ki yaptığı davranışı fark edemeyecek kadar sinirliydi Selim. Ona bakmıyordu.

Neden sonra, "Günahını alma," diye mırıldandı. "Nilüfer'i benim kadar tanımazsın. O adamla neden sahile gittiğini bilmiyorum, ama mutlaka başka, çok önemli bir nedeni olmalı."

"Hadi canım, sen de! Önemli nedeni olmalıymış! Sen onu külahıma anlat..."

"Kabalaşma Selim!"

Tatlı sevişme saatleri geçireceğini hayal eden oğlan iyice sinirlenerek tartışmayı kesti. Gecesi zehir olmuş, planlan bozulmuştu. Daha fazla tartışmanın anlamı yoktu. Selda'yı bırakıp çıktıkları bara geri dönmeyi düşündü. Henüz erken sayılırdı ve içtiği iki kadeh içki kanını tutuşturmuştu. Selda'nın anlamsız kaprisi uğruna bu sıcak yaz gecesinin devamını evine kapanarak geçiremezdi.

Yirmi dakika sonra Şişli'deki o sokağa gelmişlerdi.

*** Dönecek, mutlaka dönecek, diye düşünüyordu katil; hem

Bıçak Sırtı

313

de neden böyle düşündüğünü bilmeden. Avının döneceği sanki içine doğuyordu. Yarım saat kadar caddede dolaşmış, sonra yeniden bütün daireleri karanlığa gömülmüş apartmanın bulunduğu sokağa geri gelmişti. Çok gergin ve sinirliydi.

O kızı, sadece o kızı istiyordu. İsteklerini frenlemesi mümkün değildi. O kızın da ölmesi lazımdı. İlk defa içinde bir huzursuzluk duyumsadı. Kendisi için bir tehlike teşkil edeceğini düşünüyordu onun. Kısa, çok kısa bir süre görmüştü, ama gözlerinde huzursuz eden benliğini sıkkan bir şeyler vardı onda. Rahatsız edici parıltılar...

Onu yok etmeliydi bir an evvel. Her ne şekilde olursa olsun. Dönecekti, evine mutlaka geri gelmeliydi. Dışarıya ailesi ile birlikte çıkmış olma ihtimali vardı tabii; ama katil önsezilerine daima güvenirdi, yalnız, tek başına, kimsenin olmadığı şu kapkaranlık eve kendi başına gelecekti. Bunu sadece istemiyor, öyle olacağına da inanıyordu...

Önce sokağa hızla giren .arabanın farlarını fark etti. Yüreğini delice bir sevinç kapladı. Gelen

mutlaka o olmalıydı. Hızla kendini apartmanlardan birinin girişine atıp gizlendi. Koca sokağa sapan tek arabanın kızı getiren vasıta olduğunu düşünmek çok saçmaydı, ama o istiyor, ırıyanıyor ve biliyordu.

BMW acı bir frenle tam o apartmanın önünde durdu.

Daha görmeden arabadan Selda'nın ineceğini biliyordu artık. Çengelköy'deki müştemilatta giyinmeden önce hazırladığı son şiirinin gömleğinin cebinde durup durmadığını anlamak için parmaklarını katlanmış kâğıt parçasına götürdü. Şiir yerli yerindeydi...

Şimdi biraz daha bekleyecekti, ama fazla değil.

Doyum anı yaklaşıyordu...

*** Selda BMW'nin kapısını sertçe itti. Canı cehennemeydi.

314

OSMAN AYSÜ

Diğer erkeklerden hiç farkı yoktu Selim'in de. Anlayışsız ve bencil, diye homurdandı içinden. Bu gece onunla sevişmiyor diye bir de kabalaşmış ve hakaret etmişti kendisine. Hızla apartmana girdi. Bir daha onunla görüşmek de istemiyordu. Bu arkadaşlığı burada noktalayacaktı.

Daha kat otomatığına parmağını basmadan, patinaj çekerek yerinden fırlayan BMVV'nin sesini duydu. Sinerden titriyordu genç kız. Asansör zemindeydi. İçine girip dördüncü katın düğmesine bastı.

Neyse ki annesi babası evde değildi; zira bir de onlara neden erken döndüğünü açıklamak zorunda kalacaktı. Kimseye açıklama yapacak hali yoktu. Hafif bir baş ağrısı hissediyordu, bu da gayet normaldi. Kapıyı çalmak gereği duymadı. Hizmetçi Emine Hanım bugün izinliydi. Çantasından anahtarını çıkarıp kapıyı açtı. Tüm ışıkları yakmaya başladı.

Saate baktı. Henüz on birdi. Önce ılık bir duş almayı düşündü; gergin sınırlarına iyi gelirdi, belki baş ağrısına da. Fakat nedense vazgeçti, üşenmişti. En iyisi, bir aspirin alıp uyumaya çalışmaktı. Önce doğru yatak odasına geçti. Soyundu, tam geceliğini sırtına geçirirken kapının çalındığını duydu.

Annesi babası olamazdı. Onlar kendi anahtarlarını kullanırlardı. Acaba dışardan ışıkların yanık olduğunu gördükleri için mi kapıyı çalmışlardı? Az evvel saate bakmış ve on bir olduğunu görmüştü, onların dönmesi için çok erkendi. Gelenin kim olduğunu tahmin edebiliyordu. Muhakkak Selim'di bu. Yaptığı kaba davranışa pişman olmuş, özür dilemek için geri dönmüştü. Nasıl olsa evde yalnız olduğunu da biliyordu. Af dileyecek, belki de burada kendisiyle sevişmeye çalışacaktı, gönlünü aldıktan sonra.

Bu fikir büsbütün tepesini attırdı genç kızın. Ona asla bu şansı tanımayacak, hatta gerekirse horlayıp kovacaktı. Transpa-ran ve çıplaklığını örtmeyen geceliğine aldırmadan, o kıyafetle kapıya yürüdü. Zaten içeriye almayacaktı Selim'i...

Bıçak Sırtı

315

Kapıyı açtı ve donakaldı birden... Kapıdaki Selim değildi...

O adamdı, Sakallı Katil... Pis pis sırtıyordu karşısında. Nutku tutuldu genç kızm. Eli ayağı titremeye başladı. Ağzından tek kelime çıkamadı. Neden sonra üzerindeki ataleti atmaya çalışarak hızla kapıyı kapatması gerektiğini düşündü. Ama geç kalmış ve adam eşige ayağını dayamıştı.

"Beni gördüğüne sevinmedin mi tatlı kız?" dedi katil. Bağırması, çığlıklar atması, yardım istemesi gerekiyordu. Kapıldığı dehşete rağmen kız çaresizliğini çabuk kavradı. Kimden yardım isteyecekti? Değil kendi katında, tüm apartmanda kimsecikler yoktu.

Kapının kanadını adamın yüzüne doğru itmeye çalıştı. Ama hiç şansı yoktu. Katil kendisinden kat be kat güçlüydü ve ayağı hâlâ eşikteydi. Korku ve dehşet içinde bakışları adeta adamın gözbebeklerine kenetlenmişti. Selda birden ayaklarının yerden kesilip havada uçtuğunu ve sonra olanca hızıyla antrenin zeminine düştüğünü 'nissetti. Adam iri pençesini yüzüne dayayıp olanca hızıyla onu itmişti.

Ümitsiz ilk çığlığını o zaman attı. Yere düşmenin acısından çok, başına gelecekleri anlamının korkusundandı bu. Ağzı açıktı, ama kulakları hançeresinden çıkan feryatları duymuyordu. Adamın kapıyı kapatıp üstüne eğildiğini gördü. Kucağına alıp yerden kaldırmıştı onu.

"Yatağın nerede?"

Kısa, yalın, sade bir soruydu bu.

Selda başına gelecekleri çok iyi anlamıştı. O kadar çaresiz ve imkânsızdı ki tüm vücuduna inme inmiş gibi kımıldayamı-yordu. Dudakları hâlâ aralıktı. Ama sesi çıkmıyordu. Tek çalışan yeri beyniydi.

Antrenin orta yerinde duruyorlardı.

Adam vahşi ve şehevi bir hazla sırtıyordu.

"Sorumu duymadın mı? Sana yatak odanı sordum."

316

OSMAN AYSU

Selda inanılmaz bir şey yaptı ve işaret parmağını uzatarak koridorun sonundaki ışığı yanan odayı gösterdi. "Aferin, böyle uslu ol işte."

Katil, kızın tüy gibi hafif vücudunu kucağında taşıyarak yatak odasına götürdü. Aralık kapıyı ayağıyla itip içeriye girdi.

Selda korkudan bayılıp, kendinden geçeceğini sandı. Ama hiç de öyle olmamıştı. İç dünyası karmakanşık bir bozgunu yaşıyordu. Korku, nefret, heyecan, tutukluk vardı içinde. Bir o kadar da, merak, kalp çarpıntısı ve beklenti. Rüyasındaki kızgın kumlan ve sahile vurup kırılan dalgaları anımsadı yeniden. Sonra da duyduğu o müthiş orgazmın huzurunu. Hatta bir an bu yaşadıklarının da bir rüya olup olmadığını düşündü. Karar veremedi. Rüyasında sakallı adam hiç konuşmamıştı, oysa şimdi onun sesini duyuyordu.

"Hadi, o üstündekileri de çıkar. Seni düzeceğim." Silkinip hayallerden kurtulmak istedi kız. Bunun rüya olmadığı muhakkaktı. Adam onu yatağına usulca bırakmıştı. Sesi hırçın, ifadesi son derece kabaydı. Zorba ve hoyrat... Zorla ırzına geçmekten zevk alacağı çok açıktı. İri boğa yılanı görmüş tavşan gibi yerine mihlanmış kıpırdamadan yatıyordu Selda. Güçlkle kurumuş dudaklarını kıpırdatıp sordu. "Nilüfer'i sen öldürdün, değil mi?"

Katil hiç sakınmadan rahatlıkla cevap verdi. "Evet, ben öldürdüm. Çünkü emirlerime karşı çıktı." Selda tüm gayretine rağmen ne demek istediğini tam anlayamamıştı. Boğuk boğuk sordu. "Hangi emrine?" "Benimle sevişmeyi reddetti." "Beni de öldürecek misin?" "Bu sana bağlı."

Yeniden sırttı katil. İnsanların bu denli ahmak oluşuna şaşıyordu. Tabii ki onu da öldürecekti. Her zaman yaptığı gibi, keskin ve boğazına indireceği tek bir darbeye.

Bıçak Sırtı

317

"Yani isteklerini yerine getirirsem yaşamama izin verecek misin?"

"Benimle tatlı tatlı düzüşmen şart. Mutlu etmelisin beni ve her isteğimi yerine getirmelisin. Hiç itiraz etmeden."

Selda ona güvenemezdi. Fakat başka hiç şansı yoktu. Önüne çıkan bu tek fırsata dört elle sarılmalıydı. Ne kaybederdi ki? Gururu zedelenecek, bedeni hoyratça örselenecekti. Adamın ne kastettiğini çok iyi anlıyordu. Ama yaşamak, hayatta kalmak her şeyden önde gelirdi. Ölmek istemiyordu. Zaten Selim'le de ve ondan önceki bir iki flörtüyle de bütün bunları yaşamıştı. Tek farkı, onları isteyerek ve bilinçli yapmıştı. Sonra aklından hiç çıkaramadığı o rüyaları anımsadı yeniden. Kim bilir, belki de o rüyaların son bölümü hariç hayalleri hakikat olurdu, o müthiş orgazmı gerçekten yaşardı.

Başını salladı. "Tamam, anlaştık. Ben hazırım."

Selda geceliğini çıkardı.

,4 ***

Kanlı sustalığı, çarşafa silip temizledi katil. Selda'nın yana yatık boynundan hâlâ kanlar akıyordu. Tiksintiyle baktı kızın cansız vücuduna. "Pis kaltak!" diye homurdandı. Çok fazla şey ummuş, ama istediğine erişememişti. İçinde garip bir tatminsizlik duygusu vardı. Beklemediği bir sükûtu hayali yaşıyordu. Onu asıl rahatsız eden şey kızın isteksizliği değil, kendi beceriksizliği idi. Galiba aşırı heyecanının sonucuydu. Gömleğinin cebindeki şiiri çıkarıp yastığın üzerine bıraktı.

Artık burada kalması için bir neden yoktu.

Geldiği gibi usulca evi terk etti...

Sekizinci Bölüm

1

v/NLARI cinayet mahalline götüren televizyon kanalının şoförü çok konuşkan, devamlı kahkaha atan neşeli biriydi. Yanında oturan kameraman Yusuf a hikâyeler anlatıyor, onu da devamlı güldürüyordu. Tülay ile Cahit ise arkada, köşelerine çekilmiş, düşüncelere dalmış, sessiz ve sakin oturuyorlardı. Bir ara Cahit dayanamadı^kızım anlattıklarının tesirindeydi hâlâ, konu beynini tırmalıyordu.

"Bana aklımdan geçenleri tafsilatıyla anlatmadın, kafam karmakarışık" dedi.

Kız önde oturanları işaret ederek, "Şimdi zamanı değil" diye fısıldadı. "Burada olmaz. Ama doğru bir iz üzerinde olduğuma eminim."

"İnanılır gibi değil. Havsalam almıyor. Bunu nasıl düşünebiliyorsun? Yaptığımız araştırmaların çoğunda o da bizimle beraberdi. Nasıl olur da..."

"Şimdi konuyu kapatalım. Daha sonra konuşuruz."

Cahit susmak zorunda kaldı. Şişli'deki sokağa gelinceye kadar da tek kelime etmediler. Apartmanın önü her zamanki gibi polis kordonu altındaydı. Giriş çıkışları engellemek üzere sarı polis kordonu çekilmişti. Medya ordusu kapının önünde yığılmıştı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Dairedeki polislerin araş-

320

OSMAN AYSÜ

tırması henüz bitmediğinden gazeteciler içeriye alınmamıştı henüz.

İlk öğrendikleri bilgilere göre kızın cesedini saat iki sularında eve dönen anne baba bulmuştu. Polis haberin basına sızmasını engellemeyi sabaha kadar becermişti. Komiser Kenan'ın yukarıda olduğunu ve her zamanki gibi vakıa mahallini bizzat incelediğini yine medya mensuplarından öğrenmişlerdi.

Tülay o saate kadar herhangi bir polis açıklaması yapıp yapılmadığını başka televizyon kanallarında çalışan arkadaşlarına sordu. Henüz resmi hiçbir açıklama yoktu. Geçirdiği gripten sonra sapsarı bir benizle dolaşan Cahit yanına yaklaşarak Tülay'a sordu.

"Yeni bir bilgi var mı?"

"Yok tabii. Ne bekliyordun ki? İpuçları mı? Katilin ne denli zeki bir adam olduğunu biliyoruz."

Cahit dayanamayarak gülümsedi.

"Üşütüğün mü zeki olduğunu ima ediyorsun?"

"Evet. Şayet katil oysa ve ben yanılmıyorsam, çok zeki biri o."

"Ya ben üşütüğü tanımıyorum ya da sen. Bin yıl kalsam ondan şüphelenmem."

"Haklısın. Ben de şüphelenmezdim. Ta ki bize yalan söylediğini veya bazı şeyleri bizden sakladığını öğreninceye kadar. Ama artık öyle düşünmüyorum."

"Bize söylediği yalan nedir, şunu açıklar mısın kuzum?"

"Acele etme her şeyi anlatacağım sırası gelince."

Tülay'ın durgun ve üzgün tavırları dikkatini çekmişti Cahit'in. Kızın elini tutup içtenlikle yüzüne baktı.

"Bu öldürülen kızla konuşmuştun, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı Tülay.

"Nasıl biriydi?"

Omuzlarını silkti genç kız.

"Bilmiyorum. Ne desem boş. Ondan hoşlandığımı söyle-

Bıçak Sırtı

321

yemezdim. Biraz kendini beğenmiş ve ukala gelmişti bana. Ama bu neyi değiştirir ki, gencecik yaşta ölüp gitti kızcağız. Düşünsene henüz on sekiz, on dokuz yaşlarında, hayat dolu, körpecik biriydi. Arkadaşı Nilüfer'in ölümüne çok üzülmüştü. Kim tahmin ederdi ki, on gün sonra onun da öleceğini."

Tülay'ın haklı olduğunu kabullenmek zorundaydı Cahit.

Başını sallamakla yetindi. •

Tam o sırada apartman kapısı önünde bir dalgalanma oldu. Komiser Kenan'ın aşağıya indiğini anlamıştı Cahit. İçinde bir burukluk hissetti. Bu sekizinci vakıydı ve hemen hemen hiç değişmeyen sahneleri yaşıyorlardı. Komiser az sonra medya mensuplarına kısa bir konuşma yapacak, önemli izler üzerinde olduklarını, çok yakın bir tarihte katili adaletin pençesine teslim edecekleri yolunda, asla inandırıcı nitelik taşımayan birkaç cümleyi, peş peşe sıralayacaktı. Ardından da basın eline bir şiir metni sunacaktı.

Yüzünü buruşturdu.

Gerçekten de sıkılmıştı artık bu işten. Komiserin beyanını daha iyi duyabilmek için birbirlerinin üzerine çıkarcasına apartman kapısının önüne yığılan medya ordusuna baktı bıkkın nazarlarla. İşi gereği onun da aralarına katılması gerekirdi, ama yerinden kıılmıdamadı. Söylenecekleri biliyordu nasılsa, yeni şiiri ise hiç merak etmiyordu. Ayrıca şiirleri analiz eden uzman da hastalığı nedeniyle televizyon kanalında yoktu. Bir an Nizam'ı hatırlamak aklını karıştırdı yine. Tülay da hareketlenen basın mensuplarının arasına karışmamıştı.

"Ne o?" diye sordu. "Komiser Kenan'ın ifadesini merak etmiyor musun?"

"Niye edeyim ki? Ben polisten ilerdeyim. Katili biliyorum."

Sevgilisine endişeyle baktı Cahit.

"Bu kadar emin misin?"

"O olduğuna eminim, ama hâlâ açıklayamadığım bazı noktalar var tabii."

322

OSMAN AYSÜ

"Ne gibi noktalar?"

"En başta niye böyle seri cinayetler işlediği. Bir nedeni olmalı hem de önemli bir nedeni. Henüz bunu bilmiyorum. İkincisi, belli ki bu hasta ruhluların birinin işi. Katilin ileri derecede hasta olduğu kuşkusuz. Ama Nizam da..."

"Dur bir dakika," dedi Cahit. "Komiser konuşmaya başladı, yine de şunu bir dinleyelim."

Tülay pek oralı olmadı. Başını çevirip kalabalığın toplandığı kapı önüne bakmadı bile. Cahit'i incelemeye devam etti. Ortaya attığı tahminden sarsıldığının farkındandı, ama hâlâ pek inanmış görünmüyordu...

***!

Kameraman Yusuf çektiği filmleri ilk haber bültenine yetiştirmek üzere arabaya koşarken, "Hadi, gidiyor muyuz?" diye sordu.

Cahit, "Sen git," dedi. "Bizim, biraz daha işimiz var." Sonra uzaklaşan kameramanın arkasından bakarken Tülay'a, "Sanırım şu iddianı dikkatle dinlememin zamanı geldi artık," diye kısık sesle homurdandı.

"Evet, hiç de fena olmaz."

Şişli'de cadde üzerinde bir muhallebiciye girdiler. Tülay tavuklu pilav ve yoğurt istedi garsondan. Grip, Cahit'in iştahını yok etmişti, sadece bir maden suyuyla yetindi. Kız yemeğini bitirinceye kadar tek kelime konuşmadılar.

Cahit ondaki gerginliği rahatlıkla görebiliyordu. Hak da verdi, hiç de kolay değildi, zira birlikte çalıştıkları bir servis elemanını cinayetle itham ediyordu. Yemek bitince arkasına

yaslanan Tülay, ağzını sinirli bir şekilde kâğıt peçeteyle silerken, az evvel komiserin dikte ettirdiği şiiri Cahit'in önüne doğru uzattı.

"İşte," dedi. "Bu da katilin son marifetinde yatağa bıraktığı şiir."

Bıçak Sırtı

323

Cahit önüne uzatılan kâğıda baktı.

"Tophane dediğim uzun bir yol İki yanı iki sıra meyhane Yüz insan gördüm yüzü de başka Benzetemedim birbirine.

Biri şarkıcıdır aile bahçesinde İyi kızlar, namusludur Biri türkü söyler sarhoşluk üstüne Gönlümüz olur.

Biri benim komşumdur Geceleri erkek alır koynuna Biri orospudur vazgeçmez Günahı boynuna."

Bu defa katil kâğıdın altına şiirin ve şairin adını yazmıştı.

Tophane Şiiri - İlhan Demiraslan...

"Bir şey anladın mı bundan?" diye sordu Cahit dudaklarını büzerek.

"Hayır. Ya sen?"

"Yoo!"

"Ama bir şey dikkatini çekti, değil mi?"

"Evet. Diğerlerinden farklı olarak katil bu sefer bize şiirin de, şairin de adını vermiş."

"Bunu nasıl yorumluyorsun?"

"Üzgünüm, ama hiçbir fikrim yok."

Tülay acı acı gülümsedi. "Hâlâ anlamadın mı? Adam bize yardımcı oluyor."

"Nasıl yani? Ne yardımı?"

"Şiirin ne ifade ettiğini, yazarının kim olduğunu her zaman kime sorardık?"

324

OSMAN AYSÜ

Cahit saf saf kızın yüzüne baktı. "Nizam'a... Eee, ne var bunda?"

"Nizam artık yok... İşe gelmiyor. Ben onun hasta olduğundan bile şüpheliyim. Senin anlayacağın aklınca bizle oyun oynuyor, bir tür perde arkasından yol gösteriyor. Kısacası bizle alay ediyor."

Genç adam hayret içinde sevgilisinin yüzüne baktı.

"Söylediklerine cidden inanıyor musun?"

Tülay sesinin tonunu biraz sertleştirerek karşılık verdi.

"Evet, her geçen gün biraz daha inanıyorum."

"Tamam," dedi Cahit. "Şimdi bugünkü cinayeti bir köşeye koyalım ve sen bana içindeki şüpheleri birer birer anlat."

Belki Selda'nın ölümünden olacak, Tülay kendini son derece yorgun ve isteksiz hissediyordu. Karşısındaki insanı ikna edecek, savunduğu fikri kabul ettirecek mecali yoktu. Ama bir açıklama yapmak zorundaydı.

"Pekâlâ" diye homurdandı. "Nizam'ın nerede oturduğunu biliyor musun?"

Cahit omuzlarını silkti. "Hayır, bilmiyorum."

"Hiç merak etmedin mi?"

Bir an düşünür gibi yaptı genç adam. "Etmedim, ama sanırım Anadolu yakasında oturuyor. Öyle hatırlıyorum."

"Doğru. Çengelköy'de."

Cahit biraz şaşırır gibi oldu, kaşları çatıldı.

"İlginç, değil mi? Fakat bize nerede oturduğunu hiç söylemedi."

Genç adam insiyaki olarak Nizam'ı savunma durumuna düştü.

"Ne var bunda? Orada oturması suç mu yani? O zaman Çengelköy'de oturan herkesi katil olarak mı göreceğiz?"

"Mantık oyunları yapmaya kalkışma. Katilin gerçekten orada oturduğunu biliyoruz. Neden bize bundan bahsetmedi, neden orası benim mıntıkam, bir araştırma yapayım demedi?"

Bıçak Sırtı

325

"Buna mecbur mu? O bir haber muhabiri, polis değil."

"Biz de polis değiliz, ama haldır haldır ipucu yakalamaya çalışıyoruz."

"Bu bir yapı meselesi, herkesten aynı davranışı bekleyemezsin. Katil onu ilgilendirmiyor olabilir."

"Yapma Cahit! Söylediğine kendin de inanmıyorsun herhalde."

"Neden?"

"Unuttun mu, ikinci cinayetten sonra meseleden uzak durmaya çalışan asıl sendin. Ben ve Nizam seni ikna edebilmek için çok uğraşmıştık. O sıralar heyecanla olayları kovalıyordu o da. Vaktaki katilin Çengelköy'de oturduğunu öğrendik, işte o zaman Nizam'ın ilgisi olaylara azalmaya başladı. İyi düşün."

"Bu bir şey kanıtlamaz."

"Ya sakallı oluşu? Ya boyunun poşunun benzemesi? Ve de şiirden iyi anlaması."

"Çocukluk etme Tülay! Sokağa çıkıp araştırsan bir yığın sakallı edebiyat fakültesi mezunu bulursun. Hepsine potansiyel zanlı diye mi bakacaksın?"

"Bir şey daha var."

"Neymiş o."

"Hem bu benim iddiam da değil. Ona üşütük diyorsunuz, sebep?"

Cahit gülümsedi. "Arkadaşlar serviste öyle bir lakap takmışlar, ne bileyim? Biraz çekingen, içine kapanık bir tiptir. Pek arkadaş edinmez, insanlara mesafeli durur."

"İyi ya, bunlar normal mi? Adamda ruhsal bir bozukluğun olduğunu göstermez mi?"

"Öyle de olsa, bu onun cinayetler işleyeceğinin kanıtı değil. Hepimiz de öyle ufak tefek marazi şeyler vardır."

Tülay isyan edercesine homurdandı.

"Hadi canım! Sen gerçekleri görmek istemiyorsun."

"Asıl sen, nedense kafayı oğlana takmışsın. Onu senden iyi

326

OSMAN AYSÜ

tanırım; hassas, şair ruhlu, kimseyi incitmeyen, kibar ve nazik bir çocuktur. Bu iddian çok saçma."

Tülay sinirlenerek sustu. Cahit şartlanmış gibiydi, bir türlü ortaya koyduğu iddiaları kabul etmek istemiyordu.

"Demek boşuna çene patlatıyorum," diye homurdandı.

Genç adam sevgilisinin ellerini tutup sıktı.

"Çok inatçı ve mücadeleci bir yapın olduğunu biliyorum. Üstüne düştüğün bir işi ısrarla kovalarsın. Sinirlerin çok gergin. Biraz daha sakin olmaya gayret et. Olayları çok boyutlu düşünmeye çalış."

"Nasıl yani?"

"Ne bileyim, en azından daha somut ve işe yarar şeyleri kanıtlaman gerekir. Müspet ve şüphe bırakmayan ipuçları gibi. Senin iddian bir yakıştırma. Haksızlık ediyorsun. O bizim arkadaşımız ve son derece efendi bir çocuk. Katil sıfatını ona asla ya-kıştıramam."

Münakaşa etmenin anlamı yok, diye düşündü Tülay. Cahit'i ikna edemeyecekti. Bir an acaba ben mi yanılıyorum diye, sıkıntı bastı kızın içini. Cahit haklı ise, büyük vicdan azabı çekirdi sonra. Aklı karışır gibi oldu, ama sonra fikrinde ısrar etti yeniden.

"Onun bir tuhaf olduğunu kabul etmelisin," diye diklendi.

"Ediyorum zaten. Buna itirazım yok. Hatta bazı arkadaşlar onun homoseksüel olduğunu bile söylediler, ama haksızlık bu. Bence o tamamen normal."

Tülay ısrarlıydı.

"Biliyor musun?" dedi. "Ben onun yaz ishali olduğunu da sanmıyorum."

Cahit yine garip garip yüzüne baktı kızın.

"Peki, niye işe gelmiyor öyleyse?" diye sordu.

Tülay başını sallayarak söylendi.

"Dur bakalım, acele etme. Yakında kokusu çıkacaktır mutlaka."

"Senin bir fikrin var mı?"

Bıçak Sırtı

327

"Yok... Ama ona telefon ettim."

"Ne sebeple?"

"Hiç... Geçmiş olsun diye."

"Eee?"

"Benimle konuşmak istemez gibiydi. Her soruma tek kelime ile cevap veriyordu, evet ya da hayır gibi..."

"Normal değil mi? Belki hastalıktan konuşacak hali yoktu zavallının."

"Ağlıyordu... Ağladığına yemin edebilirim."

Susup konuyu kapatmak istedi Cahit. Ne olmuştu bu kıza anlamıyordu; kafayı fena halde üşütük'le bozmuştu. "Peki peki," dedi sonunda. "Ben onunla konuşurum."

Tülay gözlerini fal taşı gibi açarak bağırdı.

"Çıldırдың mı sen? Bu konu hiç ona açılır mı? Bir çuval inciri berbat edeceksin."

"Öyleyse ne yapmamı istiyorsun?"

"Hiç!" diye somurttu kız. "Anlaşıldı... benim senden bir isteğim yok. Bu konuyu kapatalım."

Cahit onun üzülmesini istemiyordu, ama bir şekilde bu saçma şüpheden de kurtulması lazımdı. Elini okşayarak kızını sakinleştirmeye çalıştı.

"Bak, hayatım," diy.e fısıldadı. "İstersen tüm işlenen cinayetleri en başından başlayarak gözden geçirelim birer birer. Nizam'm durumunu ve hadiseler karşısındaki tutumunu değerlendirelim."

Kız ne hayır ne de evet demişti. Somurtarak susmuştu sadece.

Cahit devam etti. "Çımacı Ali Sözen vakiasını hatırlıyorsun, değil mi? Şu ilk cinayet. Hani Karacaahmet Mezarlığı'nda bulduğumuz adam. Şimdi bir düşün. Garibanın tekiydi, emekli bir işçi. Onunla Nizam arasında nasıl bir bağ kurabilirsin? Onu niye öldürmüş olabilir ki? Aklına geçerli ve makul bir sebep geliyor mu?"

328

OSMAN AYSÜ

Tülay biraz da küçümseyerek süzdü genç adamı.

"Sana onun ruhen hasta olduğunu söylüyorum, beni anlamıyor musun? Ben doktor değilim, adama kategorik bir sıfat ta-kamam. Ama hasta işte, o zaman sebep araman anlamsız değil mi?"

"Peki," diye mırıldandı Cahit. "Hasta olduğunu kabul edelim. Diyelim ki çımacıyı o öldürdü. O zaman Horteks Giyim Sanayii'ndeki sekreterin ölümünü nasıl açıklayacaksın? Hadi adı neydi o dul kadının?"

"Sevim Karagül'ün mü?"

"Evet, onun."

"Yine aynı nedenle tabii. Ruh hastalığı..."

"Kastettiğim cinayet sebebi değil."

"Nedir peki?"

"Unuttun mu kadın akşam saat on dokuz sularında öldürülmüştü ve Levent'te oturuyordu. Normal olarak o saatte hiçbirimiz işten çıkıp Levent'te olamayız. Yani zaman meselesi."

Tülay hırçın bir şekilde homurdandı.

"Sen çok ağır bir grip geçirmişsin galiba. Hastalık senin muhakeme kabiliyetini de yok etmiş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ya bir gece evvel nöbetteyse? Ertesi gün izinli olmaz mı? O zamanlar hiçbirimizin aklına böyle bir ihtimal gelmediği için düşünemedik."

"Tamam, onu da kabul ettim. Ya görgü tanıklarına ne diyeceksin?"

"Hangilerine? Elimizde kaç görgü tanığı var ki?"

"Mesela konuştuğumuz Kartal'daki bakkal. Unuttun mu, ona üçümüz beraber gitmiştik. Adam katili gördüğünü söylüyordu, katil Nizam olsaydı, hemen işte bu adam derdi. Buna ne buyrulur, ha?"

"Onu da düşündüm merak etme. Zaten katili yakından gören tek kişi oydu, ama unutma, adam sokağın karanlık oldu-

Bıçak Sırtı

329

ğundan şikâyetçiydi. Tek anımsadığı gördüğü kişinin uzun boylu ve sakallı olduğuydu. Bu da Nizam'ın tipine uyuyor."

"Yine de atladığın bir nokta var. Gayet iyi hatırlıyorum; bakkal evden çıkan adamın sakallı olduğunu söyleyince, Nizam hemen benim sakalım gibi miydi, diye sormuştu. Adamın verdiği cevap, hayır onunki daha gürdü olmuştu."

"Ne yani? Sence bu ifade tatminkâr mı? Adam, sokağın karanlık olduğunu kabul ediyordu. Bir iki saniyelik bir görüş, sonra katil oradan koşarak uzaklaşmış."

"Bence adamın tanıklığı yeterli. Ona dikkatli baktığımı sanıyorum, zira adamın ağlamaklı bir hali olduğunu dahi anımsıyordu."

"Daha iyi ya! Ağlayan her insanın yüz ifadesi bozulur. Garanti bakkal da yanıldı ve Nizam'ı tanıyamadı."

içinden "pes," diye mırıldandı Cahit. Ne söylese boştu. Nizam'ın katil olduğu adeta sabit fikir haline gelmişti Tülay'da. Daha fazla kızı iknaya çalışmanın şimdilik bir yararı yoktu. Konuyu

kapatmaya karar ilerdi...

2

JuRTEŞİ gün Nizam, işine yine gelmemişti. Masasının boş olduğunu gören Tülay yüreğindeki o garip titreşimleri yeniden hissetti. Nizam gelmeyecekti, hem de asla. Bir daha geri dönmeyeceğine inanıyordu genç kız. İçini çekti hafifçe. Yaz ishali olmadığına emindi onun. Yine de aklını kurcalayan bir nokta vardı; neden işe gelmemek için hastalığı bahane ettiğini anlayamı-yordu. Artık televizyonda çalışmak istemiyorsa, sessizce istifa edebilirdi. Hem böylesi onun için çok daha hayırlı ve emin olurdu. Serviste onu tanıyan hiç kimse, bu adam neden ayrıldı, diye merak edip onu aramazdı. Kimseyle ne samimi bir dostluğu ne de arkadaşlığı vardı. Bir an, acaba personel şubesine öyle bir dilekçe göndermiş olabilir mi, diye geçirdi aklından. Ama sanmıyordu, camiada sevilme de kısa sürede istifa haberi etrafa yayılırdı.

Ona ikinci bir kere telefon etmeyi düşündü.

Dikkat çeker miydi acaba? Bu kız neden ısrarla beni arıyor diye düşünür müydü? Alt tarafı aynı servisin elemanlarıydı ve sıhhatini merak ediyormuş gibi araması çok doğaldı. Hem gelme-yişi, servisin bir kişi eksik çalışması, üzerlerindeki iş yükünü daha da ağırlaştırmış ve daha fazla yorulmalarına neden oluyordu.

O sabah Cahit, Laleli'deki otellerden birinde çıkan yangın

Bıçak Sırtı

331

üzerine vakıa mahalline röportaj yapmaya gitmişti, öğleden önce döneceğine ihtimal vermiyordu. Nuri önündeki dosyayı tamamlamaya çalışıyordu, Serdar da masasında başka servisten gelme bir kızla hızlı bir tartışmaya girmişti.

Kısa bir an tereddüt etti. Sonra eli telefonu uzandı. Araması gayet normaldi. Nizam'ın kendisinden şüphelenmesi için hiçbir neden yoktu. Hem belki evde de bulamayacaktı onu.

Zil çalmaya başladı.

ikinci çalışta Nizam'ın sesi kulağına aksetti.

"Alo."

"Merhaba Nizam."

"Ooo, benim hayırsever arkadaşım. Tahmin etmiştim zaten senin aradığımı."

İçi ürperdi genç kızın. Nasıl tahmin edebilirdi? Kekeleyerek, "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim, iyiyim. Çok daha iyiyim." "Ne zaman başlayacaksın işe? Seni özledik." "Teşekkür ederimiTülay. Yakında, çok yakında." Kız söyleyecek başka bir şey bulamadı. Birkaç saniye dura-ladı.

"Sevindim," diyebilirdi nihayet. "Sen nasılsın bakalım, işler ne âlemde?" Kız birkaç saniye yine durakladı. "Duydun mu?" diye sordu. "Neyi?"

"Bizim sakallı katil dün gece yine sahneye çıktı." Sonra da pişman oldu. Acaba o konuya hiç temas etmemeli miydi?

"Öyle mi? Haberim yok. Şu sıralar ne gazete okuyorum ne de televizyon seyrediyorum. Bu sefer kimi öldürmüş?"

"Genç bir kızı... Şişli'de..."

"Allah kahretsin," diye mırıldandı Nizam. "Bu işin sonu gelmeyecek mi?"

332

OSMAN AYSÜ

Adamın soğukkanlılığına şaşıyordu Tülay. Olaydan sanki habersiz gibi davranmasını ne kadar da iyi beceriyordu. Tepesi atar gibi oldu Tülay'ın, ona bir blöf yapacaktı.

"Sanırım bu defa gelecek."

"Nasıl?"

"Polis çok önemli bir iz buldu."

Birden hattın öbür ucunda derin bir sessizlik olduk.

"Nasıl bir iz?"

Nizam'm ses tonundaki değişikliği hemen sezinlemişti. Sanki ürkmüş, aniden telaşa kapılmış gibiydi. Korkudan olmalıydı, belli ki ardında nasıl bir iz bıraktığını bilmediğinden paniğe kapıldığı aşikârdı. Hasta beyni şimdi bunu düşünmekle meşgul ve olasılıkları değerlendiriyordu.

Tülay uluorta konuştuğu ve düşünmeden blöf yaptığı için kendi kendine kızdı. Ne söyleyecekti şimdi? Keşke bu kadar acele etmeseydim, diye geçirdi içinden. Acele bir şey uydurması gerekiyordu.

"Polis henüz bir açıklama yapmadı, sadece katilin kimliğini tespiti yarayan çok önemli bir ipucu, diye bahsetti buldukları şeyden."

"Palavradır. Komiser Kenan mı söyledi?"

"Evet o. Her zamanki gibi kapının önünde medya mensuplarıyla kısa bir konuşma yaptı. Adamın gözlerinin içi parıl-dıyordu. Bilemiyorum, ama bu defa katil kızla boğuşurken kimliğini belirtecek bir şey düşürmüş olabilir."

"Nasıl bir şey?"

"Mesela cüzdan, kartvizit veya sair bir şey, bilmiyorum."

"İmkânsız!"

Genç kız yeniden irkildi. Neden imkânsız oldu ki? Düşüremez miydi yani? Olay yerindeki pek çok izler böyle bulunmuyor muydu? Nizam'ı bu kadar kesin konuşmaya iten şey ne olabilirdi?

"Neden imkânsız diyorsun?"

Bıçak Sırtı

333

Ses çıkmadı Nizam'dan önce. O kahredici sessizlik başladı yine. Neden sonra, "Bu taktiği daha önce de denedi Komiser Kenan," diye mırıldandı. "İnanma, yalandır. Basını uyutmak için bir palavra sıkıyordur mutlaka. O katil iz bırakmaz."

Dehşetle titredi Tülay. Nizam ne kadar emin konuşuyordu. Polis cinayetlerin işlendiği yerlerde parmak izleri, vücut kılları, cesetlerde meni artıkları ve kimlik tespitine yarayan başka deliller de bulmuştu, ama ortada suçlanacak biri olmadığından bu delilleri değerlendirme şansından mahrumdu. Genç kız, acaba şimdi bir ithamda bulunmak ve Nizam'ı bir suçlu gibi polise ihbar etmenin zamanı geldi mi, diye düşündü. Bunu yapmak zorundaydı, en azından vatandaşlık göreviydi. Katilin o olduğuna emindi.

Kendini toparlayıp devam etti.

"Çok kesin konuşuyorsun."

"Çünkü o katili tanıyoruz. Sen de, ben de."

Tülay yeniden titredi. Ne demek istiyordu acaba? Sen de, ben de demekle bir şey rrujjima ediyordu yoksa? Dili tutulur gibi oldu. Yanlış bir yorum yapmak istemedi. Şüphelerinin Nizam tarafından anlaşılmasını istemiyordu henüz.

Söyleyecek bir şey bulamadı.

Tam o anda kulağına boğuk bir inilti geldi. Bir sızlanma, acı ifadesi gibi, ya da boğuk bir çığlık. Ne olduğunu anlayamadı. Elinde olmadan sordu:

"Ne oldu Nizam? Bir şey mi var?"

"Yok! Yok bir şey!"

"Bir ses duydum."

Nizam inleyerek fısıldadı.

"Kramp... Pis bir kramp saplandı bacağıma. Kusura bakma kapatıyorum şimdi."

Telefon aniden kapanmıştı.

Tülay şaşkın nazarlarla münhal sesi veren reseptöre baka-kaldı.

334

OSMAN AYSÜ

Ne olduğunu anlamamıştı. Gerçekten Nizam'ın vücuduna bir kramp mı girmişti, yoksa sırf telefonu kapatmak için baş vurduğu bir taktik miydi bu?

Ama birtakım acı iniltieler duyduğuna emindi Tülay. Neler oluyordu orada? Ayrıca telefonu kapatmak için böyle bir numaraya ne gerek vardı?

Kızın aklı iyice karıştı...

***

Nizam yatağın üzerine yuvarlandı, telefonu güçlkle ka-patabilmişti. Artık değişimi hiçbir şekilde engelleyemiyordu. İblis dilediği an ve saatte ruhuna giriyor, gerçek kimliğini rahatlıkla çalıyordu. Günde üç dört defa transa geçiyor ve her seferinde daha da berbat hissediyordu kendini. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Vücudundaki kasılmalar artarken tek ümidin intihar etmek olduğunu hayal meyal bir kere daha hatırladı.

Ağzı kurumuş, gözleri kaymış ve kaskatı kesilmişti. On saniye kadar öyle kaldı. Sonra yüzünde şeytani bir gülümseme ile kendine geldi.

İblis ruh, diğer ifadeyle öteki benliği Nizam'm bedenindeydi artık. Dipdiri ve muzaffer bir tavırla doğruldu yataktan. İçi nefret duygusuyla dopdoluydu.

Kan görmek istiyordu ve yakında da görecekti.

Telefon eden o kız, Nizam'm arkadaşını öldürecekti. Mükemmel bir av olurdu. Gözlerini kısıp kızın hayal etmeye çalıştı. Nizam'ın bir arkadaş olarak kızdan hoşlandığını iyi biliyordu. Şahane bir fikirdi bu, önce âşık olduğu kızın öldürmüştü, şimdi de en sevdiği arkadaşını öldürecekti.

Yatağın baş ucundaki telefon çalmaya başladığında ağır ağır bakışlarını telefona çevirdi. O sersemi kimse aramazdı pek, yine o kız olmalıydı.

Ağzı sulandı. Usulca cep telefonuna uzandı.

Bıçak Sırtı

335

"Söyle!" diye homurdandı.

"Benim Nizam, Tülay..."

"Ne var yine?"

Kız bir kere daha şaşırmaktan kendini alamadı. Ne kadar kaba konuşuyordu Nizam. Tarzı az önceki hitabından çok farklıydı. Sesi de biraz daha boğuk ve çatallı çıkmıştı sanki.

"Şey..." diyebildi. "Merak ettim de."

"Neyi merak ettin?"

"Şu krampı... Bacağına saplanan krampı."

"Seni ne ilgilendirir yahu? Anlamıyor musun, bir bokum yok, iyiyim ben. Turp gibi."

Onun hiç bu kadar kaba konuştuğuna şahit olmamıştı. Kulaklarına inanamadı.

Şaşkınlıktan ne diyeceğini kestiremedi bir an.

"Affedersin, hata ettim galiba."

İblis bir an duraladı. Kızla böyle kızgın konuşmamalıydı. Yaptığı hayatı anlayarak gevşemeye çalıştı.

"Yok canım... Niye l|ata edeceksin ki?"

"Aramamdan rahatsız mı oldun?"

"Hayır."

Tülay bozuntuya vermedi, ama tam bir şaşkınlık içindeydi. Sanki başka birisiyle konuşuyor gibiydi. Bu, tanıdığı Nizam olamazdı.

"Hey, baksana!" dedi Nizam.

Genç kız boğuk bir sesle fısıldadı. "Efendim?"

"Niye bu akşam bana geliniyorsun?"

Hayretten donakaldı Tülay.

"Ne için?"

"Ne için mi? Felekten bir gece çalarız yahu! Baş başa bizim köşkte yemek yeriz."

"Ama sen hastasın." iblis sinirle homurdandı. "Ne hastası?"

336

OSMAN AYSU

"Yaz ishali olmadın mı?"

"Haa, o mu? Yok, yok, iyiyim Şimdi. Sen gel..."

İçinden hayır, diye mırıldandı. Bu ses Nizam'a ait olamazdı. Bu konuşan kesinlikle Nizam değildi. Ne terbiyesi, ne nezaketi, ne de çekingenlik ve mahcubiyetinden eser yoktu. Adeta bu başka bir kimlikti.

Servisteki iskemlesinde tereddüt içinde kıvrandı. Hemen bir cevap veremedi. İçinden bir his bu daveti kabul etmenin çok mahzurlu olduğunu söylüyordu, ama muammanın sırrının da Nizam'da toplandığına emindi. Keşke Cahit Şu an burada olsaydı. En azından ona danışırdı.

"Gelecek misin, karar ver artık!"

Tülay korku dolu bir sesle mırıldandı.

"Evet geleceğim. Bana adresini ver."

Tülay önündeki kâğıda adresi yazarken hâlâ titriyordu. Telefonu kapattığında başını iki eli arasına alıp bir süre öylece kaldı.

Sonra Nuri'nin sesiyle irkildi.

"Kimdi aradığın, bizim üşütük mü?"

"Evet."

"Nasılmış?"

"Bilmiyorum, umarım iyidir."

Nuri aldığı garip cevabı yadırgayarak genç kıza baktı. Ama o bakışlarını boşluğa dikmiş, adeta kendinde değilmişçesi-ne hayale dalmıştı...

***

Dr. Nezh Okyar atmış yaşlarında, tombul, babacan görünümlü bir zattı. Özel bir hastanede psikiyatr olarak çalışıyordu. Çalan telefonunu kaldırıp gür sesiyle, "Alo" dedi.

"İyi günler Nezh Amca, ben Tülay."

"Ooo yeğenim, hangi dağda kurt öldü de amcanı aramak aklına geldi."

Bıçak Sırtı

337

"Sitem etmekte haklısın Nezh Amca. Ama işlerim öyle yoğun ki, inan kendime bile ayırarak zaman bulamıyorum."

"Tamam yavrum tamam, sitem ettiğim yok. Ama insan yaşlandıkça aranmak istiyor. Söyle bakalım, bir sorunun mu var?"

"Öyle sayılır. Önemli bir konuyu seninle istişare etmek istiyorum."

"Hayrola, neymiş o konu?"

"Çift kişilik ya da bir bedende iki ruhun bulunması. Bu tıbben mümkün mü?"

"Hayırdır inşallah! Nerden aklına geldi bu? Neden soruyorsun."

"Bir arkadaşımın böyle çift kişilik taşıdığını sanıyorum da."

Psikiyatrist gülümsedi.

"Yoksa sevgilinden mi şüphe ediyorsun?"

"Hayır, Nezih Amca. Bu sadece serviste çalışan bir arka-daş."

4

"Çok karışık bir konu," dedi psikiyatrist. "Öyle tek kelime ile izah edilemez. Uzun incelemelerden sonra ancak bir teşhiste bulunmak mümkün. Ama teorik olarak varit."

Telefonun öbür ucunda Tülay merakla kıvrandı.

"İkiye ayrılmış, parçalanmış kişilikten söz edildiğini duyarım da, nedir, neyin nesidir bilmem. Asıl anlamadığım, bu ikinci kişiliğin nereden çıkıp geldiği."

Doktor bir kahkaha attı.

"Bizler de tam olarak bilmeyiz kızım," dedi. Bilinç, akıl, kişilik gibi kavramlar kullanırız, fakat yine de bunların gerçek anlamını bilemeyiz. Aslına bakarsan sana izahat vermek için aynı insan içinde çok kişilikten veya parçalanmış karakterlerden söz etmeye başlayınca zorunlu olarak birtakım ilmi teoriler ortaya atacağım. Bu da aklımı büsbütün karıştıracak, beyninde yeni soru işaretleri belirecek, sıkılabilirsin.

338

OSMAN AYSÜ

"Olsun, dinlerim. Ama anlayabileceğim bir dille anlat."

"Freud, belirli düşünce ve duyguların bilinç tarafından bastırıldığını, fakat bunların bilinçaltında yaşamaya devam ettiklerini düşünmüştü yıllar önce. Freud'a göre bu bastırılmış duygu ve düşünceler güçlerinden hiçbir şey kaybetmiyor, değişik psikiyatrik belirtiler yoluyla kendilerini anlatma, tanımlama yollarını arıyorlar. Bu bastırılmış veya diğer bir söyleyişle ayrılmış materyal, bilincin ana akımından kopmuş olmayı be-lirliyor. Şayet söz konusu kişinin kişiliği de zayıf ve dağınık olursa, ortaya şizofrenik bir psikoz çıkabilir. Bu durum, iki kişilikli olmak durumuna benzemez. Şizofreni, kişiliğin parçalanmasıdır. Fakat ayrılmış materyal, yeniden birleşip o zayıf karakterin bilinçaltında yeni bir düzen kuracak kadar güçlü olursa, işte o zaman, tek başına, bağımsızca davranan, vücudun fonksiyonlarına hükmeden başka bir kişilik olarak ortaya çıkar."

Tülay duyduklarını toparlamaya çalıştı.

Psikiyatrist konuşmasını sürdürdü:

"Bu, teorilerden sadece birisi. Tabii başkaları da var. Bazıları duygusal sorunlardan, çekişmelerden kaçıp, bilinçaltına sığınanlardan söz ediyor. Bahsettiğim arkadaşının şizofreniyi belirleyen bir geçmişi var mı?"

"Bilmiyorum."

"Herhangi tıbbi bir kontrolden geçmiş mi?"

"Onu da bilmiyorum."

Doktor biraz endişelenir gibi olmuştu.

"Öyleyse bir uzmana görülsün. Bugün elimizde gelişmiş teşhis imkânları var."

"Ne gibi mesela?"

"En azından EEG testi beyin dalgalarında bazı belirtiler verebilir."

"Ya bu belirtiler gözüküyorsa?"

"O zaman şizofreniyi reddederek isteriyi düşünebiliriz."

Bıçak Sırtı

339

"Kısaca anlatır mısın, o nedir?"

"Duygusal rahatsızlığımı vücut düzensizliklerine sebep olduğu bir nevrozdur. İsterinin belirli biçimlerinde, duygu ve düşüncelerin bilinçten ayrılmaları önemli rol oynuyor. Mesela, korku arazi gösteren sinir hastalıklarında, kişi hareketlerinin bilincinde değildir ve davranışlarının başkası tarafından yapıldığını iddia eder. Bu arada ikinci kişinin varlığını kesin olarak belirleyemez. Bazı fiziksel çarpınmalar olur hastada. Bilinçaltında oluşan suçluluk duygusu ve kendi kendini cezalandırma isteği bunları yaptırır. Baskı altına alınmış duygular ve çok kişilikli olma durumu böyle olaylarda en belirgin özelliktir. Belirtiler arasında epileptik nöbetler, hayal görmeler, anormal heyecanlı davranışlar görülür."

"Sanırım bunlar arkadaşımında da oluyor," diye mırıldandı genç kız. Fazla açıklama yapmaktan çekiniyordu. Aslına bakılırsa Nizam hakkında kesin hiçbir şey bilmiyordu. Onunkiler sadece basit gözlemlere dayanan varsayımlardı.

"Nezih Amca yine de anlayamadım," diye mırıldandı. "Kafam dağıldı, yani bu yeni kişilik işe nerede karışıyor?"

"Benim yaptığım yalnızca bir tahmin. Eğer isterinin oluşmasına neden olan suçluluk duygusuysa, o zaman ikinci kişilik cezalandırma işini üzerine almış demektir. Eğer

cezalandırma işini arkadaşın kendi başına yapıyorsa suçun bilincine erecek durumdadır, ama yapamıyorsa, o zaman suçlu kişiliği cezalandıracak ikinci bir kişiliğe gerek vardır."

Tülay korka korka sordu:

"Bütün bu anlattıklarınız hep iç içe geçmiş iki bilinç için söz konusu, değil mi?"

"Gayet tabii."

"Ve o bilinçlerden biri sadece diğerini cezalandırmak için vardır, yanlış mı anladım?"

"Doğru anlamışsın."

Genç kız kısa bir duraksamadan sonra sordu:

340

OSMAN AYSÜ

"Ya bu cezalandırmayı bilinçlerden biri üçüncü şahıslara yapıyorsa?"

"Anlayamadım?" dedi doktor.

Tülay bu konuda açıklama yapmak istemiyordu. "Neyse önemli değil," diye geçiştirmek istedi. Doktor babasının çok yakın bir arkadaşıydı; onu kendi öz amcası kadar severdi, yine de aklından geçenleri tüm çıplaklığıyla anlatamazdı. Neyse ki doktor o babacan ifadesiyle ders verir gibi devam ediyordu.

"Psikiyatri tarihinde bana açtığın konu, insanlık tarihi kadar eskidir. İlkel çağlarda insan ruhunun iblis veya ölü bir ruh tarafından ele geçirildiği sanılırdı. Yani fiziksel ve mental fonksiyonları bozulan insan, ruhunun bir ölü tarafından zapt edildiğini düşünürdü. Tarih boyunca hep bu tür olaylara ve inanca rastlanmıştır. Gerçek şu ki, çeşitli kimseler, değişik zamanlarda, ruhsal değişimlere uğramakta ve başka bir kişilikle karşı karşıya kaldıklarını sanmaktadırlar. Ses, tavırlar, yüz ifadeleri, kişisel hareketler değişince, bu yeni kişilik kendini asıl ruhtan farklı hissetmeye başlar ve kendini asıl kişilikten koparır."

"Şey..." diye mırıldandı Tülay. "Başka ne tür belirtiler gösterir?"

Doktor biraz düşündü.

"Buna benzer vakıalarda hastalık deliliğe kadar varır. Veya çeşitli parapsişik olaylar zuhur eder."

"Delilik mi?"

"Evet. Biz, doktorlar bu kelimeyi pek sevmeyiz, ama sen anlayasın diye söyledim."

Tülay'm aklını kurcalayan soru hâlâ beyinde yatıyordu. Dayanamadı sordu:

"Öğrenmek istediğim bir nokta daha var Nezih Amca."

"Sor bakalım kızım, neymiş o?"

Genç kız ürkerek fısıldadı. "Hastanın kişiliği başka bir bilinç tarafından ele geçirilirse, o bilinç davranışlarında cinayete kadar gidebilir mi?"

Bıçak Sırtı

341

"Evet, bu anlattığın bazı klinik vakılarda görülmüştür."

Buz gibi katılaştı Tülay.

"Peki," diye kekeleydi. "İlk ruh, yani kişiliği zapt edilen, bunun farkında mıdır?"

"Genellikle evet. Zira öteki kişiliğin kendisini cezalandırdığını düşünür."

"Ama bu durumu engelleyemez, öyle mi?"

"Aynen öyle. Fakat dur bakalım biraz. Bu sordukların beni endişelendirmeye başladı. Niye soruyorsun bunları bana? Yoksa arkadaşın..."

Genç kız babacan doktorun hemen sözünü kesti.

"Yok canım, düşündüğün gibi değil Nezih Amca. Sadece merak ettim. Arkadaşımın öyle bir sorunu yok."

Konuyu kapatması daha hayırlı olacaktı. Hemen mevzuyu değiştirdi, sıradan birkaç hal hatır cümlesinden sonra teşekkür edip telefonu kapattı. Arkasına yaslandığında kafası eskisinden de beter şekilde karışmıştı. İtiraf etmeliydi ki, korkuyordu. Artık Nizam'm bir ruh hastası olduğu kesinleşmişti. Bu gece ona yemeğe gitmesi büyük bir hataf olcaktı...

Uzun süre koltuğundan kalkamadı.

Cahit'e danışmalıydı. Onsuz bu kararı veremeyecekti. Cebinden arkadaşını, sevdiği adamı aradı. "Lanet olsun!" diye mırıldandı içinden. Cahit cep telefonunu tam kapatacak zamanı bulmuştu. Neyse, diye düşündü. Akşama kadar daha çok vakit vardı, nasıl olsa buraya gelecekti Cahit...

***

Gelişmeler pek Tülay'in umduğu gibi olmadı. Servise üst üste haberler geliyordu ve mevcut elemanların hemen hepsi olayları anında izlemek için etrafa yayılmışlardı. Tülay görev aldığı Kadıköy yakasına geçerken, Cahit'e cep telefonunu açık tutması ve kendisiyle bağlantı kurmasını isteyen bir not bıraktı

342

OSMAN AYSÜ

sevgilisinin masası üzerine. Ne var ki, genç kızın kaderini etkileyecek çok sıradan, fakat son derece önemli bir olay oldu. Serdar büyük bir karayolları haritasını kendi masası yerine boş olan Cahit'in masası üzerinde açtı. Haritayı toplarken de ufak notun uçup yere düştüğünü görmedi. Serviste telaşla dolaşan ayaklar altında kalan ufak kâğıtta yerde sürüklenip gitti.

Cahit ekibiyle televizyona döndüğünde servis boştu. Demli çayını ağız tadıyla yudumlarken günün yorgunluğunu daha iyi hissediyordu. Gribin yarattığı mecalsizliği hâlâ tam olarak üzerinden atamamıştı. Bir süre masasında ıvır zıvır işlerle oyalandı. Tülay'm dönmesini bekledi. Bir ara akli sevgilisinin Nizam hakkında söylediklerine takıldı; çok saçma buluyordu bu iddiayı, hatta komik. Nizam'ı elinde sustalıyla, gözü dönmüş bir cani olarak hayal etmek bile gülünçtü. Nereden kapılmıştı bu kaniya Tülay, anlamak cidden zordu. Adeta saplantı haline gelmişti.

Bir süre ayaklarını masasının üzerine dayayıp düşüncelere daldı. Katil'in her cinayette bıraktığı şiirlere takıldı akli. Aslında meselenin çözümü mutlaka o şiirlerde yatıyordu. Ama ne polisin ne de uzman diye gördüğü Nizam'm çalışmaları bir semere vermemişti. Aslında kendi de epey kafa patlatmıştı, ama şiirden o kadar anlayan kişilerin yanında esamesi bile okunmazdı.

Yine de çekmecesini açarak şimdiye kadar birikmiş bütün şiirleri çıkarıp masanın üzerine koydu. Hepsini teker teker bir daha okudu. Hiçbir fikre sahip olamadı. Birbirinden alakasız, olaylarla bağlantısız şiirlerdi hepsi. Katil bunlarla herhangi bir şey anlatmış olamazdı. Sonra rasgele şairleri inceledi. Hepsi önemli ve isim yapmış kişilerdi. Sıkıntıdan elindeki kalemle boş bir kâğıda adlarını yazmaya başladı. Vakit geçirmektir gayesi. Hatta bir ara kâğıtları yeniden çekmeceye tıkıp aşağıya kafeteryaya inmeyi aklından geçirdi.

İşte ne olduysa o anda, yani kâğıtları kaldırmak üzereyken oldu. Bakışları tamamen tesadüf eseri sıraladığı şair isimlerine

Bıçak Sırtı

343

takıldı. Bunun bilinçli olarak yapmamış, karışık olarak incelediği şiirlerin şairlerini kâğıda belirli bir sıraya bağlı olarak yazmamıştı.

Gözleri irileşti ve dehşete kapılmış gibi bir daha baktı sıra ile yazdığı isimlere.

Necip Fazıl Kısakürek İlhan Demiraslan Ziya Osman Saba Ahmet Muhip Dranas Metin Eloğlu Yaşar Nâbi Nayır Özdemir Asaf Nevzat Üstün .

Gözlerine inanamadı Cahit. Bir daha ve bir daha okudu...

Yanılmış olamazdı. Tüleyleri diken diken oldu. Şair adlarının ilk harfleri alt alta gelince ortaj^ bir isim çıkıyordu... Nizam Yön... Yani katilin adı...

Demek bu kadar basitti. Küfretti içinden. Gözlerinin önündeki gerçeği kör gibi görememiş, durumu fark edememişti. Akrostiş meraklısı manyağın tekiydi katil. Hep şiirlerde saklı bir mesaj aramışlar, şair adları hiç akıllarına gelmemişti.

Yeni bir ürperti kapladı benliğini. Tülay haklı çıkmıştı. Kızcağıza inanmamış, hatta onu terslemişti. Hiddetinden dudaklarını ısırды. O sakin ve uysal görünen Nizam hasta bir yaratıktı ve bir seneye yakın bir zamandan beri insanlarla alay edip durmuştu. Bu, ancak ruhen hasta bir insanın marifeti olabilirdi.

Yerinden fırladı.

Bunu derhal Tülay'a haber vermeliydi. Sonra duraladı bir an. Yoksa hiç gecikmeden polisi mi arasaydı? Her ne kadar katilin kimliğini kendisi ortaya çıkardıysa da aslan payı sevgilisine aitti. Önce onu haberdar etmeliydi.

344

OSMAN AYSÜ

Telefona sarıldı. Tülay'ı cebinden aradı.

Sevgilisi açmıyordu telefonu bir türlü. Kapattı, bir daha denedi. Zil çalıyor fakat cevap alamıyordu. "Allah kahretsin!" diye homurdandı. Neden açılmıyordu bu telefon?

Heyecandan yerinde duramıyordu. Haber dairesi müdürünün odasına koştu. Ona şimdilik buluşunu açıklamayacaktı. Top gibi müdürün odasına girdi.

"Tülay'ı nereye gönderdiniz müdür bey?" diye sordu.

Müdür kaşlarını çatarak hışımla odasına giren Cahit'e baktı. Cahit o kadar heyecanlıydı ki, üzerindeki anormal telaşı anlamamak mümkün değildi.

"Niye soruyorsun?"

Bir an ne diyeceğini bilemedi. Yutkundu.

"Acele görüşmem lazım da..."

"Kadıköy'e. Altıyol'da bir tüp gaz patlaması olmuş. Bir yığın yaralı varmış."

"Yaa..." diye mırıldandı Cahit.

Kolay kolay dönemezdi. Ekip herhalde yalnız patlamanın olduğu yeri görüntülemekle kalmaz, hastaneye kaldırılan yaralılarla da röportajlar yapmak isterdi.

Beklemesi gerekecekti...

Müdürün odasından çıkarken yine kendi kendine homurdandı. "Olsun, beklerim," dedi. Bir yıla yakın bir zamandan beri bu işin üzerinde beklemişlerdi; birkaç saatin daha ne önemi vardı...

3

Dahçeyi saran duvarlar eski ve yüksekti. Seneler içinde bakımsız kaldığının en büyük belirtisi, iri taşlardan oluşmuş yığmanın, boğazın rutubetiyle yer yer aralarına sızmış, yosuna benzer yeşilliklerdi. Bazı yerlerinde taşlar kırılmış, yerlerinden fırlamıştı.

Nizam'ın yazdırdığı adres burası&lmalıydı. Tülay emin olmak için elindeki nota bir daha baktı. Sokak ve numara uyuyordu. Paslanmış demir kapıya doğru yürüdü. Önünde durup bahçeye ve içerdeki mağmum görünüşlü binaya baktı. Arkadan denizin maviliğini, akıntılı Boğaz suyunun nefis manzarasını seyretti.

Burada bir tarih yatıyordu.

Nizam'ın böyle bir yerde oturduğunu hiç düşünmemişti. Gözlerini bir süre eski ahşap binadan ayıramadı. Kasvetli ve insanın içine ürperti veriyordu. Bakımsızlıktan yer yer boyaları dökülmüş, yapıldığı yıldan bu yana sanki hiç tamirat görmemiş, içindeki tedirginlik arttı genç kızın. Buraya tek başına gelmekle belki büyük bir hata yapmıştı.

Ama artık dönemezdi.

Kararsız birkaç saniye geçirdi kapının önünde, sonra demir kapıyı hafifçe itti. Açılmadı ağır kanat. Daha dikkatle bakın-

346

OSMAN AYSÜ

ca kocaman asma kilidi gördü. Geldiğini haber verecek zil veya eski usul kapı tokmağı aradı. Öyle bir şey de yoktu. İçeriye nasıl gireceğini düşünmeye başladı. Seslenecek miydi yoksa? Köşkle demir kapı arasında uzun bir mesafe vardı. Nizam'a buradan sesini duyurması adeta imkânsızdı.

Görebildiği açıdan bahçeyi gözden geçirdi. Metruk bir hali vardı. Eskiden canlı ve bakımlı olduğu belli olan kombelerya çimleri solmuş, adi otlara dönüşmüştü. Köşke uzanan toprak yol çatlamış, pis ve bakımsızdı. Evin birkaç basamakla çıkılan merdivenleri önünde bir yığın içi boş saksılar sıralanmıştı. Sanki burası kaderine terk edilmiş, içinde hiçbir canlının yaşamadığı, uğursuz ve tekinsiz bir yerd. Hayat burada yıllar önce durmuş gibiydi.

Şaşkınlığı gittikçe artıyordu Tülay'ın.

Bu metruk, içinde kimselerin yaşamadığı köşk, Nizam'in evi miydi yani? İhtimal veremedi önce, bakımsızlığına rağmen mevki itibarıyla burada bir servet yatıyordu. Nizam böyle bir yerin sahibi olamazdı, imkânı yoktu.

Bu bir tuzak, diye düşündü.

Kendisini buraya kasten çağırması; bilinçli ve bir plan dairesinde. Köşk تنها ve çıkmaz bir sokağın sonundaydı. İçeriye girerse, kıştır kıştır doğrasalar kimse duymazdı. Az daha paniğe kapılmak üzereydi. Buradan kaçıp uzaklaşmak isteğiyle yanıp tutuştu bir an. Tek başına gelmesi kelimenin tam anlamıyla çılgınlıktı.

Fakat iradesi beyninin emirlerini yerine getiremiyordu bir türlü. Demirleri paslanmış bahçe

kapının önünden ayrılamadı. Yerine mihlanmış gibiydi adeta. Tuhaf, izah edemediği bir duygu onu içeriye çekiyordu.

İçeriye girmenin bir yolunu bulamamıştı henüz.

Tam o sırada yavaş yavaş yaklaşan ayak sesleriyle irkildi. Sesin nereden geldiğini kestirememişti, başını çevirip arkaya çıkmaz sokağa baktı.

Bıçak Sırtı

347

Yol bomboştu.

Ayak sesleri bahçeden geliyordu. Başını demirlere dayayarak yeniden içeriye baktı ve yaklaşan Nizam'ı gördü sonunda.

Bitkin ve perişan bir hali vardı adamın.

Ter içindeydi ve saçları alnına yapışmıştı. Sendeleyerek yürüyordu.

Tülay endişeyle süzdü onu.

Tüm korku ve kuşkularına rağmen acıdı ona. Doktor Ne-zih'in söyledikleri geldi aklına, şayet bu bedende farklı iki karakter varsa, şu an karşısındaki serviste her zaman görmeye alışık olduğu Nizam'dı. Dost, munis ve sıkılğan genç...

Yürümekte zorlanıyordu. Kapıya kadar geldi, düşmemek için bahçe tarafından demir parmaklara tutundu. Konuşmakta zorlanıyordu, kekeleyerek inledi.

"Durma... Git buradan... Sana gelmemeni söylemiştim..."

Tülay olanları doktorun açıklaması çerçevesinde az buçuk anlıyordu.

"Sen hastasın," diyebildi ürkek bit sesle.

"Haklısın... Ama şimdi bunu tartışacak zaman yok. Hemen uzaklaş buradan..."

Kız direndi. "Seni bu halde bırakamam. Birinin yardım etmesi lazım."

"Yalvarırım git. Senin başına bir kötülük gelmesini istemiyorum."

Tülay bir yandan korkusunu yenmeye çalışıyor, bir yandan da vicdaniyla boğuşuyordu. Onu bu halde bırakamazdı.

"Bir hastaneye yatmalısın."

"Anlamıyor musun, artık çok geç... Bitmiş haldeyim."

"Bütün bunları bilinçli ve şuurlu olarak yapmadığını biliyorum. Bütün sorun tıbbi yardımı kabul etmen. Eylemlerinden dolayı cezai mesuliyetin olmayacak."

Nizam durduğu yerde önce kasıldı, sonra göz bebekleri yuvalarında döner gibi oldu. Genç kız bunun bir trans hali olduğu-

348

OSMAN AYSÜ

nu ve içerdeki ikinci karakterin satıha çıkararak benliğe hâkim olduğunu ne yazık ki anlayamadı. Çünkü böyle bir olayla hiç karşılaşmamıştı daha evvel. Onun daha da fenalaştığını sandı.

"İyi misin?" diye sordu.

"İdare ediyorum" dedi Nizam. Ama sesi titremeden, pürüzsüz ve net çıkmıştı.

Onu krizi atlattık üzere olduğunu sanmak gafletinde bulundu Tülay.

"Demek cezai mesuliyetim olmayacak, öyle mi? Bundan

emin misin?"

"İnan bana... Buraya gelmeden önce bir doktorla konuştum. Ama sırrını biliyorum. Gerekirse bir avukatla da konuşuruz. Çift kişilik olduğun ortaya çıktı. Benim tanıdığım Nizam iyi bir insan. Sana yardım etmek istiyorum. Eğer ciddi bir kontrolden geçersen eski sıhhatine kavuşabilirmişsin."

"Bunu nasıl öğrendin Tülay?"

"Uzun hikâye, fakat önemi yok artık."

"Utaniyorum."

Katil ağlar gibi numara yapmaya başlamıştı.

"İyileşeceksin, inan bana."

"Durumumu herkes biliyor mu?"

"Hayır, kimse bilmiyor. Sadece Cahit'e açtım, o da benle dalga geçti, inanmadı."

"Sana inanabilirim, değil mi? Beni hapse tıkmayacaklarına söz veriyor musun?"

"Önce tam teşekküllü bir hastanede kontrolden geçmen lazım. Hastalığının kesin teşhisi gerekir. Bu belki biraz uzun sürebilir, ama sonuçta şifa bulacağın muhakkak."

Tülay ne yazık ki hâlâ Nizam'm öteki benliğiyle konuştuğunun farkında değildi.

"Bitik haldeyim," diye inledi katil.

"Hiç vakit geçirmeyelim, hemen seni bir arabaya atıp hastaneye yetiştirelim."

Bıçak Sırtı

349

Katil bir tereddüt geçiriyormuş gibi duraladı.

"Pekâlâ," dedi sonra. "Bana biraz yardım etmelisin ama."

"Ne tür bir yardım?"

"Çok güçsüzüm, kımıldayacak halim yok. Köşke girip biraz para ve çamaşır almam icap edecek. Yıkılacak durumdayım."

"Tamam, ama bu kapı kilitli. İçeri nasıl gireyim?"

"Ben açarım sana."

Katil ceketinin cebinden bir tomar anahtar çıkardı, sonra içlerinden biriyle asma kilidi usulca açtı. Genç kız safça içeri süzüldü. Hâlâ bir şeyden şüphelenmiyor ve arkadaşına iyilik ettiğini düşünüyordu. Canavar kişiliğinden uzak durduğu sürece o masumdu.

Heyecanı öylesine doruklara çıkmıştı ki, Nizam'm arkadan asma kiliti kapattığını fark edemedi. Hatta sendeleme numarası yapan katilin düşmemesi için onu kolundan tuttu.

Toprak yolda köşke doğru ilerlemeye başladılar.

Genç kız yürürken bahçey^bir daha gözden geçirdi. Sağ taraftaki tek katlı ufak müstemilatı da o zaman fark etti. Beyaz badanalı, nispeten bakımlı, ufak bir yapıydı. Camlarında canlı renkli perdeler asılmıştı. İlk defa o zaman bakımsız ahşap köşkle, kullanıldığı belli olan ufak yapının arasındaki farkı gözlemledi.

"Burada kim oturuyor?" diye sordu Nizam'a.

"Hiç kimse?"

"Ya köşkte?"

"Ben."

"Gerçekten hiç kimsen yok mu Nizam?"

Soruya cevap vermedi katil.

"Hadi acele edelim lütfen," diye mırıldandı sadece. "Dermanım tükeniyor."

Tülay fazla soru sorup vakit geçirmenin abes olduğunu idrak ederek kapının girişindeki aşınmış mermer basamakları tır-

350

OSMAN AYSU

mandı. Her şeye rağmen içinin ta derinliklerinde yine de bir huzursuzluk duyuyordu. Nizam başka bir anahtarla köşkün kapısını açarken sanki tedirginliği biraz daha artar gibi oldu. Hatta bir an tam kapının eşiğinde durdu.

"Ben burada bekleyim," dedi. "Sen gerekenleri al gel."

Katil yüzüne gülümseyerek baktı.

"Yoksa içeriye girmeye korkuyor musun?"

Kız hissiyatını belirtmiş gibi utandı.

"Neden korkayım, sen benim dostumsun. Bana bir kötülük etmezsin ki?"

"Tabii... Öyleyse gel ve bana yardım et."

Çaresiz, adımını içeri attı Tülay.

İlk dikkatini çeken, köşkün içindeki ağır kokuydu. Havasız binanın içi kesif küf ve ekşimiş peynire benzeyen bir koku ile kaplıydı. Bakışları mermer avluya, üst kata çıkan merdivenlere kaydı. Her taraf toz içindeydi. Dıştan bakıldığında açıkça belli olan köşkün terk edilmişliği burada daha barizleşmişti.

Burada kimsenin yaşamadığını anladı. Hatta Nizam'ın da...

Nazarları yeniden ürpererek yanındaki adama kaydı.

Katil pis pis gülümsüyordu...

Akşam geç saatlere kadar boşu boşuna Tülay'm işe dönmesini bekledi Cahit. Onunla birlikte göreve giden kameraman Tahir'i koridorlarda görünce hemen yanına gitti.

"Tülay seninle dönmedi mi?" diye sordu.

"Hayır abi. O, Kadıköy'de benden ayrıldı."

"Nereye gittiğini söylemedi mi?"

Taner ilgisizce omuz silkti. "Söylemedi."

Cahit sertçe homurdandı.

"Yahu, sen de sormadın mı?"

"Sormadım abi... Sormam mı lazımdı?"

«4s 1

ORHAN KEMAL

VWK KÜTÜPHANES

Bıçak Sırtı

351

Genç kameramanı üstelemedi Cahit. Vakit ilerlemişti zaten. Belki de kanala dönmektense doğrudan evine gitmeyi yeğlemiş olabilir, diye düşündü. Servise döndü hemen, evine çoktan varmış olması gerekir, diye hesap yapıyordu aklından. Önce yine cebini aradı; o asap bozucu malum ses, "kaplama dışında" olduğunu söylüyordu. Dayanamadı, bu defa evine telefon etti. Açıkan Nazan Teyzey'di; Tülay'in annesi. Sevimli, hoşsohbet, tatlı bir kadın. Üstelik, Cahit'i de iyi tanırdı. Belirli nezaket cümlelerinden sonra hemen Tülay'ı sordu.

Aldığı cevap henüz kızın eve gelmediğiydi.

Allah Allah, diye homurdandı içinden. Nereye gitmiş olabilirdi? Gerçi bu duruma pek şaşmamak gerekirdi; genellikle televizyonda çalışanlar kendilerine ayıracak zaman bulmakta zorluk çekerlerdi. Bu iş dönüşü, Tülay için iyi fırsattı. Belki ufak tefek alışveriş için dışarda oyalanmış olabilirdi. Nazan Hanım'a, eve gelir gelmez kendisini aramasını rica etti. Çok önemli, diye de uyardı. Gerçekten de öyleydi.

Telefonu kapatıp arkasına yaslandığında düşüncelere boğuldu. İtiraf etmeliydi ki, kızcağız sonunda haklı çıkmıştı. İsrarla Şair Katilin Nizam olduğunu iddia edip durmuş, fakat ona bir türlü inanmamıştı. Uzak bir ihtimal de olsa, sonucu kendisinin de düşünmesi gerekirdi. Fakat nedense insanoğlu böyle vakıalarda suçluyu hemen yanı başında değil de, uzaklarda, hiç tanımadığı bir çevrede bulunduğu fikrine daha sıcak bakıyordu. Oysa katille bir yıla yakın zamandır, iç içe, burun buruna yaşamışlar, birlikte olayları araştırmışlar, ama onun katil olabileceğini hiç düşünmemişlerdi.

Cahit en azından ben atladım, diye homurdandı. Bu sonuca kendisinin de varması gerekirdi. Hâlâ sonucu kabullenmekte zorlanıyordu. Tesadüfen o akrostişi görmese, yine de ihtimal vermezdi. Kendi aralarında dahi Üşütük diye, adlandırdıkları o sakın ve masum insandan böylesine kanlı bir caninin çıkmasını akli bir türlü almıyordu.

352

OSMAN AYSU

Zaman hızla geçiyordu.

Hava kararırken Cahit eni konu tedirgin olmaya başlamıştı artık. Çok önemli bir neden olmadıkça Tülay'm eve dönmesi gerekirdi. Oysa hâlâ telefon gelmemişti.

Dayanamadı bir daha evini aradı.

Telefona çıkan yine Nazan Hanım'di. Tülay dönmemişti. Aklına abuk subuk fikirler geliyordu, ama bunları kadına açıp anlamsız yere onu da heyecanlandırmak istemedi. Kadın gayet rahattı; zira görevi gereği kızı çoğu zaman gecikir, eve belirli saatlerde dönmezdi. Bu akşamki gecikmesini de öyle değerlendirmesi çok doğaldı. Aynı ricayı tekrarlayıp kapattı. O lanet cep telefonu ise hep aynı nakaratı tekrarlıyordu "Aradığınız numara şu an kaplama alanı dışındadır." Cahit sunturlu bir küfür salladı. Sabırsızca yerinde kıpırdanıp durdu. Bir insana ulaşmanın bu kadar zor olduğunu hiç düşünmemişti. Dilediği zaman aradığı kişiye ulaşamıyorsa, bu lanet cep telefonu ne işe yarardı?

Sinirle yerinden fırladı...

***

Nizam'ın gülümsemesi kanını dondurmuştu genç kızın.

Pis pis sırtacak bir durum yoktu ortada. Bakışlarını yüzünden alamadı. İlk defa Nizam'ın o masum ifadeli çehresi kendisine korkunç gözükte. Yüzünde en azından üç günlük sakal vardı. Tanıdığı Nizam, her gün tıraş olmayı kendine adet edinmiş biriydi. Belki hastalıktan tıraş olamamıştır diye, geçirdi içinden. Kolay değildi, bu kadar karmaşık bunalım içinde çabalayan hangi erkek tıraş olmayı düşünürdü...

"Neden gülüyorsun?" diye sordu dayanamayarak.

"Ahmaklığına," dedi adam. "Seni zeki biri sanırdım, beni hayal kırıklığına uğrattın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Rahatlıkla tuzağıma düştün. Buraya seni neden çağırdığımı anlamadın mı?"

Bıçak Sırtı

353

Tülay titremeye başladı.

Konuştuğu adam Nizam değil, ruhunu eline geçiren öbür kişiliğiydi. Kanlı katil, acımasız olan öbür benliği... Buna hazırlıklı olmalıydı aslında, ama eli ayağı kesilmişti genç kızın. İçini kahredici bir korku kapladı. Çok savunmasızdı.

Gerçekler o zaman beynine dank etti.

Hastalığın klinik tablosu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama bahçe kapısı önünde kendine yalvaran Nizam'ın yüz ifadesi geldi aklına birden. "Git buradan, hemen uzaklaş" diye yalvarmıştı. O gerçek Nizam olmalıydı ve içindeki kötü bilincin neler yapacağını biliyordu. Sonra adamın kasılmasını, göz bebeklerinin yuvaları içinde dönüşünü anımsadı. Emin değildi, ama öteki benliğin Nizam'ı esir aldığı an olmalıydı. Yani bir dönüşüme bizzat şahit olmuştu.

Buradan kaçıp uzaklaşmak istedi. Bu arzu yıldırım hızıyla tüm bedenini sardı. Hayatta kalabilmek için bunu yapmak zorundaydı. Tüm mantığı kaçmasını söylüyordu.

Fakat çok geç kalmıştı. 4

Sanki kısmi bir felç geçiriyordu. Ayaklan gülle gibi ağırlaşmış, yerine mihlanmış gibiydi. Kımıldayamıyordu.

Ve o vahşi yaratık hâlâ sırtıyordu.

"Korkuyorsun, değil mi?"

Korkuyordu tabii, korkmak ne kelime, ruh haleti korkunun çok ötesindeydi. Üzerine bir ağırlık çökmüş, sinmiş ve ecel terleri dökmeye başlamıştı. Başına gelecekleri az buçuk tahmin edebiliyordu. Bu canavar öldürecekti onu. Tıpkı işlediği diğer cinayetler gibi.

Belki ırzına da geçecek, sonra da şah damarına bir bıçak saptayacaktı.

Tülay'ın bedenini yeni bir panik dalgası kapladı. Vücudu yaprak gibi titremeye başladı. Sonuç kaçınılmaz gibi geliyordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Titriyorsun!"

354

OSMAN AYSÜ

Bu ses yabancıydı. Kesinlikle Nizam'a ait değildi. Onun sesi daha yumuşak, ince ve nezaket doluydu her zaman. Oysa karşısındaki yaratığın sesi, kaba, hoyrat ve haşindi...

Tülay kendinin de tahmin edemeyeceği şekilde ağzını açıp konuştuğunu fark etti. Oysa dilinin ağzının içinde şişmiş ve kı-mıldayamayacak hale geldiğini sanıyordu.

"Sen... Nizam değilsin," diyebildi güçlkle...

Katil'den bir kahkaha yükseldi.

"Evet, ben o değilim."

Tülay titremeye devam ediyordu.

"Peki, sen kimsin?"

Bu suali bile nasıl sorduğuna şaşıyordu genç kız...

"Merak mı ettin?"

Bu kez ancak başını sallayabildi. Boğazı düğümleniyordu.

"Bu senin üstüne vazife değil. Aile sırrı. Öğrenemeyeceksin. Çok fazla şeye karıştın. Bu nedenle de seni öldüreğim. Anlıyor musun beni kaltak!"

Tülay çaresizlik içinde inledi. "Nizam!"

Ona hitap edecek başka bir isim bulamamıştı.

"Kes sesini... Ben Nizam değilim..." diye gürlledi katil. "Kör müsün? Hiç o sünepe, pısrık herife benziyor muyum?"

Güçlkle yutkundu genç kız.

"Evet," diye kekeledi. "Şu an karşımdakinin o olmadığını görüyorum."

"Bir daha bana onun adından bahsetme."

"Peki sana ne diyeyim?"

Kızgınlığı birden geçmiş gibiydi canavarın. Sırttı tekrar.

"Bana hep Şair Katil diyorsunuz ya. O sıfatı beğeniyorum."

"Ama sen bir şair olamazsın. Şairler duygulu ve hassas olurlar. Nizam gibi..."

Katil yeniden gürlledi.

"Sana onun adını ağzına alma demiştim."

"Neden? Nizam'dan korkuyor musun?"

Bıçak Sırtı

355

Adam hayretle kıza baktı. "Korkmak mı? O ödlekten korktuğumu mu sanıyorsun?"

"Tek bedende müşterek yaşadığımızı biliyorum artık. Onun seni engellemesinden korkuyorsun."

"Komik, çok komik!" diye hırladı katil. "Neden korkacak mışım? Zaten bu işin sonuna geldik sayılır. Ondan hem intikamımı aldım, hem de onu sonsuza kadar karanlığın içine gömdüm. Bu beden artık benimdir. O bundan sonra asla görünme-yecek. Onu yok ettim."

"Yalan bu! Onu yok edemezsin. O yine ortaya çıkacaktır."

Acı bir kahkaha attı katil.

"Sen nereden biliyorsun?"

"Doktorla konuştum."

"Şu Çapa'daki ukala profesörle mi? Onu biliyorum, bir boktan anlamaz."

"Hayır, bir başkasıyla."

Kaşları çatıldı katilin.

"Kiminle? Bu konuyu kimseyi açmadığımı söylemiştin?"

"Sana yalan söyledim."

Katil dik dik baktı kızın yüzüne. Dudakları gerilmiş, kanlı gözleri irileşmişti. Yüzü gittikçe korkunçlaşıyordu. Konuşurken tükürüklerini zapt etmekte zorlanıyordu sanki.

Konuşmayı kesti birden. "Yürü!" diye bağırdı.

"Nereye?"

"Ebedi istirahatgâhına."

Ne demekti bu? Ne anlatmaya çalışıyordu?

"Anlamadım?" diye fısıldadı kız.

"Yürü şimdi... Az sonra her şeyi anlayacaksın."

Ümitsizlik benliğini kasıp kavurdu Tülay'ın. Onunla başa baş mücadeleye girişmenin yararı yoktu, onu alt edemezdi. Tek çare onunla konuşmaktı. Blöf yapmak, tehdit etmek de anlamsızdı. Katil bunları yutmayacak kadar zekiymiş. Merhamet dilenmek veya acındırmak, acaba mümkün müydü? Hayır, diye ak-

356

OSMAN AYSÜ

lından geçirdi genç kız; bu da çare değildi. O hem ruhen dengesiz hem de acımasız biriydi. O halde onu konuşarak nasıl oyalayabilirdi?

Tek kurtuluş ümidi, Nizam'ın geri gelmesiydi.

Ama nasıl ve ne zaman? Acaba karşısındaki bedenden o canavar ne zaman çıkardı. Bu süre hakkında hiç fikri yoktu. Belki saatler, belki bütün bir gece beklemesi gerekebilirdi.

Başı önüne düştü kızın.

Teslimiyeti kabul edemiyordu, ama şimdilik yapabileceği fazla bir şey de yoktu. Durumu kabullenmiş gibi davranmak galiba en iyisiydi. Her şeye rağmen tek tesellisi içindeki korkuyu bir nebze de olsa yenmiş olduğuydu. Yavaş yavaş şartlara alışıyordu, korkunun ölümü engellemeyeceği kafasına dank etmişti.

Çok dikkatli olmalıydı.

Sabırlı ve itidalli...

Tanrı'ya inanan bir kızdı. Yüce Tanrı mutlaka onu koruyacak ve bu kâbustan bir çıkış yolu gösterecekti. Tek yapacağı beklemek ve sakin olmaya çalışmaktı.

Katil kızını iteledi: "Hadi yürü!"

"Nereye dedim."

"Bodruma."

Bodrum lafı, kendi kendine yaptığı tüm telkinlere rağmen bir kere daha ürpermesine yol açtı. Neden bodruma götürüyordu acaba? Elinde olmadan itiraz etti.

"Hayır... Oraya gitmek istemiyorum."

"Emirlerime uymaktan başka şansın var mı?"

Yoktu. Gerçekten de yoktu. Orada başına neler gelebileceğini hissediyordu, ama başka şans da yoktu. Bir süre daha beklemek zorundaydı. Ayrıca onu şu an öldürmek istese rahatlıkla bu izbe ve küf kokan köşkün antresinde de yapabilirdi. Kimsenin ruhu bile duymazdı. Buraya gelirken çıkmaz sokakta dahi tek bir ferde rastlamamıştı. Ama katilin bir beklediği olmalıydı, hemen bu işi bitirmeye kalkışmamıştı...

Bıçak Sırtı

357

Merdiven altındaki, kilitli ufak bir kapıyı daha açtı katil.

"İn," diye hırladı.

Önünde uzanan zifiri karanlığa baktı genç kız. Hiçbir şey göremiyordu. İn dediğine göre bir merdiven olmalıydı. El yordamıyla etrafta tutunacak bir yer aradı. Avcu rutubetten ıslanmış taş duvara temas etti. Yeni bir ürperti dalgası kapladı içini.

Korkudan mesanesi zorluyordu, her an altına kaçırabilirdi. Zaten sabahtan beri tuvalete gitmemişti. İçini daha güçlü bir hırs ve aşağılanmışlık duygusu sardı. Bu iğrenç yerde horlanarak ölmek istemiyordu. Cesedini bile yıllarca kimse bulamazdı.

Burnuna çarpan ağır küf kokusuyla irkildi.

Bu yalnız küf değil, daha farklı bir kokuydu. Ağır, pis, iğrenç bir taaffün. Sanki aşağıda hayvan leşleri yatıyordu. Aklına katilin söylediği ebedi istirahatgâh lafı geldi...

Yoksa bu bodrum, köşkün içindeki bir mezar mıydı?

Titremesi arttı, çeneleri birbirine vurmaya başladı. Kendini kontrol altına alamazsa paniğe kapılacaktı.

Tam o sırada birden önü aydınlandı. Nizam elektrik düğmesini çevirmişti. Genç kız o panik sırasında bile yanındaki yabancıya Nizam mı, yoksa Şair Katil mi diyeceğini kestiremiyor-du.

Şu an için hiç önemli değildi bu, ama şaşkınlık ve korku kızın aklına en olmayacak şeyleri getiriyordu. Belki de beyninin iflasıydı bu. Bir yerlerde okumuştun, beyin idrak dengesini korumak için kendi kendini dinlendirdiği yazıyordu.

Ölgün ve sarı ışığın yetersiz ölçüde aydınlattığı yere baktı. Önünde yedi sekiz basamaklık bir merdiven vardı. Daha ilk adımını attığında basamaklar gıcırdamaya başlamıştı. Rutubetten çürümüş olmalıydılar. Adımlarını temkinli atıyordu.

Aşağıya indikçe koku daha da şiddetlenmişti.

Gözleri hayret ve merakla etrafı taradı. Tam karşısında nereye açıldığını tam kestiremedi kalın ve ahşap bir kapı gördü. İçerden kalın payandalarla açılmasını engellemek için destek-

358

OSMAN AYSÜ

lenmişti. Üzerinde uçları paslanmış çivileri fark etti. Herhalde bir zamanlar bahçeye çıkılıyordu buradan. Başka taraflara da baktı. Eski bir çift sandal küreği, yine paslı bir çıpa, halatlar ve kalın brandalar vardı. Sonra aklına geldi, burası aslında bir yalı sayılırdı, ön tarafı denizdi, öyle olmalıydı...

Yer de bir acayıpti. Bazı kısımları toprak, bazı kısımları da betonu. Üzerinde fazla durmadı. Asıl garipsediği tam orta yerde gözüne çarpan tahta bahçe iskemlesi oldu. Oraya yeni konulduğunu düşündü. Kendisi için...

Acaba öyle miydi?

Ne yapmak istiyordu bu adam?

Ürke ürke başını geriye çevirdi. Biz zebani gibi arkada durmuş kendisini süzmekle meşguldü. Ellerini beline dayamış sırtıyordu.

"Beğendin mi burayı?" diye sordu.

Bu anlamsız soruya ne cevap verilebilirdi ki? Elinden gelen son gayretle metin olmaya çalıştı. Korkudan ölmek üzere olduğunu ona belli etmemeliydi.

"Hayır," diye bağırdı. "Hiç beğenmedim. Beni hemen çıkar buradan."

"Yerinde olsam, beğenmeye çalışırdım. Çünkü son nefesini burada verecek ve buraya gömüleceksin."

Tülay'ın nutku tutuldu.

Hiç de şaşılacak bir şey değildi. Adamın niyeti belliydi zaten. Ama ölümün soğuk nefesi sanki yüzünü yalamıştı kızın.

"Otur şu sandalyeye," diye bağırdı adam.

Sesi kesin ve emredici tonda çıkmıştı.

Kulakları zonklayıp gözleri karardı kızın.

"Merak etme, senin boğazını kesecek değilim. Bu çok kolay bir ölüm olur. Ani ve acısız. Senin için daha değişik bir yöntem düşünüyorum."

Son derece soğukkanlıydı katil. Gülmeyi başarabiliyordu.

"Başıma dert açtın. Beni zorladın. Akıllı da sayılırsın. Kim-

Bıçak Sırtı

359

ligimi anlayan ilk kişi sen oldun. Ama buraya gelmekle büyük bir hata işledin. Şimdi bunun cezasına katlanacaksın. Seni ne yapacağımı merak mı ediyorsun?"

Tülay dehşetle adama bakıyordu.

"Seni diri diri gömeceğim. Nasıl, beğendin mi?"

i

4

V_,AHİT homurdanıp duruyordu. Bir türlü Tülay'la bağlantı kuramamıştı. Öğrendiği müthiş sırrı bugün sevgilisine ile-temeyeceğine aklı kesmişti artık. Geceyi beklemesi gerekecekti. Bomba gibi bir haberdi, ama ne yazık ki Tülay meydanlarda yoktu. Belki bir kız arkadaşına ziyarete gitmiş ve tatsız bir göreve çağrıya mani olmak için de cep telefonunu kapatmıştı. Zaman zaman bütün muhabirler yapardı bunu.

Ayağa kalktı çaresizce. Olmazsa gece evine telefon edecek ve durumu bildirecekti. Tülay'm tepkisini merak ediyordu; habere şaşırılmayacaktı herhalde. Daha şimdiden, ben sana dememiş miydim, diye gülümseyen yüzünü görür gibi oluyordu. Sonunda o haklı çıkmıştı.

Masasının üzerini topladı, ağır ağır binadan çıktı. Niyeti servis otobüsüne yetişmekti. Otobüse yürürken görevden dönen Nuri'ye rastladı. Elindeki haberi yetiştirmek için koşuşturuyordu. Uzaktan el sallayıp, "Güle güle ağabey," diye seslendi Cahit'e.

"Eyvallah Nuri. Nöbette misin bu gece?"

"Maalesef ağabey."

"Hadi hayırlı ve sakın geceler" diye takıldı oğlana. Sonra birden aklına gelerek geri dönüp seslendi.

Bıçak Sırtı

36i

"Hey Nuri! Bizim Tülay'ı gördün mü bugün."

"Öğleyin gördüm abi... Nizam'a telefon ediyordu. Hasta ya..."

Cahit birden yıldırım çarpmışa döndü. Sinirleri çelik yay gibi gerildi.

"Dur!" diye bağırarak binanın ana girişinden içeriye süzülme üzere olan oğlanın yanına koştu. Yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu.

Oğlan hiçbir şey anlamadan saf saf yüzüne baktı Cahit'in.

"Ne oldu ağabey? Bir sorun mu var?"

Cahit'in aklına gelenler kanını dondurmuştu. "Çabuk söyle," diye bağırdı. "Saat kaçta o telefon konuşması yapıldı?"

"Bilmem... Sanırım tam öğle vaktiydi. Yani on iki ile bir arasında olabilir."

"Ne konuştuklarını duydun mu?"

Oğlan tereddüt etti, duralayıp Cahit'in yüzüne baktı.

"Vallahi ağabey, ne yalan söyleyeyim, pek canı gönülden dinlemedim. Galiba Nizam'ırithastalığından bahsediyorlardı."

Cahit'in içindeki endişe tırmanmaya başlamıştı.

"Nasil yani?" diye sordu.

"Nasıl olacak abi, hal hatır sorma gibi işte."

"Hepsi o kadar mı?"

Nuri karşısındaki adamın garip ve gittikçe endişelenen halini gördükçe ürkmeye başlamıştı. "O kadar ağabey. Dedim ya, konuşmaları pek dinlemedim."

"Tülay onu ziyarete gitmekten bahsetti mi?"

"Duymadım ağabey! Hayrola, bu telaşın niye? Ne var ki?"

Cahit kendini toparlamaya çalıştı.

Şimdilik oğlana bir açıklama yapamazdı. Derin bir nefes aldı ve durumu muhakeme etmeye çalıştı. Tülay'ın bugün Ni-zam'la bir telefon görüşmesi yaptığını öğrenmişti artık. Ona hak vermemek elde değildi, kaç gündün beri Nizam'dan şüpheleniyordu Tülay ve o canavar on gündün beri ortalarda yoktu.

Beynine bir sancı saplandı aniden.

Kız muhakkak Çengelköy'e gitmişti. Tehlikenin tam merkezine. En olmayacak yere...

Tam manasıyla çılgınlıktı bu, ama kızı suçlayamazdı. Sıkıntı ve şüphelerini ona açıklamış, fakat anlayış görememişti. Tülay'ın ne denli inatçı ve kafasına koyduğu şeyi mutlaka yapmaya kalkışan biri olduğunu iyi bilirdi.

Soğuk soğuk terler dökmeye başladı. Tahmini doğru ise sevgilisi tehlikede idi. Neden sonra bakışları Nuri'ye kaydı. Oğlan hâlâ karşısında bir açıklama bekliyordu.

"Hadi sen git, yok bir şey," diye homurdandı.

Ayaklarını sürüye sürüye yürümeye başladı. İçi bulgur savuruyordu. Düşündükleri doğruysa çok geç kalmış olabilirdi. O neticeyi, korkunç sonucu, tasavvur bile etmek istemiyordu. Aklından bir hesap yaptı. Haber müdüründen Tülay'ın Kadıköy'deki patlama noktasına gittiğini öğrenmişti. İşten en azından beşe kadar ayrılması mümkün olamazdı. Acele ile saatine bir göz attı. Yediyi beş geçiyordu.

İki saat oldukça uzun bir zaman sayılırdı.

***

Gözlerinde biriken yaşların yanaklarına süzülmesini güçlkle önlüyordu Tülay. Her şeyi anlamıştı artık. Adamın niyeti buraya gömmekti kendini. Dayanma gücü neredeyse sıfıra inmek üzereydi. Daha fazla uysal ve itaatkâr davranmanın anlamı yoktu artık. Fiziki mücadeleye girmeli, elinden geleni yapmalıydı. Herhalde diri diri gömülmek ölümlerin en beteri olacaktı. Tanıdığı, dost ve iyi insan Nizam'm, karşısındaki adamın bedenini yeniden ele geçirmesini beklemek çok geç olacaktı.

Yüksek sesle bağırmanın, çığlıklar atmanın bir yararı olur muydu acaba?

Sesini kim duyardı ki? Çıkmaz sokağın tenhaliğini biliyor-

Bıçak Sırtı

363

du, üstelik şimdi dört bir yanı kapalı bir bodrumdaydı. Ya şu kapı, diye nazarları bahçeye açılan, arkası payandalarla desteklenmiş noktaya odaklandı. İçini ümitsizlik kapladı; galiba orası bahçeye değil, denize açılıyordu. Çünkü buldukları yerde kürekler, halat ve eski bir çıpa vardı. Denizden atacağı çığlıkları kimse duyamazdı.

Katil her şeyi önceden planlamış olmalıydı. Emin hali bundan kaynaklanıyordu. Tıpkı daha önce işlediği cinayetlerde olduğu gibi. Polis, parmak izi, kıl numuneleri, meni artıkları ele geçirmesine rağmen bir sonuca varamamıştı. Çünkü kimse Ni-zam'dan şüphelenmezdi. O, sıradan ve namuslu vatandaşın en tipik örneği idi. Onun çift kişilikli olduğu kimin aklına gelebilirdi? Birlikte çalıştıkları Cahit bile şüphesine gülüp geçmişti.

Geriye tek bir kurtuluş olasılığı kalıyordu; Nizam'm bu bedene geri dönüşü. Nizam, bitkin ve ayakta duramaz haliyle köşkün kapısının önünde yalvarmış, yakarmış, kaç buradan, sakın içeri girme, diye yalvarmıştı. Şimdi onun dermansız halini daha iyi anlıyordu; herhalde

doktorun söylediği çift kişilik, tek bedene sahip olmak için devamlı mücadele halindeydiler ve bu mücadeleden gerçek Nizam yorgun düşmüştü. Kısacası var olmayı kaybetmişti. Yaz ishali filan da palavraydı, Nizam o canavarın bedeniyle işe gelemiyordu tabii.

Acıyla kıvrandı genç kız.

Nizam'ın dönüşünü beklemek hayaldi. Mücadeleyi katil kişilik kazanmıştı. Belki Nizam bir daha hiç dönmeyecekti...

Diri diri gömülmek!

Olamazdı, buna izin vermemeliydi. Hayatta kalmak için can havliyle etrafına bakındı.

Bir saldırı silahı lazımdı nefsinin savunmak için. O iri cüsseli, güçlü kuvvetli yaratıkla kora kor başa çıkamazdı başka türlü...

Bakışları az ilerde yerde duran eski küreklere takıldı. Onlar işe yarayabilirdi, ya da şu paslı çıpa... İkisinden birini ele geçirirse, katilin kafasına indirebilirdi.

364

OSMAN AYSÜ

Tek savunma mekanizması buydu.

Şimdi biraz cesarete ve soğukkanlı olmaya gereksinimi vardı. Katil aklından geçenlerden şüphelenmemeliydi. Bunun için de onu oyalaması ve biraz daha sakin olması icap ediyordu. Saldırgan ve hırçın davranışlardan uzak durmalıydı. Ta ki, küreklerden birine ulaşınca kadar. Ondan sonrası kolaydı...

Sanki biraz rahatlar gibi olmuştu Tülay.

En azından kendini savunmak için bir yol bulmuştu artık. Belirli bir hedefi vardı şimdi. Nefsi müdafaa. Gerekirse yaşamak için öldürecekti.

Tüm hayatı boyunca böyle bir durumun başına geleceğini hiç düşünmemişti. Demek insanoğlu zora düşünce öldürme eylemine bile bu kadar sıcak bakabiliyordu.

Yerde duran küreklere doğru bir adım attı usulca.

Katil arkasındaydı ve onun ne yaptığını göremiyordu henüz.

Direnme kararı aldığından beri kanındaki adrenalin yükselmiş, kalbi çılgınlar gibi atmaya başlamıştı. Teslimiyet için erkendi henüz; sonuna kadar direnecekti. Zaman, sadece biraz zamana gereksinimi vardı. Mücadele azmi, iradesini güçlendirmiş, vücudu ter içinde kalmıştı.

Bir adım daha attı.

İki üç adım daha atarsa, küreklere erişebilecekti...

Kesinlikle telaşa kapılmamalıydı. Yanlış yapacağı bir hamle, tek hatalı adım katilin müdahalesini doğurabilirdi. Sabırlı ol, diye telkinde bulundu kendine.

Başaracaktı. Mutlaka başaracaktı. Hayatta kalmak için başarmak zorundaydı.

Sol bacağını biraz daha ileriye kaydırdı.

Hesaplamaya çalışıyordu artık. Acaba arkasındaki canavar beline sarılmadan evvel son bir hamle ile küreklere erişebilir miydi?

Kuşkuya düştü. Ne de olsa bir erkek olarak o daha atik ve güçlüydü. Hamlesinden emin olmadıkça harekete geçmeyecekti.

Bıçak Sırtı 365

"Dur orada!" diye bağırdı arkasından katil.

Beyninden geçenleri anlamış mıydı yoksa? Kendini savunmak için bir şeyler yapmaya çalışacağını düşünmesi çok doğaldı, ama henüz hiçbir eyleme kalkışmamıştı ki...

Durdu Tülay.

Beklemesi daha mantıklıydı. Hata yapamazdı artık. Ve ses çok yakından gelmişti. Hemen ensesinin dibinden. Yanı başında olmalıydı, oysa katil yaklaşırken en ufak bir ayak sesi duymamıştı. Belki ayaklarında lastik spor ayakkabılar vardı, hiç dikkat etmemişti.

"Bana dön," diye emretti katil.

Genç kız döndü. Ama hâlâ aynı noktada duruyordu. Küreklere olan mesafesi değişmemiş, yalnız onları ele geçirmek için yapacağı hamlenin pozisyonu bozulmuştu.

"Otur şu iskemleye."

İşte bu kötüydü. O iskemleye oturursa durumu güçleşecekti.

"Hayır!" dedi. "Oturmayacağım. Ayakta durmak istiyorum."

Katil hiddetle kıza bakıyordu.

"Ne dediğimi duymadın mı? Ben dediysem o olur. Buranın tek hâkimi benim. Ne cüretle emirlerime karşı geliyorsun?"

"Sen bana emir veremezsin."

c

Yaptığının saçma olduğunun bilincindeydi Tülay. Aptallıktı bu. Böylece adamı daha da tahrik etmiş oluyordu. Her an şiddete başvurabilirdi. Elinde değildi, ama iradesi isyan ediyor, karşı çıkmak arzusuyla yanıp tutuşuyordu. İçindeki nefret, hırs ve tahammülsüzlük hata yapmaya zorluyordu onu.

Birden ne olduğunu kavrayamadan can acısıyla kıvrandı. İnanılmaz bir süratle katil yanağına şiddetli bir tokat atmıştı. Sendeledi kız. Adam kolundan tutmasa düşebilirdi. İri pençeleriyle kızı tuttuğu gibi iskemlenin üzerine oturtuverdi.

Bütün bunlar bir iki saniyenin içinde, göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu.

366

OSMAN AYSÜ

Çaresizce inledi genç kız.

O an gerçeği daha iyi ve bütün çıplaklığı ile kavrayıverdi. Hiç şansı yoktu. Galiba boşuna kurtuluş hayallerine kapılmıştı.

Suratına yediği darbenin şiddetinden sersemlemiş, başı dönmeye başlamıştı. Hem de tek bir tokatla... Baş dönmesi uzun sürmemişti, fakat yanağı alev alev yanıyordu.

Yıkılmış, az önceki azimli cesareti tek bir tokatla kaybolmuştu. Ümitsiz nazarlarla adama bakmaya başladı. Katil kendinden son derece emindi; sanki kız bodrumda değilmiş gibi fütursuz hareketlerle bir şeyler yapıyordu.

Ne yaptığını anlamaya çalıştı Tülay. Duvar dibinde yere serili kirli brandayı kaldırmış, altından bir kürekle kazma çıkarmıştı.

Tüyleri yeniden diken diken oldu. Maksadını anlamıştı katilin. Mezar kazmaya hazırlanıyordu. İçine diri diri gömüleceği mezarı...

Kürekler geldi yine aklına. Göz ucuyla baktı. Erişemezdi onlara. Katil yine kendisini yakalar ve bu defa daha fazla canını yakardı. Korkunun sinsi yürek yakıcılığı içine oturmuştu. Cesareti tükenmişti artık.

Adam elindeki kazmayla bodrumun toprak kaplı kısımlarından birinin üzerinde durdu.

"Burası iyi," diye mırıldandı kendi kendine, sonra ilk kazma darbesini toprağa indirdi.

Bir yandan da sırtıyordu.

Çok güçlüydü. Geniş omzu, gelişmiş adaleli kolları vardı. Az sonra havasız ve basık ortamda ter içinde kalmıştı. Koltuk altlarından fişkıran terler gömleğini ıslatmıştı. Küf, rutubet ve bodrumdaki o anlayamadığı ağır kokuya şimdi bir de leş gibi ter kokusu ilave olmuştu. Katil hiç durmadan toprağı kazmaya devam ediyordu. Bir süre sonra biriken toprakları kürekleyerek mezar çukurunu genişletmeye başladı.

Zangır zangır titriyordu kız. Her an altına kaçırabilirdi.

Bıçak Sırtı

367

"Tuvalete gitmeliyim," diye fısıldadı.

Katil bir kahkaha attı.

"Gel, mezarına işe. Değişik bir şey olur. Kendi mezarına ilk işeyen sen olursun."

"Çok vicdansızsın!"

"Evet, öyleyimdir."

Katil bir an küreği toprağa saplayıp kıza döndü. Soluklanmak ihtiyacı duymuştu. Kıza alaycı nazarlarla bakıyordu.

Acaba onu biraz lafa tutmanın bir yararı olur muydu? Tü-lay'm işi artık mucizelere kalmıştı, ne var ki genç kız mucizelere pek inanmazdı. Yine de son şansını bir kere denemek hevesine kapıldı. Karşısındaki bir ruh hastası da olsa onunla konuşabilirdi. Şayet bu kaçık adam sorularına cevap verirse..."

"Bu kaçınıcı cinayetin olacak?"

Katil sakın bir edayla omuz silkti.

"Bilmem, saymadım."

"Benim bildiğim en azından sekiz cinayetin var."

"Doğru... Onlar bizim aklımağa yaptığım tatlı bir oyundu."

"Yani arkadaşım Nizam'a mı?"

"Sana onun adını ağzına almamanı ihtar etmiştim."

"Haklısın... Peki beni öldürdükten sonra da mezarımın başına bir şiir bırakacak mısınız?"

Katil yeniden sırttı.

"Bilmeceyi, çözemedin, değil mi?"

Adam konuşuyordu; iyiydi bu. En azından zaman kazanıyordu. Kim bilir televizyona ya da evine dönmediğini gören biri meraka kapılır, araştırmaya başlardı. Cahit nerelerdeydi acaba? Kendisini arıyor muydu? Merak etmesi gerekmez miydi? Sonra aklını adamın söylediklerine çevirdi.

"Ne bilmeceyi?" diye sordu.

"Salak! Benden neden şüphelendin öyleyse?"

"Bir sürü nedeni vardı. Tahmin etmekte geç bile kaimi-

OSMAM AYSÜ

Katil sırtarak sordu. "Size adlarını verdiğim şairleri hiç incelemedin, değil mi?"

O an kızın zihni o kadar dağınıktı ki, hâlâ neyi ima ettiğini kavrayamadı.

Tam o sırada hiç beklenmedik bir şey oldu. Katil'in toprak üzerindeki küreğe dayadığı kolu şiddetle titremeye başladı. Adamın yüzü gerilmiş, aniden sinirlenmişti. Yüksek sesle bağırdı. "Orospu çocuğu! Defol git!"

Bir ani feveranın sebebini anlamamıştı Tülay. Hatta bir an kendisine küfür ettiğini sandı. Üstelik, defol git, diye kovuyordu. Geçici bir sevince kapıldı, iskemleden kalkmak ister gibi yerinde kıvıldadı.

"Sana demedim kaltak! Sen otur oturduğu yerde..."

Afalladı kız... Kiminle konuşuyordu bu deli? Kendi kendine mi? Bu basık, pis kokulu bodrumda onlardan başka kimse yoktu ki...

Korkuyla sindi. Ama nazarlarını adamın üstünden alamıyordu. Aynı anda katilin kolundaki titreme bacağına da sıçramıştı. Yeniden kükredi. "İt oğlu it. Boşuna çabalama. Muradına eremeyeceksin artık. Bir daha geri dönmene izin vermeyeceğim. Ben senden daha güçlüyüm. Anladın mı beni?"

O zaman kız durumu kavrar gibi oldu. İki farklı bilincin bedeni ele geçirmek için savaş verdiklerini anladı. Gerçek Nizam, katili kovmak için mücadele ediyordu. Hayatı, geleceği bu savaşı Nizam'in kazanmasına bağlıydı.

İçinden dua etmeye başladı. Tüm kalbiyle Nizam'ın boğuşmayı kazanmasını diledi.

Katil bir iki adım geriye çekildi.

Titremesi tam olarak geçmemişti, boyun damarları kasılmış, dudağının kenarında köpüklü tükürükler oluşmuştu. Tülay hayatında ilk kez böyle bir trans haline şahit oluyordu. Yerine mihlanıp kalmış, sonucu bekliyordu. İçinden bir his Nizam'ın iradesinin galebe çalacağını söylüyordu.

Adamın çehresi durulup durulup sakinleşmeye başladı. Galiba değişim sona eriyor, diye düşündü kız. Adam bitkinleşmiş, takatten düşmüştü. Göz kapakları yan aralıktı.

Evet, diye fısıldadı içinden Tülay. Nizam geri geliyordu. Aslında bu değişim sırasında genç kızın eline esaslı bir fırsat geçmişti, istese bir koşu küreklere erişir ve kaptığı gibi adamın kafasına indirirdi. Ama Nizam'ı yaralamak istemiyordu. Nizam kendisini tehlikeden korumak için var gücüyle yalvarmış, köşkün kapısından uzaklaştırmaya çalışmıştı. Onu yaralamak istememişti.

Tülay pür dikkat baktı.

Nizam'ın çehresi balmumu gibi sararmıştı. Değişim anının hiç de kolay olmadığını gördü. Yerinden kalktı. Ona yardım etmeliydi. Tek isteği bir an evvel buradan çıkmak, bu cehennemin pis ve ağır kokulu ortamından kurtulmaktı. Bol oksijenli temiz havaya kavuşunca saatlerce derin nefesler alacaktı.

Nizam'a yaklaştı.

O da kendine gelmişti artık. Titremeleri ve sarsıntıları tamamen durmuştu. i

Genç kız, "Nizam," diye fısıldadı.

Nizam'ın göz kapakları açıldı. Bir süre kıza boş nazarlarla baktı.

"Orospu!"

Aman Allahım, diye inledi kız. Bu çatallı, çatlak ve haşın ses ona ait olamazdı. Nizam değildi bu... Değişimden yine katil galip çıkmıştı. Gerçeği kabullenemiyordu Tülay. Hemen geri sıçradı. Az daha ona yardım etmek için koluna girecekti.

Aynı anda katilin tüylerini diken diken eden kahkahası bodrumda çınladı.

"Beni o sersem sandın, değil mi? Sen aptalın tekisin..."

Çeneleri kilitlenmişti kızın.

Ağzını açıp tek kelime edemedi. Çok büyük bir fırsat kaçırmıştı. Aptalca bir merhamet hissine kapılmasa, şu an karşısındaki yarattığı rahatlıkla zararsız hale getirmiş olabilirdi.

370

OSMAN AYSÜ

"Kurtulacağımı sandın, değil mi? Tabii ya, o sersem mutlaka sana yardıma çalışırdı. Hiç anlamıyorsun, o hapyı yuttu artık. Onu mahvettim. Hem de her yönüyle... Hâlâ direnmeye çalışıyor, beni rahatsız ediyor, ama asla gayesine ulaşamayacak."

Kızdan ses çıkmadı.

Katil nefret dolu bakışlarını kıza dikmişti şimdi.

"Yeni bir aptallık etmene fırsat vermeyeceğim artık."

Ne demek istiyordu acaba? Ne yapmayı düşünüyordu? Tülay bir korku krizine daha kapılmak üzereydi.

Adamın üzerindeki o durgunluk ve atalet tamamıyla geçmişti. Sert bir hareketle kıza kolundan kavradı ve çekmeye başladı. Tülay tökezlenmiş, dengesini kaybetmişti. Vücudunun bir kısmı rutubetli zeminde sürükleniyordu. Bilinci kaybolmak üzereydi, tam bir teslimiyetle

kendini kadere bırakmıştı artık. Elinden bir şey gelmezdi.

Canavar yerdeki kalın halatı alarak kızını az önce oturduğu iskemleye sıkıca bağladı.

Artık hiçbir şansı yoktu genç kızın.

Diri diri gömüleceği mezarın kazım işlerinin bitmesini bekleyecekti. Katil kazdığı mezarın başına geçti ve çukuru biraz daha derinleştirmeye başladı...

***

Karşıya servis otobüsüyle geçemezdi, personeli birer birer dağıttığı için çok zaman alıyordu. Oysa Cahit'in daha fazla zaman kaybına tahammülü yoktu. Bir an önce Çengelköy'e varmalıydı. Tek endişesi Tülay'ın Nizam'ın evine gitmiş olmasıydı.

Hemen bir taksiye atladı.

Neden sonra yolda aklına geldi; Nizam'ın adresini bilmiyordu. Lanetler okudu içinden. İşe dönüp personel dairesinden adresi öğrenebilirdi, ama bu saatte de o serviste çalışan kimseyi bulmak imkânsızdı. Cep telefonuna sarılıp Nuri'yi aradı. Delikanlı hemen açmıştı telefonu.

Bıçak Sırtı

371

"Nizam'ın ev adresini biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ağabey."

"Personele koş ve mutlaka bana adresi öğren."

Oğlan Nizam'la ilgili bir anormallik olduğunu anlamıştı, ama tek kelime sormadan telefonu kapatıp doğru servise koştu. Servisin kıdemlisi Mahmure Hanım hâlâ masanın başındaydı. Ondan başka kimse kalmamıştı. Gözlüklerinin üzerinden top gibi içeriye dalan delikanlıya baktı.

"Hayrola? Bu saatte ne arıyorsun burada? Yoksa istifa dilekçesi mi vermeye geldin?"

"Yok be abla! Bana Nizam Yön'ün ev adresi lazım, hem de çok acele."

Yaşlı kadın kıkırdadı.

"Yoksa öldü mü? Zaten on günden beri kayıp o. Adamdan ne bir hastalık raporu ne de bir telefon alamıyoruz. Şef, akdi fesih işlerini mevki muameleye koymamızı istedi."

"Ona aklım ermez abla. Sen en acele tarafından şu adresi ver bana."

4

Kadın isteksizce yerinden kalktı.

"Dur bakalım, arayalım," diye söylendi. Hiçbir güç Mahmure Hanım'ı aceleye getiremezdi.

Salına salına dosya dolaplarından birine doğru gitti, gri metal gözü açıp bir dosya çıkardı ve adresi okudu.

Az sonra Nuri masasına oturup Cahit'i arıyordu.

Cahit adresi ufak bloknotuna yazdı. Çok şükür, en azından adresi bulmuştu, şimdi geriye sağ salim Tülay'ı bulmak kalıyordu.

Her yanını sinir basmıştı genç adamın. Eğer Tülay'ın başına bir hal gelmişse o canavarı bulduğu yerde öldürebilirdi...

Çengelköy'e vardığında sıcak bir yaz gecesi tüm nemiyle şehrin üstüne çökmüştü.

Taksi bir çıkmaz sokağın nihayetinde durdu...

372

OSMAN AYSÜ

İskemleye sıkı sıkıya bağlanmıştı kız; ne kollarını ne de bacaklarını kımıldatamıyordu. Daha şimdiden kalın halatın sıkıldığı yerler canını acıtmaya başlamıştı. Yanakları akıttığı göz yaşlarıyla ıslanmıştı, artık ağlamaktan çekinmiyordu. Nasıl olsa mücadele azmi ve iradesi tükenmişti.

Bu arada mezarın kazma işi de nihayete ermişti. Katil, küreği biriken toprak yığının üzerine bırakarak kızın karşısına geçti.

"İşim bitti. Hazır mısın?"

Tülay yaşlı gözlerle adama baktı.

Her şey sona ermişti artık. Az sonra canavar kendisini çukura sokacak ve üstüne toprak atmaya başlayacaktı. Allahım, diye inledi kız, bu ne feci bir sondu. Genç yaşta diri diri gömülmek... Havsılası almıyordu, ama gerçek buydu.

"Sen acımasız bir yaratıksın!" diye bağırdı adama içindeki tüm nefretle.

Katil bir kahkaha attı.

"Neden böylesin? Neden insanları öldürmekten zevk alıyorsun?"

Adamın çehresi birden değişti. Kızgın bakışlarını Tülay'in gözlerine dikti.

"Kafasız karı, anlamıyor musun? Bütün bunların sebebi o..."

"O kim?"

"Kim olacak? Senin Nizam dediğin o beş para etmez sümsük... Bütün bunları benim başıma o sardı."

Tülay hayretle adama baktı.

"Yalan söyleme. Onun iyi bir insan olduğunu biliyorum. O karıncayı bile incitmez. Asıl kötü ve canavar olan sensin."

"Öyle mi sanıyorsun? Çok yanılıyorsun... Bana öldürmeyi, bu zevki o öğretti."

"Yalan bu... Sana inanmıyorum."

Katil birden hışımla yerinden fırlayıp kızın saçlarına asıldı. Tülay can havliyle bir çığlık attı. Adamın aldırıldığı yoktu, ağzın-

Bıçak Sırtı

373

da bir şeyler geveleyip duruyordu. Kız neden sonra parmağıyla beton zeminde bir yeri işaret ettiğini fark edebildi. Acıya katlanıp ne söylediğini anlamaya çalıştı.

"Bu betonun altında kim yatıyor, biliyor musun?" "Hayır!" diye feryat etti kız.

Yüzünden şiddet ve nefret akan yaratık, kızın saçlarını çekmeyi bırakmıştı.

"Annem ve babam."

Bir an donakaldı Tülay. Ne diyeceğini bilemedi. "Onları da sen mi öldürdün?" "Hayır... O öldürdü... Her şey öyle başladı zaten." Adamın omuzları titremeye başlamıştı. Fakat bu bir değişim titreyişi değildi. Gözleri sulanmış, ağlamaya başlamıştı yaratık.

Genç kız hiçbir anlam verememişti. Canavarın ağlamasını yadırgadı. Yoksa onun içinde de hâlâ insani bazı duygular mevcut muydu?

"Devam et," diye fısıldadı usulca.

Bu bir zaaf amydı; belki de canavarın bugüne kadar hiç yaşamadığı anlar...

Yaratık çözüliyordu.

Şu sıra Doktor Nezhin burada olmasını çok isterdi Tülay. Ancak o değerlendirebilir, bir açıklama yapabilirdi.

Adamın omuzları sarsılmaya başlamıştı. Kızın yüzüne bakmıyordu artık...

"Bir gece" diye mırıldandı hıçkırarak. "Babam yine annemi dövüyordu. Haince, gaddarca... Hep döverdi zaten. Nizam bunun sebebini bilmezdi... Yalnız üzülürdü." "Ya sen?" diye sordu Tülay.

"Ben mi? Ben o zaman yoktum ki... Nasıl bileyim?" "Peki sen ne zaman ortaya çıktın?"

"O gece," diye fısıldadı katil. "Nizam'ın babamı öldürdüğü gece..."

Kızın merakı gittikçe artıyordu.

374

OSMAN AYSÜ

"Nasi oldu?"

"Bilmiyorum... Birden, aniden... Nizam, babamın annemi dayaktan öldürdüğünü gördü. Yanma gitti... Annemin başı göğsüne düşmüştü. Yüzü gözü yara bere içindeydi. Genellikle onu kemeriyle döverdi. Kimse duymasın diye bodruma indirir, saatlerce, annem kendinden geçinceye kadar vururdu."

"Neden ama? Hasta ruhlu bir adam mıydı?"

"Bilmiyorum... Onu Nizam daha iyi bilir."

"Bir sebebi olmalı."

"Vardı... Nizam öğrenmişti."

"Neydi o sebep?"

"Biz... yani Nizam ve ben., piçmişiz... Annem bizi başka bir erkekten peydahlamış. Babam bunu bilirmiş."

"Sonra? Sonra ne oldu?"

"Babam Nizam'ı da çok dövermiş, hatta ondan nefret edermiş. Kendi çocuğu değil diye. Nizam bu gerçeği de o gece öğrenmiş."

Katilin konuşması gittikçe zorlaşıyordu.

Kısık kısık konuşuyor, kelimeler ağzından güçlkle çıkıyordu.

"Çok pısrıktır o... Beceriksiz, ödle ve şahsiyetsiz. Ben geçmişi tam hatırlayamıyorum. Net hatırladığım tek şey, tahta masanın üzerinde gördüğüm babamın sustalısıydı. Onu birden kavradım. Avcumun içine bile tam oturmuyordu."

Omuzları sarsılmaya devam ediyordu katilin.

"Daha sonra?" diye sordu kız.

"Bıçağı babamın tam kalbine sapladım. Yerinde sarsıldı bir an, sonra kütük gibi toprağın üzerine devriliyordu. Böyle bir hareketi hiç bekleliyordum."

"Bunu sen mi yaptın, yoksa Nizam mı?"

"Ben tabii, o ödle adam öldürebilir mi hiç?"

"Sen o zaman mı doğdun? Yani Nizam'ın bedeninden ilk ayrılışın o gece mi oldu?"

Bıçak Sırtı

375

"Evet. O pısrık namussuz beni kullandı. Sonra da inine çekildi. En iğrenç de hep beni bastırıp dışarı çıkmamı engellemesiydi. Artık aramızda bir mücadele başlamıştı. Birinin bedeni sahip olması gerekiyordu."

Katil aniden sustu. Birkaç saniye yerinden kımıldamadan öylece kaldı.

"Ondan sonra aniden sustu. Birkaç saniye yerinden kımıldamadan öylece kaldı.

"Ondan hep nefret ettim. Adi, düzenbaz, hilekârm tekidir o."

"Ya sen nesin? Onun iğrenç olan öteki yanı değil misin?"

Ağlaması kesilmişti adamın.

Gözleri yine vahşi parıltılarla dolmuş ve kin kismaya hazır hale gelmişti. Bir kahkaha patlattı. "Benden ödü kopuyor şimdi. Onu mahvettim. Âşık olduğu kızı öldürdüm, şimdi de en sevdiği iş arkadaşını, yani seni geberteceğim. Bana bundan güzel mutluluk mu olur?"

"Sen bir hastasın!" diye bağırdı Tülay.

"Asıl hasta o. Ben değilim."

"Anlamıyor musun? Siz ikiniz aynı kişiliksizsiniz."

"Hayır, ben Nizam değilim. O rezil olamam."

"İstesen de istemesen de siz bir bütünsünüz."

«

"Kes sesini orospu... Bunu duymak istemiyorum."

Tülay sustu yine. Ama beynini kurcalayan bir yağm soru vardı yaşadığı olağanüstü korku ve gerilime rağmen. Akli büsbütün karışmıştı; anladığı kadarıyla her şey, Nizam'ın babasını bıçakladığı o anda olmuştu. Belki de küçük Nizam'ın bilinçaltında babasına duyduğu nefret ve öfke, o an patlamış ve katil karakteri birden ortaya çıkmıştı. O olay, içindeki öteki benliği açığa vuran tetikleme idi.

Yutkundu Tülay, sonra cesaretini toplayarak sordu.

"O sırada kaç yaşındaydınız?"

"Ne bileyim ben! On dört, on beş filan olmalıyız."

376

OSMAN AYSÜ

Kız meraka kapıldı.

"Peki olay duyulmadı mı? Cesetleri ne yaptınız? Polis babanızın bıçaklanarak öldürüldüğü anlamış olmalıydı."

Katil yeniden sırttı. "Merak mı ettin ne olduğunu?"

"Merak ettim, doğrusu."

"O yaşta bile çok yetenekli olduğumu düşünemiyor musun?"

"Şimdi anlıyorum galiba. Onları bu bodruma gömdün, değil mi?"

"Evet, tam oturduğun yerin altına. Orada fahişe, Nizam gibi bir piçi doğuran kadınla, gaddar bir adamın iskeletleri yatıyor. Deha düzeyindeki beynim daha o anda çözüm bulmuştu zaten. Babamız sandığımız o herif, denize çok meraklıydı. Sık sık balığa çıkardı, bazen annemi de yanına alırdı. Burası eskiden kayıkhaneye olarak kullanılırdı. Şurada bir kayık dururdu. Önce cesetleri burada bırakıp baltayla kayığın tam orta yerini parçalayarak denize açıldım. Tekne fazla açılmadı ve su almaya başladı, sonra da battı. Yüzerek sahile çıktım. Acele ile bodruma dönüp cesetleri gömdüm. O tarihlerde bodrum zemini rutubetten çürümesin diye toprak olarak bırakılmış, üzerine çakıl taşları döşenmişti. Onları gömmek zor olmadı. Bütün kan izlerini yok ettim. Her şeyi yerli yerine yerleştirdim. Yatak odama döndüğümde şafak sökmek üzereydi."

"Durumu nasıl açıkladın elaleme?"

"Bu çok basit oldu. Onların gece lüfer tutmaya çıktıklarını söyledi Nizam. Bir kaza olmuş ve tekne bilinmeyen bir sebepten batmış, diye düşünüldü. Ertesi gün öğleye doğru Nizam bitişikteki komşuya telefon etti. İlgili bir adamdı, endişelenerek köşke geldi. Sonra polisi aradı. Tabii hiçbir sonuç elde edilemedi. Tahkikat semeresiz kaldı."

"Peki cesetler bulunamayınca polis şüphelenmedi mi?"

"Kimden şüphelenecek ki? On dört yaşındaki ebleh bir oğlandan mı? Ayrıca dört beş gün sonra Salacak kıyılarına kayığın

Bıçak Sırtı

377

adı yazılı parçası vurmuştu. Ondan sonra polis dosyayı kapattı ve olay unutuldu."

"Ya Nizam ne oldu?"

"Üşütük mü? Sizler ona öyle diyorsunuz, değil mi? Ne olacak, o aptal ve gelişmemiş kafasıyla yaşamaya devam etti. Okudu, mektepleri bitirdi, ama bir bok olamadı. Asla olamazdı da. Yeteneksizin tekiydi zaten. Yaptığı en kötü şey ise, beni iradesiyle boğmaya çalışmasıydı. Senelerce bunun için didindi durdu. Benim içimdeki nefret ise her geçen yıl biraz daha yoğunlaşıyordu. Beni yaşa/naktan alıkoydu, hatta beni yok etmek için intiharı bile düşündü aciz yaratık. Ama sonunda ben onu yendim, tüm çırpınılarına rağmen. Az evvel beni bir kere daha ele geçirmeye çalıştı. Niyeti seni kurtarmaktı, tabii buna izin veremezdim, asla..."

Katil soluklanıp durdu.

Her şeye rağmen yorgun düşmüş bir hali vardı.

Bir süre kızın gözlerinin içine baktı. Sonra tıslayarak sordu.

"Merakını giderebildim'ini?"

Kız kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı. Boğazı yanıyordu.

"Tam olarak değil. Hâlâ merak ettiğim birkaç nokta var."

"Öyleyse acele et. Gecikiyorum."

Tülay'ın beyni karıncalanır gibi oldu. Bu hasta ruhlu adam gecikiyorum demekle, kendini diri diri gömmeyi kastediyordu.

"Bunu sonsuza kadar sürdüremezsin. Önünde sonunda seni yakalayacaklardır. Ömrünün geri kalan kısmını bir tımarhanede geçirmeye mecbur kalacaksın."

Katil sırttı.

"Seninle bahse tutuşmayı çok isterdim, ama ne yazık ki bunun mümkünatı yok. Zira sen az sonra öleceksin. Hem bu kadar gevezelik yeter, gömülmeye hazır ol..."

5

V., AHİT taksiyi başından savınca çıkmaz sokağın ortasında durup karşısında yükselen, uzun taş duvarlara baktı bir süre. Etraf iyice karanlıktı ve sokağı aydınlatan tek lambanın yetersiz ışığında kuytular ürkütücü gölgelerle şekilleniyordu.

Bahçe duvarlarının arkasında yer alan köşkün silueti, gecenin karanlığında sanki olduğundan da büyük ve korkutucuydu. Cahit bunun belki de tüm elektriklerinin sönük oluşundan kaynaklandığını düşündü.

Ama aklını asıl kurcalayan nokta, nasıl olup da Nizam gibi çulsuzun, Boğaz'ın böyle en mutena yerlerinden birinde yaşadığıydı. İnanılacak şey değildi, burada ancak ensesi kalın, zengin insanlar oturabilirdi. Hatta bir an Nuri'nin hata yaparak yanlış bir adres verip vermediğini düşündü. Geldiği adres elindeki nota uyuyordu.

Bahçeyi çevreleyen duvarların, çıkmaz sokağa bakan tam ortadaki demir parmaklıklı kapısına yaklaştı. Burada kimseler yoktu. Gözü karanlığa biraz daha alışınca bahçenin terk edilmişliğini fark etti. Sanki yıllardır insan eli değmemiş gibiydi. Sokağın yetersiz ve titrek ışığında bile demir kapının boyasızlığı ve üzerinde yer yer oluşan pasları görebiliyordu.

Bu köşk metruk olmalıydı.

Veya Nizam çalıştığı yere kasten yanlış bir adres vermişti. Onun gibi bir suçludan her şey beklenirdi.

Huzuru iyice kaçırmıştı.

Kapıyı itti, açılmadı. O zaman demirlere geçirilmiş asma kiliti gördü. Kanaati pekişti; bu evde kimse yaşamıyordu.

Adres sahte olmalıydı. Ne yapacağını düşünmeye başladı.

Önce telefonunu çıkarıp Tülay'ı cebinden aradı. Numaraya erişilemiyordu, her nedense kızın telefonu kapalı tuttuğunu anladı. Eve dönmüş olabileceği ihtimaliyle bu defa Nazan Hanım'ı aradı. Kadıncağız da merak içindeydi, şimdiye kadar çoktan dönmüş olması gerekirdi, diye endişelerini açıkladı. Ana kalbi daha çok bir kaza ihtimali üzerinde duruyordu. Cahit ona merak etmemesini söyledi, muhtemelen ekstra bir işin peşine düşmüş olabileceği yalanı ile oyaladı. Başka ne diyebilirdi ki? Kızının bir manyağın elinde tutsak olduğundan şüphe ediyorum diyemezdi elbette.

Telefonu kapatıp bu defa Nifcm'm cebini aradı. Çalıyor, fakat açılmıyordu telefon...

Aklına başka bir çözüm gelmiyordu.

Sokağın ortasında durup kara kara düşünmeye devam etti. Burada oylanmasının hiçbir anlamı yoktu. Geriye son bir çare kalıyordu, o da polisi aramak ve tüm öğrendiklerini birer birer açıklamaktı.

Niyeti doğrudan doğruya Komiser Kenan'a ulaşabilmeydi. Herhalde ihbarını en iyi değerlendirebilecek kişi ancak o olabilirdi.

Saatine bir göz attı. Dokuzu geçiyordu, bu saatte onu makamında bulmak olanaksızdı.

Emniyetin santralına kendini tanıtarak çok önemli bir ihbarda bulunacağını ve mutlaka Başkomiser Kenan'la görüşmek istediğini söyledi.

Komiser'i bulacağını hiç sanmıyordu fakat "Alo" diyen sestten onu hemen tanımıştı. İçini bir umut kapladı. Kısa ve öz-

380

OSMAN AYSÜ

lü kelimelerle tüm endişesini özetledi. Komiser ifadesi bittiği zaman önce nerede olduğunu sordu. Sonra "Olduğunuz yerde kalın ve beni bekleyin" cevabını aldı. Genç adamın yüreğine biraz daha su serpilmışti.

Ama telefonu kapattığında yeniden karamsarlığa kapıldı.

Tülay için çok geç kalmış olabiliyordu.

Aradan geçen saatler içinde katil belki de çoktan sevgilisini öldürmüştü. Bunu bir türlü

kabullenemiyor, düşüncesi bile yüreğini dağlıyordu.

Polis yirmi dakikadan evvel gelemezdi buraya, belki de yarım saat. Ayrıca burada buluşmanın da bir anlamı yoktu. Nasıl olsa aldığı adres sahteydi, Nizam bu metruk köşkte oturmu-yordu ki. Sonra beyninde bir şimşek çıktı, bunu neden şu ana kadar düşünemedim, diye hayıflandı. En azından komşu evlerden birinin kapısını çalıp, Nizam Yön'ün o köşkte oturup oturmadığını öğrenebilirdi.

Hızla etrafına bakmıp başvurabileceği uygun bir ev aradı. Sokağın hemen girişindeki üç katlı ahşap bir evin ışıkları yanıyordu. Çılgın gibi oraya koştu ve kapıyı çaldı. Kapı az sonra açılmıştı. Karşısına yaşlıca, ak saçlarını yemeniyle toplamış, güler yüzlü bir kadın çıkmıştı. Cahit telaşla sorusunu kadına yöneltti. Galiba heyecanından ne demek istediğini kadına tam olarak anlatamamıştı. Bir daha yineledi.

Kadın Karadeniz aksanıyla konuştu. Bu defa da onun ne dediğini Cahit anlamadı, ama sonunda ortak bir noktaya vardılar.

Kadın, bildiği bileli o köşkün Yön ailesine ait olduğunu söylüyordu...

***

Katil, genç kızın önce ayaklarını, sonra da ellerini iskemleden çözmüş, fakat ardından el ve ayaklarını birbirine bağlaya-

Bıçak Sırtı

381

rak bir halat yumağı haline getirmişti. Tülay'm hiçbir şekilde karşı koyma şansı olmamıştı.

Artık gözyaşlarını tutamıyordu. Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Genç ve hayat doluydu ve asla böyle bir sonu hak etmemişti. Çaresizlik kızın- bütün direncini kırmıştı.

Ağlamak istemiyordu, ama elinde değildi.

Katil, bağlama işini bitirince usulca onu kucağına almış ve açtığı çukurun içine yatırmıştı. Yüzünde vahşi ve şeytani bir gülümseme vardı, her zamanki gibi.

Susmuş, konuşmaz olmuştu artık katil. Küreği eline aldı ve mezar çukurunu açarken yan tarafa yığıldığı toprakları kürekle-yip kızın üzerine atmaya başladı. İşini dikkat ve titizlikle yapıyordu. İlk toprakları kızın bacakları üzerine serpmişti.

Tülay her an kendinden geçebilirdi artık. Değişmez sonuca baygın olarak girmek daha hayırlıydı. Bayılmak istiyordu, ama bayılamadı.

Acı gerçeğe yüz yüzeydi artık. Diri diri gömülüyordu.

Üstünü örten topraklar beline ulaştı. Bacakları tamamen toprak altında kalmıştı...

Çok garipti, ama ölüme bu kadar yaklaştığı bir sırada aklına birtakım erişilmez istekler

üşüşüyordu. Güneşin altında yürümeyi, denizde yüzmeyi, kışın soğuşunu, yazın yakıcı sıcağını teninde algılamayı, yeni biçilmiş çimlerin kokusunu duymayı, bir çikolatanın, çileğin veya portakalın lezzetini tatmayı istiyordu. Cahit'in sevimli, cana yakın, müşfik yüzünü görme arzusu ile yanıp tutuşuyor, tenine teninin temasını düşlüyordu.

Oysa gerçek, vücudunu kaplayan soğuk topraktı.

Ürkütücü bir sessizlik kaplamıştı etrafı. Sadece küreğin yerden toprak alırken, alttaki beton zemine değen tiz sesini algılıyordu. Beynine birtakım sesler de üşüşüyordu. Yağmur damlalarının tıptırtısı, rüzgârın ıslığı gibi... Halbuki dışarıda sıcak bir ağustos gecesini hüküm sürüyordu; ne yağmur vardı ne de rüzgâr...

382

OSMAN AYSÜ

Başını ve ağzını henüz toprak kaplamamıştı. Konuşabilirdi.

Ama konuşmanın ne yararı vardı ki?

Gözlerini güçlkle canavara çevirdi.

"Senin hiç acıman yok mu? Lütfen söyle... Yaşamak istiyorum... Benim ne günahım var? Sana ne kötülük ettim," diye inledi.

Katil elindeki küreği bir an havada tutarak onun yüzüne baktı.

Sırıtmaya devam etti.

Gayet kısık bir sesle, "Kes sesini orospu!" dedi.

Ve sonra kürekteki toprağı kızın yüzüne boşalttı...

***

Burada, sokağın ortasında tek başına polisleri bekleyemezdi Cahit. Bunun hiçbir yararı yoktu. Hele sevdiği kız, hâlâ şu karanlık ve uğursuz görünen köşkün içindeyse...

Kapkaranlıktı bina. En ufak bir hayat emaresi gözüküyordu.

Koşarak demir parmaklıklı kapının önüne gidip yeniden içeriye baktı. Çıt çıkmıyordu. Az ilerdeki denizden gelen iyot kokusu burnuna çarptı, bir vapur düdüğü kulaklarında çınladı.

Bir yolunu bulup içeriye girmeliydi. Zayıf da olsa Tülay'm içerde olması ihtimali hâlâ mevcuttu. Kapının önünde daha fazla oyalanmanın gereği yoktu. İçerde Tülay'm boynu kesik cesediyle karşılaşma olasılığı kanını donduruyordu.

Bahçe duvarları normal insan boyundan yüksekti, ama gerilip sıçrarsa parmaklarıyla tepe noktasına tutunabileceğini aklı kesti. İkinci deneyişinde elleri tepeye varmıştı. Ayaklarını duvar sathındaki eğri büğrü taşlara dayayarak kendini yukarı çekti. Tırmanışı kolay olmuştu.

Duvarın tepesinde bir an oturarak aşıya baktı. Sonra rahatlıkla kendini bahçeye bıraktı. Ses çık-

Bıçak Sırtı

383

mamıştı. Yine de ihtiyatı elden bırakmadan etrafı bakışlarıyla kolaçan etti.

Sessizlik, sadece ürkütücü bir ölüm sessizliği vardı ortalarda. Bir de nemli gecenin boğucu sıcağı. Daha şimdiden ter içinde kalmıştı Cahit. Ne yapacağını, nereden kızını aramaya başlayacağını kestiremedi. Sağ tarafta ufak bir müstemilat gözüne çarpmıştı. Ağır ağır önce o yana doğru yürüdü. Sonra birden vazgeçti. Karanlık ve tekinsiz ana köşk binası adeta çekiyordu kendisini.

Sinirleri öylesine gerilmişti ki, bahçede yürürken gürültü çıkarmamayı bile düşündüğü yoktu. Elinden gelse, "Tülay" diye bağıracaktı. Fakat bu son derece anlamsız bir şey olurdu. Girişteki üç dört basamağı çıktı. Köşkün ana giriş kapısı kapalıydı tabii. Oradan giremeyeceği kuşkusuzdu. Yine de kontrol etti, kapalı kanadı itti. Kabartmalı, ahşap oymalı kapı yerinden bile kıpırdamadı. Işıksız bahçe, gecenin zifiri karanlığı, çevresindeki objeleri rahatlıkla görmesine engel oluyordu. Çaresizce bakıp rahat bir giriş yolu aradı. Biraz gecikmeyle de olsa sonunda aradığını buldu. ''

Hemen kapının yanında, eski, renkli camlardan yapılmış vitray görünümünde bir pano vardı. Parmak uçlarıyla yokladı. Oldukça dardı, fakat kırdıktan sonra yan dönerek buradan içeri süzülmesi mümkün olabilirdi. Biraz gürültü çıkacaktı, ama umursamadı, beklemeye tahammülü kalmamıştı artık. Cama güçlü bir tekme indirdi. Kınlan cam parçalan şangırtıyla etrafa saçıldılar. Korkunç sessizlikte tahmininden de fazla gürültü çıkmıştı.

***

Kızın yüzünü örtmek için serpiştireceği toprak yüklü ikinci kürek katilin elinde kalmıştı. Duraklayarak sese kulak verdi. Ona mı öyle gelmişti acaba, yanılıyor muydu? Ne sesiydi bu? Hem ne olabilirdi?

Zil veya tokmak sesi değildi.

384

OSMAN AYSÜ

Bahçe kapısındaki asma kiliti de elleriyle kitlemişti.

Nizam Yön'ün ziyaretçisi veya misafiri olmazdı.

Kulaklarını dikip bir daha dinledi. Kulakları çok hassastı, hiç yanılmazdı. Yoksa beklenmeyen, davetsiz bir ziyaretçi mi vardı binada...

Küreği hâlâ elinde tutuyordu. Bir an bakışlarını mezar çu-kurundaki kıza çevirdi. Genç kız boğulmamak için ağzına dolan toprakları tükürmeye çalışıyordu. Kesinlikle hareket edemezdi.

Tek yapabileceği, üstüne atılan topraktan kurtulabilmek için başını sağa sola çevirmekten ibaretti. Bağırma bile şansı yoktu. Zaten sesi hiç çıkmıyordu artık...

Küreği sessizce yere bıraktı. Gürültünün nedenini öğrenmeliydi...

Bu eve kimse giremezdi. Girmemeliydi zaten. Hele şu sırada... Katilin yüz hatları yeni bir öfkeyle gerildi. Eli arka cebindeki sustalıya kaydı. Pantolonunun üstünden yokladı; yerli yerindeydi. Hiç kıılmıdamadan bekledi.

Burası onun mabedi; kimsenin izinsiz girmesine tahammül edemezdi. Kulakları yeni bir ses için dikilmişti sanki. En ufak bir çıtırdı, insan veya ayak sesi bekliyordu.

Duyduğu tek ses, genç kızın ağzına dolan toprakları çıkarmak için devamlı tükürürken hasıl olan hışırtı ve zorlukla aldığı soluklardı.

Bir süre daha bekledi.

Yeni bir ses aksetmemişti kulağına. Bir an, herhalde ben yanıldım, diye düşündü. Ama içi rahat etmemiş ve huzuru kaçmıştı. Sesin deniz tarafından değil de, arkadaki bahçe yanından geldiğini sanıyordu. Tam yeniden küreği yerden alacağı sırada başka bir ses daha duyar gibi oldu. Çok hafif, fakat burada alışık olmadığı bir tıkırdı...

Fare, kedi veya başka bir hayvana ait olamazdı.

Üstelik, sesi çıkaran her neyse, özellikle yavaş ve sessiz olmaya çalışıyordu sanki.

B.çak Sirt.

385

Keyfi kaçtı. Tatmininin tam doruğa ulaşacağı bir anda beklenmeyen bir olayla karşı karşıyaydı. İnanmak istemedi, bu eve kimse uğramazdı. Bunca yıldır bir hırsız bile girmemişti...

Arka cebinden sustalıyı çıkarıp açtı. Gürültünün sebebini öğrenmedikçe rahat etmeyecekti. Kız için telaşı yoktu, son birkaç kürek toprak için bekleyebilirdi. Mezarın içinde kıılmıdayamaz, bağırıp çağıramazdı nasıl olsa. Çukura yeniden baktı; birden beyni çalışmaya başladı, yoksa bu kaltak bir şekilde sevgilisine buraya geleceğini söylemiş olabilir miydi?

Cahit denen o hergelenin, kıza âşık olduğunu biliyordu. Çift kişilikli olmanın avantajıydı bu, Nizam'ın çevresinde olup bitenlerin en ufak detayına kadar vakıftı. Sonra, ama nasıl olur, diye homurdandı içinden. Cahit bile adresini bilmiyordu, nerede oturduğunu hiç sormamıştı bugüne kadar. Zaten sorsa bile, Nizam korkudan kimseye gerçek evinin yerini söylemezdi. O ödleğin tekiydi, mecbur kalırsa da sahte bir adres verirdi.

Daha sonra yaptığı hata birden kafasına dank etti. Kıza adresi bizzat kendisi vermişti. Belki d an Cahit de kızın yanındaydı.

Bu bir tuzak, diye düşündü. Akıllarınca kendisini faka bastıracaklardı.

Yıldırım gibi merdivenlere koştu. Bir çırpıda basamakları tırmandı. Az sonra her şeyi anlayataktı. Bodrum kapısının kilidine anahtarı soktu ve usulca kilidi çevirdi. Dilin yuva

içinde dönmesi, belli belirsiz madeni bir ses yaratmıştı. Kapıyı hemen açmadı, bekledi, kulağını ahşap kanada dayayarak yeni ayak sesleri duymaya çalıştı.

Derin bir sessizlik...

Köşk, on beş seneden bu yana yaşadığı ölümcül sessizliği sürdürüyordu. Ne bir hareket,, ne bir tıkırdı.

Kapıyı açmadan önce duvardaki komandatöre uzanarak çevirdi. Titrek, sarı ışık birden söndü. Kanadı açtığı zaman bodrumun ışığının antreye sızmasını istememişti. Şayet köşkte pusuya yatmış biri varsa, bu onu uyandırırdu.

386

OSMAN AYSÜ

Bodrum zifiri karanlığa boğulunca, Tülay önce gömülme ameliyesinin bittiğini sandı. Hiçbir şey göremiyordu artık. Şuuru kapanmak üzereydi, çevresiyle alakasını kaybetmiş, idrakini yitirmişti. Neden sonra, güçlkle de olsa havayı solumaya devam ettiğini fark etti. Ağzı burnu toprak doluydu. Kürenmiş toprağın ufak parçaları dilinin üzerinde kekremsi bir tat yaratıyordu. Ama hâlâ yaşıyordu.

Bu kadarcığımı bile hissetmek sevinç vericiydi.

Ama bu karanlık neydi? Bulanık şuuru olanları anlamaya yetmiyordu. İnledi. Kendi iniltisi kulağına geldi. Evet, henüz boğulmamıştı...

Fakat sevinci kısa sürdü.

Gözlerinin toprakla kaplandığını sandı, insiyaki olarak gözlerini açıp kapadı.

Bunu becerebiliyordu. Üst üste denedi. Yanılmadığını anladı. Fakat şu karanlık neydi? Onu bir türlü açıklayamıyordu.

Ağzındaki toprakları tükürerek, "Cahit!" diye mırıldandı. Cevap alamadı tabii. Bu defa, "Nizam!" diye inledi...

Nedense aklına gelen ilk iki isim onlar olmuştu...

Karanlık... Şu zifiri karanlık... Yüreğinin duracağını hissetti. Ve birden paniğe kapıldı.

Yoksa ölüm denen muamma bu muydu?

Cehennemde miydi?

***

Kırılan camdan köşkün karanlık antresine süzülürken Cahit'in kolları ve sırtı çiziklerle doldu. Yerlerinde kalan keskin cam parçacıkları, köpek balığının dişleri gibi kesmişti genç adamın tenini. Bağırılmamak için kendini zor tuttu.

Onun da ilk gözlemi, evin derin sessizliği ve burnuna çarpan ağır koku oldu. Müthiş havasızdı burası. Her yer kapalı ve boğucu bir sıcak vardı içerde.

Bıçak Sırtı

387

Burada kimsenin yaşamadığı apaçık belliydi.

Ama o komşu kadın, Nizam'ın bu köşkte yaşadığını söylemişti. Birkaç saniye o da durarak etrafı dinledi. Kulağına gelecek ses, hareket bekledi. Şayet Tülay ve Nizam buradaysa az evvel kopan gürültüyü duymaları gerekirdi.

Köşkün içinde hayat durmuştu sanki, en ufak bir yaşam belirtisi sezilmiyordu. Gözleri karanlığa alışınca, mermer avludan üst kata çıkan merdivenleri fark etti.

Belki üst kattaydılar...

O halde Nizam neden ortaya çıkmıyordu? Evin sessizliğinde derin yankılar yaratan şangırtıyı duymamış mıydı yani?

Ne fazla bekleyecek ne de düşünecek zamanı vardı. Sevdiği kızın hayatı söz konusuydu ve zaman geçen her saniye aleyhine işliyordu. Merdivenlere hamle yaptı, el yordamıyla yan duvara tutunarak basamakları tırmanmaya başladı.

Üst kata varınca küf ve rutubet kokusundaki yoğunluğun sanki biraz hafiflediğini duyumsadı. Heyecan ve endişeden pek kontrollü davranmıyordu artık. İlk önüne gelen kapıyı hızla açtı. Karanlık, her taraf ürkütücü karanlık içindeydi... Yine el yordamıyla duvarı yoklayıp elektrik düğmesini çevirdi. Etraf birden aydınlandı. Bol ışık Cahit'in ruhundaki daralmayı hafifletti sanki, rahatladı, çevresine bakındı.

Yatak odasıydı. Her taraf toz içindeydi ve eşyalar yıllardır kullanılmadığı intibasını veriyordu insana. Tüm eşyalar antikaydı. Tavanlı eski yatak, aşağıya sarkan cibinlik, kapalı perdeler, yerdeki halı, dekoratif iki berjer ve yatağın hemen önünde duran topuklu terlikler...

Sanki geçen asırdan kalmış gibiydiler. Köşk gibi Osmanlı'dan kalmış bir miras.

Şaşkınlığı daha da arttı Cahit'in. Burada hayatın durduğunu bir kere daha kabullendi. Bu evde kimseyi bulamayacaktı. Daha fazla oyalanmadan dışarı fırladı odadan. Diğer odalara baktı. Çıktığı her odanın ışığını açık bırakıyordu. Artık karanlık,

388

OSMAN AYSÜ

problem olmaktan çıkmıştı. Açık kapılardan dışarıya vuran elektrik ışığı rahatlıkla etrafı görmesine yetiyordu. Üst kattaki bütün odaları aramıştı. Kimsecikler yoktu bu evde.

Ümitleri yıkıldı. Tülay'a erişemeyecekti.

Çaresiz biçimde merdivenlere hamle yaptı. Bu lanet evden çıkmak istiyordu...

***

Katil, bodrum kapısından hafifçe süzülerek mermer avluya çıktı. Yanılmamıştı, üst katın ışıkları bulunduğu yerin karanlığına dahi aksediyordu.

Yukarıda pervasızca dolaşan biri vardı.

Öyle ki çıkardığı gürültülere bile aldırılmıyordu artık. Bir hırsız mı? Evin yıllardır boş olduğunu bilen ve çılgınca bir teşebbüse kalkışan herhangi bir hırsız olabilir miydi?

Katilin yüzünde donuk bir tebessüm ve gözlerinde şeytani parıltılar oluştu. Üst kattaki ziyaretçisi kesinlikle hırsız değildi, onun kim olduğunu rahatlıkla tahmin edebiliyordu. Derin bir nefes aldı, sonra sakin ve kendinden emin adımlarla merdivenlere doğru ilerledi. Elindeki sustalının parlak çelik ucu karanlıkta bile ışıldadı.

Keyfi yeniden yerine gelmişti katilin...

Beyninde çılgınca bir fikir oluştu. Bodrumdaki yeni mezar çukurunu biraz daha genişletmesi gerekecekti. Evet, bu şahane bir fikirdi. Şimdi Cahit'i öldürecek ve cesedini henüz canlı olan Tülay'ın yanına koyacaktı. Ama bu zevki daha iyi, doya doya tatması için kızın bir müddet daha sağ kalması gerekecekti. Belki bayılmıştı Tülay, ama bu sorun değildi, henüz nefes aldığını, ölmediğini biliyordu, üstüne serpilecek birkaç kürek toprağı vardı daha. Kızı rahatlıkla ayıltır, kendine gelmesini sağlayabilirdi. Duyduğu hazdan alabildiğine gerildi.

Müthiş, dâhiyane bir düşünceydi.

Bıçak Sırtı

389

Kız ve sevgilisi... Yan yana, aynı mezarın içinde... Biri ölü, diğeri canlı...

Bir an duraladı. Yoksa o Cahit denen sersemi de canlı canlı gömseydi? Daha mı hoş olurdu bu? Yoo, dedi kendi kendine. Bu biraz riskliydi. Ayrıca, kızın ölü sevgilisini yanı başında gördüğü zaman yaşayacağı paniği, korku, üzüntü ve dehşeti seyretmek çok daha heyecanlı ve zevk verici olacaktı. Hemen kararını verdi. Cahit'i öldürecekti. Artık şiir yazma derdinden de kurtulmuştu, o sersem ve korkak Nizam'a ihtiyacı yoktu.

Zevkten hafifçe titredi, vücudunu ince bir ter tabakası kapladı. Sustalıyı sol eline alarak, sağ ayasının içinde oluşan teri pantolonuna sürerek kuruladı. Sustalının hedefini bulurken kaymaması gerekirdi elinden.

Artık hazırды.

Basamaklara tırmanabilirdi...

*** İ.

Alt katın alacakaranlığındaki adamı önce Cahit gördü. Evet kimsenin olmadığından emin

sokağa çıkmaya hazırlanıyordu. Hemen duraladı yerinde. Ancak birkaç basamak inmişti henüz... Yetersiz ışık altında bile-Nizam'ı tanımıştı.

Uzun boyunu, geniş omuzlarını seçebiliyordu. Hem başka kim olabildi ki?

"Nizam!" diye gürledi.

"O değil... Ama oldukça yaklaştın, dostum..."

Cahit karanlıktaki gölgenin ne demek istediğini heyecandan anlamamıştı, ama sesinden tanımıştı tabii. Nizam'dı bu; ne var ki her zaman işittiği sesi kulaklarına biraz farklı çarpmıştı. Daha tiz, daha keskin ve kendinden emin. Üşütüğün o çekingen, her zaman ölçülü ve kibar sesi değildi...

Ne fark ederdi ki, o zaten alçak, aşağılık, manyağın tekiydi.

390

OSMAN AYSÜ

Cahit gırtlığını yırtarcasma bağırarak sordu.

"Tülay nerede? Ne yaptın ona?"

Katil de bir kahkaha attı.

"Sevgilin için endişeleniyor musun dostum?"

"Soruma cevap ver manyak... Tülay nerede?"

Biliyor, diye düşündü katil... Her şeyi biliyordu; aksi halde burada ne işi vardı? Ayrıca küstah ve mağrurdu. Güveniyordu kendine. Buraya yalnız gelmiş, mabedine tek başına girmişti. Yoksa şimdi polisler kaynardı köşkün içinde... Nefsine itimat. Her şeyi tek başına hallederim inancı... Bu sefer öyle olmayacaktı Cahit Bey. Burada son nefesini verecekti.

Gayet sakin bir şekilde mırıldandı.

"Aşağıda... Bodrumda."

"Bodrumda mı?"

"Ona bir kötülük ettin mi?"

"Saçmalama, sizler benim dostumsunuz. Niye kötülük edeyim ki? Arkadaş değil miyiz? Uzun süredir meşhur sakallı katilin peşinde koşmuyor muyuz?"

Katil, Cahit'i o an öldürmek istemiyordu. Devamlı kararsızlık içinde fikir değiştiriyor, bir düşünceden diğerine atlıyordu. Tek bıçak darbesiyle bu ukala ve kendini beğenmiş herifi öldürmek onu tatmin etmeyecekti. Acısı daha da artmalı, kıvrınmak, üzüntüden ve imkânsızlıktan kahrolmalıydı. Sevdiği kızın ümitsiz ve çaresiz bir şekilde, diri diri gömüldüğünü, boğulmak üzere olduğunu ona seyrettirmeliydi. Hafif bir bıçak darbesi yeterliydi, yaralanacak, mücadele edemeyecek temiz bir saplayış. Böğrüne veya kalçasına...

Kan kaybeder, fakat ölmezdi. Hatta bayılmazdı da...

Cahit'in bangır bangır bağırmasıyla hayallerinden silkindi.

"Oyun bitti artık Nizam. Senin kim olduğunu anladık. Sen hasta ruhlu, manyağın tekisin. Adalet sana müstehak olduğun cezayı verecek, ama sevgilimin kılma bile dokunmuşsan, inan bana seni ben öldüreceğim."

Bıçak Sırtı

391

Katil sırtıttı yeniden. "Yok canım, öyle mi?" diye mırıldandı.

Cahit hızlı hızlı merdivenleri inmeye başlamıştı. Birden karanlıkta ışıldayan sustalının çelik parıltısıyla irkildi. İşte Nizam, gerçek çehresiyle ortaya çıkmıştı şimdi. Öldürmeye hazır, vahşi ve saldırgan kimliğiyle...

Durakladı yerinde bir an. Sonra ani bir hamleyle, fazla düşünmeden basamakların üzerinden, denize atar gibi kendini katilin üzerine bıraktı. Canavar böyle bir atağı bekliyordu, ama henüz değil. Cahit'in üzerine düşen ağır vücuduyla ikisi de dengelerini kaybederek mermer zeminde yuvarlandılar. Cahit'in sol dizi kırılmış gibi sızladı. Müthiş bir acı hissetti, fakat içindeki amansız hırs ve intikam duygusu daha ağır bastı, hemen toparlanarak yumruklar savurmaya başladı. İki genç adam köşkün antresinde ölüm kalım savaşına başlamışlardı. Buldukları yer ne aydınlık ne de tam karanlıktı. Savurdıkları yumruklar çoğu zaman hedeflerini bulmuyordu. Yere yuvarlanma sırasında sustalı, katilin elinden fırlamış, mermerler üzerinde kayarak uzaklara gitmişti. Birbirlerine yûnruk atmaktan vazgeçtiler. Cahit, katilin boğazına geçirdi parmaklarını, diğeri de hasmının saçlarına yapıştı. Başı geriye kaydık Cahit'in, saçlarının tutam tutam katilin elinde kaldığını sandı. Tüm saçlarının kök dipleri sızlıyordu. Sol dizinin yanında, Şimdi de başında şimşekler çakıyordu. Katil boğazındaki parmakların biraz gevşediğini hissetti; yeterli soluğu alamadığından ciğerleri yanıyordu. Son bir gayretle dizini Cahit'in göğsüne dayayıp olanca gücüyle itti.

İkisi de birbirlerinden ayrıldılar.

Cahit arka üstü zemine yuvarlandı. Katil de derin bir soluk alarak ayağa fırladı. Tek gayesi elinden fırlayan sustalıyı bulmaktı. Cahit ayağa kalkmaya çalışırken, katilin gözleri karanlıkta sustalıyı aramakla meşguldü. Ne de olsa, burası onun eviydi; elinden fırlayan bıçağın hangi yöne gittiğini daha iyi tahmin edebilirdi. İlk aklına gelen yer, ilk basamağın altı oldu. Bakışlarını oraya çevirdi; yanılmamıştı, çelik sivri uç ışıldıyordu.

392

OSMAN AYSÜ

Telaşla o yöne bir hamle yaptı.

Cahit de tehlikeyi sezinlemiş, şartlarının elverdiği ölçüde acele davranmıştı. Yine de dizindeki sızı atikliğini azaltıyordu. Tam katil sustalıyı eline alırken arkadan üstüne çullandı.

Yeniden yere yuvarlandılar.

Fakat katil sustalıyı eline geçirmeyi başarmıştı. Sağ kolu havaya kalktı katilin, ama elindeki çeliği indiremedi, Cahit son anda bileğine yapışmayı başarmıştı.

Köşkün havasız alanındaki ağır kokuya şimdi iki erkeğin kesif ter kokuları da karışıyordu. Kırılan renkli camların boşluğundan içeriye dolan hava cereyanı bile yetersizdi.

İkisi de hemen hemen aynı yaşlarda ve aynı kilolardaydı. İri, kuvvetli ve de güçlü. Bu nedenle boğuşma sanki sonsuza kadar sürecek gibiydi. Biri elindeki bıçağı diğerine saplamaya çalışıyor, öteki de var gücüyle direniyordu.

Cahit'in tek şansı üstte oluşuydu.

Katil bir de onun ağırlığını taşıyordu ve bir süre önce mezar çukurunu açarken de epey efor sarf etmiş ve yorulmuştu. Yavaş yavaş takatten kesilmeye başladığını hissetti. Rahat nefes de alamıyordu. Cahit'in bileğini kavrayan kolunun dirseği devamlı boğazına tazyik yapıyordu.

İnanılmaz bir dirençle bütün gücünü sağ koluna verip sustalının ucunu hasmının omuzuna doğru yaklaştırmaya başladı. Ağır ağır, santim santim...

Cahit hâlâ direniyordu. Damarları şişmiş, gözleri irileşmiş-ti... Paniğe kapılır gibi oldu, sustalının sivri ucunun her an biraz daha yaklaştığını görüyordu. Önce keten gömleğinin sol omzundan delindiğini hissetti, soğuk metalin ucu tenine değmişti.

Son gayretini sarf ediyordu.

Omzundaki acı artmaya başladı. O noktadan sıcak sıcak kanının aktığını duyumsuyordu. Canavarın bileğini tutan eli gevşemeye, sınırları beyninden çıkan komutlara karşılık vermez hale geliyordu. Acı artarken, gözleri kararmaya başladı. İyice

Bıçak Sırtı

393

kuvvetten düştü, dehşete kapılarak bakışları omuzuna kayarken sustalının yarısına kadar etine saplandığını gördü. Boğuşmayı kaybediyordu. Aynı anda yüzünde acı bir darbe daha hissetti. Altından kurtulan katil, tam yüzünün ortasına bir kafa atmıştı.

Cahit kendinden geçerek sırtüstü yere yuvarlandı...

***

Tülay hayatta olduğunu anlamakta gecikmedi. Ölüm bu olamazdı. Toprağın altında kalan bedeninde hâlâ hayatıyet vardı; üzerideki ağırlığı hissediyor, organları sızlıyor, soluk alıp vermeye devam ediyordu. Hatta ağzına dolan toprakları bile tükürmeyi başarmıştı.

Karanlığın da bodrumun ışığının söndüğünden kaynaklandığını anlamıştı.

O canavar yoktu, çekip gitmişti buradan.

Belki böyle bir işkence uygulayarak kendisini ölüme terk etmeyi uygun bulmuştu. Bu şartlara ne kadar dayanabilirdi ki? Belki yeniden döner ve geri kalan birkaç kürek toprağı da üstüne serperdi. Bu durumda ölümün daha evla olacağını düşünmeye başladı kız. Yaşamdan ümidini

kesmişti artık...

Tam o sırada dışardan gelen gümbürtüler işitti.

Ne olduğunu kavrayamadığı sesler... Biri bağıırıyordu. İnsan sesiydi bu. Yanılmadığına emindi. Toprağın içinde hâlâ ufak boyun hareketleri yapabiliyordu. Kafasını dikleştirmeye çalıştı Kulaklarından birinin içine toprak dolmuştu, ama diğer kulağı sesleri alabiliyordu.

O sesleri yeniden duyabilmek için bekledi.

Yukarıda bir şeyler olduğu muhakkaktı... Katil huylanmış ve o yüzden ışıkları söndürerek bodrumu terk etmiş olmalıydı.

Sonra sesler birden kesildi.

Başını fazla dik tutamadı genç kız.

394

OSMAN AYSÜ

Bu kez kendinden geçmişti...

Biri yüzüne su serpiyordu. Islaklık hissetmişti. Sonra nemli bir elin suratında dolaşarak biriken toprak parçalarını temizlediğini fark etti. Göz kapaklarını güçlkle araladı.

Bodrumun ışığı yanıyordu.

Zifiri karanlık sona ermişti ve hâlâ hayattaydı.

Tam karşısında katili gördü. Mezarın başına eğilmiş elindeki plastik bir maşrapadan avcuna su dökerek yüzünü oğuştu-ruyordu.

Kısık bir sesle sordu. "Biraz su içmek ister misin?"

Tülay'ın konuşacak hali yoktu; boğazı kurumuş, dili damağına yapışmıştı. Ağzındaki kekremsi toprak tadı kaybolmamış, tükürüğü kalmamıştı. Adam bir elini saçlarının altından geçirerek başını hafifçe kaldırdı ve maşrapayı dudaklarına dayadı.

Kız boğulmaktan korkuyordu, yine de suyu kana kana içti. Biraz kendine gelir gibi oldu. Soluğu düzene girdi, fakat toprak altındaki bağılı vücudu fena halde sızlıyordu.

"Sana güzel bir haberim var" diye sırttı katil.

Güzel haber! Ne olabilirdi ki? Alay mı ediyordu acaba?

"Sevineceksin!"

Boş gözlerle baktı adama. O insana güzel haber vermezdi asla...

"Artık mezarında yalnız olmayacaksınız!"

Ne anlatmaya çalışıyordu bu çılgın...

"Yanına çok hoşlandığın birini getirdim!"

Kız titredi, içini tarifsiz bir korku kapladı.

"Bak! Kim var burada?"

Tülay zorlanarak başını adamın gösterdiği yana çevirdi. Kanlar içinde yerde yatan Cahit'i görünce çılgılık atmak istedi,

Bıçak Sırtı

395

ama ağzından en ufak bir ses çıkmadı. Şuuru hâlâ bulanıktı ama az evvel işittiği gürültüleri şimdi anlayabiliyordu. Cahit şüphelenmiş ve sonunda izini bulmuştu demek. Aynı anda yüreğini derin bir elem kapladı. Bu, Cahit'in de sonu olmuştu.

Aralık dudaklarından tek kelime çıkmıyordu.

Katil onun bir şoka gireceğini sezinlemiş gibi, "Korkma" dedi. "Henüz yaşıyor. Daha ölmedi. Sadece kan kaybindan baygın. Birazdan kendine gelir."

Genç kızın sevinmesi gerekirdi, ama sevinemedi. Canavarın planını anlamıştı artık, bu ölümden de beterdi. Beyninden Tanrı'ya şikâyetinde bulundu, ne günahları vardı ki, onlara böyle bir feci son hazırlamıştı.

"Konuşsana kaltak! Dilini mi yuttun? Yoksa sana verdiğim bu güzel haberi beğenmedin mi?"

Ağlamak istiyordu genç kız, fakat göz pınarlarında akıtacağı yaş kalmamıştı...

i * **|*

Enerjisi bir türlü tükenmiyordu katilin. İki avının da baygın olması hoş değildi, ama nasıl olsa ayırlırlardı. Cahit'in kan kaybı fenaydı, ama ölmemesi lazımdı. Onu da sevgilisinin yanına gömecek ve bir süre karşılıklarına geçerek yaptığı işin zevkini tadacaktı.

Kan ter içindeydi. Durmadan toprağı kazıp durmuştu. Çukur derinleştikçe daha büyük bir şevkle kazma sallamaya devam ediyordu. Arada sırada da betonun üzerinde baygın yatan Cahit'e bir göz atıyordu. Kan kaybindan yüzü bembeyazdı, ama yaşıyordu hâlâ. Omzundan akan kan, betonda pıhtılaşmadan yerin meyline uyararak Tülay'ın içinde yattığı çukura doğru süzülmekteydi.

Gömleğini, atletini çıkarmıştı katil. Yorgunluktan boncuk boncuk ter taneleri belirmişti kaslı bedeninde. Sonunda pek de-

396

OSMAN AYSÜ

rin olmasa da, genç kızın mezarının otuz, kırk santim ötesinde yeni bir çukur açma işini bitirmişti. Kazmayı bıraktı elinden. Gülmüyordu, ama kanlanan gözlerinde muzaffer parıltılar oluşmuştu.

Ağır adımlarla baygın yatan Cahit'in yanına gitti. Onu bacaklarından tutarak çukura doğru çekmeye başladı. Genç kız dehşet içinde olmaları sessizce seyrediyordu. Bütün ümitleri yıkılmıştı artık, umduğu mucize de gerçekleşmemişti.

İlk kürekten dökülen toprak Cahit'in üzerine serpilirken genç adam gözlerini açmadan inledi. Hiç oralı olmadı katil. Cahit için kurtuluş yoktu...

Tam küreği toprakla dolmuştu ki, bodrum kapısında gür-leyen bir sesle dona kaldı birden. Yabancı bir ses, "Buradalar Komiserim, bulduk onları!" diye bağıyordu.

Ne olduğunu anlayamadı katil, şaşkın nazarlarla merdivene bakakaldı.

Ellerinde silahları, iki resmi elbiseli polis hızla merdivenlerden iniyorlardı. Tabancalar üzerine çevrilmişti. Bu olanaksızdı; hadiselerin bu şekle dönüşmesini bir türlü kavrayamıyordu. Nerede hata yapmıştı? Polis nasıl izini bulmuştu?

Kürek elinden düştü. Geriye birkaç adım attı...

Yakalanmıştı...

"Hayır!" diye mırıldandı içinden. Yakalanmayı kabul edemezdi. Nizam'dan biliyordu, yakalanırsa belki de ömrünün sonuna kadar bir tımarhanede, delilerin arasında yaşamak zorunda kalacaktı. Dayanamazdı, asla dayanamazdı bu işkenceye...

Bir iki adım daha attı arkaya doğru.

Bakışlarını merdivenden inen polislerden alamıyordu. Birden sivil giyimli gençten birinin bodrum merdiveninin basamaklarını ikişer ikişer atlayarak indiğini gördü.

Onu tanıyordu...

Başkomiser Kenan öteki polislerin önüne geçti; onun da elinde tabancası vardı.

Bıçak Sırtı

397

"Teslim ol!" diye bağırdı.

Gerilemeye devam etti katil.

Komiserle aralarında dört beş metrelik mesafe kalmıştı. Artık kurtuluş şansının hiç kalmadığını da o anda anladı. Ama polislere teslim olmayacaktı. Elini pantolonun arka cebine attı. Sustalısını kapatıp yerine koymuştu. Hâlâ oradaydı. Kafası sisler içinde ve dumanlıydı sanki, algılama gücü an be an azalıyordu.

Ani bir hareketle sustalıyı çıkarıp düğmesine bastı. Çelik metal ok gibi yerinden fırladı.

"Sakın... Sakın bir çılgınlık yapmaya kalkma, yoksa ateş ederiz," diye bağırdı başkomiser.

Bir süre boş başkomiserin yüzüne baktı katil. Sonra şoursuzca gülümsedi.

"Çılgınlık mı? Bana çılgın, deli, manyak diyen siz değil misiniz? Şimdi benden bunun aksine davranış mı bekliyorsunuz?"

Baş komiser ve arkasındaki iki polis yaklaşmaya devam ediyorlardı. İyice duvarın erib ine sıkışmıştı katil. Kısa bir an elindeki sustalıya bakışları kaydı.

Bu silahla kaç kişinin kanına girmiş, ne çok insan öldürmüştü; ama günün birinde sustalıyı bu amaçla kullanacağını hiç düşünmemişti. «

Çok hızlı karar verdi, bıçağın polislere doğru yönelttiği sivri ucunu, seri bir bilek hamlesiyle kendi bedenine doğru çevirip olanca hızıyla kalbine gömdü. Ayakları üzerinde bir iki kere sallandı sonra kütük gibi yere düştü.

Resmi sicillere göre Nizam Yön diye tanınan, medya mensubu, İstanbul'un eski ve köklü bir ailesinden gelen katil ölmüştü...

*** "Çabuk ambulans çağırın," diye bağırdı komiser.

398

OSMAN AYSÜ

Polislerden biri merdivene doğru fırlarken aynı anda üç dört polis daha bodruma iniyorlardı. Tülay gördüklerine inana-mıyordu. Her şeyden ümidini kestiği anda beklediği mucize gerçekleşmişti. Evet, buna ancak mucize denebilirdi.

İki polis Cahit'i çukurdan çıkarırken, diğerleri de kürekle Tülay'm üzerindeki toprakları atmaya çalışıyorlardı. Başkomi-ser Kenan, kızın o kadar kötü şartlar altında nasıl olup da gülümsemeyi başardığına şaşırı.

Yanma eğilip fısıldadı. "Nasılsınız? Hiç endişelenmeyin, az sonra cankurtaran burada olacaktır."

"Benim bir şeyim yok sayılır komiser. Asıl arkadaşım nasıl?"

Komiser de kızın metaneti karşısında tebessüm etti.

"Doktor değilim, ama meslek gereği çok yaralı gördüm. Bana sorarsanız, fazla bir şeyi yok. Baygınlığı kan kaybından. On gün sonra işinin başına döner."

Gelen ilk ambulansla Cahit en yakın hastaneye sevk edildi. Tülay'm çukurdan çıkarılması, bağlı olduğu halatlardan çözülmesi biraz zaman almıştı. Bir süre dik duramadı. Üstü başı kir ve toprak içindeydi. Şimdi de yaşadığı şokun sevinciyle titriyordu kız. Cankurtaran ekibinin

getirdiği battaniyeye sardılar.

"Ben, iyiyim," diye mırıldandı. "Telaş etmenize gerek yok."

"Yine de acele edin. Tıbbi müdahaleye ihtiyacınız olabilir. Sizi hemen hastaneye gönderelim."

"Gerek yok komiserim, dedim ya ben iyiyim."

Komiser şaşkın şaşkın kızın suratına baktı.

"Ama nasıl olur, kaç saat toprağın altında kalmışsınız. Muhtemelen aşı veya serum verirler, yatak istirahati tavsiye ederler."

"Meraklanmayın, bunların hepsini yapacağım. Ama daha önce..."

"Anladım" diye gülümsedi komiser kızın sözünü keserek. "Galiba arkadaşınızın yanma gitmek istiyorsunuz."

Bıçak Sırtı

399

"Çok isterdim." İçinden gelen coşkuyla çapkınca komisere göz kırptı. "Biliyor musunuz, Cahit benim sözlüm. Hayatımı bir anlamda ona borçluyum; tabii sizlere de. Ama daha önce yapacak bir işim var."

"İş mi? Ne işi? Sizi toprağın altından çıkardık. Bu halde iş mi düşünüyorsunuz?"

"Unutmayın, ben bir muhabirim. Haber her şeyden önce gelir. Televizyon kanalım bir iki dakika sonra yılın en ilginç ve çarpıcı haberini geçmeye başlayacak."

Komiser omuzlarını silkerek mırıldandı.

"Siz bilirsiniz. Umarım bu fedakârlık için mükafat hak edersiniz."

i

6

İİASTANE odası tertemizdi. Tülay kapıyı hafifçe aralayarak içeri bir göz attı. İlk karşılaşmalarında odada kimsenin olmamasını yürekten istiyordu. Hastaneye gelirken yol boyunca hep bunu dilemişti Tanrı'dan. Yanında refakatçi, yardımcı ya da hastane personelinden biri varsa, içindeki duyguları tüm coşkusuyla göstermek, sarılıp okşamak, sevgisini açıkça anlatmak şansı kısıtlanacaktı. Odaya mesai arkadaşı olarak değil, bir sevgili gibi girmek istiyordu.

Boştu oda.

Cahit yatakta sapsarı bir çehreyle uzanmış uyuyordu. Beti benzi kül gibiydi.

Genç kız birden endişeye kapıldı. Onu daha iyi ve toparlanmış bulacağını sanıyordu. Dün gecedən bu yana sayısız kereler hastaneye telefon etmiş onun sağlık durumu hakkında doktorlardan ve hemşirelerden bilgi almıştı. Cevaplar hep olumluydu, kendine geldiğini ve hızla iyileştiğini söylemişlerdi.

Usulca odaya süzüldü.

Uyandırmak istemedi. Galiba durumu sandığı kadar iyi değildi. Doktorlar, yoksa kendisini teselli etmek için mi öyle konuşmuşlardı? Hayır, diye mırıldandı içinden; doktorlar hasta yakınlarından gerçekleri saklamazlardı. Bu durum doğaldı, çok

Bıçak Sırtı

401

kan kaybetmişti Cahit, pek tabiidir ki yüzü sararacak, kendini bitkin hissedecek ve uyuyacaktı. Hiçbir hayati tehlikesi yoktu, yüz kere sormuştu bunu doktorlara.

Gürültü çıkarmamaya çalışarak getirdiği karanfil buketini masanın üzerine bıraktı. Sessiz adımlarla yatağın yanına yaklaştı. Bir iki saniye kararsız kaldı. Duygu yüklüdü o an; olanlardan sonra ilk karşılaşma anında baş başa ve yalnız olmayı çok istemişti. Şimdi odada istediği gibi yalnızdılar, ama ne yazık ki içindeki coşku selini sevdiği adama aktaramayacaktı.

Cahit'e hâlâ kan veriliyordu. Bıçağın açtığı yara yeri, sargı bezleriyle omzunun üzerinden güzelce sarılmıştı. Kömür karası saçları alınının üzerine dökülmüş, üstüne çekilmiş beyaz pike göğsüne kadar çekilmişti. Bedenin üst kısmı çıplaktı.

Tülay yatağın kenarına ilişti.

Yatak onun oturuşuyla hafifçe yaylandı. Derin bir uykuda olmalıydı ki, gözlerini açmadı Cahit. Uyandırmayacaktı onu. Dinlenmesi, eski sağlığına kavuşması gerekiyordu. Pike üzerindeki elini tuttu usulca, yaz gününde bile teni buz gibiydi, kansızlıktan, diye düşündü.

Onu çok seviyordu. Kendi kendine konuşmaya başladı. "Allahım, ben ne kadar kör, ne kadar kafasızmışım. Neden bu sevgiyi fark etmekte bu kadar geç kaldım? Niye ona olan aşkıyı açıklamakta pasif davrandım?"

Sesi fısıltıdan yüksek çıkıyordu.

Nasıl olsa, odada kimse yoktu, Cahit de derin bir uykudaydı. İtiraflarını kimse duyamazdı. "Tanrım beni affet. Ona her şeyi açıklayacağım."

Sevgilisini uzanıp dudağından öpmek istedi. Ama uyanır, diye çekindi. Avuçlarında tuttuğu elini alıp yanağına sürdü, parmaklarının ucunu öptü. İçini o zamana kadar hiç hissetmediği birtakım duygular kaplamıştı.

İr kildi birden.

Cahit'i ilk defa böyle yarı çıplak görüyordu. Meraklı bakış-

402

OSMAN AYSÜ

larla onu süzdü. Hatta bir an yaptığından utandı. İri, geniş omuzları vardı genç adamın. Bedeni adaleli, göğüs çevresi fazla olmamak kaydıyla kılıydı.

Karar verdi. Uyku esnasında dudakları yarı aralıktı; niyeti hafifçe dokunup geri çekilmeydi. Hatta bir an, acaba yanağından veya alnından mı öpsem, diye kararsız kaldı, ama içindeki kıpırtıların bir tür şehvi dürtüler olduğunu hissediyordu. Dudağına uzandı ve usulca öptü. Nefis bir duyguydu, Cahit'i ilk defa dudağından öptüyordu ve içindeki coşku selinin birden taşarak tüm benliğini sardığını anlıyordu.

Fakat onunki hafif, sıradan bir dokunuştı; ona rağmen dudaklarının sevgilisinin ağzına kenetlendiğini, kendi alt dudağının birden Cahit'in dudaklarının arasında kaldığını hissetti. Sırtında da bir el bedenini genç adama doğru itiyordu.

Zevkten kapanan göz kapaklarını açtı.

Şaşkınlıkla yatakta yatan sevgilisine baktı.

"Domuz!" diye homurdandı. "Uyanıktın, değil mi? Beni gafil avladın."

"Evet sevgilim, uyanıktım ve dört göz ziyaretini bekliyordum. Anlaşılan, bu itirafları duyabilmek için yaralanmam gerekiyormuş. Bilseydim, bu işi çoktan yapardım."

Gözleri sevinçle ışıldadı Tülay'ın.

Mutluluğu yüreğinin ta derinliklerinde hissediyordu.